

Vong Tình Cốc

Contents

Vong Tình Cốc	2
1. Chương 1: Đêm Kinh Hoàng	2
2. Chương 2: Lạc Cảnh Xuân	5
3. Chương 3: Nỗi Oan Khó Giải	10
4. Chương 4: Ác Chiến Trên Đồi	12
5. Chương 5: Bốn Bề Thọ Địch	17
6. Chương 6: Tình Hận Thiên Thu	21
7. Chương 7: Một Thân Thế Thảm Thương	22
8. Chương 8: Tai Họa Bất Ngờ	30
9. Chương 9: Thập Phần Nguy Cấp	34
10. Chương 10: Nhất Dương Dẫn Đạo	37
11. Chương 11: Giờ Phút Chia Ly	41
12. Chương 12: Kỳ Nhân Lâm Đại Nạn	45
13. Chương 13: Phong Vũ Đằng Phi	50
14. Chương 14: Thiếu Hiệp Hiện Thân	52
15. Chương 15: Tuyệt Ngục Khổ Hình	55
16. Chương 16: Chim Lông Vỗ Cánh	56
17. Chương 17: Trước Cảnh Tang Thương	62
18. Chương 18: Đối Diện Kẻ Tử Thủ	65
19. Chương 19: Thiếu Nữ Lục Cẩm Hồng	67
20. Chương 20: Biến Cố Thiếu Lâm Cổ Tự	72
21. Chương 21: Tiếp Tục Trên Đường Sứ Mạng	75
22. Chương 22: Trừ Kê Ác Gian	79
23. Chương 23: Lọt Vào Hổ Huyệt	84
24. Chương 24: Lọt Giữa Trùng Vây	88
25. Chương 25: Sanh Tử Quyết	91
26. Chương 26:	94
27. Chương 27: Trí Mạng Luyện Tuyệt Chiêu	97
28. Chương 28: Cổ Tù Xa Bí Mật	99
29. Chương 29: Huyết Sát Thiên Linh Giáo	102
30. Chương 30: Lọt Vào Hỗn Trộn	105
31. Chương 31: Bốn Bề Thọ Địch	109
32. Chương 32: Phút Lâm Nguy	113
33. Chương 33: Máu Nhuộm	115
34. Chương 34: Ác Đấu Kiều Mai Cung	118
35. Chương 35: Vạn Niên Chi Bảo	122
36. Chương 36: Thái Ất Tà Thần	126
37. Chương 37: Trở Lại Kiều Mai Cung	129
38. Chương 38: Buổi Chia Ly	136
39. Chương 39: Tao Ngộ Bất Ngờ	138
40. Chương 40: Tuyệt Chiêu Thái Ất Thần Công	141

41. Chương 41: Kẻ Cường Thù Xuất Hiện	144
42. Chương 42: Quả Bất Dịch Chúng	148
43. Chương 43: Cứu Tinh Xuất Hiện	151
44. Chương 44: Huyết Sát Kinh Hồn!	154
45. Chương 45: Ngôi Mộ Thiên Thu	158
46. Chương 46: Hồn Chiến Ngũ Diện Quỷ	161
47. Chương 47: Khẩn Trương Trước Giờ Phó Hội	165
48. Chương 48: Trước Giờ Phó Hội Tranh Hùng	169
49. Chương 49: Vạn Diệu Linh Đan	173
50. Chương 50: Gặp Lại Cố Nhân	179
51. Chương 51: Quân Ma Tử Chiến Quân Ma	181
52. Chương 52: Đột Biến Bất Ngờ	185
53. Chương 53: Đột Biến Bất Ngờ	187
54. Chương 54: Đối Diện Kẻ Đại Cường Thù	191
55. Chương 55: Trận Quyết Đấu Cuối Cùng	194

Vong Tình Cốc

Giới thiệu

Gió vụt từng hồi, bầu trời mây đen che phủ. Trên ngọn núi Thổ Hành Sơn, cuồng phong đang nổi dậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-tinh-coc>

1. Chương 1: Đêm Kinh Hoàng

Gió vụt từng hồi, bầu trời mây đen che phủ. Trên ngọn núi Thổ Hành sơn, cuồng phong đang nổi dậy, những cây cổ thụ chuyển run bần bật, tưởng chúng đánh bật đi cả gốc bất cứ lúc nào.

Trong ngôi nhà nhỏ dựa vào vách núi lưng lay từng chập, thiếu phụ tuyệt sắc ngồi trên giường, hai tay ôm chặt lấy một đứa bé độ một tuổi như sợ giông tố hốt bỗng ngôi nhà cuốn hút đi luôn.

Đứa bé như đang kinh hãi co mình trong lòng mẹ, không nghe một tiếng khóc.

Ngoài trời, rừng núi giông tố cứ mãi kéo dài, sấm sét chớp giăng rực sáng trên không gian đen thẫm, cơ hồ như đến ngày mạt nhất của thế gian.

Ngọn đèn nến đã tắt từ lâu, cảnh âm thầm trong ngôi nhà làm cho thiếu phụ càng ôm siết đứa bé vào lòng, sợ nó khóc thét lên vì nghe tiếng sấm sét.

Vào lúc nửa đêm, giông tố đã thấy dịu lại dần, sau cùng im hẳn. Bầu không khí rừng núi trở lại với âm thầm, chỉ lâu lâu mới có một cơn gió lạnh vụt qua khua động lá cành.

Thiếu phụ tuyệt sắc bình tĩnh lại, thấp ngọn nến lên, bập bùng ánh sáng, cho thấy đây là một ngôi nhà gỗ lợp lá rừng, giường ghế toàn bằng gỗ, chỉ có một tịnh phòng đơn sơ, phía sau là bếp nấu ăn, ngoài ra chẳng còn món vật gì nữa cả.

Thiếu phụ tuyệt sắc này là ai? Sao lại sống trong cảnh cô đơn với một đứa con thơ trên ngọn núi cao giữa cánh rừng già điệp trùng kỳ mật?

Sự thực, thiếu phụ tuyệt sắc này chính là Trần Lạc Nhạn Vương Hậu Chi Hoa trong chốn vô lâm cách mấy năm về trước, đồng thời, nàng vốn là trang tuyệt đại mỹ nhân từng làm diên đảo, ngửa nghiêng bọn thiếu niên, nhưng tất cả không được lọt vào đôi mắt xanh của nàng.

Chẳng bao lâu sau, Vương Hậu Chi Hoa trong một lần gặp gỡ Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm - một trang thiếu niên tuyệt thế - danh tiếng đang lúc lẫy lừng, quần ma hắc đạo nghe tới thấy đều khiếp mật bay hồn. Tình yêu đã nở hoa từ buổi ban đầu. Đôi nam nữ tuyệt sắc yêu nhau tha thiết và cùng sát cánh bên nhau trên đường hành hiệp giang hồ.

Trải qua một năm, đôi nam nữ thiếu hiệp này đã diệt mất một số lớn các Đại ma đầu, môn phái thuộc hàng ngũ Hắc đạo, diễn ra hàng trăm trận huyết sát kinh hồn trong khắp chốn giang hồ. Do đó, tạo nên những mối hận thù sâu sắc cùng bọn chúng.

Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm đoán trước sẽ có hậu quả khốc nghiệt sau này nên đã cùng Vương Hậu Chi Hoa Trần Lạc Nhạn lên ngọn núi Thổ Hành sơn xa lánh giang hồ, ẩn tích trong ngôi nhà gỗ như hiện nay.

Cánh rừng già này quanh năm vắng tuyệt bóng người lui tới. Từ mấy năm qua đôi vợ chồng Vương Hậu Chi Hoa sống trong cảnh thanh nhàn, khi trà khi rượu, lúc đối nguyệt ngâm thơ, thật là thần tiên, nhàn nhã.

Năm sau, Vương Hậu Chi Hoa Trần Lạc Nhạn hạ sinh một bé trai đặt tên Hàn Tùng Bá, dung mạo giống tạc Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm.

Đôi vợ chồng Vô Địch Thần Kiếm - Vương Hậu Chi Hoa cưng yêu Hàn Tùng Bá như viên bảo ngọc vô giá, tình yêu của họ ngày càng đậm ấm, khăng khít thêm hơn.

Cách đây một tháng, Vô Địch Thần Kiếm có chuyện phải đi xa, Vương Hậu Chi Hoa Trần Lạc Nhạn thì ở trong ngôi nhà đơn độc với đứa con thơ đợi chờ.

Buổi chiều, tự nhiên Vương Hậu Chi Hoa cảm nghe trái tim mình đập bồi hồi, hình như linh giác báo trước cho nàng biết sẽ có chuyện bất thường xảy tới cho nàng, hay Vô Địch Thần Kiếm trên đường hành hiệp.

Mặc dù võ công quán thế, nhưng Vương Hậu Chi Hoa Trần Lạc Nhạn vẫn phải lo sợ pháp phòng vì hiện nay chỉ có một mình nàng trong ngôi nhà giữa cảnh núi bao la với một đứa con hãy còn thơ dại, nếu những kẻ cường thù toàn là những Đại ma đầu võ công vô lượng, làm thế nào nàng có thể đương đầu nổi.

Vương Hậu Chi Hoa Trần Lạc Nhạn trông chờ Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm trở về, nhưng mãi đến nay chẳng trông thấy bóng dáng nơi chàng đâu cả.

Thiếu phụ tuyệt sắc ôm con trong lòng, đôi mắt đăm đăm nhìn ánh nến trầm tư nghĩ ngợi.

Chợt, Vương Hậu Chi Hoa Trần Lạc Nhạn nghe có tiếng cười ghê rợn từ ngoài vọng vào :

- Haha... Vương Hậu Chi Hoa Trần Lạc Nhạn, nàng còn trốn tránh đi đâu cho khỏi tay Địa Ma Vương Triệu Võ này.

Vương Hậu Chi Hoa Trần Lạc Nhạn nghe giọng cười quái đản đã phải giật mình, bỗng đứa bé đứng lên, hướng đôi mắt nhìn ra ngoài cửa đầy bóng tối.

Một người đàn ông trạc tuổi trung niên, thân hình to lớn, vận toàn xám, gương mặt cực kỳ gian ác, cặp mắt chớp sáng như hai ngọn đèn thần, biểu lộ một nội lực không thể đo lường, đứng trước cửa ngón nhà từ bao giờ chẳng hề hay biết.

Vô công của Vương Hậu Chi Hoa Trần Lạc Nhạn thuộc hàng tuyệt thủ, đương nhiên thánh lực rất tinh vi, thế mà không phát giác có kẻ lạ mặt lên ngọn núi này, quả thật công phu của đối phương đã đạt đến cõi quỷ thần vô lượng.

Nhìn kỹ bộ mặt gian ác, giảo quyệt của người đàn ông, bất giác Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận khẽ kêu thầm :

- Địa Ma Vương Triệu Vô!

Quả vậy, Địa Ma Vương Triệu Vô chính là thứ đệ của Thiên ma Vương Triệu Dũng, vốn thật, hai tên Đại ma đầu tiếng tăm lừng lẫy trong hàng ngũ Hắc đạo, từng gây khiếp sợ cho quần hùng Bạch đạo vô lâm trong nhiều năm trước.

Trong trận ác chiến tại bãi tha ma gần thị trấn Lâm Trì, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm đã giết chết Thiên ma Vương Triệu Dũng, gây nên mối huyết thù cùng Địa Ma Vương Triệu Vô.

Đây cũng chính là trận đấu cuối cùng của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm trên bước đường hành hiệp khử trừ Hắc đạo để sau đó cùng Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận lên ngọn núi Thổ Hành sơn mai danh ẩn tích.

Đêm nay, bỗng nhiên Địa Ma Vương Triệu Vô xuất hiện trước ngôi nhà này, dĩ nhiên, chính là vì mối hận thù cách đây hơn bốn năm về trước.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận không phải nghĩ ngợi lâu cũng đã nghĩ ra điều này, nên trong tâm trường của thiếu phụ khẩn trương lên.

Dù vậy, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt Địa Ma Vương Triệu Vô :

- Triệu Vô! Người tìm tới đây để làm gì?

Địa Ma Vương Triệu Vô trầm giọng :

- Bốn ma vương tới đây có hai điều cần phải giải quyết cho xong trong đêm nay.

- Hai điều gì?

- Điều thứ nhất, đòi lại món nợ máu trên mình tên ác ma Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm.

- Hiện nay phu tướng của bản nương vắng nhà. Còn điều thứ hai?

- Điều thứ hai, bản vương thu nạp nàng về Tổng đàn Địa Ma cung làm áp trại phu nhân, đúng như lời ta đã nói từ bốn năm về trước.

Đôi mày thu liễm của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận cau hấn lại, giọng lạnh lùng :

- Triệu Vô! Người chỉ là một tên ma đầu dê tiện, thấp hèn, sao lại dùng những lời cuồng ngữ đối với bản Vương Hậu? Chuyện năm xưa, tên ác ma Triệu Dũng đã từng gây ra nhiều thù hận, tội ác trên chốn giang hồ thì hẳn phải nhận lấy hậu quả thảm khốc tại bãi tha ma. Đó chính là thiên địa chí công, đã vay thì phải trả, người lại còn oán hận ai? Nay phu tướng của ta đi xa chưa về tới, hẹn gặp lại người một ngày khác ở bất cứ nơi nào và vào lúc nào.

Địa Ma Vương Triệu Vô cười khà :

- Haha...! Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận. Nàng nói nghe sao quá dễ, nay bản vương đã có công lặn lội từ ngàn dặm tới đây, làm sao có thể trở về bản cung bằng hai bàn tay không một cách dễ dàng như thế.

Đôi mắt đẹp của trang tuyết thể mỹ nhân tròng lên :

- Thế người định hành động gì đây?

- Trước hết, nàng hãy theo bản Ma Vương về Địa Ma cung làm áp trại phu nhân như lời ta đã từng cầu hôn với nàng năm trước. Nàng đã không nghe, lại yêu thương tên Đại ma đầu Hàn Cẩm, theo hắn lên trốn tránh trên ngọn núi này cho tới nay. Giờ cũng do nơi duyên tiền định giữa ta và nàng ở kiếp trước, nên mới khiến xui ta tìm được nàng ở nơi này. Vậy hãy mau thu xếp theo ta về bản cung, cùng hưởng lạc thú trên đời. Còn tên Hàn Cẩm, ta sẽ giết hắn trả mối huyết thù cho gia huynh cũng chẳng muộn màng gì.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận nổi giận :

- Câm mồm lại! Tên ác ma chứ có hàm hồ. Bản nương tử nay đã là gái đã có chồng, sao lại phải theo người để mang tiếng xấu với giang hồ? Người đừng cuồng vọng vô ích.

Địa Ma Vương Triệu Vô cười khà :

- Haha...! Gái có chồng nào có sao đâu. Bản ma vương đã nhất định từ lâu rồi, trước sau cũng phải lấy nàng làm vợ, trời vốn ban cho ta dị phẩm, nàng sống với ta sẽ tận hưởng lạc thú thần tiên mà nàng không thể tìm được ở nơi tên Hàn Cầm.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận giận dữ thét :

- Tiểu phu! Người muốn chết!

Ngọc chuông trắng như noãn ngọc của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận giờ lên.

Đạo kinh như gió lốc từ Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận ào tới Địa Ma Vương Triệu Vô. Bất cười khà một tiếng, Địa Ma Vương lẹ như chiếc bóng vong linh tránh ra phía ngoài.

Trong khi Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đã nhanh nhẹn đặt Hàn Tùng Bá nằm xuống giường, xê mình ra khỏi ngôi nhà nhỏ, đối diện cùng Địa Ma Vương Triệu Vô.

Thiếu phụ tuyệt sắc sợ đánh nhau trong nhà sẽ gây thương tích cho đứa bé.

Song phương đối diện nhau, cách chừng bốn trượng, đây là khoảng cách của các tuyệt thủ võ lâm.

Địa Ma Vương Triệu Vô đưa cặp mắt sáng như hai ngọn đèn thần nhìn Vương Hậu Trầm Lạc Nhận, trong ánh mắt tà dâm tia ra ánh sáng thèm khát thân hình diễm tuyệt của nàng.

Hắn buông trầm giọng :

- Trầm Lạc Nhận! Nàng vốn là một trang tuyệt thế mỹ nhân mà từ lâu bản Ma Vương hằng ái mộ, thương yêu, hằng muốn trước sau gì cũng lấy nàng làm vợ, nên ta không nỡ ra tay làm thương tổn đến ngọc thể của nàng, cho dù võ công của nàng rất cao thâm, nhưng sự thực chưa phải là đối thủ của ta. Tốt nhất, nàng hãy xuôi tay thuận theo ta về Tổng đàn Địa Ma cung cho rồi, ta hứa sẽ yêu thương nàng hết mực và nuôi dưỡng đứa bé kia cho đến lúc trưởng thành, bằng nghịch lại, nàng cũng không sao thoát khỏi tay ta trong đêm nay đâu, đừng chống cự vô ích...

2. Chương 2: Lạc Cảnh Xuân

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận nghe mấy lời dâm dật của Địa Ma Vương Triệu Vô, giận dữ thét :

- Dâm ma, câm mồm lại!

Cùng theo tiếng thét lạnh lạnh, đạo kinh nặng ngàn cân từ ngọc chuông của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận nhằm ngay tâm huyết Địa Ma Vương Triệu Vô chấn tới, thế mạnh có thể đánh bật một gốc cổ thụ ngàn năm.

Năm xưa, trước khi kết hôn cùng Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận từng là một tuyệt thủ võ lâm lấy lòng tên tuổi chứ không phải một thiếu nữ tầm thường.

Thế nhưng, Địa Ma Vương Triệu Vô đã cất tiếng cười khà như ngạo nghễ :

- Haha...Võ công của nàng kể ra cũng là tuyệt diệu. Nhưng hãy nhìn đây.

Cánh tay áo rộng của Địa Ma Vương Triệu Vô khe khẽ hất lên một cái, tạo thành một luồng quái phong lạnh lẽo cuốn lấy đạo kinh của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận, biến mất trong khoảng không gian tự bao giờ.

Quả thật là khủng khiếp!

Võ công của Địa Ma Vương Triệu Vô đến nay quả nhiên quỷ thần vô lượng, quét mắt nhìn qua trong chốn giang hồ chỉ có một không hai.

Hóa giải đạo kinh của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận xong, Địa Ma Vương Triệu Vô cất tiếng cười khà ngạo mạn.

Bất giác, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đã phải từ sửng sốt đến kinh hoàng vì lỗi công phu quái dị của đối phương.

Ngưng đi một lúc, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận thét :

- Dâm ma! Chớ có kiêu căng, tự phụ. Hãy nhận một chưởng này xem sao!

Song chưởng của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận liền đó cất lên. Hai đạo kinh sấm sét áp tới Địa Ma Vương Triệu Vô.

Lần này, thiếu phụ tuyệt sắc đã sử dụng mười thành công lực cho tuyệt chiêu “Triều Âm Nộ Hải” của sư mẫu Đào Hạc Tiên Cô đã truyền thụ cho và nhờ chiêu này, nàng đã sớm thành danh trên giang hồ.

Sắc đẹp lẫn võ công của Trầm Lạc Nhận đã đưa nàng lên ngôi vị tột đỉnh Vương Hậu Chi Hoa vô lâm.

Thi triển tuyệt chiêu “Triều Âm Nộ Hải” nghe văng vẳng như có trăm ngàn cuộn sóng triều nổi dậy.

Nhưng Địa Ma Vương đã cười lớn :

- Haha...! Quả thật lợi hại. Nhưng Trầm nương tử hãy xem chưởng thức này đây.

Ngọn đơn chưởng to lớn của Địa Ma Vương cất lên. Một đạo âm phong lạnh buốt hồn nổi dậy.

Ầm!

Một tiếng nổ chấn động trên sân trường. Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận lùi lại bốn, năm bước, khí huyết trong nội thể trào sôi, song ngọc chưởng nghe như vừa bị sét trời giạt nhằm từ từ buông xuôi trở xuống.

Nội lực lẫn quái công của Địa Ma Vương Triệu Vô quả thật cao thâm không thể nào tưởng tượng nổi. Đến đây, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận tự hiểu mình chưa phải là đối thủ của Địa Ma Vương Triệu Vô đúng như lời hấn vừa bảo với nàng.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận vô cùng lo ngại, chưa biết có nên xuất chưởng lần nữa hay không.

Nhận ra vẻ ngơ ngác của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận, Địa Ma Vương thấu hiểu tâm trạng của nàng, cất tiếng cười khà :

- Nàng đứng yên đó!

Cánh tay áo rộng của Địa Ma Vương Triệu Vô hất nhẹ lên một cái, mấy đạo chỉ liên bắn tới Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận nhanh như tia chớp.

Bịch... bịch...

Đến khi Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận phát giác ra ngọn chỉ phong của Địa Ma Vương Triệu Vô thì đã quá chậm rồi, nàng bị điểm vào ba nơi huyết đạo đứng trơ.

Bấy giờ, toàn thân của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đã bất động, chỉ còn đôi mắt đẹp rực lửa căm thù nhìn trừng trừng vào Địa Ma Vương Triệu Vô.

Địa Ma nhìn khắp thân hình Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận cười khoái trá :

- Haha...! Ta sẽ đưa nàng vào trong kia cùng hưởng lạc thú một phen xem sao.

Chấm dứt câu, Địa Ma Vương Triệu Vô cúi xuống bế xốc lấy thân hình bất động của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận tiến vào trong ngôi nhà nhỏ.

Hắn đặt thiếu phụ tuyệt sắc nằm trên giường ngắm nghía tỏ sự say mê. Hàn Tùng Bá đang nằm, nghe tiếng động khóc thét lên, lồm cồm ngồi dậy.

Trông thấy đứa bé, Địa Ma Vương như giận dữ :

- Thằng bé dòng họ Hàn này phải chết đi cho rồi.

Địa Ma Vương Triệu Vô chớp lấy hai chân Hàn Tùng Bá ném vụt ra ngoài cửa sổ.

Hàn Tùng Bá lọt ra ngoài rừng khóc thét mấy tiếng, sau đó im bật đi.

Chẳng hiểu đứa bé chết, sống lẽ nào, không còn nghe tăm dạng gì nữa.

Địa Ma Vương trở mặt cười ghê rợn, quay lại nhìn Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận.

Soạt... soạt....

Địa Ma Vương Triệu Vô thò tay chớp lên mình Vương Hậu Trầm Lạc Nhận. Tức thì, một đóa hoa khổng lồ hiện ra rực rỡ dưới ánh nến mập mờ trong ngôi nhà.

Một thân hình diễm tuyệt hiếm thấy trong đời lồ lộ hiện ra trước mắt Địa Ma Vương.

Địa Ma Vương đã phải sững sờ trước đóa kỳ hoa độc nhất vô nhị trên cõi đời đang chờ hắn mở khóa động đào.

Hắn chợt cười vang :

- Haha... Trước khi ta cùng nàng hưởng phút giây lạc cảnh thần tiên, nàng hãy uống lấy mấy viên “Lạc Cảnh Xuân đan”, tâm tính nàng sẽ hoàn toàn biến đổi, từ đó nàng sẽ chỉ còn biết ngày đêm đòi hỏi dục vọng ở nơi ta, ngoan ngoãn ở bên ta hưởng niềm vui đến trọn đời.

Địa Ma Vương thò tay vào người lấy một cái hộp vuông màu xanh. Hắn lấy ba viên thuốc cũng màu xanh, vạch miệng Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận búng vào rồi dùng đạo khẩu phong bắn thẳng xuống vực đan điền. Sau đó, Địa Ma Vương cúi xuống tìm tòi, chờ ba viên “Lạc Cảnh Xuân đan” thấm vào cơ thể Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận.

Chẳng mấy chốc đã thấy gương mặt tuyệt sắc của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đỏ bừng như đóa phù dung bị nắng táp, đôi mắt nàng rực lửa dục tình.

Hình như Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đang thèm khát một trận tình bốc khói.

Đôi mắt đẹp đỏ vờn rực lửa long lanh của thiếu phụ nhìn Địa Ma Vương Triệu Vô đã chứng tỏ điều đó.

“Lạc Cảnh Xuân đan” quả là một chất dâm dược độc nhất vô nhị trên chốn giang hồ.

Loại độc dâm này còn có khả năng hoán cải cả tính nết con người.

Dĩ nhiên hiện giờ, thần trí của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đã tản mạn, chỉ còn một mực khát khao lạc thú mà thôi.

Địa Ma Vương Triệu Vô cười khà :

- Haha...! Thế cũng đủ rồi. Từ nay trang tuyệt đại mỹ nhân sẽ thuộc quyền sở hữu của ta và ta sẽ từng đêm ban phát cho nàng lạc thú đến trọn đời. Nàng là vợ của ta.

Bịch.... bịch....!

Địa Ma Vương Triệu Vô búng vào người Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận mấy đạo chỉ.

Lập tức, các huyết đạo trên người Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận được giải tỏa hoàn toàn.

Thiếu phụ tuyệt sắc chồm lên, nhìn Địa Ma Vương Triệu Vô rực lửa tình.

Trong phút giây, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận như người từ bên thế giới khác mới về, khẽ kêu lên :

- Tình lang! Hãy yêu em!

Thiếu phụ tuyệt sắc vùng ôm lấy Địa Ma Vương Triệu Vô, buông hơi thở hổn hển, tỏ sự khẩn cầu, tha thiết để được hắn ban cho giây ân huệ tuyệt vời.

Địa Ma Vương Triệu Vô cười đắc thắng :

- Có như thế chứ!

Hắn ôm lấy Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đặt nằm xuống chiếc giường gỗ.

Liền đó, một trận tình xoáy lốc diễn ra giữa hai người qua ánh nến bập bùng đủ soi sáng.

* * * * *

Trận tình lãn lóc giữa Địa Ma Vương Triệu Võ và Vương Hậu Chi Hoa chẳng biết bao nhiêu thời gian vẫn chưa mãn cuộc.

Thình lình, trong giờ phút đó, có chiếc bóng từ dưới chân núi phóng lên tiến tới đứng trước cửa ngôi nhà nhằm lúc Địa Ma Vương Triệu Võ và Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận còn đang trong cảnh thần tiên lạc thú.

Hai thân hình đang gắn liền nhau như nhất định không bao giờ muốn rời khỏi nhau.

Đang chìm mình trong cảnh tuyệt vời tình ái, chợt nghe có tiếng động ngoài cửa, Địa Ma Vương Triệu Võ giật mình quay lại đưa mắt nhìn coi đó là ai. Nhận ra gương mặt tuyệt thế của nhân vật đứng ngoài cửa, Địa Ma Vương bật kêu lên :

- Ô! Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Đã nhận ra kẻ tử thù rồi, nhưng Địa Ma Vương như muốn cố tình cho Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm trông thấy thật rõ cái cảnh ái ân giữa hắn và Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận, nên vẫn giữ nguyên vẹn hình tượng cũ chẳng chút xê dịch và lại còn tiếp tục chuyện còn dang dở.

Trong khi hai cánh tay ngọc của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận vẫn vòng qua người của Địa Ma Vương Triệu Võ hưởng ứng một cách nhịp nhàng theo nhịp điệu ân tình, như chẳng cần biết tới sự có mặt của người chồng từ xa vừa về tới.

Thiếu phụ tuyệt sắc như muốn tận hưởng lạc thú tốt cùng rồi sau đó ra sao thì ra.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm thét :

- Khốn nạn!

Rồi chàng sững sốt đến ngẩn ngơ, đứng chết lặng nhìn cái cảnh dâm ô giữa vợ mình - Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận - và kẻ tử thù Địa Ma Vương Triệu Võ.

Hồi tưởng lại những lời thề ước sắt đá năm xưa của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận mãi đến nay vẫn còn văng vẳng bên tai, đồng thời, một đứa con đã chào đời, hạnh phúc tuyệt vời đang tràn ngập trong tâm hồn chàng, giờ đã biến tan thành mây khói.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đang khăng khít yêu đương với kẻ tử thù chẳng cần hay biết tới chàng vừa có mặt. Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm cảm nghe trái tim mình vỡ nát, dòng máu ri rỉ chảy trong đó.

Còn nỗi đau nào hơn bất gặp vợ mình đang trong cảnh ân ái xoáy lốc với kẻ tình thù.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm thảng thốt đến khiếp người nên chưa có hành động gì cả.

Sự thực, chàng có hiểu đâu vợ chàng - Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận vừa bị Địa Ma Vương Triệu Võ đầu độc bởi ba viên “Lạc Cảnh Xuân đan”, mất cả tri giác con người và dục tình luôn đốt cháy trong cơ thể nên mới ra như thế.

Bỗng Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm thét :

- Hết rồi! Tất cả đã hết rồi!

Tiếng thét gồm một trăm năm nội lực của Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm như chọc thủng màng tai của mọi người, khiến cho Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đã phải giật mình đưa mắt nhìn ra ngoài cửa.

Nhưng Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận như không còn nhận ra Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm là ai nữa, nên vẫn không chịu rời khỏi Địa Ma Vương Triệu Võ.

Nàng vẫn ôm chặt lấy hắn, chờ đợi tiếp nối trận ân tình bốc khói chưa đoạn kết.

Điều này càng khiến cho Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm thêm cảm hận, lại thét :

- Trầm Lạc Nhận! Nàng đã phản bội ta. Năm xưa, ta cứ tưởng nàng là một thiếu nữ đoan chính, chung tình, không ngờ nàng lại thừa lúc ta vắng nhà rước kẻ tử thù về đây bày trò dâm nhục. Nàng chỉ là một người đàn bà đáng ghê tởm. Giờ nàng còn nói gì với ta đây?

Hình như tiếng nói quen thuộc của Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm làm cho Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận tia lên chút ánh sáng tri giác, vội buông Địa Ma Vương Triệu Võ ra, lồm cồm ngồi dậy, tươm tất y phục bước xuống giường, đứng nhìn chăm chú vào mặt chồng.

Thế nhưng, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận cứ ngơ ngác như chưa nhìn ra Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm là ai cả.

Quá khứ như trải qua một giấc mộng của thiếu phụ tuyệt sắc và nàng chỉ còn biết hiện tại nàng và Địa Ma Vương Triệu Võ trong cảnh ân ái với nhau bị kẻ khác quá quấy.

Địa Ma Vương đã bước xuống giường ôm lấy Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận như để trừ tức Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm.

Hắn cười khà :

- Hàn Cẩm! Giờ ngươi đã trông thấy rõ ràng rồi phải chăng? Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận nay đã là vợ của bản Ma Vương rồi. Chúng ta vừa trải qua một cuộc lạc thú nhất trần, bởi trời ban cho ta một mối dị phẩm. Chuyện ân tình ta đã hơn người khiến nàng yêu thương ta tha thiết và chẳng còn cần tới người nữa. Ngươi đã chiến bại trên mặt trận tình, đáng ra ngươi phải biết tự hổ thẹn lấy mình, sao lại còn sỉ vả kẻ khác?

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm thét :

- Câm mồm dâm ác của ngươi lại. Ta không tin như thế. Ta không tin Trầm Lạc Nhận đã phản bội ta, chắc chắn ngươi đã đầu độc nàng nên mới ra như thế.

Địa Ma Vương Triệu Võ cười lớn :

- Hàn Cẩm! Chuyện đã đến nỗi này, ta đã ân ái cuồng nhiệt cùng Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận trước mắt ngươi, nàng yêu thương ta một cách đắm đuối. Nàng đâu cần biết tới người là ai nữa. Ngươi vẫn còn mê muội, ngu xuẩn nữa à? Nếu chưa tin, ta sẽ chứng minh cho ngươi đây.

Địa Ma Vương ôm Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận vào lòng, hôn nàng rồi hỏi :

- Trầm Lạc Nhận! Ta là người gì của nàng?

Wương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đắm đuối :

- Chàng là tình lang của em.

- Nàng hãy hôn ta xem nào.

Wương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận ôm chặt lấy Địa Ma Vương Triệu Võ hôn một cách đắm say.

Nàng nói trong khát vọng :

- Tình lang! Hãy yêu em nữa đi anh.

Lời nói của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận như tiếng sấm vừa nổ trên đầu Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm, khiến cho chàng lão đảo cả thân mình, đứng hết muốn vững.

Cặp mắt hút hồn của chàng trợn to lên, nhìn chăm chú vào mặt Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận.

Trong khi thiếu phụ tuyệt sắc làm như không chú ý gì tới ngoại cảnh nép mặt vào lòng Địa Ma Vương Triệu Võ chờ hắn lại ban bố thêm trận tình như vừa rồi.

Cảnh dâm ô trắng trợn đang diễn ra rõ ràng trước mắt Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm.

Wương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đã ngoại tình trước mắt, lại còn biểu diễn màn yêu đương kẻ tình thù trước mắt, chàng còn nghĩ ngợi gì nữa đây.

Hàn Cầm nhớ lại cổ nhân có câu:

Nam chi thâm hê du khả thuyết giả

Nữ chi thâm hê bất khả thuyết giả

Tạm dịch :

Đàn ông si mê có thể nói nghe.

Đàn bà si mê không bao giờ nói được.

Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm đứng chết lặng cả người một lúc rất lâu, chưa nói năng gì nữa cả...

3. Chương 3: Nỗi Oan Khó Giải

Chợt nhớ ra một chuyện, Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm thét :

- Dâm phụ! Con ta đâu?

Tiếng thét chấn động khiến cho Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận rút ra khỏi lồng ngực Địa Ma Vương Triệu Võ, đưa mắt nhìn Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm ngơ ngác.

Làm như nàng không còn hiểu biết gì tới những chuyện trong thời gian quá khứ nữa cả.

Địa Ma Vương Triệu Võ cười khà đáp thay cho Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận :

- Trầm Lạc Nhận bảo ta giết thằng bé rồi. Nàng không muốn lưu lại cái di tích trong quá khứ.

Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm trở tay vào mặt Địa Ma Vương Triệu Võ, cắn thù hét :

- Ác ma! Ngươi giết con ta thì phải đền tội. Nếu có đủ gan mặt hãy ra ngoài này cùng ta quyết đấu.

Hét dứt, Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm lui ra đứng sừng sững giữa sân trường chờ đối thủ.

Địa Ma Vương gỡ tay Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận tiến ra ngoài, đối diện cùng Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm.

Hắn gầm to :

- Hàn Cầm! Giờ đến lúc bản Ma Vương phải lấy máu ngươi để trả mối huyết thù cho gia huynh, Thiên ma Vương Triệu Dũng bị ngươi sát hại bốn năm về trước.

Hàn Cầm nghiêng răng cắn hờn :

- Chính ta cũng phải sát hại ngươi trả thù người đã chiếm đoạt vợ ta và giết đứa con yêu quý của ta.

Châm dứt câu nói, Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm đã chấn ra một chưởng với một trăm năm nội lực.

Đạo kinh hùng mạnh có thể đẩy sập cả một quả đồi với bóng chưởng khổng lồ bao trùm chu vi bốn trượng.

Hiểu rõ võ công của Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm cao thâm quý thần vô lượng, Địa Ma Vương Triệu Võ chẳng dám coi thường, giơ đơn chưởng lên quát :

- Quả thật lợi hại!

Trong tiếng quát, Địa Ma Vương Triệu Võ vỗ ngay một đạo kinh mạnh như lớp sóng ba đào đối diện.

Ầm!

Kinh lực phía Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm quá mạnh, xô thân mình Địa Ma Vương Triệu Võ lệch sang phải. Tuy vậy, hắn vẫn còn đứng nguyên vị trí, chẳng hề xê dịch.

Sấn máu hận thù đang cuộn cuộn trong huyết quản, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm lại thét :

- Nhận thêm một chưởng nữa.

Ngay trong tiếng thét, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm đã vỗ ra một chưởng nữa.

Đạo kinh nặng tựa trái núi ở trên cao đè xuống Địa Ma Vương Triệu Võ.

Trong cơn thù hận tột cùng, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm đã thi triển tuyệt chiêu “Bạt Hải Di Sơn”.

Đây là tuyệt chiêu vô thượng năm xưa Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm nhờ nó và thanh Tang Cương thần kiếm để trở thành Đệ nhất thiên hạ trong một thời.

Bóng chưởng khổng lồ mang theo hai màu sắc xanh, vàng chói lọi vô cùng kỳ dị, chưa từng trông thấy bao giờ.

Địa Ma Vương Triệu Võ ngó thấy, kinh hãi thét :

- Người hạ độc thủ đây.

Đơn chưởng của Địa Ma Vương Triệu Võ cấp giờ lên. Đạo kinh màu đen sì xuất hiện như đám mây cắt bóng lên đỡ lấy bóng chưởng kỳ dị kia.

Theo đó, một trận cuồng phong nổi dậy lạnh buốt như gió từ địa ngục thổi về.

Địa Ma Vương đã sử dụng tuyệt chiêu “Tàn Mệnh Ma Phong” để đối đầu cùng chiêu “Bạt Hải Di Sơn” của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Song phương chưởng lực chạm nhau phát nổ một tiếng chuyển rung khắp cả sân trường.

Đã thấy Địa Ma Vương Triệu Võ tháo lui lại một bước, thần sắc biến đổi.

Trong khi đó, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm vẫn còn đứng yên như tòa cổ thành, thù khí bốc lên ngùn ngụt trên gương mặt.

Chưa chịu ngưng tay, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm thét :

- Cho người nằm xuống đó!

Đạo kinh hai màu sắc xanh, vàng tăng thêm hai thành công lực từ chưởng trung của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm áp tới vị trí của Địa Ma Vương Triệu Võ.

Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm quyết tâm đánh ngã đối phương chỉ ở chiêu này.

Bóng chưởng hai màu sắc kỳ kỳ bao trùm khắp cả chu vi năm trượng trên sân trường.

Quả đúng là đệ nhất nhân thiên hạ. Chiêu pháp Hàn Cầm thi triển vô cùng huyền diệu, khiến cho đối phương trông thấy bóng chưởng là đã kinh hồn bạt vía.

Địa Ma Vương kinh hoàng rống lên một tiếng như quỷ tru, song chưởng cùng giờ lên ra chiêu “Tàn Mệnh Ma Phong” với toàn bộ nội lực sẵn có.

Ầm!

Lại một tiếng nổ như đang hồi địa chấn, khắp cả sân trường rung lên rầm rập.

Địa Ma Vương Triệu Võ lại thoái lui thêm hai bước, thân hình lắc lư như cành cây trước gió.

Đã chiếm lấy thế thượng phong, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm lại thét :

- Người tận số rồi.

Tả, hữu chưởng của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm cùng lướt giờ lên.

Hai bóng chưởng mang màu sắc xanh, vàng che phủ trên cao, chu vi ngoài sáu trượng.

Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm đã sử dụng toàn bộ công lực cho chiêu “Bạt Hải Di Sơn”.

Trông thấy đối phương nhất quyết đánh một chiêu chí mạng, Địa Ma Vương Triệu Vô quá đổi hãi hùng, gầm vang :

- Ta liều chết với ngươi!

Song chưởng của Địa Ma Vương quay tròn thành vòng, tuôn ra cuộn cuộn đạo khí sắc đen sì làm thành mấy vòng chưởng hình thăm thẳm đón nhận bóng chưởng thần quái của đối phương.

Ầm... Ầm....

Địa Ma Vương cố nén đi một tiếng rống, hai chân cài dưới đất nửa trượng về phía sau, từ cửa mồm ứa ra mấy giọt máu, tình trạng đã mang lấy vết nội thương vì chưởng lực hùng mạnh như hai khối băng sơn của chiêu “Bạt Hải Di San” của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm cười ghê rợn :

- Hãy đền tội!

Ngọn chưởng của chàng cất lên toan chấn ra một đạo kinh như chiếc búa thiên lôi kết liễu sinh mạng của Địa Ma Vương Triệu Vô.

Dĩ nhiên, trong khi thương thế trầm trọng, Địa Ma Vương Triệu Vô sẽ mất mạng chứ chẳng còn cách nào chống đỡ được nữa.

Bất ngờ có tiếng thét :

- Tình lang!

Chiếc bóng kiêu diễm từ trong ngôi nhà phóng ra ôm chặt lấy Địa Ma Vương Triệu Vô, buông hơi thở hổn hển, đưa đôi mắt rực lửa tình nhìn hấn như cầu khẩn một điều gì.

Chiếc bóng kiêu diễm chính là Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn.

Sự tình này khiến cho Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm đã phải ngưng ngọn chưởng kinh lại.

Chàng mở to đôi mắt rực rỡ tinh quang nhìn chòng chọc vào mặt Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn chẳng hề thấy chớp.

Thực tế đã quá phũ phàng.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn lại biểu lộ tình ái đắm đuối về dực vọng cùng kẻ địch tình trước mắt chàng.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn làm như chưa mãn nguyện trong trận tình rực lửa vừa qua, lại còn tới sân trường van cầu Địa Ma Vương Triệu Vô tiếp tục với nàng chuyện yêu đương hãy còn dang dở vì sự xuất hiện đột ngột của chàng.

Còn ả đàn bà ngọc diện hồ ly nào dám đặng hơn Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn?

Bình sinh, dù là một trang thiếu hiệp thông minh tuyệt thế, nhưng gặp cảnh này khiến cho Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm quá thương tâm nên không còn suy diễn gì được nữa.

Chàng có biết đâu Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn chỉ vì trúng nhảm dâm độc “Lạc Cảnh Xuân đan” của Địa Ma Vương nên mới biến tấu ra như thế, chứ thực sự nàng chưa hề phải bội chàng...

4. Chương 4: Ác Chiến Trên Đồi

Thế nhưng, hiện giờ, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm chỉ thấy thực tế trong mắt chàng hình ảnh dâm đặng của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn đang diễn ra thôi.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm thét :

- Trần Lạc Nhận! Hãy mau dang ra.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận nghe tiếng hét chực xé cả màng tai liền quay lại.

Nàng nhìn chàng ngơ ngẩn lên đôi mắt vô hồn như chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra cả.

Cử chỉ của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận có vẻ xa lạ đối với Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm, làm như từ lâu chưa từng gặp mặt chàng một lần nào trong quá khứ.

Đương nhiên, liều độc dâm “Lạc Cảnh Xuân đan” của Địa Ma Vương Triệu Vô quả độc tôn trên chốn giang hồ, chẳng những kẻ trúng nhằm bị dục tình đốt cháy triền miên trong cơ thể, lại còn khiến cho người đó không còn nhớ gì những chuyện trước kia nữa.

Nạn nhân đã trở thành một con cuồng thú chỉ biết đòi hỏi yêu đương bất tận mà thôi.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm cháy phừng lửa giận trong tim, lại thét lên như sấm nổ :

- Dâm phụ! Mau dang ra.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận giật mình vì tiếng thét của Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm, nhưng vẫn còn ôm chặt lấy Địa Ma Vương Triệu Vô chứ không chịu rời ra.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm thịnh nộ, giơ ngọn chưởng lên, vận mười thành công lực toan phát chưởng.

Địa Ma Vương Triệu Vô quát :

- Dừng lại!

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm trợn mắt :

- Người còn những lời gì trời trắng hãy nói mau cho ta đưa hồn người vào địa ngục.

Địa Ma Vương Triệu Vô chìa Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận về phía trước :

- Người muốn hạ độc thủ hãy giết Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận trước, nếu thấy được người cứ xuất chưởng.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm căm thù vô tả hết nhìn Địa Ma Vương Triệu Vô đến nhìn Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đứng trong vòng tay của địch tình, mãi thật lâu mà chưa nói ra được một lời nào.

Ngọn chưởng của Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm run run, vành môi cắn chặt lại suýt bật cả máu.

Chàng ngáp ngừng mãi chưa biết phải hành động cách nào cho đúng với ý nghĩa trong trường hợp này.

Giờ thì chàng chỉ cần vỗ ra một chưởng “Bạt Hải Di San” thì cả hai đều vong mạng, trong đó có Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận nữa.

Bởi vì muốn giết Địa Ma Vương Triệu Vô là phải giết Trầm Lạc Nhận trước.

Tên Đại ma đầu này đã dùng Vương Hậu Chi Hoa làm cái mộc đỡ ngay trước mặt.

Chàng có thể giết hại nàng chăng?

Ngày mai trên mặt giang hồ sẽ chấn động về tin này, quần hùng sẽ phân phán như thế nào?

Dĩ nhiên quần hùng luôn hai đạo Hắc, Bạch thấy đều bảo Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm sát hại vợ vì ghen tức khi bắt gặp vợ đang ngoại tình cùng Địa Ma Vương Triệu Vô.

Danh hiệu Vô Dịch Thần Kiếm sẽ hoen ố một vết nhơ đến muôn đời không sao xóa được.

Chàng là một trang thiếu hiệp tuyệt thế, còn biết bao nhiêu trang tuyệt đại mỹ nhân yêu thương chàng, chẳng hạn như : Phù Dung Nữ Trang Bội Ngọc, Chiêu Hồn Nữ Đào Cẩm Vân, Tố Nữ Phi Đằng Yến. Năm xưa chỉ vì yêu thương Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận, chàng đã bỏ rơi các trang tuyệt sắc mỹ nhân này.

Giờ đây, lẽ vì Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận mà chàng hạ độc thủ để chôn vùi tên tuổi, tạo nên dư luận xấu xa cho bọn hắc đạo nhân cơ hội triệt hạ thanh danh lừng lẫy bao nhiêu lâu nay của chàng.

Hơn nữa, theo chàng, hiện nay Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận chỉ là một ả dâm phụ đáng tởm, đâu còn xứng gì với chàng nữa.

Cho dù chàng có giết được Địa Ma Vương Triệu Võ cũng không thể nào nhìn nhận Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận là người vợ trung trinh như từ trước đây nữa.

Nay chàng cứ để mặc cho Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận theo Địa Ma Vương Triệu Võ, rồi mặc cho giang hồ phê phán, dĩ nhiên, tất cả không một ai bồi nhọ được thanh danh lừng lẫy của chàng.

Chàng hãy nên vì sự nghiệp cao cả chứ đừng vì một ả dâm phụ là hơn.

Thầm nghĩ ra như thế, ngọn lửa căm thù trong lòng Vô Định Thần Kiếm Hàn Cẩm dần hạ xuống.

Nhưng còn con chàng, Hàn Tùng Bá đã chết trong tay Địa Ma Vương Triệu Võ, mối thù này chàng nhất định không thể nào bỏ qua được.

Chàng phải giết Địa Ma Vương Triệu Võ để trả thù cho đứa con trai yêu quý.

Mặc dù vậy, chàng không dễ gì hành động. Hiện Địa Ma Vương Triệu Võ đã sử dụng Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận làm cái khiên đỡ tên cho hắn. Muốn giết hắn thì phải giết Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận trước.

Phải thi triển một thân pháp kỳ diệu nào giết Địa Ma Vương Triệu Võ mà chẳng hề làm thương hại đến Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đây?

Vô Định Thần Kiếm Hàn Cẩm rọi cặp mắt nhìn Địa Ma Vương Triệu Võ dò tìm nơi sơ hở của hắn để động thủ trong ba chớp hạ ngay một mình hắn.

Như đoán biết ý định của Vô Định Thần Kiếm Hàn Cẩm, Địa Ma Vương cười khà :

- Haha...Hàn Cẩm! Người đừng tính toán chỉ cho vô ích, nay Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đã là lá bùa hộ mạng cho ban Ma Vương rồi, người muốn giết ta là nàng sẽ chết trước. Điều cần cho người biết trước, người vừa hành động là ta sẽ ẩn vào hai nơi tử huyệt của nàng.

Vô Định Thần Kiếm thẳng thốt lên. Thực vậy, hiện giờ chàng không thể nào sử dụng thân pháp dù nhanh lẹ tới đâu giết Địa Ma Vương trước khi hắn ẩn ngọn chướng vào tử huyệt của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận.

Nàng chết trong tay hắn, quần hung trên giang hồ đều bảo chàng sát hại cả đôi dâm phụ và ác ma.

Vì thế, Vô Định Thần Kiếm cứ ngập ngừng không biết phải sử dụng cách nào giết được một mình Địa Ma Vương Triệu Võ.

Ngay giữa giờ phút đó chợt nghe có tiếng gió khinh công từ dưới chân núi ào lên.

Nháy mắt đã thấy ba chiếc bóng xuất hiện, rồi thì phóng xuống sân trường lệ như ma mị.

Chỉ cái thân pháp cũng đủ rõ đó là các nhân vật võ công tối thượng giang hồ rồi.

Ba chiếc bóng đứng vững trên sân trường cho thấy đó là hai quái nhân và một ả trung phụ mặt ngọc quen thuộc.

Ba nhân vật này chính là : Tây Môn giáo chủ, Vạn Độc Chi Vương, Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô.

Bọn người này thuộc Ma Tôn trong hàng ngũ Hắc đạo, tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ.

Địa Ma Vương Triệu Võ nhìn ra đồng bọn, hoan hỉ :

- Ô! Chư vị hiền hữu tới đây thật là đúng lúc.

Địa Ma Vương Triệu Võ gỡ tay Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận bước tới chào Tây Môn giáo chủ, Vạn Độc Chi Vương, và Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô. Vô Định Thần Kiếm Hàn Cẩm đưa mắt nhìn qua, tự hiểu đây

là đồng bọn của Địa Ma Vương Triệu Vô đã hẹn nhau từ trước, nên ngấm ngầm chuẩn bị một trận ác chiến sắp tới.

Chàng rõ ngay bọn ba người võ công cao thâm chẳng kém gì Địa Ma Vương Triệu Vô, có khi lại còn cao trội hơn thế nữa.

Cho nên, trong lòng Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm khẩn trương lên tột độ.

“Tây Môn giáo chủ” chiếu cặp mắt sáng rực tợ hai chiếc đèn lồng nhìn sang Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm một cái, day lại Địa Ma Vương Triệu Vô :

- Triệu hiền đệ, câu chuyện từ nãy xảy ra như thế nào đây?

Địa Ma Vương Triệu Vô trở Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đáp :

- Như đã dự tính từ trước, hiện nay Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận là vị hiền thê của ngu đệ rồi. Nàng sẵn sàng trở về làm Ấp trại phu nhân cho Địa Ma cung. Gã Hàn Cẩm từ xa trở khuấy phá, định ngăn cản nàng không cho theo ngu đệ, chứ vị hiền hữu hãy trợ giúp hủy hoại gã.

“Tây Môn giáo chủ” gật gù :

- Đúng vậy, bọn ngu huynh đã có lời hẹn với hiền đệ từ trước, làm thế nào bỏ qua được, hơn nữa, chúng ta hãy hiệp lực giết cho bằng được tên ác ma họ Hàn này để trừ đi mối đại họa giang hồ.

Lập tức, Tây Môn giáo chủ, Vạn Độc Chi Vương, và Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô và Địa Ma Vương Triệu Vô phóng tới bao vây Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm vào chính giữa.

Sân trường căng thẳng lên cực độ. Một trận đại ác chiến giữa Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm và bốn nam nữ Đại Ma Tôn sắp diễn ra.

Tây Môn giáo chủ nhìn Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm buông trầm giọng xuống :

- Hàn Cẩm! Tội ác năm xưa của ngươi bằng trời, trốn tránh từ mấy năm qua, bọn giao chủ đi tìm ngươi khắp nơi mà không gặp, nay gặp lại ngươi rồi quả là thiên lý nan dung, vậy còn những lời nào trối trăn hãy nói ra cho sớm.

Hàn Cẩm cười nhạt :

- Lão ác đạo chó có khoe khoang mồm mép. Năm trước ta chỉ vì không muốn kéo dài thêm những cuộc vận sát đẫm máu kinh hồn nên mới lên ngọn núi này ẩn dật, tưởng các ngươi đã soi gương ngày xưa ăn năn, sám hối, nào ngờ các ngươi lại còn cuồng vọng tìm tới nơi này bày trò ô nhục, phương hại đến tính danh của ta, lẽ nào ta làm sạch nợ các ngươi trên mộ tràng này không còn một tên sống sót trở về.

Tây Môn giáo chủ quát :

- Đừng nhiều lời! Nhận chưởng đây.

Lời vừa kịp dứt, Tây Môn giáo chủ đã xuất chưởng.

Đạo kinh nặng như trái núi nhằm vào tâm huyết Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm.

Bằng một động tác rất ung dung, Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm cất hữu chưởng lên chống đỡ.

Ầm!

Mặt sân trường rung chuyển vì song phương chưởng lực quá hùng mạnh chạm nhau.

Tây Môn giáo chủ lui một bước, bên này Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm lắc động thân mình một cái đứng yên.

Dĩ nhiên, nội lực Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm hơn Tây Môn giáo chủ nửa bậc.

Võ công của chàng quả rất xứng đáng là Thiên hạ đệ nhất võ lâm.

Tây Môn giáo chủ sững sốt cả người lên, chiếu cặp mắt sáng rực nhìn Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm. Cả Vạn Độc Chi Vương và Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô cũng vô cùng kinh dị. Bởi Tây Môn giáo chủ hiện là một

Đại Ma Tôn nhất nhĩ trong hàng ngũ Hắc đạo lại không thắng nổi Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm, dĩ nhiên, công lực của đối phương đã đạt tới cõi huyền vi rồi.

Vạn Độc Chi Vương quát :

- Nhận chưởng này!

Đang khi quát, Vạn Độc Chi Vương đã chấn một đạo kinh mạnh như thác đổ đầu ghềnh.

Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm thét :

- Người muốn hạ độc thủ đây à?

Ngọn đơn chưởng của nàng theo tiếng thét xuất hiện hai màu vàng xanh với bóng chưởng khổng lồ che trước mặt.

Chàng đã thi triển chiêu thức “Bạt Hải Di San” với mười thành công lực.

“Ầm!”

Sấm chưởng nổ vang trời. Ba màu sắc xanh, vàng, xám đua nhau lên không gian biến mất.

Vạn Độc Chi Vương lắc lư thân mình hộ pháp nhiều lượt, khí huyết trong cơ thể sôi trào.

Trái lại, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm vẫn đứng trơ trên sân trường như một vị thiên thần.

Đương nhiên, công lực của Vạn Độc Chi Vương hãy còn kém hơn Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm nửa bậc như Tây Môn giáo chủ.

Thắng Vạn Độc Chi Vương ở chiều này, hùng khí trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm bốc cao ngàn trượng đợi chờ tiếp đối trận đấu cùng bốn nam nữ Đại Ma Tôn.

Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô xe thân hình rực lửa tới cất tiếng cười the thé :

- Tình lang hãy nhận nhiều này!

Ngọn ngọc chưởng của Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô giờ lên. Hàng loạt ngọn chưởng như những chiếc vầu âm hồn bắn xẹt tới Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm.

Ngó thấy chiếc lưới âm hồn trắng xoá, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm thét to :

- Bạch thảo câu hồn!

Đây chính là quái chiêu đoạt mạng người như thò tay lấy đồ trong túi của Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô từ nhiều năm qua đã sát hại không biết bao nhiêu cao thủ trong hàng ngũ Bạch đạo võ lâm.

Từ lâu rất ít khi Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô sử dụng, nhưng đêm nay ả hồ ly mặt ngọc hiểu rõ Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm công lực cao thâm quỷ thần vô lượng nên bắt buộc phải dùng tới.

Bởi năm xưa, Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô đã yêu thương đắm đuối tài mạo của trang tuyệt thủ này.

Với một động tác thông dong, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm cất ngọn đơn chưởng vạch một vòng tròn.

Đã trông thấy hai đạo khí thể hai màu sắc vàng, xanh làm thành một bức tường ngăn trước mặt.

Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cẩm đã thi triển chiêu “Vân Phi Lưỡng Sắc” che chở toàn thân, không cho ngọc thảo âm hồn của Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô bắn vào...

Loạt tiếng Bộp... bộp liên hồi khi ngọc thảo đoạt hồn chạm vào hai khí thể như đám mây chiều đó.

Liền đó, một tiếng nổ chấn động núi rừng, Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô lao đảo thân hình muốn ngã vì vừa bị kinh lực quá khủng khiếp của đạo kinh “Vân Phi Lưỡng Sắc”.

Đại Ma Vương Triệu Vô đã uống linh đan điều trị vết nội thương xong, tiến tới quát :

- Hàn Cẩm! Hãy nạp mạng au!

Một đạo kinh như trận âm phong từ thủ trung của Địa Ma Vương Triệu Vô ào tới Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm thét :

- Đó cũng chỉ tại ngươi muốn chết!

Ngọn đơn chưởng của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm chấn ra một đạo kinh “Bạt Hải Di San” với mười thành công lực.

Một tiếng nổ chuyển rung khắp cả sân trường, bụi cát tung bay mù mịt.

Địa Ma Vương cố nén đi một tiếng rú, thân hình bị hất về sau gần trượng, gượng gạo đứng lên, mồm ứa máu tươi.

Tây Môn giáo chủ quát :

- Lâm trận!

Tức thì bốn mặt kinh phong nổi dậy, đổ ập vào vị trí Vô Địch Thần Kiếm đang đứng.

Vô Địch Thần Kiếm nổi cơn thịnh nộ, thét :

- Các ngươi hãy xem đây!

Song chưởng của Vô Địch Thần Kiếm xoay vòng mãng nguyệt cuộn cuộn tuôn ra loạt bóng chưởng hai màu “Bạt Hải Di San”.

5. Chương 5: Bốn Bề Thọ Địch

Chiều này Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm đã sử dụng toàn bộ nội lực để đối đầu cùng bốn nam nữ Đại Ma Tôn.

Liên tiếp nhiều tiếng sấm chưởng nổ rung chuyển khắp trên mặt sân trường, loạt cành cây gãy gập đổ xuống ào ào, đồng thời cuồng phong nổi dậy.

Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm bị sóng chưởng đập vào lắt lư thân hình nhiều lượt mới đứng yên.

Từ Tây Môn giáo chủ đến Vạn Độc Chi Vương, Địa Ma Vương Triệu Vô lẫn Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô đều phải lui ra ngoài vài bước vì kinh lực mạnh như những quả đồi của “Bạt Hải Di San”.

Bọn Tây Môn giáo chủ đã phải kinh ngạc trước công lực quỷ thần vô lượng của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Cả bốn đại tuyệt thủ tiếng tăm lừng lẫy giang hồ hợp lại vẫn không thắng nổi Hàn Cầm.

Tây Môn giáo chủ quát :

- Tiếp chiến!

Liền đó, bóng chưởng từ bốn phía cất lên đầy trời đủ màu sắc bao trùm trên không gian khắp cả trên chu vi mười trượng. Trăm ngàn ánh sáng chớp loà, chưởng âm phát nổ vang rền lẫn tiếng quát tháo ầm ỹ.

Trải qua một lúc khá lâu, đột nhiên sân trường yên lặng trở lại.

Chỉ thấy chiếc áo lam y của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm rách toạc có vài vết máu rịn ra vì trúng nhằm mấy ngọn ngọc thảo của Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô.

Đổi lại, Tây Môn giáo chủ thân hình nhuộm máu vì bị đại kinh hùng mạnh “Bạt Hải Di San” quật nhằm tâm huyết, thần sắc biến đổi trông thấy rõ rệt.

Địa Ma Vương Triệu Vô trùng một chưởng đứng run run, mồm phun máu đào. Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô lùi nửa trường, vạt áo trước rách toan để lộ đôi ngọc trắng ngần. Chỉ riêng Vạn Độc Chi Vương là chưa tổn hại gì, nhưng hai chân cũng bị cài sâu dưới mặt đất, vài huyết đạo trong người ngưng trệ.

Trận đấu này song phương đều thọ bại.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm mang thương tích khá nặng trong mình, phải vội nuốt linh đan và âm thầm đứng yên vận chân khí chữa trị khẩn cấp.

Bên ngoài, ba đại kinh thủ cũng mang lấy vết thương không nhẹ, riêng Tây Môn giáo chủ là trầm trọng hơn hết.

Cứ như tình hình, nếu song phương tiếp tục giao đấu một trận nữa, có thể tất cả đều nằm xuống sân trường, chẳng có một ai được sống sót trở về.

Chính vì vậy, hai đảng đứng yên vị trí nhìn nhau, chưa có bên nào dám phát động thế công trước cả.

Im đi một lúc khá lâu.

Bỗng, Vạn Độc Chi Vương cười khà :

- Hàn Cầm! Hãy thử nhận món công phu này xem.

Ngọn chưởng to lớn của Vạn Độc Chi Vương theo tiếng nói cất lên, từ nơi chưởng trung một màu xanh dị kỳ hiện ra to lớn dần dần rồi rời khỏi bay ra ngoài.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm ngó thấy hết :

- Tàn Cốt Thiên Thu!

Quả vậy, Vạn Độc Chi Vương đang sử dụng bách độc “Tàn Cốt Thiên Thu” để đánh ngã đối phương.

“Tàn Cốt Thiên Thu” là một món độc công vô thường gồm một trăm loại kịch độc làm thành, khi thi triển không có một đối thủ nào tránh khỏi một cái chết vô cùng thảm khốc.

Kể trùng nhằm vùng khí xanh kia chỉ nội trong một khắc toàn thi thể sẽ biến thành một vũng máu màu xanh mà chết.

Nhờ lối độc công này, giang hồ đã gọi lão ác ma là Vạn Độc Chi Vương, suốt mười mấy năm dài không gặp đối thủ.

Trong lúc vùng khí xanh “Tàn Cốt Thiên Thu” đã to rộng chu vi ba trượng nhằm phía Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm thẳng tới như cuộn mây chớp mắt.

Chẳng chút chậm trễ, Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm thi triển ngay thân pháp thẳng mình lên cao bốn trượng như vị Tà Thần tránh khỏi vùng độc khí lướt qua phía dưới chân.

Chờ cho độc khí tan trong khoảng không gian rồi, Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm đáp trở xuống mặt đất chiếu cặp mắt thần nhìn Vạn Độc Chi Vương biểu lộ sự căm thù.

Vạn Độc Chi Vương đã phải sững sờ lên vì cái thân pháp như vị Thần Tà vừa rồi của đối phương.

Ngưng lại phút giây, Vạn Độc Chi Vương lại cười khà :

- Thế cũng tuyệt! Nhưng lần này ngươi đừng hòng thoát khỏi bàn tay của bản Chi Vương.

Lão ma đầu chưa kịp phát động độc công thì Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm đã thét :

- Đó chỉ tại số mạng của ngươi đã hỏng rồi.

Soạt!

Một tiếng kêu khô rợn (...) thanh cổ kiếm dị kỳ chói lọi nắm chắc trong tay Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Bất giác, Vạn Độc Chi Vương kêu lên :

- Cang Tương thần kiếm!

Thực thế, Cang Tương thần kiếm trong tay Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm từng gây chấn động trên giang hồ những năm trước đây vốn là một trong hai thanh cổ kiếm nổi danh trong thời chiến quốc.

Năm xưa, tại nước Ngô, Cang Tương là một thợ luyện kiếm giỏi được vua Hạp Lư phái rèn hai thanh kiếm báu để cất quân sang đánh nước (...) một mối thù truyền kiếp.

Cang Tương lãnh lệnh vua trở về luyện thép trong lò đúng một trăm ngày không thấy chảy, sợ bị tội khi quân, Mạc Da - vợ Cang Tương cạo tóc, nhổ răng, tắm gội vái van rồi nhảy vào lò luyện thép.

Nhờ đó, Cang Tương luyện được hai thanh kiếm báu, đặt tên là Mạc Da thần kiếm và Cang Tương thần kiếm.

Cang Tương dâng lên vua Ngô thanh Mạc Da thần kiếm, còn thanh bảo kiếm kia lại giấu đi.

Năm sau, vua Ngô biết được chuyện này bắt tội Cang Tương. Hắn nghe tin ban đêm lên trốn sang nước Sở, rồi từ đó bất tin không một ai còn được rõ tung tích nơi đâu cả.

Thanh Cang Tương thần kiếm theo đó cũng biệt dạng luôn.

Trải qua mấy ngàn năm sau, tới đời nhà Tống, đại kỳ nhân Tàn Thiên Quái Tẩu nhân nhàn du trong dãy núi Thất (...) san, bắt gặp một tuyệt động có bộ hài cốt lâu đời và một thanh cổ kiếm chói ngời, xem kỹ ra đó là thanh Cang Tương thần kiếm.

Tàn Thiên Quái Tẩu đoán biết bộ hài cốt lâu đời chính là Cang Tương nên mai táng vào một nơi, đem thanh bảo kiếm về luyện ba chiêu kỳ diệu gọi là Cang Tương tam thức.

Cũng nhờ thanh Cang Tương thần kiếm, Tàn Thiên Quái Tẩu đã trở thành Thiên hạ đệ nhất kiếm thời bấy giờ.

Quần ma Hắc đạo vô cùng khiếp sợ khi nhìn thấy thanh Cang Tương thần kiếm. Cho dù một Đại Ma Tôn cũng chưa đỡ nổi một chiêu của lão Đại Kỳ nhân.

Trước khi viên tịch, Tàn Thiên Quái Tẩu truyền thần kiếm lại cho Tam Nguyên Thánh Thủ, vẫn giữ nguyên chức vị Thiên hạ đệ nhất kiếm của sư phụ.

Hai mươi năm sau, Tam Nguyên thánh thủ truyền thần kiếm lại cho Huyền Mi đạo trưởng, rồi vị đạo trưởng này trao chức vị Vô Định Thần Kiếm cho Hàn Cầm trước khi đi sâu vào trong núi theo đạo tu tiên.

Trong hai năm trời, thanh Cang Tương thần kiếm của Hàn Cầm đã từng làm vỡ mặt quần ma Hắc đạo, không gặp một đối thủ cho tới ngày chàng cùng Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận lên ẩn tích trên ngọn núi này.

Sau những trận huyết sát kinh hồn trên chốn vô lâm, Hàn Cầm không muốn sử dụng tới Cang Tương thần kiếm một lần nào nữa. Nhưng nay chỉ vì bọn Ma Tôn Tây Môn giáo chủ bức bách, bắt buộc chàng phải tuốt bảo kiếm khỏi vỏ.

Điều linh diệu của thanh Cang Tương thần kiếm là khi rời khỏi vỏ là sẽ có máu người.

Vì vậy, Vạn Độc Chi Vương thoáng thấy Hàn Cầm tuốt thanh kiếm ra đã quá đổi kinh hoàng. Lão ma đầu quát :

- Hàn Cầm! Người quyết hạ độc thủ à?

Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm (...) rợn :

- Lão ác quỷ! Đối với bọn ma đạo của các người ta có sợ gì thiên lý đầu mà nương tay. Nay thanh thần kiếm đã ở trong tay ta rồi, hãy mau nạp mạng.

Chữ “mạng” chưa kịp dứt, Hàn Cầm đã vạch ra chiêu “Cang Tương nhất thức”, làn sáng chớp tới Vạn Độc Chi Vương nhanh như chớp giạt từng mây, bề thế không thể chống đỡ cũng không thể tránh né đi đâu kịp nữa cả.

Một tiếng rống thảm liệt nổi lên lồng lộng trên khắp cả sân tràng.

Thân hình Vạn Độc Chi Vương bay ra ngoài hai trượng rơi trở xuống đất nằm im.

Chàng thấy lão ma đầu động dậy gì nữa.

Dĩ nhiên, Vạn Độc Chi Vương vừa vị thanh Cang Tương kiếm đâm trúng nhằm trái tim chết liền không kịp trối.

Tây Môn giáo chủ trợn tròn cặp mắt gần rách cả khóe khủnh khiếp nhìn cái chết của Vạn Độc Chi Vương.

Địa Ma Vương Triệu Vô lẩn Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô khiếp đảm đứng thừ người ra như hai pho tượng.

Tất cả đều kinh hoàng trước sự khủng bố của thanh Cang Tương thần kiếm.

Bây giờ, thanh Cang Tương thần kiếm hướng sang phía Tây Môn giáo chủ.

Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm nghiêng hai hàm răng kèn kẹt :

- Tây Môn lão quỷ! Giờ đến lượt ngươi cùng theo lão đại ác ma kia vào địa ngục.

Thanh thần kiếm trong tay Hàn Cầm cất lên, chớp lòa ánh sáng toan phát động thể công.

Tây Môn giáo chủ kinh hãi hú lên như tiếng quỷ tru, cất bồng thân mình lên cao năm trượng, tránh xa làn tử ảnh rồi nhằm hướng chân núi mất dạng.

Cái chết quá thê thảm của Vạn Độc Chi Vương làm cho Tây Môn giáo chủ không dám đương đầu cùng Cang Tương thần kiếm.

Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm lại từ từ dời thanh thần kiếm qua phía Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô.

Chàng trợn mắt :

- Còn ả hồ ly mặt ngọc cũng nên nối gót theo lão quỷ Vạn Độc Chi Vương cho rồi.

Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô cười lãnh lút :

- Tình lang! Tiểu muội xin hạ thủ hãy niệm tình. Em yêu thương tình lang từ lâu lắm rồi, muốn được cùng anh chung vui một đêm rồi có chết cũng cam đành nhắm mắt. Tình nghĩa của em với anh như thế sao anh lại nỡ giết em cho đành.

Hàn Cầm thét :

- Câm mồm dâm dăng của ngươi lại. Ai là tình lang của ngươi bao giờ. Ta phải giết ngươi.

Hàn Cầm sắp huy động thanh Cang Tương thần kiếm. Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô thét :

- Khoan đã!

Hàn Cầm lạnh như băng :

- Ngươi còn lời gì trối trăng hãy nói ra mau cho ta hóa kiếp.

Giọng nói của Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô vô cùng thiết yếu :

- Tình lang! Dù tình lang không yêu tiểu muội, nhưng em vẫn một mực yêu anh, lẽ nào anh lại giết đi một người đang yêu thương mình tha thiết, đạo đức võ lâm xưa nay đâu có cho anh hành động như thế. Anh giết em không sợ bọn giang hồ cười chê à?

Khẽ sững sốt lên một cái, Hàn Cầm hạ thần kiếm xuống, hét :

- Hãy xéo đi nhanh đừng chờ ta đổi ý.

Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô cười lên the thé, nhìn Hàn Cầm một cái rồi phóng thẳng xuống núi.

6. Chương 6: Tình Hận Thiên Thu

Chờ cho Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô đã khuất dạng dưới chân núi rồi, Vô Địch Thần Kiếm quay lại Địa Ma Vương Triệu Vô nhìn hẩn bằng cặp mắt oán độc :

- Triệu Vô! Hãy đền tội au!

Thanh Cang Tương thần kiếm nhắm ngay Địa Ma Vương Triệu Vô chớp rục hào quang.

Địa Ma Vương Triệu Vô ôm chặt lấy Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đưa về phía trước mặt, quát :

- Người muốn Trầm Lạc Nhận chết à? Hàn Cẩm, người nên nhớ, nếu người giết ta thì nàng sẽ chết trước.

Hàn Cẩm ngưng thanh thần kiếm lại, nghiêng răng kèn kẹt biểu lộ sự căm thù vô tả :

- Triệu Vô! Người là một kẻ đê hèn, ti tiện, nấp sau vật áo đàn bà che chở lấy mạng sống, thế mà cũng lấy danh hiệu Địa Ma Vương được sao? Nếu có đủ gan thì hãy bỏ Vương Hậu Chi Hoa a, cùng ta quyết đấu một trận mới gọi là nam tử.

Địa Ma Vương Triệu Vô cười khà :

- Haha...! Người anh hùng phải biết câu “Ngộ biến tùng quyền”. Năm xưa, Hàn Tín nhờ lòng tôn giữa chợ mới còn tồn tại để lên ngôi vị Tam Tề Vương, tại sao ta không noi theo gương tốt của người xưa để lại. Rõ ràng người chỉ biết một mà không biết hai.

Hàn Cẩm giận dữ thét :

- Thế thì ta giết cả hai đây!

Thanh Cang Tương thần kiếm khê lắc động, Hàn Cẩm sắp thi triển chiêu “Cang Tương nhất thức” giết đôi nam nữ dâm ô đang ở cách chàng gần năm trượng. Triệu Vô quát :

- Dừng tay lại! Ta có mấy lời muốn nói.

Hàn Cẩm ngưng kiếm :

- Còn những lời gì trời trăng hãy nói mau!

Triệu Vô đồng dục :

- Hàn Cẩm! Nay người giết luôn cả Trầm Lạc Nhận, không sợ bọn giang hồ đàm tiếu à?

- Đàm tiếu như thế nào?

- Bọn giang hồ luôn cả hai đạo Hắc, Bạch sẽ cười chê người chỉ vì quá ghen mà giết vợ. Nay người là kẻ thảm bại trên tình trường, đáng ra phải tự hổ thẹn lấy mình, âm thầm chui vào bóng tối, sao lại còn định hành động ngu xuẩn như thế? Rồi đây cái thanh danh Vô Địch Thần Kiếm của người sẽ ra sao người có biết không? Chỉ vì một ả đàn bà ngoại tình xấu xa mà người toan chôn vùi tên tuổi lấy lòng quả là một điều ngu ngốc. Ta khuyên người nên bình tâm lại. Nếu người cần Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận, ta sẽ trao trả lại cho người.

Mấy lời sỉ nhục của Địa Ma Vương Triệu Vô khiến cho Hàn Cẩm ngưng thanh thần kiếm lại. Chàng trợn mắt nhìn Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đang ôm ghì lấy Địa Ma Vương Triệu Vô tỏ sự yêu đương vô cùng tha thiết.

Địa Ma Vương Triệu Vô đã bằng lòng giao trả Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận lại cho chàng, với trường hợp này chàng có thể nhận lại được sao?

Một người đàn bà dâm ô, trước mặt chồng còn bày tỏ ân tình với kẻ địch tình lại có thể đoàn tụ được hay sao?

Một ý niệm chớp loè qua trí óc Hàn Cẩm :

- Ô! Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận giờ đây chỉ là một ả đàn bà ti tiện, tại sao ta phải vì nàng mà làm hoen ố thanh danh như lời hẩn vừa nói?

Chàng phát thanh kiếm :

- Hãy xéo đi mau!

Địa Ma Vương Triệu Võ cười đắc thắng :

- Người không chịu nhận Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận lại à?

Hàn Cầm trợn mắt :

- Hãy mau rời khỏi chốn này! Đừng chờ ta đổi ý!

Địa Ma Vương Triệu Võ cấp lấy cánh tay Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận cùng phóng thẳng xuống chân núi, nháy mắt đã mất dạng trong màn đêm tịch mịch.

Còn lại một mình, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm đứng ngơ ngẩn như kẻ không hồn một lúc thật lâu, chợt trở ra một loạt cười như kẻ điên cuồng rồi bắn mình xuống núi, kéo theo một vệt dài ánh sáng thần kiếm đi về phương trời vô định.

Trên ngọn núi, bầu không khí trở lại vắng vẻ với ngôi nhà nhỏ âm thầm, đó đây chỉ nghe tiếng lá, cành rì rào theo từng cơn gió khua động.

Giữa giờ phút đó, chợt thấy một chiếc bóng từ phía trong vách đá phóng tới.

Chiếc bóng ngưng lại cho thấy đây là một gã hành hiệp tuổi trạc 21, 22 cực kỳ tuấn tú, trong tay bồng một đứa bé.

Chiếc bóng kia chính là Tổng Phùng Chân, sư đệ của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm, còn đứa bé vốn thật Hàn Tùng Bá.

Chuyện xảy ra: Sau khi Hàn Tùng Bá bị Địa Ma Vương Triệu Võ ném ra ngoài cửa sổ, lăn xuống nửa chừng ngọn núi thì Tổng Phùng Chân cũng vừa từ dưới trờ tới chop lấy nó, bằng không đã tan tành nát gỏi rồi.

Trông thấy đứa bé đã ngất đi, Tổng Phùng Chân đưa nó vào trong hốc đá kín đáo lo cứu tỉnh lại.

Tổng Phùng Chân trở ra ngoài trong khi trận ác chiến vừa tàn, mọi người đã ra đi, chỉ còn trơ lại cái xác không hồn của Vạn Độc Chi Vương.

Đứa bé khóc ré lên. Tổng Phùng Chân ôm nó vào lòng :

- Hãy nín đi con. Nay cảnh nhà họ Hàn đã tan nát, sư thúc sẽ đưa con về Tổng gia trang.

Tổng Phùng Chân rảo mắt nhìn cảnh hoang tàn, chợt buông tiếng thở dài, sau đó biến dạng giữa trời khuya...

7. Chương 7: Một Thân Thế Thảm Thương

Mười lăm năm dài trải qua như giấc mộng.

Giờ thì Hàn Tùng Bá đã lớn khôn nghề nghiệp, nghiệp võ cũng khá tinh thông nhờ thông minh đỉnh ngộ của dòng máu Vô địch kiếm Hàn Cầm.

Vị sư thúc họ Tổng nuôi dưỡng chàng từ thuở ấu thơ, truyền dạy chiêu thức “Triều dung dương lập địa” cho chàng từ lúc tuổi mới lên mười, nhưng về nội lực của chàng hãy còn kém cỏi.

Một ngày kia, Tổng Phùng Chân gọi Hàn Tùng Bá vào phòng, thuật lại mọi biến cố năm xưa tại ngôi nhà họ Hàn cho chàng nghe.

Hàn Tùng Bá chết lặng cả người khi biết mẹ chàng - Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đã thông dâm cùng Địa Ma Vương Triệu Võ lúc thân phụ Hàn Cầm vắng nhà.

Dòng máu căm thù trong huyết quản Hàn Tùng Bá sôi lên sùng sục. Cũng vì tên Đại ma đầu Triệu Vô nên cảnh nhà chàng tan nát, chia ly và chàng cũng hận mẹ đã làm ra chuyện ô nhục, mang tiếng xấu không có cách nào gội rửa sạch.

Tự nhiên, nước mắt Hàn Tùng Bá chảy xuống ròng ròng, nỗi đau thương dâng lên cùng tột.

Tổng Phùng Chân khuyên nhủ :

- Con ạ! Trong cảnh ngộ này con chớ quá thương tâm, làm nhụt cả nam nhi chí khí. Giờ con hãy ra chốn giang hồ, trước hết tìm phụ thân con xem sống chết lẽ nào, đã biệt tích giang hồ từ mười lăm năm qua, sau đó giết lão ác ma Địa ngục ma vương, Tây Môn giáo chủ và Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô trả mối cừu thù đúng theo đạo làm con đối với đấng sinh thành. Nay con tuy đã học được chiêu thức “Triều Dương Lập Địa”, nhưng nội lực hãy còn quá kém cỏi, chưa đủ sức đương đầu cùng bọn đại ác ma trên chốn giang hồ. Con phải tìm mỗi kỳ duyên luyện võ công tột đỉnh. Ở nơi con đã có một căn cốt thường do Hàn đại sư huynh truyền thống, chắc chắn con tựu thành sứ mạng phục thù chứ chẳng không. Điều con cần nhớ, tất cả đều do chí kiên trì, lòng quả cảm, bí quyết ọi sự thành bại trong đời. Con hãy ghi nhớ những lời ta dặn.

Hàn Tùng Bá vòng tay cung kính :

- Con xin ghi tạc những lời chỉ giáo của sư thúc.

Tổng Phùng Chân tiếp :

- Một điều nữa, trên con đường phục hận, con chớ nên vì lòng căm thù quá độ, mở ra những trận lăm sát dù cho đó là Hắc đạo võ lâm. Con hãy nên tìm những kẻ thù chính và những lão đại ác ma từng gây nợ máu mà hủy diệt, còn các tên sư phụ nhỏ nhen con hãy nên tìm cách răn chúng bỏ con đường tối tăm, cải tà quy chính. Đó là tôn chỉ của Bạch đạo giang hồ xưa nay. Con nghe rõ rồi chứ?

- Vâng! Con đã nghe rõ.

Tổng Phùng Chân gật gù :

- Thế cũng tạm đủ rồi. Giờ con hãy vào phòng sửa soạn hành trang lên đường cho sớm.

Hàn Tùng Bá vâng dạ vào trong phòng chuẩn bị hành trang mang trên vai rồi trở ra.

Chàng cúi đầu cung kính :

- Sư thúc! Giờ con xin tạm biệt.

Tổng Phùng Chân xúc động :

- Hàn Tùng Bá! Trên đường sứ mạng, con hãy cố bảo trọng lấy thân, dù cách nào, sinh mạng vẫn là quý nhất.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá vái dài rồi tiến ra cổng Tổng gia trang, từ biệt lão quản gia đi thẳng ra ngoài quan lộ.

Từ thuở bé thơ tại ngôi nhà nhỏ trên ngọn núi Thổ Hành sơn, Hàn Tùng Bá được Tổng Phùng Chân cứu tử đem về Tổng gia trang nuôi dưỡng đến nay chưa có một lần đi xa. Đây chính là lần đầu tiên chàng dẫn thân trên bước giang hồ viễn vợi, làm sao khỏi xúc cảm bồi hồi.

Trên quan lộ, buổi trời chiều Hàn Tùng Bá vừa đi vừa nghĩ ngợi miên man.

Câu chuyện năm xưa, biến cố trên ngọn núi Thổ Hành sơn do sư thúc Tổng Phùng Chân kể lại cứ mãi văng vẳng bên tai chàng.

Địa ngục ma Vương Triệu Vô là kẻ gia thù, còn Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn mẹ chàng - là một dâm phụ tiếng đồn xấu xa trên chốn giang hồ.

Giờ chàng phải đi đâu và làm gì? Hay là chàng tới Địa Ma cung tìm gặp Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn, tìm sự thật về người mẹ ngoại tình dâm ô này. Sẵn trên đường chàng tìm luôn tung tích của thân phụ Hàn Cẩm xem hiện nay chết, sống lẽ nào.

Nắng chiều đã ngả qua ngọn núi xa xa, dọc theo quan lộ hai hàng cổ thụ che tàng râm mát. Gió chiều thoảng qua từng cơn làm cho Hàn Tùng Bá nhẹ bớt sự trĩu nặng trong lòng. Chàng đưa mắt nhìn phong cảnh. Cỏ cây xanh tươi một màu cảm thú mà ngơ ngẩn cả tâm hồn.

Mãi còn nhìn cảnh núi rừng hùng vĩ trong cảnh trời chiều, chợt Hàn Tùng Bá nhìn về phía trước thấy có một đám bụi cát tung lên mù mịt kèm tiếng vó ngựa phi tới. Phía sau lại có nhiều đám bụi cát cuốn theo, chẳng hiểu đoàn kỵ mã nào đây?

Hàn Tùng Bá dừng lại bên đường đưa mắt nhìn đám cát bụi đang tới gần.

Còn cách vài trăm trượng, Hàn Tùng Bá nhận ra một ả thiếu nữ áo hồng đang nép sát thân hình trên lưng con bạch mã, hai chân kèm chặt vào hông, phi nước đại.

Cách phi ngựa của ả thiếu nữ áo hồng có vẻ rất khẩn cấp, hình như nàng đang chạy trốn một tai nạn gì sắp xảy ra.

Đằng xa, có bốn con hùng mã phóng tới như bay, trên lưng là bốn gã đàn ông vạm vỡ.

Nếu ả thiếu nữ áo hồng không chạy trốn bọn người kia thì còn là gì nữa?

Hàn Tùng Bá lẩm bẩm :

- Ô! Ắ này đang bị bọn người kia đuổi theo chẳng rõ là chuyện gì. Ta hãy giữ nàng lại xem sao.

Chờ con bạch mã chở ả thiếu nữ áo hồng sắp tới, Hàn Tùng Bá phóng ra thò tay chop ngay bờm xạ ngựa, vận công kèm chặt lại.

Bất ngờ bị kẻ lạ kèm giữ, con bạch mã hốt hoảng cất hai vó trước, cất tiếng hí vang lừng. Ắ thiếu nữ áo hồng đang mọp sát trên lưng con bạch mã thấy ngựa mình bị kiềm chế, liền ngẩng người lên thét :

- Người làm gì đây?

Hàn Tùng Bá đáp mau :

- Tiểu thư làm gì phi ngựa điên cuồng như thế này?

Ắ thiếu nữ áo hồng bình tĩnh lại, nhìn gương mặt đẹp tuyệt thế của Hàn Tùng Bá có vẻ yên tâm, buông hơi thở hỗn hển đáp :

- Bọn kia đang đuổi theo tiểu muội để giở trò dâm ô.

- Ô! Tiểu thư mau xuống ngựa để mặc tại hạ đối phó với bọn dâm ô kia.

- Vâng!

Ắ thiếu nữ áo hồng phóng xuống đất. Hàn Tùng Bá trở tay vào một bụi cây rậm rạp :

- Tiểu thư mau dắt ngựa ẩn mình vào trong bụi cây đó đợi tại hạ.

Ắ thiếu nữ áo hồng nhìn Hàn Tùng Bá một cái rồi dẫn con bạch mã nấp vào đám cây rậm lá.

Hàn Tùng Bá lui lại đứng bên đường chờ bọn bốn ngựa kia còn cách vài trăm trượng.

Phút chốc đoàn người ngựa phi tới, ngó thấy Hàn Tùng Bá liền cùng ngừng chặn lại.

Hàn Tùng Bá trông thấy đó là bốn tên võ sĩ vận màu xanh, chiếc mũ trên đầu có một chữ “Thiên” màu đỏ. Vì mới ra giang hồ nên chàng chưa rõ bọn người này thuộc môn phái nào.

Tên cầm đầu đảo cặp mắt gian tà nhìn qua một cái như kiếm tìm rồi hỏi Hàn Tùng Bá :

- Tiểu tử, ngươi có trông thấy một cô gái áo hồng, cưỡi con bạch mã chạy đâu không?

Hàn Tùng Bá lạnh lùng :

- Ta không biết!

Tên võ sĩ áo xanh hầm hừ :

- Rõ ràng ả vừa mới biến động nơi này, người đứng đây tại sao lại không biết?

Hàn Tùng Bá càng lạnh hơn :

- Nhưng ta không biết, bọn người làm thế nào đây?

Chợt cái, bốn tên võ sĩ áo xanh cùng phóng xuống ngựa, tiến tới trước mặt Hàn Tùng Bá.

Vẫn tên võ sĩ có vẻ cầm đầu trợn mắt :

- Tiểu tử, người giấu ả nơi đâu hãy khai mau.

Không đáp lời với tên võ sĩ, Hàn Tùng Bá hỏi lại :

- Bọn người tìm ả kia để làm gì?

- Bọn ta thu nạp ả đem về Tổng đàn cho Giáo chủ.

- Giáo chủ của các người thuộc môn phái nào?

- Thiên Linh giáo.

- Thiên Linh giáo chuyên bắt cóc gái tơ để làm chuyện ô nhục, đề tiện phải không?

Tên võ sĩ áo xanh quát :

- Câm mồm lại. Người dám xúc phạm đến bản giáo là phải chết.

Hàn Tùng Bá khinh khỉnh :

- Bọn người có thứ võ công nào khá nhất hãy mau thi thố cho bản tiểu gia xem thử.

Tên võ sĩ áo xanh nổi giận quát to :

- Thế thì người phải chết!

Chữ “chết” vừa dứt, tên võ sĩ “Thiên Linh giáo” đã đưa ra chưởng mạnh bạo.

Không chút chậm trễ, Hàn Tùng Bá vỗ ra một chưởng với tám thành công lực đòn nghiêng.

Bộp!

Tên võ sĩ Thiên Linh giáo lui lại ba, bốn bước, sắc mặt tái xanh, sững sờ lên.

Nhìn Hàn Tùng Bá một lúc, gã quát :

- Ô! Tiểu tử võ công khá lắm! Nhận thử chưởng nữa.

Tên võ sĩ Thiên Linh giáo vỗ ra một chưởng, tăng thêm hai thành công lực.

Hàn Tùng Bá ung dung chắn một đạo kinh ngăn chặn chưởng lực của đối phương.

Lại một tiếng “Bộp” khô khan, tên võ sĩ Thiên Linh giáo lui thêm ba bước. Tự hiểu một mình chưa phải là đối thủ của Hàn Tùng Bá, tên võ sĩ Thiên Linh giáo quát :

- Chư vị hiền đệ! Tiếp chiến.

Lập tức, ba tên võ sĩ Thiên Linh giáo kia phóng mình tới, hợp cùng tên này bao vây Hàn Tùng Bá vào chính giữa.

Trận đấu liền diễn ra giữa bốn tên võ sĩ Thiên Linh giáo và Hàn Tùng Bá.

Hai đòn qua lại mấy chiêu, Hàn Tùng Bá nghĩ thầm :

- Nhân dịp này ta cũng nên thử qua chiêu thức “Triều Dương Lập Địa” của sư thúc xem kiến hiệu đến độ nào.

Chàng hét :

- Các người hãy coi đây!

Song chưởng của Hàn Tùng Bá xoay đi một vòng, kinh phong liền nổi dậy, sớ chưởng lớn xuất hiện.

Ầm....Ầm...

Có tiếng ré thê thảm nổi lên. Một tên võ sĩ Thiên Linh giáo bay ra ngoài.

Tên này giãy giụa ít cái rồi chết liền tại chỗ.

Chiêu thức “Triều Dương Lập Địa” quả thật khốc liệt hiếm thấy trên chốn võ lâm.

Ba tên võ sĩ Thiên Linh giáo kia quả thật rất đổi kinh hoàng, tháo lui ra ngoài, trở mắt nhìn Hàn Tùng Bá.

Một lúc, tên võ sĩ lùn thấp buông giọng :

- Tiểu tử! Danh tánh người là gì?

Hàn Tùng Bá thu hồi thân thủ, ngạc nhiên :

- Hàn Tùng Bá!

- Thân phụ người là ai?

- Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm!

Cả ba tên võ sĩ Thiên Linh giáo cùng thối lui mấy bước, tỏ sự kinh hoàng khi nghe thấy danh hiệu Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Tên võ sĩ lùn thấp nghiêng răng kèn kẹt :

- Tiểu quỷ! Món nợ máu hôm nay bản giáo ghi nhận và sẽ trả lại trên mình người.

Bọn chúng bế xốc cái tử thi đồng bọn, lên ngựa quay trở lại phóng đi, cát bụi tung mù.

Chờ cho bọn môn đồ Thiên Linh giáo đi rồi, Hàn Tùng Bá quay lại phía đám cây lá cành rậm rạp :

- Tiểu thư! Bọn ác đạo đã bỏ chạy rồi.

Thiếu nữ áo hồng dắt con bạch mã rời khỏi đám cây tiến lại gần Hàn Tùng Bá.

Bấy giờ, Hàn Tùng Bá mới nhận ra thiếu nữ áo hồng là một trang tuyệt thế mỹ nhân, tuổi trạc 13, 14 khiến chàng sửng sốt cả người, quả tim đập mạnh, một mối tình niệm buổi ban đầu len nhẹ vào tâm hồn chàng.

Phản thiếu nữ áo hồng khi bắt gặp dung mạo tuyệt vời của Hàn Tùng Bá đã phải rung động tận trái tim, hai má ửng hồng qua ánh nắng chiều phớt nhẹ càng tăng thêm vẻ đẹp mê hồn. Thiếu nữ bối rối chưa nói ra được lời nào cả.

Lát sau, thiếu nữ áo hồng chộp tay trước ngực :

- Tiểu muội xin đa tạ công ơn cứu mạng của Hàn tiểu huynh, trọn cuộc đời này xin ghi tạc.

Hàn Tùng Bá ngạc nhiên không hiểu sao thiếu nữ lại biết họ của chàng, nhưng chợt nhớ vừa rồi chàng báo danh tánh với bọn môn đồ Thiên Linh giáo, vội vòng tay đáp lễ :

- Một chút công nhỏ mọn chẳng có đáng chi, xin tiểu thư yên lòng, chẳng hiểu tại hạ phải gọi tiểu thư là gì đây?

Thiếu nữ áo hồng tỏ vẻ e thẹn :

- Hàn tiểu huynh cứ gọi tiểu muội là Kỳ Hoa Nữ.

-Ồ! Đây là danh xưng ngoài giang hồ, có phải thế chẳng Kỳ Hoa Nữ tiểu thư?

- Vâng! Hàn tiểu huynh cứ gọi như thế.

Hàn Tùng Bá nhìn sâu vào đôi mắt đẹp tuyệt vời của Kỳ Hoa Nữ :

- Chẳng hay gia trang của Kỳ Hoa tiểu thư ở đâu lại đi trên con đường này để bị bọn môn đồ Thiên Linh giáo làm điều bất kính như thế?

Kỳ Hoa Nữ hơi lúng túng nhưng đã đáp :

- Gia trang của tiểu muội ở xa, tiểu muội đi thăm người dì ở Tế Châu về tới đoạn đường kia bị bọn môn đồ Thiên Linh giáo chặn lại, tiểu muội hoảng sợ bỏ chạy tới đây, kể gặp Hàn tiểu huynh ra tay cứu nạn.

- Ô! Thế bây giờ tiểu thư trở lại con đường cũ để trở về gia trang phải chăng?

Kỳ Hoa Nữ gật đầu :

- Vâng! Hiện giờ tiểu muội vẫn phải trở lại con đường này mới có thể trở về gia trang được. Còn Hàn tiểu huynh, hiện nay phải đến đâu?

Trở tay về phía trước mặt, Hàn Tùng Bá đáp :

- Tại hạ sẽ đi cùng với tiểu thư trên con đường này. Sau đó, tại hạ sẽ đến một nơi khác.

Kỳ Hoa Nữ reo lên :

- Ô! Như thế thích lắm! Giờ tiểu muội đã có bạn đồng hành, chẳng còn phải sợ gì nữa.

Đưa mắt nhìn ánh nắng phớt trên ngọn núi, Hàn Tùng Bá bảo Kỳ Hoa Nữ :

- Tiểu thư! Giờ trời đã xế chiều, chúng ta hãy nên lên đường cho sớm.

Nhìn ánh nắng chiều, Kỳ Hoa Nữ đáp ngay :

- Vâng! Trời đã về chiều, chúng ta đi thôi. Nhưng Hàn tiểu huynh đi bằng gì?

- Tiểu thư hãy lên ngựa đỡ chân, còn tiểu đệ sẽ dùng khinh lực theo sau.

Ngập ngừng một chút, Kỳ Hoa Nữ nói :

- Như thế tiểu muội không chịu đâu.

Hàn Tùng Bá ngạc nhiên :

- Sao thế tiểu thư?

- Tiểu muội đi bằng ngựa, tiểu huynh đi chân coi sao cho được.

- Cứ hiện giờ...

Kỳ Hoa Nữ ngắt lời :

- Hàn tiểu huynh, hay là chúng ta cùng đi chung một ngựa có phải tiện lợi hơn không?

Hàn Tùng Bá khẽ sửng sốt :

- Kỳ Hoa tiểu thư, có lẽ nào...

Kỳ Hoa Nữ chặn lại :

- Hàn tiểu huynh đã là vị ân nhân của tiểu muội, lại nữa, chúng ta là những kẻ giang hồ, chẳng có điều gì tị hiềm cả. Nếu hiền huynh khăng khăng từ chối, không chịu đi chung ngựa thì tiểu muội sẽ ở lại mãi nơi này.

Những lời nói vừa ngọt ngào, vừa nũng nịu lại có vẻ như bắt buộc khiến cho Hàn Tùng Bá bối rối lên, không thể nào từ chối đối với thiếu nữ được. Lại nữa, chàng đã chẳng có tình cảm với Kỳ Hoa Nữ từ lúc ban đầu gặp gỡ hay sao?

Sắc đẹp mê hồn của Kỳ Hoa Nữ đã khiến chàng rung động cả trái tim và tình niệm xâm chiếm trong tâm hồn chàng ngay khi vừa gặp mặt.

Đối với Hàn Tùng Bá, trong lời nói và cử chỉ của Kỳ Hoa Nữ cho thấy nàng đã yêu chàng từ buổi sơ giao. Thiếu nữ có ý định bắt buộc chàng cùng đi một ngựa để bộc lộ tình yêu và lưu kỷ niệm, để chàng không bao giờ quên nàng được trên bước giang hồ.

Thầm nghĩ ra như vậy, Hàn Tùng Bá gật đầu :

- Vâng! Tại hạ xin chiều ý của tiểu thư.

Trên gương mặt xinh đẹp của Kỳ Hoa Nữ lộ niềm hoan hỉ, leo lên lưng ngựa ngồi, nhìn Hàn Tùng Bá.

- Giờ tiểu muội cầm cương, Hàn tiểu huynh hãy ngồi ở phía sau. Trời sắp tối rồi, chúng ta phải tới thị trấn Phong Lâm trước khi trời tối hẳn. Hàn tiểu huynh hãy lên ngựa mau.

Do dự một chút, Hàn Tùng Bá leo lên lưng con bạch mã ngồi phía sau lưng Kỳ Hoa Nữ.

Con bạch mã chở đôi nam nữ thiếu niên tuyệt sắc phóng đi như bay trên quan lộ, bỏ lại phía sau đám bụi cát mịt mù.

Mặt trời sắp lặn, ánh nắng vàng nhuộm rải rác trên những tàng cây cổ thụ dọc hai bên đường, gió thoảng qua từng cơn, cảnh sắc đẹp như mơ như mộng.

Ngồi phía sau lưng một trang tuyệt sắc mỹ nhân, Hàn Tùng Bá cảm nghe man mác cả tâm hồn. Lần đầu tiên trong cuộc đời thiếu niên vừa ra chốn giang hồ, Hàn Tùng Bá gặp ngay cảnh ngộ này. Mùi hương trinh nữ từ cơ thể Kỳ Hoa Nữ toát ra, phảng phất vào mũi Hàn Tùng Bá làm chàng ngáy ngất.

Thân hình diễm lệ với mái tóc bồng bềnh của thiếu nữ theo gió hất về phía sau vắn vít vào mặt Hàn Tùng Bá như muôn ngàn mối tơ vương vấn.

Qua khỏi khu rừng thưa lá, mặt trời đã lặn, trước mặt đôi thiếu niên nam nữ là dãy đồi xanh thẳm, chập chùng.

Chợt, Hàn Tùng Bá chồm tới :

- Tiểu thư! Hãy cho ngựa chậm lại.

Kỳ Hoa Nữ kìm dây cương cho con bạch mã đi chậm, day lại Hàn Tùng Bá :

- Hàn tiểu huynh! Chuyện gì đây?

Hàn Tùng Bá trở tay về phía trước :

- Tại hạ hoài nghi có thể chúng ta sẽ bị chúng chặn lại ngay ngọn đồi đó.

Kỳ Hoa Nữ nhìn về phía mấy ngọn đồi xa xa rồi quay trở lại Hàn Tùng Bá :

- Hàn tiểu huynh hoài nghi bọn nào ngăn chặn chúng ta chỗ mấy ngọn đồi đó?

- Thiên Linh giáo.

Cặp lông mày của Kỳ Hoa Nữ khẽ cau lại :

- Vì sao Hàn tiểu huynh biết rõ như thế?

Hàn Tùng Bá đáp không cần nghĩ ngợi :

- Tại vị vừa rồi trong trận giao đấu, tại hạ đã giết một tên cao đồ Thiên Linh giáo, chắc hẳn ba tên còn lại đã chạy về báo cho đồng bọn hay và chúng trở lại báo thù. Kỳ Hoa tiểu thư có thấy thế không?

Kỳ Hoa Nữ khẽ gật đầu :

- Hàn tiểu huynh chí lý. Giờ chúng ta phải làm thế nào đối phó với bọn Thiên Linh giáo đây?

Ngẫm nghĩ phút giây, Hàn Tùng Bá đáp :

- Giờ chỉ con đường duy nhất này mới tới được thị trấn Phong Lâm mà thôi, ngoài ra chẳng còn quan lộ nào khác nữa. Vậy chúng ta cứ cho ngựa đi chậm tới đó xem tình hình xảy ra như thế nào rồi tùy theo cảnh ngộ mà hành động. Tiểu thư thấy có được không?

Kỳ Hoa Nữ phấn chấn :

- Vâng! Chúng ta cứ tới đó. Nếu gặp bọn Thiên ma giáo ngăn chặn chúng ta sẽ cùng chiến đấu.

Hàn Tùng Bá lắc đầu :

- Cứ như tại hạ nghĩ, nếu gặp bọn Thiên Linh giáo ở chỗ mấy ngọn đồi kia, tiểu thư hãy tìm một nơi kín đáo ẩn tránh trước, một mình tại hạ đối phó với chúng được rồi.

Kỳ Hoa Nữ cương quyết :

- Không thể được. Tiểu muội không thể nào để mặc cho Hàn tiểu huynh giao đấu với bọn chúng được. Tiểu muội sẽ cùng sống, chết với hiền huynh thôi.

- Tiểu thư không sợ chết à?

- Ở bên cạnh Hàn tiểu huynh, tiểu muội không còn biết sợ một điều gì nữa cả. Có chết chúng ta sẽ cùng chết chung với nhau.

Mấy lời quả cảm chứa đựng tình nghĩa sâu xa của Kỳ Hoa Nữ khiến cho Hàn Tùng Bá rung động cả tâm hồn.

Thiếu nữ đã yêu chàng một cách thiết tha nên mới nói ra những câu liều lĩnh như thế.

Quả thật vậy, khi người ta đã yêu nhau rồi sẽ bất chấp tất cả nguy hiểm ở trước mắt.

Không nghe Hàn Tùng Bá đáp lời, Kỳ Hoa Nữ nguầy nguậy lên :

- Hàn tiểu huynh sợ phải chết chung với tiểu muội à?

Hàn Tùng Bá giật mình đáp thật mau :

- Không phải đâu tiểu thư. Trái lại, nếu được cùng chết với tiểu thư thì đó là một điều vô cùng vinh hạnh cho tại hạ.

- Lời nói của Hàn tiểu huynh có đúng thật từ trong trái tim của huynh không?

Hàn Tùng Bá quả quyết :

- Quả đúng như thế, tiểu thư ạ! Bình nhật tại hạ chưa biết nói dối với ai bao giờ.

Chợt Kỳ Hoa Nữ hỏi :

- Hàn tiểu huynh. Quả thật Hàn huynh đã có mối cảm tình ưu ái đối với tiểu muội đến thế sao?

Hàn Tùng Bá gật đầu :

- Vâng!

Trong khi cảm cương, Kỳ Hoa Nữ vẫn day mặt lại đối mặt cùng Hàn Tùng Bá.

Bỗng nàng hỏi :

- Hàn tiểu huynh. Từ trước hiền huynh đã quen thân với bao nhiêu thiếu nữ rồi?

Hàn Tùng Bá lúng túng :

- Không. Từ trước tại hạ chưa từng quen thân với một thiếu nữ nào cả, tiểu thư ạ.

- Nói thế, sau khi Hàn tiểu huynh quen thân với tiểu muội có còn định quen thân với một thiếu nữ nào nữa không?

- Chắc chắn là không. Tại hạ không còn muốn quen thân với bất cứ một thiếu nữ nào nữa cả.

- Tại sao vậy Hàn tiểu huynh?

- Tại sao... tại hạ cũng không hiểu rõ, nhưng tự nhiên tại hạ nghĩ ra như thế.

- Có phải Hàn tiểu huynh muốn giành trọn mối cảm tình trong cuộc đời này cho tiểu muội không?

- Đúng vậy tiểu thư ạ!

Mùi hương trinh nữ của Kỳ Hoa Nữ phả vào mặt Hàn Tùng Bá gieo sự ngất ngây. Giọng thiếu nữ như giọng suối mát :

- Hàn Tùng Bá! Thế sao cho đến bây giờ hiền huynh cứ mãi gọi tiểu muội bằng tiểu thư nghe xa lạ như thế? Anh có thể thay đổi cách xưng hô hay không?

Hàn Tùng Bá tỏ vẻ bối rối rồi đáp :

- Vâng... Tại hạ... không... Ngu huynh xin lãnh ý hiền muội, từ nay xin gọi hiền muội là em vậy.

Kỳ Hoa Nữ nở nụ cười hồng :

- Và em sẽ gọi hiền huynh là anh vậy.

Chiều đã tắt. Bóng hoàng hôn phủ xuống dần, cỏ cây núi rừng trở nên mờ ảo. Còn cách mấy ngọn đồi cheo leo chừng vài dặm, Hàn Tùng Bá bảo Kỳ Hoa Nữ :

- Sắp tới chỗ nguy hiểm rồi. Hiền muội hãy cho ngựa đi chậm hơn một chút nữa, ngu huynh sẽ quan sát sau, trước xem thế nào.

Kỳ Hoa Nữ cho ngựa đi chậm hơn trước. Hàn Tùng Bá chú mắt nhìn bốn ngọn đồi xanh thẳm xem động tĩnh thế nào.

Đôi nam nữ đều khấn trương trong lòng, im lặng không nói chuyện với nhau nữa.

Tới dãy đồi chẳng nghe tăm dạng gì cả, Kỳ Hoa Nữ buông tiếng thở phào day lại :

- Hàn Tiểu huynh...

Chưa kịp dứt câu thành linh trông có loạt chiếc bóng người từ những cành cây phóng xuống.

Có tất cả mười ba người vận áo xanh dàn hàng ngang chắn bước tiến con bạch mã cách khoảng năm mươi trượng.

Kỳ Hoa Nữ giật mình gấp rút gò ngựa lại. Hàn Tùng Bá nói mau :

- Hiền muội! Hãy chuẩn bị mau.

Liền đó, Hàn Tùng Bá phóng mình xuống đất, quét cặp mắt nhìn qua bọn người kia.

Tất cả đều là môn đồ của Thiên Linh giáo. Chính giữa là một trung niên cầm đầu, mặt mày hung tợn, gian ác.

Kỳ Hoa Nữ bỏ ngựa theo đứng bên cạnh Hàn Tùng Bá, ngọn ngọc chưởng vận công lên sẵn sàng lâm chiến.

Gã trung niên nhìn Hàn Tùng Bá và Kỳ Hoa Nữ rồi phất ngọn chưởng lên :

- Các người tiến lên!

Mười hai tên môn đồ Thiên Linh giáo rập nhau :

- Tuân lệnh Tổng đầu đà.

Bọn chúng lướt tới đối diện Hàn Tùng Bá và Kỳ Hoa Nữ cách khoảng ba, bốn trượng...

8. Chương 8: Tai Họa Bất Ngờ

Hai đảng nhìn nhau một lúc như để dò xét công lực của nhau trước khi giao đấu.

Tên trung niên Thiên Linh giáo lên tiếng trước :

- Tiểu tứ! Người là Hàn Tùng Bá?

Hàn Tùng Bá lạnh nhạt :

- Đúng vậy!

- Vừa rồi người đã giết một vị môn đồ của Thiên Linh giáo phải chăng?

- Đúng vậy.

Tên trung niên tiếp :

- Vì sao người giết môn đồ của bản giáo?

Hàn Tùng Bá thản nhiên :

- Vì hắn đã dám vô lễ với vị hiền muội này nên bản thiếu gia phải trừng trị để làm gương.

Tên trung niên Thiên Linh giáo hừ bằng giọng mũi :

- Như thế người đã đắc tội với bản giáo. Nhưng người có biết sẽ bị hình phạt gì không?

- Người hãy nói bản thiếu gia nghe thử.

- Một là băm xác người ra làm trăm mảnh tại nơi này, còn hai là thu nạp người về cho Giáo chủ xử hoặc dùng cực hình bách đao xẻo từng mảnh thịt người, hoặc ném người xuống hầm măng xà cho bọn chúng xơi thịt.

Hàn Tùng Bá cười lớn :

- Các người nói nghe quá dễ dàng. Sự thực bản thiếu gia chỉ e sợ hôm nay các người không còn một mạng sống sót trở về, đừng nói tới chuyện thu nạp kẻ khác.

Tên trung niên Thiên Linh giáo nổi giận quát :

- Tiểu tử! Người muốn chết!

Hắn vỗ ra một chưởng.

Hàn Tùng Bá đang giơ chưởng lên tạo một đạo kinh mạnh bạo chống đỡ.

Bộp!

Tên trung niên lão đảo thân mình mấy cái, trợn cặp mắt sáng ngời nhìn Hàn Tùng Bá. Hắn không ngờ Hàn Tùng Bá tuổi tác còn quá trẻ mà nội lực lại thâm hậu đến thế.

Hắn lại quát :

- Nhận chưởng này xem sao!

Theo tiếng quát, tên trung niên Thiên Linh giáo huy động toàn lực đưa ra một chưởng.

Hàn Tùng Bá thản nhiên cất đơn chưởng lên chắn một đạo kinh đối diện.

Bộp!

Hai chân tên trung niên Thiên Linh giáo lún sâu vào mặt đất, cày một đường ngược về sau.

Hắn nhìn Hàn Tùng Bá một cái rồi quát :

- Các người lâm chiến.

Loạt tiếng nổ ừng ừng. Mười hai tên môn đồ Thiên Linh giáo chia ra làm hai, sáu tên phóng tới vây chặt Kỳ Hoa Nữ, còn sáu tên cùng tên trung niên áp đảo Hàn Tùng Bá. Liền đó, trận hỗn chiến diễn ra. Tiếng chưởng âm, tiếng quát tháo kèm theo tiếng ré lồng lộng trên sân tràng.

Cát bụi bị kinh phong tốc lên tung bay che lấp cả một vùng rộng lớn trên một khúc quan lộ.

Vừa đấu nhau với bảy tên môn đồ Thiên Linh giáo, Hàn Tùng Bá vừa đưa mắt nhìn sang trận đấu giữa Kỳ Hoa Nữ và sáu tên kia dò xét tình hình để kịp thời cứu nguy nàng.

Trải qua một chập, đã có hai tên môn đồ Thiên Linh giáo nằm sóng xoài trên mặt lộ vì trúng nhảm chưởng lực của Hàn Tùng Bá.

Chàng thiếu niên đang trên đà thắng thế.

Hàn Tùng Bá nghĩ thầm :

- Giờ ta cũng nên sử dụng chiêu thức “Triều Dương Lục Địa” đánh ngã tên ma đầu này cho rồi.

Nghĩ xong, Hàn Tùng Bá hét :

- Ác đạo, nhận chưởng này.

Ngọc chưởng của Hàn Tùng Bá vạch đầy rạt bốn tên môn đồ Thiên Linh giáo ra xa trong khi ngọn hữu chưởng đã ra chiêu “Triều Dương Lục Địa” với mười thành công lực, nhằm ngay tâm huyết tên trung niên.

Ngó thấy bóng chưởng, tên trung niên hét :

- Tiểu quỷ, quả ác độc.

Hắn giơ cả song chưởng lên với toàn lực chống đỡ.

Bốp!

Tên trung niên Thiên Linh giáo rú lên một tiếng, máu từ nơi cửa miệng tràn ra. Hàn Tùng Bá thét :

- Nằm xuống!

Ngọn chưởng của Hàn Tùng Bá cắt lên toan lắc mình tới kết liễu sinh mạng tên trung niên.

Thình lình có tiếng quát như chuông đồng từ trên cao đưa xuống :

- Ngừng lại!

Tiếp đó, ba người thân hình to lớn cùng lướt phóng xuống cản ngay trước mặt Hàn Tùng Bá.

Người đứng đầu là một lão nhân ngũ tuần, bộ mặt giống như vị thổ thần, cặp mắt lộ hào quang. Hai người đứng hai bên tuổi trung niên, cặp mắt sáng rực biểu lộ nội lực rất cao thâm.

Tuy mới vừa ra chốn giang hồ nhưng Hàn Tùng Bá đã nhận ra điều đó.

Trong lòng Hàn Tùng Bá đã thấy rung động lên. Chàng ít ngại nhè mà chỉ lo sợ cho số phận Kỳ Hoa Nữ. Nếu chàng thất trận, Kỳ Hoa Nữ sẽ bị bọn chúng bắt đưa nàng về Tổng đàn Thiên Linh giáo, cuộc đời thiếu nữ sẽ nát tan về tay lão Giáo chủ âm ác.

Lão nhân ngũ tuần đảo cặp mắt ngang qua sân trường một lượt, rồi nhìn Hàn Tùng Bá cất giọng trầm :

- Tiểu tử! Tác giả hai cái tử thi kia chính là ngươi?

Hàn Tùng Bá gật đầu :

- Đúng vậy!

- Ngươi có biết hành động như thế đã đắc tội với Thiên Linh giáo không?

Hàn Tùng Bá lạnh lùng :

- Chuyện đó ta không cần biết tới. Bọn chúng đến gây sự ta phải giết chúng để làm gương.

- Hừ! Ngươi đã đắc tội cùng bản giáo, giờ còn ngang ngược với bản đàn chủ, có lẽ nào ta dung tha cho ngươi được?

Hàn Tùng Bá khinh khỉnh :

- Lời nói không bằng hành động. Nay ngươi có được bao nhiêu màu sắc võ công hãy mang ra cho bản tiểu gia xem thử.

Lão nhân ngũ tuần chính là Đàn chủ Thiên Linh giáo quát to :

- Tiểu tử! Ngươi phải chết!

Lão ma đầu vỗ ra một chưởng nặng tựa chiếc búa đồng.

Đã ngằm vận sẵn nội lực. Hàn Tùng Bá lẹ làng phát chưởng nghênh đón.

Bốp!

Hàn Tùng Bá lui một bước, khi huyết trong cơ thể nghe sôi lên. Đương nhiên, nội lực của lão Đan chủ Thiên Linh giáo đã phóng sang phía Kỳ Hoa Nữ.

Tình thế rất nguy ngập cho Hàn Tùng Bá và Kỳ Hoa Nữ.

Võ công lão Đan chủ Thiên Linh giáo cao thâm tột độ, lại thuộc hạ quá đông. Hàn Tùng Bá khó nổi đường đầu trong trận này.

Nhưng tính nét sẵn quật cường, Hàn Tùng Bá thét :

- Nhận chưởng!

Ngon hữu chưởng của chàng cùng trong tiếng thét chấn ra một đạo kinh “Triều Dương Lục Địa” với mười thành công lực nhằm vào tâm huyết lão ma đầu.

Hàn Tùng Bá ra chiêu này với ý định trấn áp cái hùng khí của lão Đan chủ Thiên Linh giáo, thừa dịp phóng sang chỗ Kỳ Hoa Nữ bảo vệ cho nàng.

Chỉ vì Kỳ Hoa Nữ vừa trúng một chưởng, lão đảo tháo lui nhiều bước.

Đan chủ quát :

- Khá lợi hại!

Lão ma đầu võ một chưởng nặng tương tự chưởng lực của Hàn Tùng Bá

Ầm!

Kinh lực của lão ma đầu quá hùng mạnh, đẩy lui Hàn Tùng Bá thêm hai bước nữa.

Song phương thắng, bại đã thấy rõ. Hàn Tùng Bá chưa phải là đối thủ của lão Đan chủ Thiên Linh giáo. Lão Đan chủ Thiên Linh giáo cười khà :

- Tiểu tử! Số mạng của ngươi đã hỏng rồi.

Hàn Tùng Bá cắn chặt hai hàm răng, vận toàn bộ nội lực lên ngọn chưởng, thi triển chiêu “Triều Dương Lục Địa” chống đỡ.

Ầm!

Hàn Tùng Bá lão đảo thân hình nhiều cái, hai chân cày xuống đất vì chưởng lực quá mạnh của lão ma đầu.

Phía bên kia, lão Đan chủ Thiên Linh giáo đã phải lui một bước, ngọn chưởng như vừa chạm nhằm sét trời.

Lão ma đầu sững sờ nhìn Hàn Tùng Bá.

Sau mấy chiêu “Triều Dương Lục Địa” thi triển, Hàn Tùng Bá đã có kinh nghiệm nên chiêu vừa rồi vượt tiến hơn các chiêu trước.

Đồng thời, chàng lại có vẻ trí mạng, lão ma đầu coi thường nên mới bị đẩy lui.

Hào khí bốc mờ trên gương mặt tuần tú của Hàn Tùng Bá vì chàng mới lấy lại cái thế quân bình với đối phương.

Chàng toan động thủ với toàn lực đánh trả lại lão Đan chủ bỗng nghe Kỳ Hoa Nữ kèm hai đạo kinh nhằm vào hai tên trung niên Thiên Linh giáo, giật mình thu hồi thân thủ.

Bọn môn đồ Thiên Linh giáo cũng đồng loạt tháo lui ra bên ngoài nhìn Hàn Tùng Bá.

Hàn Tùng Bá nhìn qua trông thấy Kỳ Hoa Nữ đã ngắt đi rồi.

Chàng lác mình tới, bế xốc lấy nàng lên vai định phóng tới con bạch mã. Có tiếng quát chấn động :

- Tiểu tử chạy đi đâu?

Lão Đan chủ Thiên Linh giáo phóng mình tới cản ngay trước mặt Hàn Tùng Bá...

9. Chương 9: Thập Phần Ngụy Cấp

Lão ma đầu quát :

- Hãy buông con bé kia ra.

Hàn Tùng Bá trợn mắt :

- Lão ma đầu chó cường vọng. Hãy dang ra.

Chưa dứt câu, Hàn Tùng Bá đã vỗ một chưởng. Lão đàn chủ khuyh động hữu chưởng tiếp chiêu.

Ầm!

Hàn Tùng Bá bị kinh lực của lão Đàn chủ đẩy lui hai bước lảo đảo.

Hai tên trung niên cao thủ quát :

- Người phải chết!

Từ hai phía, hai tên trung niên cao thủ tấn công vào Hàn Tùng Bá bốn đạo kinh nặng nề.

Hàn Tùng Bá quay vòng ngọn chưởng ngăn chặn bốn đạo kinh dội trở qua phía lão Đàn chủ.

Lão ma đầu quát :

- Sao chưa chịu nằm xuống?

Đang khi quát tháo, lão Đàn chủ chắn một đạo kinh nặng ngàn cân ngay vị trí Hàn Tùng Bá.

Hàn Tùng Bá vô cùng kinh hãi, vận toàn bộ nội lực, cắt ngọn đơn chưởng chống đỡ.

Ầm!

Thân hình Hàn Tùng Bá bị hất ngang qua nửa trượng, nhưng vẫn không buông Kỳ Hoa Nữ.

Chàng nhất định sống chết với nàng.

Bình!

Một chút sơ hở, Hàn Tùng Bá trúng nhằm một chưởng nữa của tên trung niên cao thủ bên phải.

Cũng nhờ chàng đã vận chân khí bảo vệ toàn thân nên chưa mang thương thế trầm trọng.

Dù vậy, Hàn Tùng Bá đang trong cảnh ngộ tuyệt vọng hoàn toàn vì lưới bao vây đông đảo của bọn Thiên Linh giáo.

Lão Đàn chủ lắc mình tới quát :

- Nằm xuống đó.

Lão ma đầu cắt ngọn chưởng lên toan vỗ một đạo kinh kết liễu sinh mạng Hàn Tùng Bá.

- Dừng lại!

Một đạo kinh nặng như chiếc búa ngàn cân đi trước kèm theo tiếng quát chấn động từ trên cao đưa xuống.

Đạo kinh nhằm ngay đỉnh thiên linh tử của lão Đàn chủ Thiên Linh giáo. Nếu giữ nguyên tình trạng, lão Đàn chủ Thiên Linh giáo sẽ giết được Hàn Tùng Bá hoặc gây thương tích trầm trọng cho Cheng, nhưng đổi lại, lão sẽ trúng đạo kinh vỡ sọ chết liền tại trận.

Lão đàn chủ hiểu ngay kẻ vừa đến là một tuyệt thủ, võ công rất cao thâm nên không dám coi thường, lắc mình ra ngoài xa hơn trượng tránh né.

Chưởng lực trượt lão ma đầu tạo thành một cái hố dưới đất, bụi cát tung bay.

Ngay lúc, một người nhận ra nhân vật tới cứu nguy Cheng liền hoan hỉ kêu lên :

- Sư thúc!

Thực tế, người mới tới sân trường đẩy lui lão Đan chủ Thiên Linh giáo chính là Tống Phùng Chân, vị sư thúc mà cũng là dưỡng phụ của Hàn Tùng Bá.

Sự xuất hiện của Tống Phùng Chân, một tuyệt thủ thành danh trên chốn giang hồ từ lâu khiến cho bọn Thiên Linh giáo đã phải ngưng thân thủ, đưa mắt nhìn Đại hiệp.

Luôn cả lão Đan chủ Thiên Linh giáo cũng lui một bước, trở mắt nhìn Tống Phùng Chân rồi nhìn cái hồ như để đo lường công lực của đối phương.

Tống Phùng Chân bước lại gần Hàn Tùng Bá :

- Ta đến hơi chậm trễ. Hiền đệ có sao không?

Hàn Tùng Bá lắc đầu :

- Không sao cả sư thúc ạ! Con chỉ bị thương nhẹ trong mình thôi.

Nhìn Kỳ Hoa Nữ trong tay Hàn Tùng Bá, Tống Phùng Chân hỏi :

- Ả thiếu nữ này là ai thế hiền đệ?

- Ả này tên Kỳ Hoa Nữ, vừa kết bạn với con đây, sư thúc.

Chàng thuật sơ câu chuyện cho Tống Phùng Chân nghe rồi nói tiếp :

- Sư thúc, chính bọn ma đầu Thiên Linh giáo này định bắt nàng đem về cho Giáo chủ của chúng hưởng lạc nên bắt buộc con phải ra tay tế độ nàng.

Trên gương mặt khô ngô của Tống Phùng Chân hiện lên sắc phẫn nộ, quét cặp tinh quang nhìn qua chúng môn đồ Thiên Linh giáo một cái, rồi bảo Hàn Tùng Bá :

- Hiền đệ hãy đặt ả nằm xuống, vận hành chân khí điều hòa trong cơ thể chờ ta trị tội các tên ác ma này rồi nói chuyện sau.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá đặt Kỳ Hoa Nữ nằm xuống đám cỏ san, đứng bên cạnh vận hành chân khí.

Lúc này, hoàng hôn xuống đậm, bóng tối từ ngàn phương kéo về, cảnh sắc rừng núi chìm dần trong mơ hồ.

Tống Phùng Chân đưa mắt nhìn qua lão Đan chủ Thiên Linh giáo, đồng dục :

- Tên nào cầm đầu trong bọn hãy tới đây đối diện với ta.

Lão Đan chủ Thiên Linh giáo tiến tới trước mặt Tống Phùng Chân buông chùng giọng :

- Tống Phùng Chân! Người cũng can dự vào chuyện thị phi này nữa sao?

Tống Phùng Chân nghiêm lạnh :

- Đương nhiên là ta phải can dự rồi, người khỏi cần phải hỏi bằng quơ.

Trở tay sang Hàn Tùng Bá, lão Đan chủ Thiên Linh giáo hỏi :

- Nhưng gã Hàn Tùng Bá kia là gì của người?

- Hàn Tùng Bá là dưỡng tử của ta, không một ai được xâm phạm đến cả.

Lão Đan chủ Thiên Linh giáo hừ bằng giọng mũi :

- Nhưng người có biết gã tiểu tử kia đã đắc tội với bản giáo như thế nào không?

- Người nói ta nghe thử?

- Gã tiểu tử có hai tội. Một là sát hại chúng môn đồ của bản giáo, hai là dám to gan chống lại bản tọa, định giải thoát cho con bé kia, nên ta phải thu nạp gã đem về Tổng đàn Thiên Linh giáo cho Giáo chủ phát lạc.

Tổng Phùng Chân trợn mắt :

- Ta cấm các người không được xâm phạm đến tiểu tử. Người đã nghe rõ rồi đấy chứ?

Lão Đàn chủ quát :

- Thế thì người muốn chết rồi đây.

Vừa dứt tiếng, lão Đàn chủ Thiên Linh giáo vỗ ra một chưởng tấn công liền.

Bằng một động tác ung dung, Tổng Phùng Chân quay vòng ống tay áo rộng cuốn lấy đạo kinh của lão ma đầu mắt hút chẳng nghe tăm dạng gì cả.

Lão Đàn chủ kinh hãi trở cặp ma nhãn nhìn Tổng Phùng Chân hết sức quái dị.

Chẳng hiểu đối phương đã sử dụng lối võ công gì lại huyền diệu đến thế.

Một lúc, như liệu bề đơn phương không thắng nổi Tổng Phùng Chân, lão Đàn chủ Thiên Linh giáo phát chưởng quát :

- Các người lâm trận!

- Tuân lệnh!

Loạt tiếng hô to, tất cả môn đồ lẫn hai trung niên cao thủ Thiên Linh giáo hợp với lão Đàn chủ vây chặt lấy Tổng Phùng Chân chẳng chừa một lối thoát thân.

Chưởng khí, đao kiếm từ tám hướng đồng loạt tấn công ào ạt vào người đại hiệp.

Tổng Phùng Chân nổi giận hét :

- Đó cũng chỉ tại các người hết muốn sống.

Song chưởng của Tổng Phùng Chân xoay tròn, tuôn ra vô số đạo kinh che chở bốn bên, trên dưới.

Hỗn loạn trên sân trường một lúc bỗng trở lại yên lặng.

Có bảy cái tử thi nằm ngổn ngang trên mặt quan lộ, trong đó có hai cao thủ Thiên Linh giáo nữa.

Tất cả đều trúng nhằm chưởng lực của Tổng Phùng Chân mà vong mạng.

Một số môn đồ Thiên Linh giáo mang thương tích trầm trọng, máu me đầy mình, riêng lão Đàn chủ bộ mặt hung ác xám nhợt, cánh tả chưởng buông xịu xuống.

Tổng Phùng Chân cười lạnh :

- Còn tên ma đầu nào to gan, lớn mật hãy bước tới đây đối diện cùng bản đại gia.

Không thấy một tên môn đồ Thiên Linh giáo nào dám cử động. Cheng đã kinh hoàng trước cái chết của hơn mười đồng bọn nằm la liệt trên bãi cỏ.

Tổng Phùng Chân nhìn qua mấy lượt không thấy phản ứng, nhìn lại lão Đàn chủ, hần giọng :

- Sao người còn đứng đó? Người định chờ ta đổi ý hủy diệt tất cả bọn người à?

Lão Đàn chủ Thiên Linh giáo nghiêng răng kèn kẹt :

- Tổng Phùng Chân! Món nợ máu này chiều nay bản tọa tạm gởi lại trên mình người, sau này sẽ gặp lại...

Lão ma đầu toan phát chưởng ra lệnh cho bọn môn đồ còn lại thu nạp xác chết mang đi thì thành linh nghe có tiếng vó ngựa rập đồn lẫn tiếng gió khinh công đưa tới.

Cứ theo tình hình phỏng đoán có cả hàng trăm người, ngựa sắp tới đây.

Nghe ngóng phút giây, gã Đàn chủ hoan hỉ :

- Bọn ta sắp đến nơi, các người hãy mau chuẩn bị.

Chúng môn đồ Thiên Linh giáo đồng thanh :

- Tuân lệnh!

Tổng Phùng Chân đã hiểu rõ, quay sang Hàn Tùng Bá :

- Hiền đệ! Hãy mau bế lấy cô bé chạy trở lại mau lên.

Hàn Tùng Bá đã điều hành các huyết đạo xong, được lệnh sư thúc ứng thính :

- Vâng!

Chàng cúi xuống bế xốc Kỳ Hoa Nữ lên vai toan phóng trở lại chỗ con Bạch mã đứng đằng xa.

Lão Đàn chủ Thiên Linh giáo phóng tới quát :

- Người chạy đi đâu?

Cùng lúc, lão ma đầu vỗ một chưởng vào người Hàn Tùng Bá, quyết giữ đối phương lại...

10. Chương 10: Nhất Dương Dẫn Đạo

Thế nhưng, Tổng Phùng Chân đã quát :

- Người muốn chết sao?

Đại hiệp chấn một chưởng nặng tựa ngàn cân chặn ngay bước tiến của lão ma đầu.

Bất buộc, lão Đàn chủ phải thu hồi ngọn chưởng, xê mình ngang qua tránh khỏi.

Tổng Phùng Chân dùng bí pháp “Truyền âm nhập mật” nói với Hàn Tùng Bá :

- Hiền đệ đi nhanh lên, viện quân của chúng sắp tới đây rồi, nhớ lẫn mình vào trong núi thật sâu, chữa trị cho cô bé đó, rồi tìm đường khác mà đi, đừng trở lại nơi này.

Hàn Tùng Bá cũng sử dụng bí pháp, bắn khoả :

- Sư thúc, bọn chúng quá đông, một mình sư thúc...

Tổng Phùng Chân cắt ngang :

- Hiền đệ hãy lên đường nhanh, mọi sự đã có ta xử trí rồi, chớ có diên trì hổng cả đại sự.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá phóng tới chỗ con bạch mã leo lên, đặt Kỳ Hoa Nữ vào long. Không có một tên môn đồ Thiên Linh giáo nào dám truy cản vì Tổng Phùng Chân đã đứng chặn ở giữa quan lộ.

Con bạch mã chở Hàn Tùng Bá và Kỳ Hoa Nữ phóng như bay quay lại con đường cũ.

Lúc này, trời đã tối hẳn nên chỉ trong nháy mắt người ngựa Hàn Tùng Bá đã mất hút trong màn đêm.

Chàng thiếu niên ruổi ngựa mỗi lúc càng nhanh, nhưng vẫn vận thính lực về phía sau để nghe tình hình của vị sư thúc chàng.

Dù đã rõ công lực của Tổng Phùng Chân cao thâm tột bậc, nhưng chàng vẫn lo ngại vì bọn cao thủ, môn đồ Thiên Linh giáo quá đông đảo, không hiểu sư thúc chàng có đương đầu nổi với quần ma không.

Đi khoảng mười dặm, Hàn Tùng Bá quay lại nhìn trông thấy chưởng quang chớp loè biết ngay trận đấu đã diễn ra giữa sư thúc Tổng Phùng Chân và chúng cao thủ Thiên Linh giáo đang hồi ác liệt.

Chàng muốn quay trở lại nhưng tự thấy chẳng giúp ích gì được với Tống Phùng Chân, trái lại còn thêm gánh nặng cho sư thúc, nên đành ruổi ngựa đi mau.

Trải qua đoạn đường khoảng năm mươi dặm tới dãy núi trập trùng, thấy có con sơn đạo bên phải dẫn hút vào trong, nhớ lại lời sư thúc dặn, Hàn Tùng Bá rẽ ngựa vào.

Con đường nhỏ quanh co, khúc chiết, hai bên nhiều gộp đá gờ ra lồi lõm, Hàn Tùng Bá cho ngựa đi thật chậm sợ va nhả những mũi nhọn ở trên đầu.

Đi sâu vào trong dãy núi chừng vài mươi dặm, lúc này vầng trăng cũng vừa mọc chiếu ánh sáng mờ màng. Hàn Tùng Bá đưa mắt nhìn lên những ngọn núi, chọn một nơi để chữa trị cho Kỳ Hoa Nữ mãi đến giờ vẫn còn bần bật trong cơn mê.

Đến một ngọn núi kia khá cao, có thể nhìn ra được tám hướng, phía trên có chỗ bằng phẳng, Hàn Tùng Bá phóng ngựa lên.

Không bao lâu đã tới ngọn núi, Hàn Tùng Bá đưa mắt nhìn qua, quan sát, rồi xuống ngựa bông lầy Kỳ Hoa Nữ tới một nơi, đặt thiếu nữ nằm xuống.

Kỳ Hoa Nữ hãy còn trong tình trạng hôn mê, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt.

Hàn Tùng Bá ngồi lại bên cạnh Kỳ Hoa Nữ, xem xét trên mình nàng không thấy vết thương nào nghiêm trọng cả.

Chàng hiểu ngay thiếu nữ chỉ mang nội thương và kiệt sức trong trận giao đấu vừa rồi.

Giờ trong mình chàng không có linh đan, phải làm cách nào cho nàng tỉnh lại?

Chỉ còn một cách duy nhất, vận chân khí truyền sang Kỳ Hoa Nữ chứ chẳng còn phương pháp nào khác nữa.

Hàn Tùng Bá trầm nghĩ ra như thế. Chàng ngồi sát lại Kỳ Hoa Nữ, đặt tả, hữu chưởng vào hai nơi yếu huyệt của nàng, bắt đầu vận chân khí đưa vào trong cơ thể nàng.

Vầng trăng từ từ lên, ánh trăng tràn ngập khắp núi rừng, từng trận gió đêm tràn qua gieo sự mát mẻ trên vật.

Trăng đã lên cao, Hàn Tùng Bá đã trải qua một khắc vận chân khí, nhưng Kỳ Hoa Nữ hãy còn im bất, chưa thấy phản ứng gì cả.

Hàn Tùng Bá lo ngại khôn cùng, gia tăng chân lực đưa vào người nàng.

Qua thêm một lúc thật lâu, tình trạng Kỳ Hoa Nữ vẫn y nguyên như cũ.

Xem thế, không thể nào cứu tỉnh được Kỳ Hoa Nữ mà không có linh đan dẫn đạo được.

Bây giờ, Hàn Tùng Bá đã thấm mệt vì trải qua một cuộc vận chân khí quá lâu dài. Chàng thu hồi song chưởng, lau sạch mồ hôi vừa nghĩ cách chữa trị cho Kỳ Hoa Nữ.

Không còn phương cách nào nữa cả.

Hàn Tùng Bá đâm lo sợ, vì nếu tình trạng này kéo dài đến sáng ra là sinh mạng Kỳ Hoa Nữ sẽ chẳng còn.

Nhưng hiện giờ chàng phải đi tìm linh đan ở nơi nào để chữa trị cho nàng đây?

Nếu đưa nàng trở ra quan lộ biết đâu gặp lại bọn Thiên Linh giáo, lần này hết mong thoát nạn.

Hàn Tùng Bá ngồi nhìn gương mặt đẹp tuyệt thế nhưng phớt màu xanh xao của Kỳ Hoa Nữ mà trong lòng cảm thấy xót đau.

Nếu thiếu nữ chết đi, tình yêu theo đó hủy diệt theo nàng, trọn cả cuộc đời chàng sẽ mang nặng một mối tang lòng không bao giờ nguôi được.

Chợt nhớ ra một chuyện, Hàn Tùng Bá lộ niềm hoan hỉ, lẩm bẩm một mình :

- Ô! Ta thử dùng bí pháp “Nhất Dương Dẫn Đạo” xem thế nào.

Ngày Hàn Tùng Bá còn ở Tống gia trang, Tống Phùng Chân có truyền dạy cho chàng vài cách thức chữa trị bệnh nhân bất tỉnh, nhưng từ nãy vì tị hiềm nam nữ nên chàng không dám nghĩ tới.

Giờ trong cảnh ngộ Kỳ Hoa Nữ hôn mê không tỉnh, Hàn Tùng Bá mới bạo gan nhớ lại điều này.

Bởi cách chữa trị “Nhất Dương Dẫn Đạo” hai người phải ở trong tình trạng giống như cặp vợ chồng trong đêm động phòng hoa chúc. Điều này nhất định đã xâm phạm đến tiết trinh của người con gái rồi.

Chỉ còn bí pháp “Nhất Dương Dẫn Đạo” là mới có thể cứu tính mạng Kỳ Hoa Nữ thôi.

Cho dù hành động như thế không phải là đúng như hình thức lạc hoan thực sự của đôi vợ chồng, nhưng trên thực tế nhìn vào cũng đã là như vậy rồi.

Hàn Tùng Bá ngồi nhìn Kỳ Hoa Nữ trầm lặng nghĩ suy để lấy quyết định cuối cùng có nên hay không.

Chàng nghĩ đến nay chàng vẫn đã yêu Kỳ Hoa Nữ và nàng cũng yêu chàng trong mối tình đầu, dù cả nàng và chàng chưa ai ra lời nào hứa hẹn.

Giá nếu chuyện chữa trị cho Kỳ Hoa Nữ có xảy ra, chắc hẳn nàng cũng không hề phẫn nộ chàng.

Ngẫm nghĩ trước sau đã cạn, Hàn Tùng Bá ngáp ngừng một lúc, ra tay bẻ khóa động đào.

Một đóa kỳ hoa tuyết thể hiện ra rực rỡ dưới ánh trăng sáng soi vằng vặc.

Hàn Tùng Bá run lên, trái tim đập mạnh trước vẻ đẹp mê hồn của thiếu nữ.

Sau một lúc trấn áp đi lòng tà niệm, Hàn Tùng Bá tự giải thoát ỉn trở về nguyên thủy, khởi đầu sử dụng bí pháp “Nhất Dương Dẫn Đạo” để cứu tính mạng Kỳ Hoa Nữ.

Một lúc sau chàng mới tiếp xúc được mỗi chân dương và chân âm bắt đầu vận chân khí đưa vào huyết đạo Kỳ Hoa Nữ.

Hàn Tùng Bá hết sức chống đỡ ngọn lửa tình đang cháy rừng rực trong cơ thể. Chàng tập trung toàn bộ tinh thần, nghị lực chỉ nghĩ tới chuyện cứu mạng nàng.

Thời gian qua đi thật chậm, Hàn Tùng Bá vẫn còn tiếp tục vận chân khí đưa vào người Kỳ Hoa Nữ.

Thêm một giờ sau, chợt thấy gương mặt tuyết sắc của Kỳ Hoa Nữ hồng ửng lên như đóa phù dung bị nắng tấp, thân hình khe khẽ cử động, đương nhiên thiếu nữ sắp tỉnh lại rồi.

Chỉ vì lần đầu tiên ra chốn giang hồ, lại không kinh nghiệm lối chữa trị với bí pháp “Nhất Dương Dẫn Đạo” này lần nào, nên Hàn Tùng Bá cứ tiếp tục vận công.

Bỗng Kỳ Hoa Nữ buông hơi thở phào, đôi mắt đẹp mở bừng ra trong khi Hàn Tùng Bá còn nguyên vị trí.

Vừa mở mắt ra chợt thoáng thấy một gã đàn ông, Kỳ Hoa Nữ kinh hãi thét :

- Dâm tặc!

Bộp!

Thiếu nữ hốt hoảng vỗ một ngọc chưởng vào mặt Hàn Tùng Bá làm chàng quay ngang.

Kỳ Hoa Nữ ngồi phắt lên, toan chấn thêm một chưởng nữa, chợt nhận ra Hàn Tùng Bá, nàng bật kêu lên :

- Hàn tiểu huynh!

Hàn Tùng Bá đưa bàn tay xoa một bên má tím bầm :

- Vâng! Chính là ngu huynh đây.

Đôi nam nữ thiếu niên nhìn nhau. Kỳ Hoa Nữ có vẻ thẹn thùng, tươt tất lại ỉn, trong khi Hàn Tùng Bá cũng thu xếp mọi việc yên xong.

Kỳ Hoa Nữ dịu dàng :

- Hàn tiểu huynh, câu chuyện vừa qua xảy ra như thế nào, hãy nói cho em nghe.

Hàn Tùng Bá bình tĩnh thuật lại mọi chuyện từ lúc Kỳ Hoa Nữ ngắt xỉu tại sân trà, lão Đàn chủ Thiên Linh giáo xuất hiện vây khốn, chàng tưởng đã cùng chết với nàng may sao sư thúc Tống Phùng Chân tới kịp cứu nguy. Chàng mang nàng tới ngọn núi này dùng chân khí chữa trị không khỏi, sau cùng bất buộc phải sử dụng đến bí thuật “Nhất Dương Dẫn Đạo” như vừa rồi.

Ngưng lại, rồi Hàn Tùng Bá tiếp :

- Chỉ vì lo sợ cho sinh mạng của hiền muội mà ngu huynh phải dùng tới bí thuật bất kính đó, ngoài ra chẳng có ý tà niệm muốn chiếm lấy tiết trinh hiền muội. Nhưng dù sao ngu huynh cũng có tội đáng chết.

Giọng của Kỳ Hoa Nữ thánh thót như có tiếng suối reo :

- Hàn tiểu huynh không có tội gì cả. Nhưng sự tình đã xảy ra như thế, chúng ta phải tính thế nào?

Như đã có dự định từ trước, Hàn Tùng Bá đáp ngay :

- Sự tình đã xảy ra như thế, ngu huynh xin chịu hoàn toàn trách nhiệm về cuộc đời của hiền muội. Lại nữa, nếu ngu huynh không làm thì cả hai chúng ta cũng đã có tình yêu với nhau rồi. Hiền muội có thấy như thế không?

Ngã đầu qua vai Hàn Tùng Bá để bộc lộ tình yêu đối với chàng, Kỳ Hoa Nữ thì thầm :

- Vâng! Hàn Tùng Bá, anh đã yêu em?

Hàn Tùng Bá ôm Kỳ Hoa Nữ vào lòng, hôn vào chiếc má nóng bừng của nàng :

- Vâng! Anh đã yêu em, yêu từ giây phút ban đầu gặp gỡ nhau trong buổi chiều qua. Còn em?

Kỳ Hoa Nữ nép mặt vào lòng Hàn Tùng Bá :

- Em cũng yêu anh từ khi mới gặp mặt. Lúc chiều em có cái ước mơ lần sau tái ngộ sẽ bày tỏ với anh, không ngờ cảnh ngộ đã giúp em sớm thành ước nguyện như thế nào. Có phải đây là duyên kiếp không anh?

Hàn Tùng Bá đưa tay vuốt mái tóc bồng bềnh của Kỳ Hoa Nữ, dịu ngọt :

- Vâng! Anh không ngờ tình yêu của chúng ta thành tựu nhanh chóng đến thế này, nhưng anh vẫn sợ...

- Anh sợ gì?

Anh sợ trong những ngày sắp tới bọn Thiên Linh giáo sẽ còn đi tìm em để làm hại cuộc đời. Tốt hơn, em hãy trở về gia trang ẩn mình trong một thời gian, chờ anh hoàn thành sứ mạng sẽ tìm đến quý trang báo kiến nhị vị tiền bối xin được tác thành hôn lễ với em.

Kỳ Hoa Nữ buông hơi thở nhẹ :

- Vâng! Em xin được nghe lời anh bảo. Nhưng em cứ ở mãi trong gia trang buồn lắm anh ạ!

- Trong quý trang có chuyện gì xảy ra làm cho em phải buồn như thế?

Giọng Kỳ Hoa Nữ trở nên buồn bã :

- Gia phụ em thì cứ đi mãi bên ngoài giang hồ, ít khi thăm hỏi đến em đúng với tình phụ tử, còn thân mẫu thần trí bất bình thường, từ bé đến nay đối với em người chưa có một lần tâm sự, chỉ vì quá cô đơn, nên em mới ngao du đó đây cho tâm hồn cho tâm hồn nhẹ nhàng, kể bị nạn và được gặp anh.

Dứt câu, Kỳ Hoa Nữ để rơi giọt lệ. Hàn Tùng Bá đưa tay lau lệ cho nàng, an ủi :

- Kỳ Hoa Nữ! Em đừng khóc nữa, anh đã hiểu rõ tâm sự của em rồi. Anh lại càng thương yêu em hơn trước. Dù vậy, trước cảnh ngộ này em nên bảo trọng lấy thân, đừng ra chốn giang hồ nữa. Em có mệnh hệ nào anh sẽ tự quyết theo em.

Kỳ Hoa Nữ rời khỏi lồng ngực Hàn Tùng Bá, đôi mắt đẹp nhìn sâu vào mắt chàng :

- Hàn Tùng Bá! Tình yêu của anh dành cho em lớn đến thế sao?

Hàn Tùng Bá gật đầu :

- Vâng! Đời anh lạc loài từ thuở bé, vì biến cố gia đình anh phải đến nhờ sự nuôi dưỡng của vị sư thúc cho đến lúc lớn khôn ra chốn giang hồ. Anh gặp em, trái tim anh được sưởi ấm lại. Tình yêu của anh đã trọn vẹn cho em. Mất em, đời anh không còn ý nghĩa. Em chính là hơi thở của trái tim anh.

Kỳ Hoa Nữ quá xúc động, lại nép vào lồng ngực của Hàn Tùng Bá, giọt lệ trào ra, mãi chưa nói được lời để tả niềm vui sướng đang tràn ngập trong lòng.

Một lúc lâu, Kỳ Hoa Nữ ngẩng mặt lên :

- Hàn Tùng Bá! Biến cố gia trang năm xưa như thế nào anh hãy kể lại em nghe!

Hàn Tùng Bá kể lại chuyện năm xưa xảy ra trên ngọn núi Thổ Hành sơn cho Kỳ Hoa Nữ nghe, nhưng chàng không nói tới danh tánh của những kẻ gia thù.

Chàng bộc lộ cảm hờn :

- Thân mẫu anh bị bắt đưa đi, phụ thân anh biệt tích từ đó, mối hận thù nhất định anh phải trả cho xong, bằng không anh sẽ không đứng trong cõi đất trời này.

Kỳ Hoa Nữ xót xa :

- Cảnh ngộ của anh quả là vô cùng bi đát. Em nghe qua lại càng thương yêu anh nhiều. Hàn Tùng Bá! Bao giờ anh hoàn thành sứ mạng, dù hoàn cảnh nào em vẫn theo ở bên anh, an ủi cho anh bớt cô đơn trong cuộc đời này.

Hàn Tùng Bá xúc động bồi hồi :

- Anh xin cảm tạ tình yêu của em đối với anh. Anh ước thệ sẽ yêu thương anh trọn cả kiếp này. Chúng ta sẽ sống bên nhau mãi mãi.

Đôi nam nữ thiếu niên ôm chặt lấy nhau im lặng để lắng nghe hai quả tim cùng hòa chung một nhịp điệu yêu thương.

Một cơn gió lạnh vụt qua. Cả Hàn Tùng Bá và Kỳ Hoa Nữ đều giật mình tỉnh mộng.

Thiếu nữ hỏi :

- Hàn Tùng Bá! Giờ chúng ta phải đi đâu?

Đưa mắt nhìn vầng trăng đã xế qua, Hàn Tùng Bá đáp :

- Giờ trời đã khuya, chúng ta hãy tạm nghỉ trên ngọn núi này, sang mai sẽ tìm đường khác mà đi, tránh sự phiền phức có thể xảy ra trong đêm nay, em nhé!

- Vâng!

Hàn Tùng Bá chặt chạp một nơi thật bằng phẳng rồi cùng Kỳ Hoa Nữ nằm xuống, ôm nhau lát lâu chìm hẳn vào giấc mộng đẹp...

11. Chương 11: Giờ Phút Chia Ly

Trời chưa sáng, Hàn Tùng Bá đã gọi Kỳ Hoa Nữ thức giấc. Chàng sửa soạn hành trang rồi cùng đi một ngựa với nàng xuống núi, theo một con sơn đạo quanh co lên đường.

Nghe theo lời sư thúc Tổng Phùng Chân, Hàn Tùng Bá tránh xa quan lộ vì sợ gặp lại bọn môn đồ Thiên Linh giáo sẽ có chuyện rắc rối xảy ra.

Có thể trong suốt đêm qua bọn chúng đi tìm Kỳ Hoa Nữ và chàng trên đoạn đường từ đây tới chỗ diễn ra trận giao đấu.

Chẳng hiểu đêm qua trong trận giao tranh cùng lão Đàn chủ sư thúc chàng đã như thế nào.

Dù rất quan tâm nhưng Hàn Tùng Bá vẫn tin nơi công lực của vị sư thúc cao thâm tốt độ, chắc hẳn không có gì tổn hại trước khi rời khỏi sân trường.

Hàn Tùng Bá cảm thấy yên tâm khi nghĩ ra điều đó.

Con bạch mã chở đôi thiếu niên nam nữ rời khỏi ngọn núi đến cánh rừng già. Trải qua cánh rừng già chẳng chặt lá cành lại tới một dãy núi khác rồi ra quan lộ.

Nơi đây là ngã ba, cách thị trấn Phong Lâm khoảng chừng năm mươi dặm.

Lúc này, trời đã về chiều, Kỳ Hoa Nữ dừng con bạch mã lại bên đường, quay lại Hàn Tùng Bá :

- Hàn tiểu huynh! Giờ đến lúc chia tay, em sẽ trở lại gia trang ngả này.

Thiếu nữ trở tay qua phía con đường bên phải dẫn hút tới một cánh rừng.

Hàn Tùng Bá phóng xuống đất. Kỳ Hoa Nữ rời khỏi yên ngựa tới đứng bên chàng.

Hàn Tùng Bá cầm lấy bàn tay ngọc của Kỳ Hoa Nữ giọng xúc động :

- Kỳ hiền muội! Con đường từ đây trở lại bảo trang còn có gì trở ngại hay không? Hay là anh đưa em đến nơi an toàn rồi sẽ lên đường sứ mạng?

Kỳ Hoa Nữ lắc đầu :

- Hàn hiền huynh khỏi cần bận tâm. Con đường từ đây về gia trang rất an toàn, một mình em...

Nói tới đây chợt Kỳ Hoa Nữ dừng lại vì nghe có tiếng vó ngựa đưa lại.

Hàn Tùng Bá giật mình đưa mắt nhìn về phía có tiếng vó ngựa, trông thấy một vùng bụi cát tung mù.

Đám bụi cát kia cho biết có một số kỵ mã đông đảo sắp đến nơi này. Hàn Tùng Bá gấp lên :

- Kỳ Hoa Nữ! Em hãy cùng con bạch mã tìm một nơi thật kín đáo ẩn mình, mọi việc đã có anh đối phó.

Kỳ Hoa Nữ đưa mắt nhìn chăm chăm vào đám cát bụi, đoàn kỵ mã đã xuất hiện bảo Hàn Tùng Bá :

- Hàn Tùng Bá! Hãy chờ một lúc, đợi em xem đoàn kỵ mã kia thuộc hạng người nào.

Nháy mắt, đoàn người ngựa đã tới gần, có tất cả mười tên võ sĩ lưng đeo trường kiếm.

Khi tới gần, mười tên võ sĩ này dừng ngựa lại rồi cùng phóng mình xuống đất.

Tên võ sĩ cầm đầu bước tới đứng trước mặt Kỳ Hoa Nữ vòng tay cung kính nói :

- Bẩm tiểu thư! Đại nhân sai bọn thuộc hạ đi tìm tiểu thư mấy ngày rồi. Xin tiểu thư khẩn cấp trở về gia bảo.

Kỳ Hoa Nữ nghiêm nghị :

- Các người hãy chờ bản tiểu thư trong giây phút.

Thiếu nữ quay lại Hàn Tùng Bá :

- Hàn tiểu huynh! Lệnh phụ thân đòi em trở lại gia trang, giờ chúng ta tạm biệt.

Hàn Tùng Bá luyến lưu :

- Kỳ Hoa Nữ! Em hãy nén chờ anh. Sau khi sứ mạng tựu thành anh sẽ tìm gặp lại em.

Kỳ Hoa Nữ nhìn Hàn Tùng Bá qua ánh lệ :

- Hàn Tùng Bá! Trên đường sứ mạng xin anh hãy bảo trọng lấy thân.

Nàng đánh rơi hai giọt lệ rồi cùng mười tên võ sĩ lướt ngựa đi.

Được một khoảng, Kỳ Hoa Nữ ngoảnh mặt lại, vẫy tay lần cuối cùng rồi ruổi ngựa phi nhanh.

Hàn Tùng Bá đứng lặng bên đường nhìn theo bóng người, ngựa Kỳ Hoa Nữ cho đến khi khuất dạng, chợt buông tiếng thở dài.

Nàng đi rồi, chàng cảm thấy lòng mình cô đơn, trống trải.

Tình yêu buổi ban đầu vừa đến với chàng trong thoáng chốc rồi lại chia ly.

Kỷ niệm yêu đương trong một đêm trăng tuyệt vời cùng Kỳ Hoa Nữ trọn đời chàng không bao giờ quên được.

Bâng khuâng một lúc thật lâu, Hàn Tùng Bá pong mình đi về phía thị trấn Phong Lâm.

Bóng chiều bàng lảng, cỏ cây tươi đẹp xanh ngát một màu, Hàn Tùng Bá cảm thấy ngơ ngẩn cả tâm hồn, mãi vẫn vương một hình ảnh yêu kiều vừa thoáng mắt.

Trời đổ tối.

Hàn Tùng Bá đã vào thị trấn Phong Lâm. Phố xá đã lên đèn, người người tới lui tấp nập.

Chàng chọn một tửu lâu lớn ngồi lại một chiếc bàn kín đáo gọi cơm ra. Giờ hãy còn sớm, thực khách trên lầu thưa thớt, lác đác mấy người ngồi bàn bên kia đang khê khà, nhấm nháp rồi cất tiếng cười vang.

Bỗng từ phía dưới thang lầu có tám vị lão nhân trạc tuổi ngoại ngũ tuần tiến lên.

Tám vị lão nhân này vận phục theo lối Chưởng môn nhân của các đại môn phái. Mỗi người đều có gắn môn hiệu ở trên ngực mình nên rất dễ nhận ra.

Tuy mới vừa bước chân ra chốn giang hồ, nhưng Hàn Tùng Bá vẫn nhận được danh vị của tám vị lão nhân này. Đó là: Chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm, Chưởng môn nhân phái Võ Đang, Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn, Chưởng môn nhân phái Thanh Thành, Chưởng môn nhân phái Côn Luân, Chưởng môn nhân phái Nga My, Chưởng môn nhân phái Bạch Hạc, Chưởng môn nhân phái Tung Sơn.

Tất cả đều thuộc hàng kỳ nhân trong chốn võ lâm, danh tiếng lẫy lừng, truyền từ đời này sang đời khác.

Cầm đầu mười hai đại môn phái do lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm làm Minh chủ. Chẳng hiểu hôm nay có chuyện gì quan trọng, tám vị cao nhân lại xuất hiện trên tửu lầu này, trừ bốn đại môn phái chưa thấy mặt.

Tám vị Chưởng môn nhân cùng ngồi lại một cái bàn lớn gọi cơm chay ra ăn.

Nhận kỹ trên gương mặt của tám vị Chưởng môn nhân thấy đều mang sắc thái nặng trĩu.

Vừa ngồi ăn uống, Hàn Tùng Bá vừa lén đưa mắt nhìn tám vị Chưởng môn nhân quan sát.

Chàng vận thính lực nghe ngóng câu chuyện của tám vị cao nhân này.

Chợt nghe lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm cất giọng trầm trầm :

- Chư vị hiền hữu. Lần đi này của chúng ta chẳng những quyết định sự tồn vong ười hai đại môn phái mà lại còn ảnh hưởng toàn diện đến hàng ngũ bạch đạo giang hồ nữa. Chúng ta phải có một quyết tâm đồng nhất trước khi tới Địa Ma cung đối diện cùng lão Đại ma đầu Triệu Võ. Thà rằng chúng ta hi sinh tất cả, chứ không nên chấp nhận ngã vào hàng ngũ Hắc đạo. Chư vị có thấy như thế chăng?

Hàn Tùng Bá âm thầm :

- Ô! Thì ra chư vị Chưởng môn nhân này đang trên đường tới Địa Ma cung gặp lão ác ma Triệu Võ đây.

Hàn Tùng Bá vận thính lực tinh vi nghe tiếp câu chuyện của tám vị Chưởng môn nhân.

Lão Chưởng môn nhân Hoa Sơn đặt đôi đũa xuống bàn hăm hở :

- Những lời Minh chủ rất nên chí lí. Tám đại môn phái của chúng ta xưa nay đứng đầu trong hàng ngũ Bạch đạo, truyền thống từ đời này sang đời khác, có lẽ nào nay lại khuất phục trước một tên Đại ma đầu để làm hoen ố thánh danh của chư vị tiền nhân Tổ sư giao phó. Bản Chưởng môn nhân tuyên thệ: Môn phái Hoa Sơn nhất quyết chống lại Địa Ma cung tới cùng, cho dù nát cốt tan xương cũng không thay đổi.

Lão Chưởng môn nhân Võ Đang dựng cặp lông mày nữ hạc, cất tiếng dong dạc :

- Đúng vậy! Bản Chưởng môn cũng xin tuyên thệ: Môn phái Võ Đường toàn diện hưởng ứng lời kêu gọi của Minh chủ, nhất định chen vai sát cánh chống lại lão đại ác ma Triệu Võ.

Các lão Chưởng môn nhân Nga Mi, Thanh Thành, Tung Sơn, Bạch Hạc và Côn Luân lần lượt tuyên thệ như hai đại môn phái vừa rồi.

Lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm lộ niềm hoan hỉ :

- Bản tọa có lời thành nhiệt đa tạ ý chí một lòng của chư vị hiền hữu. Có điều cần biết, hiện nay công lực của Địa Ma Vương Triệu Võ cao thâm đến độ quỷ thần vô lượng, vượt bậc hơn mười năm về trước rất xa, nghe đâu lão vừa luyện xong một tuyệt chiêu tối thượng, nên khi tới Địa Ma cung, Chúng ta hãy nên hết sức chú tâm, đừng coi thường lão như năm xưa mà chuốc lấy thảm bại. Chỉ vì nếu chúng ta thua trận này, tất cả mười hai môn phái đều bị hủy diệt hàng ngũ, Bạch đạo theo đó sẽ lâm nguy.

Các vị Chưởng môn nhân thấy đều tán đồng cao ý của lão Chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Mọi người lại tiếp tục ăn uống với nhau., nhưng tất cả đều thể hiện vẻ khẩn trương lên khuôn mặt.

Bên này, Hàn Tùng Bá đã nghe rõ mọi việc. Chàng thâm nhủ lấy mình :

- Chư vị Chưởng môn nhân kia đang trên đường tới Địa Ma cung phó hội. Thế ta cũng nên nhân dịp này tới đó một phen để tìm tung tích thân mẫu xem sống chết lẽ nào.

Thăm nghĩ xong, Hàn Tùng Bá ngồi yên chờ đợi tám vị Chưởng môn nhân lên đường.

Bữa cơm chay xong, lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm gọi tiểu nhị tính tiền rồi cùng bảy vị Chưởng môn nhân lần lượt đi xuống thang lầu, ra ngoài.

Hàn Tùng Bá gấp rút trả tiền cho tên tiểu nhị, rồi nhẹ nhàng rời khỏi tứ điểm, theo tám vị Chưởng môn nhân đang đi ở trước mặt chừng chừng vài mươi trượng.

Hàn Tùng Bá ẩn hiện trong những bóng tối vì sợ tám vị Chưởng môn nhân phát giác ra chàng.

Các vị Chưởng môn nhân trở lại con đường Hàn Tùng Bá đã trải qua buổi chiều.

Đến ngã ba quan lộ chia tay cùng Kỳ Hoa Nữ, tám vị Chưởng môn nhân rẽ sang con đường bên trái, con đường Kỳ Hoa Nữ đã cùng mười tên võ sĩ trở lại gia trang.

Hàn Tùng Bá lẩm bẩm :

- Ô! Thì ra Địa Ma cung ở về hướng này.

Chàng trở thuật khinh công lẳng lặng theo phía sau lưng tám vị Chưởng môn nhân, cứ cách nhau. khoảng vài trăm trượng, tránh khỏi tầm thính lực tinh vi của họ.

Qua hết dãy núi tới cánh rừng lá cành thưa thớt. Lúc này, vầng trăng cũng vừa lên soi ánh sáng tỏ mờ.

Nửa giờ sau đến một dãy núi điệp trùng, u tịch, phía trên non cao chón chở.

Được một đoạn đường, tám vị Chưởng môn nhân tiến vào con sơn đạo có nhiều vết chân ngựa qua lại đi sâu vào.

Cứ cách vài trăm trượng, Hàn Tùng Bá lặng lẽ theo ở phía sau lưng họ.

Chỉ vì cách nhau quá xa nên tám vị Chưởng môn nhân không hề hay biết có kẻ theo mình.

Vào sâu trong dãy núi chừng vài mươi dặm, chợt trông thấy phía trước mặt một vùng ánh sáng chói lòe.

Mọi người vượt đi càng nhanh hơn trước. Hàn Tùng Bá vẫn lẻo đẻo ở đằng sau.

Chẳng mấy chốc đã thấy một tòa cổ thành đen thẫm hiện ra trong hào quang của nhiều đèn đuốc.

Xa trông tòa cổ thành giống như một tòa lâu đài từ dưới cội địa ngục A tì.

Tòa cổ thành này nằm chính giữa cánh rừng bí mật như một cội giang san riêng biệt nào vậy.

Tám vị Chưởng môn nhân tới gần, dừng lại trước cổng tòa cổ thành đã mở toang.

Trước cổng có bốn cao thủ vận phục màu đen đứng trấn hai bên thật uy nghi.

Hàn Tùng Bá lẹ làng lén vào cánh rừng phía trước nhìn vào phía trong tòa cổ thành.

Phía trong có hàng trăm ánh đèn to lớn soi sáng khắp mọi nơi. Một số đông đảo cao thủ đứng giàn ra hai bên chừa con đường rộng lớn vào trong đại điện.

Trên thềm vào đại điện đã có ba quái nhân thân hình to lớn vận toàn đen đứng sừng sững chẳng khác các vị phán quan từ cõi địa ngục hiện về.

Ba quái nhân này có vẻ như đã chờ đợi tám vị Chương môn nhân từ lâu rồi.

Chợt thấy một tên cao thủ trung niên mắt sáng tựa hào quang từ trong cổng tòa cổ thành tiến ra ngoài tới đứng trước mặt tám vị Chương môn nhân.

Tên cao thủ cất tiếng đồng dục :

- Giáo chủ thỉnh mời chư vị Chương môn nhân vào trong phò hội.

Nói xong, tên cao thủ trở lui vào. Lão Chương môn nhân Thiệu Lâm buông trầm :

- Chư vị hiền hữu hãy vào trong.

Tám vị Chương môn nhân lần lượt tiến vào trong tòa cổ thành...

12. Chương 12: Kỳ Nhân Lâm Đại Nạn

Lão Chương môn nhân Thiệu Lâm dẫn đầu bảy vị Chương môn nhân tiến vào tòa cổ thành.

Cánh cửa cổng tòa cổ thành liền đó đóng ập lại, tám vị kỳ nhân biến dạng trong đó.

Hàn Tùng Bá bắn khoắn :

- Thế này tám vị Chương môn nhân đã rơi vào hố huyệt rồi đây.

Do dự một phút, Hàn Tùng Bá lăm lăm :

- Trường hợp này ta cũng nên tìm chỗ lọt vào trong xem tình trạng tám vị Chương môn nhân như thế nào.

Hàn Tùng Bá rời khỏi bụi rậm, vòng sang góc trái tòa cổ thành.

Lúc này, cánh cửa cổng đã đóng, bên ngoài bóng tối mịt mịt, các cơ sở võ công bình thường không thể trông thấy xa được.

Hàn Tùng Bá tới gần tường thành đưa mắt nhìn lên phía trong thấy có nhiều cây cổ thụ rậm tàng.

Chàng phóng mình lên một cành to dày đặc lá. Nơi đây còn xa và vị khuất lấp và không thể thấy chuyện gì ở phía trước kia được.

Hàn Tùng Bá chuyển mình qua hai cây cổ thụ đứng lại trên một cành lớn cách sân trường chừng năm mươi trượng.

Nơi đây đã có thể nhận rõ ràng gương mặt mọi người đang đứng trên sân trường.

Bấy giờ ba quái nhân trên thềm vào đại điện lúc này đã tiến ra đối diện cùng tám vị Chương môn nhân.

Chính giữa là một lão nhân ngũ tuần mặt mũi cực kỳ hung ác, không ai khác hơn Địa Ma Vương Triệu Vô.

Lão nhân đứng bên phải chính thật Tây Môn giáo chủ từng dự vào trận ác chiến cùng Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm cách nay mười lăm năm.

Còn quái nhân bên trái, bộ mặt âm hồn, cặp mắt lạnh lẽo tựa ma quang, chưa rõ là ai.

Địa Ma Vương Triệu Vô chiếu hai luồng tinh quang chói lọi vào mặt lão Chuồng môn nhân một lúc như để không chế hào khí của đối phương rồi cất giọng trầm trầm :

- Lão Chuồng môn nhân! Lá tối hậu thư của bản Giáo gửi tới quý môn phái đã đúng kỳ hạn rồi, các hạ có chứng nhận theo như những điều trong đó chẳng?

Lão Chuồng môn nhân Thiếu Lâm nghiêm nghị :

- Chính đêm nay bọn Chuồng môn nhân tới đây phó hội để trả lời cùng quý Giáo về lá tối hậu thư đó.

- Sự tình như thế nào các hạ hãy cho bản Giáo được rõ.

Giọng nói của lão Chuồng môn nhân Thiếu Lâm trở nên trầm nặng khác thường :

- Thay mặt cho tám đại môn phái với địa vị Minh chủ võ lâm Bạch đạo, bản Chuồng môn nhân hoàn toàn bác bỏ các điều kiện trong lá tối hậu thư của các hạ.

Địa Ma Vương Triệu Vô trợn tròn cặp mắt hung quang :

- Như thế có nghĩa hiện nay tám đại môn phái nhất định chống lại bản giáo à?

Lão Chuồng môn nhân Thiếu Lâm gật mạnh đầu :

- Đúng vậy! Tám đại môn phái của bọn bản Chuồng môn nhân thuộc hàng Bạch đạo chính khí võ lâm truyền thống đã hơn mười đời, làm thế nào chỉ vì sự dọa nạt của các hạ gia nhập vào hàng ngũ Hắc đạo để phải nhơ danh được. Các hạ chớ nên cuồng vọng vô ích.

Địa Ma Vương Triệu Vô giận quá cười khà :

- Ha ha... Lão Chuồng môn nhân! Cho đến giờ phút này các hạ hãy còn ám muội như thế sao? Nay các hạ và chư vị đã tới Địa Ma cung rồi, dù cho có biết chấp cánh bay lên trời, hoặc hiểu phép thông thần độn hình xuống đất cũng chẳng còn kịp nữa. Tốt hơn, các hạ cùng chư vị kia tự lượng lấy sức mình, bằng lòng nhập đạo, đối với bản thân sẽ được an nhàn, và quý môn phái đều tồn tại, bằng nghịch mạng chỉ sợ e cánh cửa lao tù đang mở rộng kia tất cả đều bị ném vào đó chịu cảnh cực hình, còn gì danh dự của những cao nhân với bọn giang hồ. Bản tọa có lời khuyên các hạ hãy suy nghĩ cẩn kẽ, kéo khi hối hận sẽ chẳng còn kịp nữa.

Lão Chuồng môn nhân Thiếu Lâm lạnh lùng :

- Triệu Vô! Từ lâu bản Chuồng môn nhân đã từng nghe danh tiếng lẫy lừng của các hạ và hành vi tội lỗi chống chọi mở trời, ta vẫn muốn một phen đối diện vấn tội. Đêm nay, nhân cơ hội này ta cũng muốn xem qua màu sắc võ công của các hạ cao thâm đến mức độ nào lại tự thị, ngênh ngang trên chốn giang hồ như thế.

Địa Ma Vương Triệu Vô gióng lên một trận cười chấn động trên khắp mặt sân trường.

Trận cười của Đại ma đầu gồm một trăm năm nội lực, thanh âm như hàng trăm mũi tên nhọn bắn thẳng vào màng tai mọi người.

Địa Ma Vương Triệu Vô cố ý vận nội lực trong trận cười để tạo sự khiếp đảm với đối phương.

Dĩ nhiên, công lực của Địa Ma Vương Triệu Vô giờ đây vượt bậc hơn mười lăm năm về trước khá xa, đúng như lời lão Chuồng môn nhân Thiếu Lâm đã nói với bảy vị Chuồng môn nhân kia trước khi đến đây phó hội.

Giọng cười quái gở của Triệu Vô khiến cho các vị lão Chuồng môn nhân thấy đều rung động trong lòng.

Chấm dứt trận cười, Địa Ma Vương Triệu Vô khinh khỉnh bảo :

- Lão Chuồng môn nhân! Lời của bản Giáo chủ tới đây đã cạn, các hạ vẫn ngông cuồng không chịu nghe đừng trách sao ta hạ thủ chẳng chút niệm tình. Bảo thật, đêm nay, chẳng những các người bị nhốt trong tuyệt ngục khổ hình kia, sau đó, Tổng đàn tám đại môn phái còn bị huyết tẩy và đốt sách thành tro bụi để làm gương cho những kẻ sau này.

Dứt lời, Địa Ma Vương Triệu Vô thoái lui trở lại. Tám vị Chuồng môn nhân cùng về vị trí cũ.

Song phương chuẩn bị giao đấu gồm toàn những kỳ nhân, tuyệt thủ võ lâm lâu nay tiếng tăm lừng lẫy trong hai đạo Hắc, Bạch.

Đứng trên tàng cây cổ thụ, Hàn Tùng Bá nghe qua rất rõ ràng, trong lòng chàng vô cùng hồi hộp, lo âu cho số mạng của tám vị Chưởng môn nhân.

Điều bất lợi của tám vị Chưởng môn nhân có nhiều điểm :

Thứ nhất, hiện nay chư vị Kỳ Nhân đã lọt vào trong long đàm, hổ huyết, nơi cứ địa kiên cố, hiểm trở của Địa Ma giáo.

Thứ hai, xem qua công lực của Địa Ma Vương Triệu Vô, Tây Môn giáo chủ và lão quái nhân mặt mày hung ác kia cao thâm đạt tới cõi xuất quỷ nhập thần.

Chót hết, quần hùng Địa Ma cung gồm nhiều cao thủ thượng thặng hiện đã bố trí khắp mọi nơi, chẳng khác nào thiên la địa võng, dù một con chim cũng khó nổi vượt qua.

Hàn Tùng Bá bằng khuâng không hiểu sao tám vị Chưởng môn nhân, toàn các đấng Kỳ nhân mưu trí cao siêu sao lại dẫn thân tới đây để nhận lấy sự thảm bại, ngục tù.

Sự thực, trong lá tổi hậu thư gửi cho tám đại môn phái, Địa Ma Vương Triệu Vô đã hăm dọa: Nếu các Chưởng môn nhân không chịu tới phó hội, lão sẽ đích thân cùng hàng trăm cao thủ đến từng môn phái mở những trận vận sát và đốt sạch Tổng đàn.

Vì vậy, cách đây vài ngày, lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm khẩn cấp đạt thư tới mời bảy vị Chưởng môn nhân đến bàn tính lợi hại. Sau cùng quyết định tới phó hội tại Địa Ma cung, dĩ nhiên, trước khi đi các vị Chưởng môn nhân đã phó thác mọi việc cho người tạm thời kế vị rồi.

Tây Môn giáo chủ xê mình tới, đưa cặp mắt lộ hào quang nhìn tám vị Chưởng môn nhân :

- Vị nào nạp mình trước đây?

Lão Chưởng môn nhân Thanh Thành lướt tới :

- Đã có bản Chưởng môn nhân!

Tây Môn giáo chủ khinh thường :

- Mã Tuấn! Thế ra lão tình nguyện vào tuyệt ngục trước sao?

Lão Chưởng môn nhân Thanh Thành nổi giận :

- Lão chó nên tự thị! Hãy nhận chưởng này!

Ngọn chưởng của lão Chưởng môn nhân Thanh Thành cất lên. Đạo kinh nặng ngàn cân ào tới Tây Môn giáo chủ.

Nếu không phải là một tuyệt thủ, trúng nhằm chưởng lực này sẽ nát tan ra ngàn mảnh mà chết.

Tây Môn giáo chủ cười lớn :

- Khá mạnh bạo, nhưng hãy nhìn đây!

Đơn chưởng to lớn của Tây Môn giáo chủ quay đi nửa vòng. Đạo kinh nặng tựa trái đồi tiếp chưởng kinh to lớn của lão Chưởng môn nhân Thanh Thành.

Ầm!

Lão Chưởng môn nhân Thanh Thành lùi ba bước, sắc diện thay đổi nhanh chóng.

Công lực của Tây Môn giáo chủ đã gia tăng hơn xưa một bậc khá xa.

Trong khi lão Chưởng môn nhân Thanh Thành chưa kịp đứng vững, Tây Môn giáo chủ quát :

- Nằm đó cho bản tọa!

Theo đó, lão Đại ma đầu vỗ ra một chưởng tăng thêm hai thành công lực.

Bóng chưởng khổng lồ chụp tới lão Chưởng môn nhân Thanh Thành.

Lão nhân kinh hãi quát :

- Quả ác độc!

Lão Chưởng môn nhân Thanh Thành quay vòng ngọn chưởng, tuôn ra nhiều kinh lực chống đỡ.

Ầm!

Cánh chưởng của lão Chưởng môn nhân Thanh Thành như bị sét trời giạt nhằm buông xuôi xuống.

Bịch... Bịch...

Lẹ như chớp giạt, Tây Môn giáo chủ đã bắn mấy đạo chỉ điểm huyết lão Chưởng môn nhân Thanh Thành ngã lăn dưới đất.

Địa Ma Vương Triệu Vô phát cánh tay áo rộng :

- Trói lão lại cho bản tọa!

- Tuân lệnh!

Một tên cao thủ Địa Ma giáo đứng chực sẵn từ lâu ứng thính, lách mình tới, cởi bỏ đạo phục của lão Chưởng môn nhân Thanh Thành, mặc áo tù vào, dùng sợi dây thừng trói gô lại, lôi tới bực thêm vào đại điện ném đó.

Địa Ma Vương Triệu Vô xử sự với vị Chưởng môn nhân quyền cao tước trọng giống như một tên tù hèn mạt.

Quả thật là một điều sỉ nhục lớn lao ột đại môn phái danh tiếng lừng lẫy từ xưa nay.

Một vị Chưởng môn nhân đứng đầu phái Thanh Thành đã bị Tây Môn giáo chủ hạ một cách quá dễ dàng, lại còn cư xử một cách tồi tệ đến thế.

Địa Ma Vương Triệu Vô cố tình hạ nhục mười hai đại môn phái võ lâm.

Từ ngày tổ sư Thanh Thành lập đạo ra mặt giang hồ, chưa có lần nào môn phái bị nhục nhã dường này.

Địa Ma Vương hành động như thế cốt tạo sự chấn động, khiếp đảm trên chốn giang hồ để các cao thủ hàng ngũ Bạch đạo đều run sợ đến lúc chẳng còn ai dám chống lại Địa Ma giáo nữa.

Sau đó lão sẽ thanh toán tất cả và lên ngôi Độc bá võ lâm như đã định từ lâu.

Lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, luôn cả sáu vị Chưởng môn nhân trông thấy thấy đều phần nộ.

Bảy vị Kỳ Nhân trợn mắt nhìn Địa Ma Vương Triệu Vô bộc lộ nổi căm thù vô tả.

Lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm quay lại sáu vị lão nhân, buông trầm giọng :

- Vị hiền hữu nào rửa mối nhục này?

Lão Môn chủ Tung Sơn ứng thính :

- Bản môn xin nhận lãnh.

Dứt câu, lão Chưởng môn nhân Tung Sơn bước ra sân trường đối mặt cùng Tây Môn giáo chủ.

Lão nhân nghiêng rằng :

- Điền Phúc! Hành vi của Địa Ma giáo quả vô cùng đê tiện. Các người đã cố tình bôi xấu thính danh của mười hai đại môn phái. Mối nhục này giờ phải được trả lại trên mình người.

Tây Môn giáo chủ cười ha hả :

- Triệu Vân! Đó cũng chỉ tại nơi các người cường ngạnh dám chống lại Địa Ma giáo, không chịu tuân hành theo như những điều kiện trong lá tời hậu thư, hơn nữa vừa qua Giáo chủ đã có lời khuyên bảo sau cùng, nhưng các người cứ khăng khăng một mực chối từ, giờ người lại trách ai? Người hãy xem lão kia mà soi

gương, tốt nhất hãy nên phủ phục xuống đó, ta sẽ niệm một chút tình quen biết mà xin Giáo chủ nhẹ tay hơn.

Lão Môn chủ Tung Sơn nổi giận quát vang :

- Lão ác ma chó tự phụ võ công cao cường. Bản Môn chủ thề sẽ phân thây ngươi.

Ngọn hữu chưởng của lão Môn chủ Tung Sơn quay đi nửa vòng, tạo ra một trận cuồng phong cuốn tới Tây Môn giáo chủ.

Tây Môn giáo chủ cười khinh một tiếng, hết sức coi thường, cánh tay áo rộng giũ ra một luồng kinh nặng như trái đồi tiếp lấy chưởng lực đối phương.

Bộp!

Lão Môn chủ Tung Sơn cố nén đi một tiếng rú, loạng chao tháo lui nửa trượng, ngọn chưởng bỏ thông xuống.

Lão nhân vừa chạm vào nội kinh quá hùng mạnh của Tây Môn giáo chủ, ngọn hữu chưởng suýt đã gãy lìa.

Ngó thấy lão Môn chủ Tung Sơn còn đang kinh hãi đứng yên, Tây Môn giáo chủ cười khà :

- Ha ha... Bản tọa nói đã không chịu nghe, giờ dù có ăn năn hối tội cũng đã muộn lắm rồi...

Loạt tiếng bịch... bịch nổi lên, Tây Môn giáo chủ đã ra tay nhanh như sét giật, bắn mấy đạo chỉ vào ba nơi yếu huyệt của lão Môn chủ Tung Sơn.

Huych!

Tức thì, lão Môn chủ Tung Sơn bị mấy đạo chỉ bắn trúng ngã lăn quay ra đất.

Địa Ma Vương Triệu Vô thét :

- Hãy trối lão lại!

Tên cao thủ Địa Ma giáo lúc này ứng thính, lắc mình lên, lột bộ đạo bào của lão Môn chủ Tung Sơn, mặc chiếc áo xanh tử tù vào, kéo xệch lão nhân này tới cạnh lão Chưởng môn nhân Thanh Thành cho nằm chung đó.

Chúng môn đồ, cao thủ Địa Ma giáo cất tiếng cười vang dội, tỏ sự khinh bỉ đối với các đại môn phái.

Lão Môn chủ Hoa Sơn giận dữ tiến lên không nói một lời, chấn một chưởng vào tâm huyệt Tây Môn giáo chủ.

Tây Môn giáo chủ cười khà :

- Ha ha... Lại thêm một lão nạp mình nữa đây.

Cánh hữu chưởng của Tây Môn giáo chủ cất lên.

Ầm!

Lão Môn chủ Hoa Sơn rú lên một tiếng, lão đảo lui lại phía sau liền liền.

Bịch... bịch...

Tây Môn giáo chủ thừa thế lắc mình tới bắn ra hai đạo chỉ điểm huyệt lão Môn chủ Hoa Sơn.

Không chờ Giáo chủ Triệu Vô ra lệnh, tên cao thủ phóng tới, hành động như vừa rồi với hai vị Chưởng môn nhân, lôi lão Chưởng môn nhân Hoa Sơn lại nằm chung với đồng bọn.

Qua ba trận giao đấu, tất cả ba vị Môn chủ Thanh Thành, Tung Sơn và Hoa Sơn đều không phải là đối thủ của lão Tây Môn giáo chủ võ công quỷ thần vô lượng.

Giá nếu bên phía tám đại môn phái đưa ra các lão Môn chủ Nga My, Bạch Hạc, và Côn Luân xuất trận chắc chắn cũng trong tình trạng của ba vị Môn chủ nằm bất động kia.

Dĩ nhiên, tám đại môn phái Bạch Đạo đã rơi vào tình trạng vô cùng nguy ngập.

Lão Chương môn nhân Thiếu Lâm dùng bí pháp “truyền âm nhập mật” nói vào tai lão Môn chủ Võ Dương :

- Hiền hữu! Tình hình diễn ra đã quá bất lợi cho chúng ta, nếu để cho các vị hiền hữu kia lâm trận chỉ sợ e thính danh của nhị thập đại môn phái sẽ bị chôn vùi tên tuổi trong đêm nay. Giờ hiền hữu có ý định gì không?

Lão Môn chủ Võ Dương cũng dùng bí pháp đáp :

- Minh chủ! Giờ đã đến lúc bản môn nhập cuộc chứ chẳng còn cách nào khác hơn được. Chúng ta cần phải cứu vớt lại thính danh.

Chấm dứt câu, lão Môn chủ Võ Dương từ từ bước tới sân trường, mặt đối mặt cùng Tây Môn giáo chủ...

13. Chương 13: Phong Vũ Đằng Phi

Lão Môn chủ Võ Dương và Tây Môn giáo chủ chiếu bốn luồng tinh nhãn sáng rực nhìn nhau một lúc.

Lão Môn chủ Võ Dương dẫn mệnh từng tiếng :

- Điền Phúc! Kể ra võ công của người giờ đây đã có phần tăng tiến hơn xưa, nhưng đừng vì thế tự phụ, cao ngạo lấy mình. Hãy thử qua một chiêu của bản Môn chủ.

Thân hình lão Môn chủ Võ Dương liền đổ hơi thấp xuống theo thế “Bồ Tát Ngự Thiên”, ngọn hữu chưởng như bàn tay Phật cất lên ngang ngực.

Đột nhiên hóa xanh thẫm như áng mây chiều hiện ra trong chưởng trung của lão Môn chủ Võ Dương.

Trông thấy hiện tượng này, Tây Môn giáo chủ không dám coi thường, quát to :

- “Phong Vũ Đằng Phi”! Nhạc Cung! Người quyết tâm hạ độc thủ với bản tọa à?

Thực vậy, trong cơn phẫn nộ vì hành động sỉ nhục của Địa Ma Vương Triệu Võ, lão Môn chủ Võ Dương Nhạc Cung triển ra tuyệt chiêu “Phong Vũ Đằng Phi”, lối võ công danh bất hư truyền của đại môn phái này, chỉ có vài bậc cao nhân được thụ truyền mà thôi.

Đang khi, Tây Môn giáo chủ chợt trụ hình theo lối “La Hán Triều Cung” vững như trái đồi, ngọn chưởng giờ lên, một vùng đỏ chói xuất hiện.

Tây Môn giáo chủ đã sử dụng quái chiêu “Hồng Ảnh Chiêu Dương” với mười thành công lực.

Đây là ngọn võ công Tây Môn giáo chủ tự thành cách vài năm trước, ít khi dùng tới. Nay trông thấy lão Môn chủ Võ Dương thi triển độc công lão mới biểu lộ chiêu thức võ thượng này.

Vùng xanh thẫm như áng mây chiều phồng to ba trượng chu vi, biến thành bóng chưởng khổng lồ.

Trong lúc suýt đồng thời vùng đỏ “Hồng Ảnh Chiêu Dương” cũng đột ngột lớn to không kém. Song phương xáp lại gần nhau.

Một tiếng nổ long trời khi hai chưởng lực quái dị này vừa chạm nhau, khắp cả sân trường đều chuyển động.

Tây Môn giáo chủ nghiêng mình qua bên phải vì bị chưởng lực quét nhằm, giây phút mới lấy lại được sự thăng bằng.

Bên này, thân hình của lão Môn chủ lắc lư vài cái rồi đứng yên.

Dù vậy, thần sắc của Tây Môn giáo chủ lẫn lão Môn chủ chưa thấy thay đổi.

Xem ra chiêu này song phương ngang bằng nhau, chưa có ai hơn ai kém.

Quả nhiên đây là hai đại cao nhân địch thủ kỳ phùng hiếm có trên chốn võ lâm.

Tây Môn giáo chủ và lão Môn chủ Vô Đương đứng yên nhìn nhau một lúc.

Cả hai đều âm thầm thán phục công lực lẫn chiêu thức của nhau trong một chiều đầu.

Sân trường vụt im lặng trở lại.

Hàng trăm cặp mắt đổ dồn về phía hai người, hồi hộp chờ trận giao đấu tiếp diễn.

Đương nhiên trận đấu này rốt lại có một kẻ nằm xuống và một kẻ mang thương tích nặng nề.

Ngưng lại một chập, Tây Môn giáo chủ quát :

- Nhận chương!

Vùng hồng ảnh từ nội chương của Tây Môn giáo chủ hiện ra to lớn dị thường bỗng cất lên cao.

Bóng chương “Hồng Ảnh Chiêu Dương” lần này to hơn lần trước bội phần.

Tây Môn giáo chủ triển chiêu này quyết định phải hạ ngay lão Môn chủ Vô Đương.

Hiểu rõ dã tâm của Tây Môn giáo chủ, lão Môn chủ Vô Đương quát lên một tiếng trợ oai, đơn chương đưa ra chiêu “Phong Vũ Đằng Phi” mang theo mười hai thành công lực.

Lại một tiếng nổ trời gầm khiến cho quần ma đều giật mình phải lui lại phía sau, tránh hàng trăm luồng áp khí phóng vùn vụt qua tám hướng.

Kẻ đứng gần trúng nhằm một đạo áp khí cũng đủ vỡ cả lồng ngực ngã ra mà chết.

Song phương cả Tây Môn giáo chủ lẫn lão Môn chủ Vô Đương đều phải lui lại một bước.

Mặc dù vậy, chưa thấy bên nào bị mang thương tích cả.

Qua mấy phút đo lường sơ hở, Tây Môn giáo chủ và lão Môn chủ Vô Đương lại tiếp đấu.

Hai bên đều thi triển toàn lực lối võ công tối thượng của môn phái mình.

Bởi họ đều hiểu rõ nhau nên không thể thi triển chiêu thức bình thường được.

Chẳng mấy chốc song phương đã trao đổi qua lại hơn mười chiêu nữa, trận đấu vẫn quân bình.

Cứ theo tình hình, nếu kéo dài trận đấu có thể Tây Môn giáo chủ lẫn lão Chương môn nhân Vô Đương đều vong mạng.

Địa Ma Vương Triệu Vô bước tới sân trường, day qua bảo Tây Môn giáo chủ :

- Hiền hữu hãy nghỉ ngơi, nay lão này đã có bản tọa xử trí rồi.

Tây Môn giáo chủ vắng lời, lui trở lại phía sau, đứng nhìn vào sân trường.

Khi đã đứng đối diện cùng lão Môn chủ Vô Đương rồi, Địa Ma Vương Triệu Vô nặng trâm :

- Nhạc Cung! Xem qua công lực của người cũng khá đấy. Nhưng đã gặp bản Giáo chủ rồi thấy cũng nên xuôi tay cho sớm, đừng chờ ta động thủ sẽ tổn hại đến thân mình, lại còn chịu lấy cực hình thảm khốc trong tuyệt ngục.

Lão Môn chủ Vô Đương trợn mắt :

- Triệu Vô! Tội ác của ngươi ngập trời, dù cho quỷ thần cũng không thể dung thứ được. Năm xưa ngươi đã dùng độc thủ cường chiếm tiết hạnh của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận khiến cho Hàn hiền đệ của ta đã phải thương tâm vào sâu trong núi tự hủy mình. Đêm nay nhân cuộc phó hội phân tài cao hạ, sẵn đây ta sẽ băm xác ngươi rửa sạch mối cừu thù cho vong hồn Hàn hiền đệ được ngậm cười nơi chín suối.

Nấp ẩn trên tàng cây cổ thụ, Hàn Tùng Bá đã nghe rõ ràng những lời của lão Môn chủ Vô Đương.

Thì ra lão Môn chủ Vô Đương và Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm là chỗ tâm hữu chi giao, nay tới Địa Ma giáo phó hội về lá tối hậu thư lại vừa có ý định báo thù cho phụ thân chàng.

14. Chương 14: Thiếu Hiệp Hiện Thân

Lão Chương môn nhân Thiếu Lâm đứng cặp lông mày nửa bạc nghiêm giọng :

- Lão ác ma chớ có hàm hồ, vô lễ, nay vì sự an nguy của Bạch phái võ lâm. Bản đạo sẽ cùng sinh, tử với người trong trận này để làm rạng danh chính đạo.

Địa Ma Vương cười chấn động :

- Ha ha... Vương Toàn! Các hạ chưa nhìn ra cái gương ở trước mắt kìa à? Tình hình đã ra như thế, sao lại còn dám đối diện với bản giáo mà chưa chịu đầu hàng

Lão Môn chủ Thiếu Lâm trợn mắt :

- Im ngay. Nhận chương này.

Cánh tay đạo bào của lão Chương môn nhân Thiếu Lâm quay nửa vòng đạo kinh nghe như có sấm sét.

Kim Cang thần công!

Đây chính là tuyệt chiêu tối thượng của môn phái Thiếu Lâm không truyền ra chốn giang hồ.

Từ xưa môn phái Thiếu Lâm lấy chữ “Cang” làm gốc, võ công đều cứng mạnh như nhau.

Chiêu thức “Kim Cang thần công” có từ đời Đạt Ma sư tổ - Vị Chương môn đầu tiên sáng lập ra môn phái Thiếu Lâm.

Chiêu thức này dần dần biến hóa ra nhiều thời kỳ do các vị Môn chủ kế vị trên mười đời.

Sang đời thứ tám chiêu thức đã trở thành chương lực vô địch võ lâm cho tới bây giờ.

Một chiêu “Kim Cang thần công” đưa ra có thể đánh vỡ nát hộp đã bể cao năm trượng hoặc hơn thế nữa.

Biết rõ đây là tuyệt chiêu danh bất hư truyền của phái Thiếu Lâm, Địa Ma Vương Triệu Vô chẳng dám coi thường, phát động ngay quái chiêu “Lôi Âm Thất Sắc” nghênh đón.

Ầm!

Một tiếng nổ long trời khi song phương chương lực xáp lại nhau. Áp khí ào ào trên không gian như đang hồi bão tố. Sân trường bao trùm vào bóng tối che hắt cả vầng nguyệt đang soi sáng ở trên đầu.

Chúng cao thủ môn đồ Địa Ma giáo thấy đều kinh hoàng, trở hàng trăm cặp mắt nhìn vào trang lo sợ cho số mạng của Giáo chủ bọn chúng.

Bởi bọn chúng biết rõ tuyệt chiêu “Kim Cang thần công” là ngón võ công vô cùng khủng khiếp đối với Hắc đạo từ xưa đến nay.

Lát lâu sân tràng sáng tỏ trở lại, song phương đại kinh thủ hiện ra.

Bên này, lão Chương môn nhân Thiếu Lâm lùi lại năm, sáu bước, ngọn chương buông thông xuống, thần sắc trên gương mặt như vành trăng xưa tối sầm lại, nơi mép miệng hai giọt máu ứa ra

Phía kia Địa Ma Vương đã phải tháo lui một bước vì kinh khí “Kim Cang thần công” quá khốc liệt quét nhằm, nhưng chưa hề tổn hại chi hết.

Ngưng đi một chập, Địa Ma Vương Triệu Vô nắm lấy thể thượng phong, quát :

- Nằm xuống!

Chiêu thức “Lôi Âm Thất Sắc” từ chương trung Địa Ma Vương Triệu Vô triển ra. Bóng chương khổng lồ có hàng trăm tia chớp kmè theo tiếng ầm ỹ tợ trời gầm tận chân mây.

Lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm cắn chặt hai hàm răng lại, toàn lực xuất ra chiêu “Kim Cang thần công” đối diện.

Đây chính là chiêu trí mạng của lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm.

Ầm!

Lại thêm một lần nữa mặt đất rung lên trong tiếng nổ chấn động kinh hồn.

Có tiếng rũ từ nơi cửa miệng của lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm. Một vùng chu vi hai mươi trượng chìm vào mờ mịt.

Trận gió mạnh ào qua, ánh trăng soi sáng trời lại trên khắp mặt sân trường.

Lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm đang ngồi bẹp dưới đất, máu miệng trào ra, tình trạng nội thương trầm trọng, không còn có thể giao đấu nổi nữa.

Phản Địa Ma Vương Triệu Vô đã phải tháo lui ba bước, hơi thở có vẻ nặng nhọc, nhưng sắc diện vẫn như xưa.

Chiêu thức “Lôi Âm Thất Sắc” quả nhiên vô thượng, quét mắt nhìn qua trên chốn giang hồ hiện nay không có đối thủ của Địa Ma Vương Triệu Vô rồi.

Lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm vốn là Minh chủ của Bạch phái võ lâm lại không đỡ nổi hai chiêu của Địa Ma Vương Triệu Vô thì còn cao thủ, kỳ nhân nào dám đối diện với lão?

Ba vị Chưởng môn nhân Ngay My, Bạch Hạc và Côn Luân đứng ngoài từ nãy trông đã phải biến sắc đứng trơ như những pho tượng không hồn.

Lặng đi một lúc, Địa Ma Vương Triệu Vô từ từ bước tới gỡ chưởng lên định điểm huyết lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm ồn ã trôi lại.

Đột ngột có tiếng hét :

- Chớ có vô lễ!

Liên theo tiếng hét, một chiếc bóng từ trên cao phóng xuống sân tràng, coi lại là Hàn Tùng Bá.

Từ nãy đứng nấp trên cây cổ thụ, Hàn Tùng Bá đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng và giờ đây đã tới lúc chàng xuất hiện.

Mặc dù biết công lực của Địa Ma Vương Triệu Vô cao thâm không thể tưởng tượng, nhưng vì máu căm thù cứ mãi sục sôi trong huyết quản, Hàn Tùng Bá không thể nào ngăn được quả cảm của mình.

Đang sắp điểm huyết lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm chợt nghe tiếng hét, Địa Ma Vương Triệu Vô liền thu hồi thân thủ, đưa mắt nhìn qua coi là ai.

Nhận ra một gã thiếu thiên gương mặt đẹp tuyệt thế, tuổi tác hầy còn quá trẻ, Địa Ma Vương Triệu Vô bỗng cất tiếng cười cao ngạo.

Lão Đại ma đầu trầm giọng :

- Tiểu tử, người tới đây làm gì?

Hàn Tùng Bá lạnh lùng :

- Bản tiểu gia tới gặp người

Địa Ma Vương Triệu Vô ngạc nhiên :

- Người gặp bản Giáo chủ

- Đúng vậy

- Người gặp ta có chuyện gì

- Đòi một món nợ máu

Địa Ma Vương Triệu Vô mắt thân :

- Món nợ máu gì
- Món nợ mấy người đã vay tại vúi Thổ Hành cách đây mười năm về trước

Địa Ma Vương Triệu Vô kinh ngạc :

- Tiểu tử ngươi là ai
- Hàn Tùng Bá
- Người liên hệ thế nào với lão Hàn Cầm?
- Người là thân phụ của bản tiểu gia.

Địa Ma Vương Triệu Vô kinh ngạc :

- Ồ! Thế ra là ngươi! Ngươi còn sống đó à?

Hàn Tùng Bá ngạc nhiên :

- Bản tiểu gia làm sao chết được khi chưa giết trả mối gia thù.

Địa Ma Vương Triệu Vô hừ giọng nói :

- Tiểu tử! Đến nay tuổi tác của ngươi hãy còn quá trẻ sao lại nói chuyện đội đá vá trời? Ngươi không thấy cái gương trước mặt kia à

Hàn Tùng Bá thản nhiên :

- Chẳng quản thế nào, bản tiểu gia thề phái giết chết cho bằng được ngươi, nếu không chẳng đứng trong cõi trời đất này.

Bất giác Địa Ma Vương Triệu Vô gióng lên một loạt cười chấn động chưa có lời nào.

Hàn Tùng Bá hét :

- Im ngay! Hãy nghe lời ta hỏi thêm một chuyện này.

Địa Ma Vương thoi cười :

- Ngươi hỏi chuyện gì?
- Hiện nay thân mẫu ta Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đang ở nơi đâu?
- Chuyện này ngươi không cần phải biết làm gì vô ích.
- Tại sao?
- Tại vì ngươi sắp bước vào cõi địa ngục rồi.

Hàn Tùng Bá giận giữ hét :

- Ác ma, nhận chưởng!

Theo tiếng hét, Hàn Tùng Bá vỗ một chưởng “Triều Dương Lập Địa” với toàn bộ nội lực.

Địa Ma Vương Triệu Vô ngó thấy bóng chưởng cười khinh một tiếng, khe hất cánh tay áo rộng cuốn mất đạo kinh hùng mạnh của Hàn Tùng Bá.

Vô công kỳ diệu của Địa Ma Vương Triệu Vô khiến cho Hàn Tùng Bá đã phải ngẩn ngơ.

Địa Ma Vương Triệu Vô quát :

- Tiểu tử nằm xuống!

Lão Đại ma đầu chấn một đạo kinh nặng tựa quả đồi sụp đổ.

Đó là Địa Ma Vương Triệu Vô không mấy quan tâm đến Hàn Tùng Bá chỉ dùng chưởng lực tầm thường.

Hàn Tùng Bá kinh hãi huy động cả song chưởng với chiêu “Triều Dương Lập Địa” chống trả.

Ầm!

Hàn Tùng Bá ré lên một tiếng bay ra ngoài ba trường chẳng còn hay biết gì nữa cả.

Địa Ma Vương Triệu Vô hướng sang ba vị Chưởng môn nhân Côn Luân, Bạch Hạc và Nga My quát :

- Sao các người còn đứng đó

Lão Đại ma đầu vạch ngang qua như chiếc bóng vong linh về phía ba vị Chưởng môn nhân.

Loạt tiếng bịch bịch... nổi lên kèm theo đó mấy tiếng động mạnh khi ba lão nhân ngã quay ra đất.

Ba vị Chưởng môn nhân trong lúc bất phòng bị Địa Ma Vương Triệu Vô điểm huyết không kịp trở tay.

Địa Ma Vương phát chưởng :

- Các người cho tất cả vào ngục

Nhiều tiếng hô vang, lập tức mười hai tên cao thủ Địa Ma giáo đưa tám lão Chưởng môn và Hàn Tùng Bá vào tuyệt ngục phía sau tòa cổ thành.

15. Chương 15: Tuyệt Ngục Khổ Hình

Đến khi tỉnh lại, Hàn Tùng Bá nhận ra mình đang ở trong một vùng bóng tối mịt mù

Chợt nghe có tiếng nói :

- Tiểu tử tỉnh lại rồi!

Hàn Tùng Bá đoạn ngồi lên, khi có một bàn tay đè chàng nằm xuống :

- Tiểu tử hãy nằm tĩnh dưỡng một lúc, thương thể của người mới vừa lạnh.

Hàn Tùng Bá nằm yên đưa mắt nhìn trông thấy người vừa nói chính là lão Chưởng môn nhân Vô Đang, ngồi bên y.

Thì ra là hai vị này đã dùng linh đan cứu tỉnh Hàn Tùng Bá, bởi chàng nghe trong miệng có chất thuốc thơm tho.

Nhưng hiện giờ chàng và hai vị Chưởng môn nhân đang ở nơi đây sao lại đặc dày bóng tối.

Nằm yên một lúc cảm nghe trong cơ thể đã điều hòa, Hàn Tùng Bá nhồm dậy, chấp tay :

- Sư bá, đây là chốn nào?

Lão Môn chủ Vô Đương ngạc nhiên :

- Tiểu tử! Người là ai đây? Sao lại gọi bản đạo bằng Sư bá?

Hàn Tùng Bá cung kính :

- Thừa sư bá, tiểu đệ là Hàn Tùng Bá, coi trai của thân phụ Hàn Cẩm.

Lão Môn chủ Vô Đương kêu lên :

- Ô! Thế ra là Hàn hiện đệ đây sao? Ta cứ tưởng người đã chết trên ngọn Thổ Hành sơn từ thuở bé rồi. Nhưng sao người lại biết ta là bằng hữu của Hàn Cẩm?

- Lúc trận giao tranh diễn ra tiểu đệ ẩn nấp trên cây cổ thụ đã nghe sư bá nói qua, nên mới hay bá bá là bạn cố tri của phụ thân tiểu đệ

- Ô! Ra như thế, hàn hiền diệt, câu chuyện năm xưa xảy ra như thế nào hãy kể lại cho ta nghe

Hàn Tùng Bá thuật lại chuyện biến cố trong ngôi nhà nhỏ trên ngọn núi, được vị sư thúc Tống Phùng Châu cứu sống đưa về gia trang nuôi dưỡng cho tới lúc trưởng thành, nói rõ lai lịch của chàng và bảo chàng ra chốn giang hồ tìm thân phụ và tung tích của mẫu thân Vương Hậu Chi Hoa. Trước sau chàng kể lại không sót một điều nào.

Lão Môn chủ Võ Đương buông tiếng thờ dài :

- THẬT là thảm khốc cho Hàn hiền diệt, chẳng may gặp lão Địa Ma Vương nên mới rơi vào cảnh ngộ quá thương tâm. Thực sự, trong nhiều năm qua ta cũng muốn báo thù cho hiền đệ, nhưng công lực lão ta cao thâm vô lường, chưa thể hành động được, rồi đêm qua lọt vào tuyệt ngục này.

Hàn Tùng Bá sửng sốt :

- Sư bá! Thế chúng ta đang ở trong tuyệt ngục của Địa Ma Vương à?

- Đúng vậy Hàn hiền diệt. Tất cả đều bị nhốt vào tuyệt ngục này chờ giờ bị Địa Ma Vương hành quyết. Bọn ta nay đã già là chuyện đã đành, chỉ tiếc cho hiền đệ tuổi hãy còn quá trẻ thiệt đi một đóa kỳ hoa.

Lão Môn chủ Thiếu Lâm chen vào :

- Hiền hữu, bản đạo vừa nghĩ ra một phương cách rồi. Tiểu tử này vốn là một đóa kỳ hoa, tương lai rực rỡ của hàng ngũ Bạch đạo võ lâm không thể nào chết trong tuyệt ngục này được.

Lão Môn chủ Võ Đương ngạc nhiên :

- Minh chủ đã có ý định gì rồi phải chăng?

Lão Môn chủ Thiếu Lâm điềm nhiên :

- Đúng vậy. Bản đạo đã có ý định rồi. Chúng ta sẽ bàn bạc lại sau, bây giờ hãy để cho tiểu tử hồi phục lại như xưa, rồi sẽ tính tới chuyện đó.

Hàn Tùng Bá toan đứng lên bái lễ lão Môn chủ Thiếu Lâm. Lão Môn chủ Võ Đương nắm tay chàng kéo cho ngồi trở xuống :

- Đây là ngục thất hiền diệt không nên lể lạc làm gì, giờ hay lo vận chân khí điều hòa lại các huyết đạo trong người thông suốt là điều quan trọng hơn

- Xin bái mạng!

Hàn Tùng Bá ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhắm mắt lại vận chân khí trong khi hai vị Chương môn đi lại gõ ngục bàn chuyện có vẻ rất quan trọng.

16. Chương 16: Chim Lồng Võ Cánh

Đến ngày sau, Hàn Tùng Bá đã bình phục hẳn, nội lực trong người sung mãn như xưa

Lão Môn chủ Võ Đương bảo :

- Hiền đệ hãy ngồi lại đây.

Lão nhân trở tay ngay chính giữa sau vị Chương môn nhan Nga My, Hoa Sơn, Thanh Thành, Tung Sơn, Bạch Hạc và Côn Luân đang ngồi chụm lại.

Không hiểu chuyện gì sắp xảy ra Hàn Tùng Bá cứ mãi ngáp ngừng chưa quyết :

- Sư bá, đây là...

Lão Môn chủ Võ đương môn nhân tiếp :

- Hiền diệt hây nhắm mắt lại, vận hành chân khí ba mươi sáu vòng đi rồi ba mươi sáu vòng lại, nhanh lên.

Chợt hiểu ra, Hàn Tùng Bá hoảng hốt :

- Sư bá...

Lão Môn chủ cắt ngang :

- Nhanh lên, tiếp lấy nội lực, không còn thời gian nữa.

Liền đó, sáu ngọn chưởng của các vị Chưởng môn nhân để vào nhiều nơi huyết đạo của Hàn Tùng Bá.

Trường hợp này Hàn Tùng Bá không thể làm sao hơn được đành phải vận chân khí ba mươi sáu vòng đi, ba mươi sáu vòng lại theo lời lão chưởng Chưởng môn Võ Đương.

Đứng nhìn quán sát thần sắc của Hàn Tùng Bá, lão Môn chủ Võ Đương ra lệnh :

- Tiếp nội lực mau

Liền đó, sáu luồng nội lực từ sáu ngọn chưởng truyền vào các huyết đạo của Hàn Tùng Bá.

Đương nhiên, các vị Chưởng môn nhân này truyền nội lực cho Hàn Tùng Bá sau khi đã bàn bạc với nhau, và sắp xếp mọi việc trong ngày trước.

Bắt buộc Hàn Tùng Bá phải vận âm, dương nhị khí, tiếp thu sáu luồng nội lực chạy vào cơ thể

Hàn Tùng Bá không dám nghĩ ngợi thêm, tập trung tinh khí thần vào một mối để bình tâm trong thời gian nhận lấy nội lực.

Sáu luồng nội lực của các vị Chưởng môn nhân càng lâu càng ào ạt thêm hơn, hình họ khẩn cấp truyền cho chàng trước giờ biến cố xảy ra.

Mặc dù đây không phải là một cuộc luyện chiêu thức nguy hiểm, nhưng cũng chẳng kém gì, một chút sơ hở cơ thể bị tẩu hỏa nhập ma, tàn phế võ công trong nháy mắt.

Ngày còn ở Tổng gia trang. Sư thúc Tổng Phùng Quân từng giảng dạy cho Hàn Tùng Bá biết điều này, nên chàng hết sức chú thần không dám xao lãng.

Trải qua một giờ có hơn, chợt sau đạo chân dương từ các ngọn chưởng của sáu vị Chưởng môn nhân ào ạt đó vào cơ thể Hàn Tùng Bá. Như từng cuộn sóng vỗ trào sôi.

Biết ngay đã tới phút giây quyết liệt, Hàn Tùng Bá khẩn cấp vận chân khí tiếp nhận triền miên sáu đạo chân dương này.

Lúc bấy giờ mồ hôi tháo ra ướt đầm mình Hàn Tùng Bá. Thân thể chàng nóng bỏng như lò hỏa diệm, hơi thở hỗn hển có lúc muốn ngắt xủ đi

Đây chính là giờ phút cực kỳ quan trọng cho kẻ được truyền nội lực, chớp nhoáng sơ hở hoặc phân tâm là bị tẩu hỏa nhập ma ngã ra bất tỉnh.

Đang khi sáu đạo nhân dương như lò hỏa diệm này nóng tới tột độ, thành linh hạ thấp xuống, liền đó sáu đạo nhân âm lạnh lẽo chạy rần rần vào người Hàn Tùng Bá.

Giờ thì hai luồng một nóng, một lạnh hòa trộn với nhau cảm nghe ầm áp lạ lùng.

Nhưng liền đó, luồng khí lạnh tợ tuyết băng từ sáu ngọn chưởng thấu vào khiến Hàn Tùng Bá muốn run lên.

Chàng vội vàng vận chân dương để kháng cự cơn lạnh như giá rét mùa đông này.

Lại trải qua một giờ sau, sáu luồng lạnh khí dụ đi rồi chợt biến đi đâu mất.

Các vị Chưởng môn cũng vừa thu hồi ngọn chưởng của mình.

Hàn Tùng Bá buông tiếng thở phào nhện nồm mở mắt ra, nghe toàn thân nhẹ bỗng lạ thường. Nội lực trong cơ thể chàng tràn trề vô tận. Giọng nói của lão Chưởng môn nhân Võ Đương lộ niềm hoan hỉ.

- Hiền diệt đã tự thành một cách mỹ mãn rồi, quả thật là một điều đáng mừng đấy!

Hàn Tùng Bá đứng lên chấp tay :

- Tiểu diệt xin đa tạ công ơn của sư bá và chư vị sư phụ, trọn đời sẽ ghi tạc vào tâm. Xin chư vị cho tiểu diệt được xưng hô như thế

Nói xong, Hàn Tùng Bá xoay quanh bái lễ từng người một và cuối cùng chàng bái lễ sư bá mình.

Xong hết, Hàn Tùng Bá đứng lên nhìn sáu vị Chưởng môn nhân trong thấy những cặp mắt ánh tinh quang đã yếu đi liền hiểu ngay chỉ vì truyền nội lực cho chàng mà mọi người bị suy giảm.

Lão Chưởng môn Võ Đương bảo :

- Hiền diệt chớ nên quá cung khiêm. Nay hiền diệt đã có gần một trăm năm nội lực rồi, giờ chúng ta tính tới chuyện khác.

Hàn Tùng Bá vẫn một mực cung khiêm :

- Xin sư bá chỉ giáo, tiểu diệt đang chờ nghe

- Hiền diệt hãy lại đây.

Hàn Tùng Bá bước tới gần lão Chưởng môn nhân Võ Đương đứng yên chờ nghe lệnh

Lão Chưởng môn nhân Võ Đương thì thầm vào tai Hàn Tùng Bá một lúc khá lâu

Hàn Tùng Bá kinh hãi kêu lên :

- Sư bá, có lẽ nào!

Lão Chưởng môn nhân Võ Đương nghiêm sắc mặt :

- Hiền diệt, Đây là một cuộc đại sự không phải riêng một ai, chúng ta đã bàn bạc với nhau tường tận rồi, chỉ có một mình ngươi mới mong cứu vãn lại tình hình đang trên đà sụp đổ của hàng ngũ Bạch đạo võ lâm. Người hãy can đảm nhận lấy cái trọng trách này trước loại trừ Hắc đạo, tái lập sự bình yên cho giang hồ, sau nữa trừ mối thù cho Hàn hiền đệ mà ta đã canh cánh trong lòng từ lâu. Hiền diệt đã nghe rõ rồi đây chứ?

Hàn Tùng Bá vòng tay :

- Vâng tiểu diệt đã nghe rõ

Lão Chưởng môn nhân Võ Đương đã hiện lên gương mặt niềm vui :

- Một điều nữa sau khi hiền diệt rời khỏi tuyệt ngục này rồi hãy tức khắc tới ngay Thiếu Lâm cổ tự, báo tin cho vị Đại trưởng lão như lời ta đã dặn vừa rồi, sau đó sẽ tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

- Vâng!

Rồi chàng hỏi :

- Sư bá, trường hợp này sao Sư bá và chư vị sư bá không rời khỏi tuyệt ngục mà còn ở lại nơi này?

Lão Chưởng môn nhân Võ Đương thở nhẹ :

- Hiền diệt chưa rõ. Chỉ vì sau khi truyền nội lực cho hiền diệt, chư vị bằng hữu đã tổn thất chân nguyên quá nhiều, cần phải tịnh dưỡng trong vài hôm mới có thể thi triển võ công được, nên chưa thể rời khỏi, chư vị hiền hữu kia cho tới khi công lực phục hồi. Hiền diệt hãy yên tâm làm đúng như những lời ta đã bảo.

- Vâng!

- Như thế hiền diệt cần phải chuẩn bị ngay từ bây giờ, đợi vào cuối canh ba sẽ hành động.

- Vâng!

- Giờ hiền diệt cũng nên tựa lưng vào vách đã đặt tịnh dưỡng cho tinh thần minh mẫn để trí tuệ ứng phó với mọi tình thế sau khi đã rời khỏi tuyệt ngục

- Vâng!

Lão Chưởng môn nhân Thiếu Lâm móc trong tay áo lấy ra một tấm môn hiệu bằng huyền ngọc có khắc mấy chữ “Chưởng môn nhân chi bảo” trao cho Hàn Tùng Bá :

- Hàn hiền diệt hãy cất lấy tấm môn hiệu này, khi tới Thiếu Lâm cố tự trao cho lão Đại trưởng lão làm tín vật trước khi kể lại cho lão biết mọi sự tình.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá nhận lấy tín vật cất vào áo rồi tiến lại vách ngực ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

* * * * *

Vào cuối canh ba.

Trong tòa cổ thành Địa Ma giáo vắng lặng. Chúng cao thủ, môn đồ đang đắm mình trong giấc ngủ say.

Lão Chưởng môn nhân Vô Đương thì thầm :

- Hiền diệt, đã tới giờ hành động rồi

Hàn Tùng Bá vốn đã thức từ lâu chuẩn bị sẵn sàng, đáp thật khẽ :

- Vâng!

- Hiền diệt hãy ẩn nấp vào một nơi thật kín đáo gần cửa ngực mau lên.

Hàn Tùng Bá khẽ giọng :

- Vâng!

Chàng tiến ra tìm một nơi bóng tối dày đặc ẩn mình vào đũa mắt, nhìn ngay cửa ngực. Phía trong, chợt có tiếng rên la thê thảm lồng lộng vọng ra ngoài cửa ngực.

Tiếng rên la của lão Chưởng môn nhân Vô Đương theo như điệu kẻ đã bày sẵn. Hai tên môn đồ địa ma cùng canh gác đang ngủ ngon nghe tiếng rên la cùng đứng dậy nghe ngóng vào trong.

Tên cao lớn cầu nhàu :

- Hiền đệ, các lão đầu trọc làm gì la hét ghê thế?

Tên môn đồ kia đáp :

- Ngủ đệ chưa rõ, để lắng nghe xem chuyện gì đây.

Tiếng rên la trong tuyết ngực càng dữ dội hơn, làm cho có người đang mắc bệnh trầm trọng.

Hai tên môn đồ Địa Ma giáo bước lại, đứng trước cạnh cửa ngực, ắt nhìn vào.

Tiếng rên la thê thảm vẫn tiếp tục vọng ra ngoài

Tên môn đồ cao lớn quát :

- Các người làm gì rên la dữ thế?

Không có tiếng đáp nhưng tiếng rên la lại càng to hơn trước, có vẻ khẩn cấp lắm.

Tên môn đồ cao lớn bảo tên kia :

- Hiền đệ, chắc có lão trọc đầu nào sắp chết trong ngực rồi đây.

Tên môn đồ kia gật gù :

- Chắc chắn là như thế, đại ca ạ! Chúng ta thử vào trong đây xem sao. Nếu có lão nào chết thì cứ lôi xác ra ngoài rồi bấm lại với lão Đại tổng quản

- Đúng vậy!

Hai tên môn đồ Địa Ma giáo loay hoay mở cánh cửa sắt nặng nghe kin kít.

Lát sau cánh cửa ngục mở ra. Tên môn đồ cao lớn bảo tên nhỏ thấp :

- Hiền đệ ở ngoài này canh gác cẩn thận, đợi ngu huynh vào trong đó xem qua

- Vâng!

Tên môn đồ cao lớn thận trọng tiến vào trong tuyệt ngục, cặp mắt lão liên nhìn xung quanh.

Tới cửa ngục, hắn dừng lại hỏi to :

- Có lão nào chết sao các người la to thế.

Tiếng rên la đổi thành tiếng thở hồng hộc như một người sắp chết đến nơi.

Tên môn đồ cao lớn tiếp tục đi vào tuyệt ngục ngập tràn bóng tối còn mắt của những kẻ có võ công tầm thường không thể nhận rõ phía trong.

Chỗ cho tên môn đồ Địa Ma giáo đã vào trong sâu. Hàn Tùng Bá lẩm mình tới cánh cửa tuyệt ngục lệ như chiếc bóng u linh

Nhờ được truyền thêm gần sáu mươi năm nội lực nên thân thủ của Hàn Tùng Bá vượt bậc hơn trước bội phần.

Đang đứng canh gác, thỉnh linh nhận ra có chiếc bóng xuất hiện, tên môn đồ kinh hãi há mồm định quát lên.

Bịch... bịch...

Tiếp theo một tiếng “huych” khô khan, tên môn đồ ma giáo ngã dưới đất không kịp báo động.

Gã đã bị Hàn Tùng Bá điểm huyết tê cứng toàn thân luôn cả khẩu huyết cũng bế tắt. Tên môn đồ này chỉ còn biết lấy mắt nhìn trừng trừng vào mặt Hàn Tùng Bá mà thôi.

Lệ như chớp, Hàn Tùng Bá lách mình ra khỏi cánh cửa ngục quét mắt nhìn một cái.

Chàng bắn mình đi về phía đông tòa cổ thành Địa Ma giáo nhẹ như áng mây.

Không có một chiếc bóng cao thủ nào vãng lai đâu đây cả. Có lẽ bọn chúng đang ngủ say cả rồi.

Hàn Tùng Bá lên đứng trên đầu tường nhìn phía ngoài thật kỹ rồi phóng xuống đất để tới cảnh rừng kỳ mật trước cổ thành.

- Tên gian tặc nào đây?

Một tiếng quát xé nát bầu không khí tịch mịch giữa đêm trường.

Tức thì đã có mười hai tên môn đồ Địa ma giao cản ngang trước mắt Hàn Tùng Bá.

Có lẽ bọn này là những tên canh tuần đã phục sẵn bên ngoài tòa cổ thành từ lâu. Bọn chúng đã nhận ra Hàn Tùng Bá lúc chàng đứng trên đầu tường.

Tên cầm đầu nhìn Hàn Tùng Bá quát :

- Ô! Gã tiểu tử.

Một tên môn đồ quát :

- Bắt gã lại

Cả bọn cùng hô to vang động cả một góc rừng.

Liền đó, một hồi đại hồng chung bên góc tường trái tòa cổ thành gióng lên vang xa vài dặm hãy còn nghe.

Kể đó đèn đuốc trong tòa cổ thành sáng rực lên, đồng thời, có nhiều tiếng quát tháo ầm ĩ.

Hàn Tùng Bá hiểu rõ tình hình đã quá khẩn cấp nên chậm trễ sẽ mang tai họa vì đây là cứ địa của Địa Ma giáo, ngoài Địa Ma Vương Triệu Võ lại còn có một số Đại ma đầu công lực cao thâm tuyệt độ, dù chàng đã có gần một trăm năm nội lực vẫn không thể nào đương đầu nổi.

Chàng cần phải hành động cấp bách để rời khỏi vùng Địa Ma giáo này.

Thầm nghĩ như thế, Hàn Tùng Bá hét :

- Các người muốn chết!

Đạo kinh gồm mười thành công lực nặng tựa quả đồi sụp đổ từ đôn chuông của Hàn Tùng Bá quét ngàn qua sân trường.

Chàng đã sử dụng ngay tuyệt chiêu “Triều Dương Lập Địa” của sư thúc Tống Phùng Châu.

Một loạt tiếng rú thê thảm nổi lên

Đã có bốn tên môn đồ Địa Ma giáo trúng nhằm chuông lực kinh hồn bay vút ra ngoài, chết liền tại chỗ.

Tám tên môn đồ còn lại kinh hoàng tháo lui trở lại, trở mắt nhìn Hàn Tùng Bá.

Quả thật khủng khiếp!

Chỉ có một chiêu đã có tới bốn tên môn đồ Địa Ma giáo vong mạng, công lực của Hàn Tùng Bá giờ đã đạt tới cõi quỷ thần vô lượng rồi.

Chính chàng thiếp hiệp cũng phải ngẩn ngơ trước cái kết quả võ công của mình.

Giá nếu cách đây vài hôm, một chiêu do chàng thi triển chưa chắc đã giết được một tên môn đồ công lực khá cao của Địa Ma giáo.

Bấy giờ, từ trong tòa cổ thành có tiếng quát tháo chấn động cả một góc trời. Bọn cao thủ, môn đồ sắp đổ xô ra ngoài.

Có vài tên đã xuất hiện phía trước cửa cổng cổ thành đảo mắt quan sát.

Tình hình đã quá khẩn cấp. Nếu Hàn Tùng Bá chậm chân sẽ bị bọn chúng bao vây chưa rõ hậu quả sẽ thế nào.

Hàn Tùng Bá hét :

- Tên nào ngăn cản bản thiếu gia thì tên đó phải chết.

Mồm hét, Hàn Tùng Bá vừa quét ngang qua sân trường một đạo kinh nặng tựa chiếc búa thiên lôi.

Lại có loạt tiếng rú thê thảm kéo dài. Lại có thêm bốn tên môn đồ Địa Ma giáo ngã gục.

Bốn tên còn lại quá đỗi hãi hùng phóng dạt qua hai bên cửa con đường rộng rãi.

Bọn chúng không dám ngăn cản Hàn Tùng Bá như trước nữa.

Nhân đó, Hàn Tùng Bá vượt qua khỏi bốn tên môn đồ phóng thẳng vào rừng mất dạng.

Cùng lúc hàng trăm cao thủ lẫn môn đồ Địa Ma giáo ào ạt xô tới đuổi theo chiếc bóng Hàn Tùng Bá đất hút dạng trong cánh rừng già từ lâu...

Trăng lên cao, Hàn Tùng Bá đã khỏi cánh rừng già kỳ mật cách tòa cổ thành Địa Ma giáo trên năm mươi dặm.

Chàng thiếu hiệp giảm bớt tốc lực đi chậm lại, vì không nghe có tiếng gió khinh công đuổi theo.

Mặc dù vậy, Hàn Tùng Bá không dám ngừng nghỉ bởi nơi đây hãy còn trong vòng nguy hiểm, có thể là vùng cương tỏa của Địa Ma giáo.

Vượt qua dãy núi thấp lại tới cánh rừng già, Hàn Tùng Bá đi mãi không ngừng chân.

Đến dãy núi cao có hàng trăm ngọn cheo leo, có ngọn cao vút tâng mây. Nơi đây đã cách xa tòa cổ thành Địa Ma giáo gần hai trăm dặm.

Lúc này vầng trăng đã xế qua, Hàn Tùng Bá cảm giác nghe trong mình đã mỏi mệt. Chàng phóng mình lên một ngọn núi cao có nhiều gộp đá che kín đáo, chọn một nơi bằng phẳng, ngồi tựa lưng vào vách đá, nhắm mắt dưỡng thần..

Gió đêm vi vút thổi qua, chẳng mấy chốc Hàn Tùng Bá đắm hồn vào giấc mộng ...

17. Chương 17: Trước Cảnh Tang Thương

Mờ sáng hôm sau, Hàn Tùng Bá thức dậy sớm tiếp tục lên đường nhằm Thiếu Lâm cổ tự đi thẳng.

Trước mắt, sứ mạng của chàng phải gấp rút tới Thiếu Lâm cổ tự gặp vị Đại trưởng lão báo tin các vị Chưởng môn nhân của tam đại môn phái hiện nay bị sanh cầm tại tuyệt ngục Địa Ma giáo.

Chuyện rất khẩn cấp Hàn Tùng Bá không thể chậm trễ được vì sợ có biến cố xảy ra.

Biết đâu trong thời gian ngắn này bọn Địa Ma giáo chẳng mở trận huyết sát tại Thiếu Lâm cổ tự như lời đe dọa của Địa Ma Vương đêm rồi.

Chẳng phải tới cổ tự càng sớm càng hay để chẳng còn kịp nữa.

Nhưng trước hết trên còn đường này Hàn Tùng Bá sẽ rẽ sang Tổng gia trang sēm sư thúc Tổng Phùng Chân thể nào.

Chiều hôm trước một mình sư thúc chàng phải đấu nhau cùng một số đông võ sĩ Thiên Linh giáo, trong lúc có cả lão đàn chủ võ công khá cao thâm chẳng hiểu ra sao rồi.

Chàng cần nên biết qua sự au nguy của sư thúc rồi mới có thể vững lòng tới Thiếu Lâm cổ tự được.

Mặt trời xế qua, còn cách Tổng gia trang khoảng hai mươi dặm tự nhiên trong lòng Hàn Tùng Bá cảm nghe hồi hộp khác thường.

Linh giác như báo cho chàng hiểu trước có chuyện không lành đã xảy ra hay sắp xảy ra cho sư thúc.

Hàn Tùng Bá gia tăng tốc lực khinh công đi như một vệt mây mờ.

Không bao lâu Hàn Tùng Bá đã tới Tổng gia trang, từ trên cao đáp xuống đứng trước cửa cổng.

Chàng thiếu hiệp đưa mắt nhìn qua

Một cảnh tượng điều tàn đồ nát hiện ra trước mắt chàng.

Tổng gia trang giờ đây chỉ còn trơ lại những đồng gạch vụn và tro tàn.

Bất giác, Hàn Tùng Bá kêu lên :

- Trời! Còn gì sư thúc!

Bằng một đồng tác khẩn cấp Hàn Tùng Bá bắn mình vào phí trong đứng trước những đồng gạch vụn, quét mắt nhìn.

Đây quả là một cảnh sụp đổ do bọn người nào đó gây ra chứ không phải một trận hỏa hoạn.

Có rất nhiều vết máu rải rác trên mặt cỏ chung quanh gia trang nay đã khô đặc, đen sì.

Chứng tỏ, Tổng gia trang vừa trải qua một trận giao đấu kinh hồn mà kết quả cuối cùng là đã thảm bại.

Hàn Tùng Bá tiến lên những đồng tro tàn, dùng chưởng lực quạt tốc lên đã tìm được mấy cái tử thi cháy nám.

Bọn nào đó đã tới Tổng gia trang mở trận thăm sát rồi ném tử thi vào lửa sau khi đã đốt cháy gia trang.

Bất giác, Hàn Tùng Bá rơi nước mắt :

- Sư thúc, còn gì đâu nữa!

Đứng lặng chết cả người một lúc thật lâu, Hàn Tùng Bá đi vòng ra phía sau Tổng gia trang tìm xem còn có một ai sống sót hay không để hỏi thủ phạm.

Tất cả đó đây đều vắng bật, chỉ nghe từng trận gió khua đồng các cành cây thăm thì như những oan hồn còn lẫn khuất đâu đây.

Một lúc, Hàn Tùng Bá tiến vào cảnh rừng nhỏ phía sau Tổng gia trang. Đến một bụi rậm kia bỗng bên tay chàng nghe có tiếng rên rỉ.

Lập tức Hàn Tùng Bá bấn mình tới chỗ phát ra tiếng rên rỉ đó đưa mắt nhìn vào trong

Chàng đã phải bật kêu :

- Trời... Sư thúc!

Tổng Phùng Chân đang nằm trên lớp lá khô, khắp cả thân mình có nhiều vết máu đông đặc từ lâu, hai mắt nhắm nghiền lại, quần quai rên siết.

Dĩ nhiên, đại hiệp đang mang thương tích cực kỳ trầm trọng từ bao giờ rồi.

Hàn Tùng Bá phóng tới, quỳ mình xuống, bên Tổng Phùng Chân cất tiếng gọi to :

- Sư thúc... Sư thúc...! Sao lại thế này.

Gọi mấy lần mới thấy Tổng Phùng Chân hé cặp mắt nặng nề, lơ lơ ánh sáng nhìn Hàn Tùng Bá.

Nhận ra chàng, Tổng Phùng Chân nhếch nở một nụ cười hắt, gượng thều thào.

- Hiền diệt... đó à?

Hàn Tùng Bá run run :

- Vâng tiểu diệt đây, sư thúc sao lại thế này?

Tiếng nói của Tổng Phùng Chân như cơn gió thoảng :

- Hiền diệt... ta chết... ta chờ.... con... lâu.. rồi...

Hàn Tùng Bá hốt hoảng :

- Sư thúc.. chuyện gì xảy ra trong gia trang?

Giọng nói của Tổng Phùng Chân càng nhỏ dần, đứt quãng :

- Hiền diệt... ta đã... trải qua.... một trận... đấu

Hàn Tùng Bá gấp rút :

- Sư thúc.. bọn nào tới đây?

Tổng Phùng Chân cố gắng lấy chút hơi tàn :

- Thiên Linh giáo

Sau chữ “giáo” một tiếng nấc lên Tổng Phùng Chân từ từ khép mắt lại

Hàn Tùng Bá kinh hoàng :

- Sư thúc.., sư thúc... sư thúc... thôi...

Chàng gục đầu xuống tử thi Tổng Phùng Chân hai dòng nước mắt tuôn trào

Vị sư thúc lại cũng là dương phụ kính yêu của chàng nay đã hóa ra người thiên cổ.

Còn nỗi đau thương nào hơn nữa? Hàn Tùng Bá lẳng bật nghẹn ngào dâng lên cứng cả cổ họng.

Ánh nắng chiếu tắt hẳn. Bóng hoàng hôn từ muôn hướng kéo về.

Cảnh vật cỏ cây mờ dần.

Hàn Tùng Bá đứng lên, đưa tay lau nước mắt, nghiêng cảm hờn :

- Sự thúc! Mỗi thù này còn thề sẽ trả lên mình lão đại ác ma Thiên Linh giáo chủ, bằng không con sẽ không đứng trong cõi trời đất này.

Hàn Tùng Bá chọn một nơi cao nhất vỗ một chưởng đào thành một cái hố, đặt linh thể Tống Phùng Chân nằm xuống đó, lấp đất lên vung thành một ngôi mộ.

Chàng quỳ trước ngôi mộ, lẩm rầm khăn vải thật lâu, đứng lên lau sạch nước mắt trở ra Tống gia trang trong cảnh hoàng tàn, đổ nát. Đêm đó, Hàn Tùng Bá nằm ngủ trên đồng gạch vụn nghe nổi cô đơn lạnh buốt cả tâm hồn

Sáng ra, Hàn Tùng Bá thức dậy thật sớm, nhằm quan lộ tiến thẳng tới Thiếu Lâm cổ tự.

Chàng phải tới đó thật gấp báo tin dữ về tám vị Chưởng môn nhân đang thọ nạn tại Địa Ma cung cho vị Trưởng lão Thiếu Lâm biết để chuẩn bị chu đáo trước đối phó cùng Địa Ma Vương Triệu Vô.

Buổi chiều, Hàn Tùng Bá đi ngang qua dãy núi còn cách Thiếu Lâm cổ tự hơn trăm dặm.

Thình lình bên tai chàng nghe có tiếng thét lạnh lạnh và giọng cười quái gở phía trong núi cách quan lộ rất gần.

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Mấy năm nay thương ngày bọn cao thủ lẫn môn đồ Thiên Linh giáo và Địa Ma giáo cũng rảo tìm khắp chốn giang hồ bắt các cô gái xinh đẹp cưỡng hiếp, nếu là trang tuyệt sắc mỹ nhân chúng đưa về Tống đàn dâng nạp cho Giáo chủ để lãnh thưởng.

Trên quan lộ này, hàng ngày đều xảy ra chuyện đó, nên các thiếu nữ trong vùng ít ai dám qua trừ những trang nữ hiệp trên đường hành đạo giang hồ

Động tính hiếu kỳ, Hàn Tùng Bá bấn mình lên ngọn núi cao đưa mắt nhìn vào phía trong.

Phía dưới kia là một thung lũng rộng lớn có nhiều cây cổ thụ tàng cây rậm rạp.

Trên sân trường có bốn gã đàn ông vận phục toàn đen đang dòm một ả thiếu nữ tới sát bờ vực, hình như vừa xảy ra một trận giao đấu giữa hai đảng

Chỉ vì từ trên đỉnh núi xuống thung lũng cách xa nên Hàn Tùng Bá chưa nhận được bọn họ là ai

Nhưng chàng đã lẩm bầm :

- Ô! Lại là một cuộc cưỡng hiếp thiếu nữ nữa đây!

Bằng một thân pháp kỳ ảo Hàn Tùng Bá bấn mình xuống đáp ngay một cảnh cổ thụ cành lá sum suê.

Chàng đưa mắt nhìn xuống chỉ bốn gã đàn ông vận toàn đen và ả thiếu nữ áo xanh.

Nhìn qua phù hiệu, Hàn Tùng Bá nhận ra bốn người đàn ông là ba tên đại đầu mục và một trung niên Đường chủ Thiên Linh giáo. Còn ả kia là một trang tuyệt sắc giai nhân tuổi chừng 15, 16 đứng sát bên vực sâu thăm thẳm không rõ đáy.

Hình như thiếu nữ tuyệt sắc toan phóng xuống vực sâu để tự tuyệt không để cho bọn Thiên Linh giáo đụng đến mình nàng.

Thiếu nữ tuyệt sắc hét :

- Các người hãy dang ra. Nếu các người tiến tới bản tiểu thư sẽ hủy mình dưới đáy vực này.

Tên trung niên Đường chủ Thiên Linh giáo cười khà :

- Ha ha... Cô nương đã quẫn trí rồi. Nàng là một trang tuyệt đại giai nhân trong chốn giang hồ hiếm có, phải để cho bọn đàn ông cầu khẩn, tôn thờ, sao lại có ý định hủy mình cho thiệt đi một đóa kỳ hoa. Tốt hơn, hãy thoe bọn bản Đường chủ về Thiên Linh giáo làm áp trại phu nhân cho Giáo chủ, hưởng cảnh sung sướng trên đời có phải không?

Thiếu nữ tuyệt sắc trừng đôi mắt đẹp :

- Câm mồm lại. Người bước tới ta sẽ phóng liền xuống vực này.

- Cô nương đâu thế...

Tới đây bất thành linh tên trung niên Đường chủ Thiên Linh giáo nhanh nhẹn phóng tới, thò ngón chưởng vỗ lấy thiếu nữ tuyệt sắc.

Hắn định động thủ bất ngờ để thiếu nữ tuyệt sắc không kịp phản ứng.

Nhưng thiếu nữ tuyệt sắc đã hét :

- Ác ma đừng cuồng vọng..

Cùng trong tiếng hét, thiếu nữ tuyệt sắc đã cất bồng thân mình lên tránh khỏi cái chộp của tên trung niên Đường chủ Thiên Linh giáo, rơi ngay xuống vực thăm.

Đồng thời lúc đó, Hàn Tùng Bá hét :

- Chết mất!

Bằng một thân pháp nhanh lẹ tới thượng, Hàn Tùng Bá bắn mình xuống toan nắm lấy thiếu nữ tuyệt sắc cứu mạng nàng.

Thế nhưng đã chậm đi một tia chớp, chiếc bóng của thiếu nữ tuyệt sắc đã hút mất dưới lòng vực đen ngòm.

18. Chương 18: Đối Diện Kẻ Tử Thù

Hàn Tùng Bá vạch nửa vòng đáp trên mặt đất vì đã chậm đi, không cứu nổi thiếu nữ tuyệt sắc.

Sự xuất hiện bất ngờ của Hàn Tùng Bá khiến cho tên trung niên Đường chủ Thiên Linh giáo phải lẹ lạng thu hồi thân thủ trở lại.

Hắn nhìn kỹ Hàn Tùng Bá chợt kêu lên :

- Ô! Tên tiểu tử! Bọn ta đang trên đường tìm người không gặp nào ngờ người lại tới đây nộp mạng.

Hàn Tùng Bá nhìn tên trung niên Đường chủ Thiên Linh giáo bằng cặp mắt hận thù.

- Câm lại. Chính bản thiếu gia cũng đang muốn tìm các người đây.

- Người tìm bọn ta làm gì

- Trả một mối huyết thù.

- Mối huyết thù nào

- Tổng gia trang

- Tổng Phùng chân là gì của người

- Sự thúc của bản thiếu gia, người đã vay nợ máu thì phải trả bằng máu. Ta sẽ làm sạch cổ các người trên sân trạng này.

Hai mối huyết thù phụ thân Hàn Cầm và sự thúc Tổng Phùng Chân làm cho giờ đây máu thù luôn luôn sôi sục trong huyết quản của Hàn Tùng Bá.

Quyết định của chàng cứ gặp hai ác đạo này là phải giết sạch không tha một mạng nào.

Tên trung niên Đường chủ Thiên Linh giáo coi thường Hàn Tùng Bá cất tiếng cười ha hả :

- Tiểu tử! Công lực của người có được bao nhiêu mà dùng đại ngôn như thế. Nay người đã gặp bản Đường chủ nơi đây rồi đừng hoạt chạy thoát được đi đâu cả.

Hắn phất ngọn chưởng sang phía ba tên đại đầu mục Thiên Linh giáo đang đứng gần đó :

- Đại đầu mục, mau thu nạp tên tiểu tử này cho bản tọa.

- Tuân lệnh

Tên đại đầu mục đứng giữa thỉnh lẩm mình tới đứng cách Hàn Tùng Bá hai trượng.

Gã có vẻ khinh thường vì thấy tuổi tác của chàng hãy còn quá trẻ.

Tên đại đầu mục Thiên Linh giáo quát :

- Tiểu tử nạp mạng.

Gã vỗ ra một chưởng nặng nề và ý định đánh ngã Hàn Tùng Bá ngay tức khắc.

Sẵn máu hận thù đang sôi sục, Hàn Tùng Bá hét :

- Cho ngươi chết!

Hàn Tùng Bá chấn một chưởng mười thành công lực nặng tợ quả đồi sụp đổ.

Bộp!

Tên đại đầu mục Thiên Linh giáo ré lên một tiếng thảm thiết. Thân hình gã bay bổng lên cao ba trượng rồi xuống đất va nhằm tảng đá chi li thi thể.

Cái chết của tên đại đầu mục này quá thảm khốc khiến cho tên trung niên Đường chủ lẫn hai đại đầu mục Thiên Linh giáo đã phải kinh hãi trở mặt nhìn

Qua một phút, tên trung niên Đường chủ Thiên Linh giáo tiến tới đối diện Hàn Tùng Bá.

Hắn cất giọng căm hờn :

- Tiểu tử! Thủ pháp giết người của ngươi quả vô cùng tàn ác, bản tọa sẽ moi lấy tim ngươi.

Vừa dứt câu, tên trung niên Đường chủ Thiên Linh giáo vỗ một chưởng nặng ngàn cân.

Hàn Tùng Bá hét :

- Cho ngươi chết theo tên kia!

Ngọn chưởng của Hàn Tùng Bá chấn ra một đạo kinh “Triều Dương Lập Địa” với toàn bộ nội lực

Ầm!

Đã thấy tên trung niên Đường chủ Thiên Linh giáo loạng choạng tháo lui ngoài trượng, từ cửa mồm ứa máu tươi.

Chưa chịu ngừng tay, Hàn Tùng Bá lại hét :

- Sao còn đứng đó!

Bình!

Lại một tiếng rú nổi lên lồng lộng tên trung niên Đường chủ trung nhằm chưởng lực hùng mạnh của Hàn Tùng Bá bay đi hai trượng, chết liền tại trận.

Trông thấy tên Đường chủ đã chết, hai tên đại đầu mục quá đổi hãi hùng chẳng ai bảo ai cùng phóng mình đi trốn chạy.

Hàn Tùng Bá hét :

- Các ngươi chạy đi đâu?

Thân pháp Hàn Tùng Bá tợ phóng vong linh lắc mình một cái đã cản ngay bước tiến của hai tên đại đầu mục Thiên Linh giáo.

Hai tên này hốt hoảng đứng lại. Một phút trôi qua, tên đại đầu mục lùn thấp đánh bạo :

- Tiểu tử! Người định sát hại tất cả à?

Hàn Tùng Bá nghiêng rằng :

- Đúng vậy. Như ta đã bảo. Ta làm sạch cỏ các ngươi không chừa một mạng trở về. Giờ các ngươi tự quyết hay chờ ta động thủ.

Ngập ngừng một lúc, tên đại đầu mục lùn thấp cắn hờn :

- Tiểu quỷ! Giáo chủ bản Giáo sẽ biết tìm người rửa mối nhục này.

Một tiếp bộp khô rợn nổi lên thân hình tên đại đầu mục lùn thấp ngã quay xuống đất.

Gã đã tự vỗ chuông trên đỉnh thiên linh cái tự sát.

Tên đầu mục còn lại kêu lên :

- Đại ca, hãy chờ ngu đệ!

Lại một tiếng “bộp” vang lên. Tên đại đầu mục quỳ xuống, rồi lăn ra nằm xõng soài trên đám cỏ xanh. Gã đã theo chân đồng bọn.

Quét mắt nhìn qua sân tràng một lượt Hàn Tùng Bá trở loạt cười oán độc chấn động khắp vùng núi non.

Chấm dứt trận cười Hàn Tùng Bá chuyện mình toan phóng lên đỉnh núi, chợt nhớ tới thiếu nữ tuyệt sắc liền ngừng thân thủ.

Chàng quay lại đứng trên bờ vực đưa mắt nhìn xuống.

Lúc này trời mới về chiều nên ánh nắng rơi xuống đáy vực mập mờ, tuy vậy không nhận ra thiếu nữ tuyệt sắc nơi đâu cả.

Hàn Tùng Bá lẩm bẩm :

- Hay là ta thử xuống đáy vực xem tình trạng nàng thế nào!

Bằng một thân pháp như vị tà thần Hàn Tùng Bá cất bồng thân mình lên cao năm trượng rồi từ từ hạ xuống miệng vực...

19. Chương 19: Thiếu Nữ Lục Cẩm Hồng

Hàn Tùng Bá hạ mình ngay miệng vực cứ trầm mình xuống mãi...

Nhớ có gần có một trăm năm nội lực, thân mình nhẹ tợ tơ lông, nên Hàn Tùng Bá không bị rơi nhanh như các cao thủ thường khác.

Dưới vực âm thầm bóng tối, Hàn Tùng Bá phải vận nhãn lực tinh vi, đề phóng những phiến đã nhọn như gươm nhô ra, chẳng may va vào là mất mạng.

Đáy vực chiều sâu khoảng ba trăm trượng các cao thủ bậc thường không thể nào dám mạo hiểm.

Sắp đến đáy vực Hàn Tùng Bá đã nhận ra một vật đen sì nằm im lìm dưới đó.

Hàn Tùng Bá đáp xuống gần vật đen sì, coi rõ lại là ả thiếu nữ tuyệt sắc quyên sinh lúc này.

Hàn Tùng Bá nhìn kỹ thấy thân thể ả thiếu nữ hãy còn nguyên vẹn thậm mừng trong lòng.

Từ miệng vực rớt xuống dưới đây đâu còn có thần hình nào được nguyên vẹn như thiếu nữ này.

Chàng nghĩ có lẽ nhờ những sợi dây thần thông dọc theo lòng vực cản trở nên ả thiếu nữ không bị nát thây.

Hàn Tùng Bá bước lại gần, cúi xuống đưa tay sờ vào mạch đạo thiếu nữ và xem quả tim nàng.

Chàng mừng rỡ bật kêu :

- Ồ! Trái tim nàng hãy còn đập. Nàng chỉ bất tỉnh thôi.

Giờ chàng phải tìm phương án nào cứu tỉnh thiếu nữ trong khi không có một viên linh đan.

Nay chỉ còn cách dùng chân khí tiếp chân dương cho nàng tỉnh lại chứ chẳng còn cách nào khác.

Hàn Tùng Bá nghĩ ra như thế

Liền đó, chàng ngồi sát nâng nàng lên, một chưởng đặt ngay tâm huyết, chưởng kia vào “hồi sinh huyết” khởi đầu vận chân khí truyền sang cơ thể nàng.

Thời khắc chậm chạp trôi đi.

Ở dưới đáy vực với những cặp mắt tinh vi của các tuyệt thủ võ lâm có thể trông thấy ánh sáng lơ mơ trên đất bằng.

Bây giờ trời đã tối nên không còn nhận ra vật gì trên kia nữa cả

Dưới đáy vực nhờ những tia sáng xanh rờn của nhiều chiếc nắm “mộc đằng” nên nhìn thấy mọi sự vật rất dễ dàng.

Trải qua một khắc, thiếu nữ tuyệt sắc vẫn im lìm chưa động tĩnh, trong khi mồ hôi đã tháo ra ướt đầm khắp thân mình của Hàn Tùng Bá.

Chàng đã tổn hao chân khí khá nhiều nhưng nàng vẫn còn bần bật như đang trong giấc ngủ say.

Tình trạng thiếu nữ này chẳng khác nào tình trạng của Kỳ Hoa Nữ trên đỉnh Cao sơn.

Lại tiếp thêm hai giờ sau nữa. Không thấy thiếu nữ động tĩnh gì cả.

Hiểu rõ dùng chân khí bình thường mà chẳng có linh đan tiếp dẫn dù có kéo dài thêm thời gian lâu nữa cũng vô hiệu, Hàn Tùng Bá thu hồi song chưởng

Chàng lau sạch mồ hôi, ngồi nghìn thiếu nữ nghĩ ra cách khác cứu tỉnh nàng

Chẳng lẽ chàng lại dùng tới bí pháp “Nhất Dương Dẫn Đạo” như đã sử dụng cùng Kỳ Hoa Nữ trên đỉnh núi cao cách đây chẳng bao lâu.

Cũng vì thế chàng và Kỳ Hoa Nữ đã yêu nhau, nay đối với thiếu nữ tuyệt sắc này chàng đâu có thể hành động như thế được

Lỡ ra thiếu nữ cũng lại yêu thương chàng thì sao.

Chẳng lẽ qua tim chàng xẻ làm đôi, một nửa cho Kỳ Hoa Nữ, một nửa cho thiếu nữ năm kia.

Nhưng nếu cứ để nguyên tình trạng này chẳng bao lâu nữa mạng của thiếu nữ này sẽ chẳng còn.

Gương mặt của nàng đã phớt lên màu xanh xao và chân tay đã nghe lạnh giá.

Quả thật là một câu chuyện nan giải cho chàng.

Thà rằng chàng không xuống đáy vực này để gặp thiếu nữ tuyệt sắc còn hơn.

Nhưng hiện giờ thì lòng nhân từ trong chàng đâu có thể để cho nàng chết trong khi còn phương cách cuối cùng là bí pháp “Nhất Dương Dẫn Đạo”.

Trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc hồi lâu, chợt Hàn Tùng Bá hăm hở lên :

- Mặc! Ta cứ sử dụng “Nhất Dương Dẫn Đạo” cứu nàng rồi mọi việc sẽ tính sau.

Liền đó, Hàn Tùng Bá nhắm hai mắt lại tránh nhìn thiếu nữ, rẽ lối đào nguyên cho cả chàng và nàng trở về cội nguồn nguyên thủy của loài người.

Chàng âm thầm tiếp xúc với thiếu nữ vận chân dương đưa vào người.

Cũng như lần cứu nguy Kỳ Hoa Nữ. Hàn Tùng Bá hết sức trân áp đi lòng tà niệm luôn trôi dạt trong cơ thể, chỉ nghĩ tới chuyện cứu mạng thiếu nữ mà thôi.

Chẳng biết đã trải qua bao nhiêu giờ phút, chợt Hàn Tùng Bá nghe động dậy. Chàng mở mắt trông thấy thiếu nữ tuyệt sắc đã cử động

Bất giác, Hàn Tùng Bá đã phải sửng sốt vì vừa nhận ra thân hình diễm tuyệt của thiếu nữ.

Chàng vội tập trung ý chí, tiếp tục vận chân khí truyền sang thiếu nữ không dám ngừng lại, vì đây chính là phút giây cực kỳ nguy hiểm không phải chỉ cho chàng mà còn cho nàng.

Thân hình thiếu nữ cử động mạnh, hơi thở bắt đầu điều hòa trở lại. Nàng sắp tỉnh lại.

Hàn Tùng Bá đã có kinh nghiệm một lần trên đỉnh Cao sơn, nên vội thu hồi “Nhất Dương Dẫn Đạo” toan đứng dậy.

Thế nhưng đã chậm đi một lát, thiếu nữ buông tiếng thở phào mở bừng đôi mắt.

Vừa trông thấy Hàn Tùng Bá thiếu nữ thét :

- Người...

Nhưng thiếu nữ cũng vừa nhận ra gương mặt tuyệt thế của Hàn Tùng Bá nàng lại im bật mở to đôi mắt ra nhìn chàng.

Hàn Tùng Bá hết sức lúng túng không biết phải làm như thế nào cho đúng với ý nghĩ

Như đã đoán được sự tình và xảy ra lúc còn hôn mê, thiếu nữ tuyệt sắc đưa bàn tay ngọc đẩy nhẹ Hàn Tùng Bá ra ngồi dậy tươm tất ỳnh.

Trong khi Hàn Tùng Bá cũng quay đi nơi khác lo ỳnh.

Chàng quay lại nhìn thiếu nữ bắt gặp đôi mắt nhìn gần mặt vào gương mặt chàng

Giây phút, thiếu nữ khẽ giọng :

- Phải chăng tiểu huynh là Hàn Tùng Bá

Hàn Tùng Bá gật nhẹ :

- Vâng, còn tiểu thư là ai đây?

Giọng nói của thiếu nữ thanh tao như suối reo :

- Tiểu muội tên gọi Lục Cẩm Hồng.

Rồi nàng bảo :

- Xin Hàn tiểu huynh kể lại câu chuyện vừa qua cho tiểu muội được rõ.

Hàn Tùng Bá thuật lại mọi chuyện từ lúc chàng ẩn mình trên tàng cây cổ thụ trông thấy Lục Cẩm Hồng phóng xuống vực quyền sinh chàng không kịp ra tay, đang nổi cơn giận chàng giết sạch năm tên côn đồ Thiên Linh giáo, xuống đáy vực tìm nàng dùng chân khí không cứu nổi nàng vì không có linh đan, sau đó chàng phải sử dụng tới bí pháp “Nhất Dương Dẫn Đạo” như vừa rồi.

Hàn Tùng Bá ngưng rồi tiếp :

- Lục tiểu thư, tại hạ xin cáo lỗi về tội hồ đồ xúc phạm đến ngọc thể này, xin tiểu thư tha thứ.

Lục Cẩm Hồng dịu dàng :

- Hàn tiểu huynh không có lỗi gì cả. Có điều dù thế nào tiểu muội cũng đã thất thân nơi hiền huynh rồi, không có thể gả cho bất cứ ai được nữa. Xin hiền huynh hiểu cho

Hàn Tùng Bá kêu khổ trong lòng. Lục Cẩm Hồng rất khôn ngoan, không hề buộc tội chàng đã làm mất đi cái gì quý nhất của cuộc đời thiếu nữ mà chỉ khéo léo bảo chàng phải nhận lấy trách nhiệm trong cuộc đời nàng.

Mấy lời của Lục Cẩm Hồng khiến cho Hàn Tùng Bá phải sững sờ lên, không biết phải dùng những gì đáp ứng với nàng cho phải lễ.

Giây phút, Hàn Tùng Bá phân trần :

- Lục tiểu thư! Đây chỉ vì muốn cứu lấy sinh mạng của tiểu thư nên bắt buộc tại hạ hành động vô lễ như thế, thực tình trong thâm tâm của tại hạ không hề có ý định chiếm đoạt trình tiết của tiểu thư. Xin tiểu thư hiểu cho tấm lòng thành của tại hạ.

Lục Cẩm Hồng vẫn với giọng nhẹ nhàng :

- Câu chuyện xảy ra vừa rồi tiểu muội không bao giờ có ý phiền trách hiền huynh, xin hiền huynh hãy an tâm. Nhưng tiểu muội chỉ sợ từ đây tiểu muội sẽ sống cố độc suốt cuộc đời này. Tiểu muội sẽ thương tâm nếu hiền huynh không nghĩ gì đến tiểu muội.

Hàn Tùng Bá vô cùng bối rối không biết phải ứng đáp với thiếu nữ tuyệt sắc như thế nào cho xuôi chuyện.

Chợt nghe Lục Cẩm Hồng thở nhẹ :

- Hàn tiểu huynh! Hay là tiểu muội là một thiếu nữ hèn mọn không đáng cho tiểu huynh lưu tâm?

Hàn Tùng Bá vội vã lắc đầu :

- Không phải thế đâu Lục tiểu thư. Thực tình tiểu thư vốn là một trang tuyệt thế giai nhân hiếm có trên chốn giang hồ đâu có một ai dám chối từ khi được tiểu thư nghĩ tới. Nhưng...

Lục Cẩm Hồng nhìn sâu vào mắt Hàn Tùng Bá :

- Nhưng thế nào hở Hàn tiểu huynh.

Ngập ngừng một lúc, Hàn Tùng Bá thở nhẹ :

- Nhưng hiện nay tại hạ có một nỗi niềm khó giải nên không làm sao... được.

- Nỗi niềm khó giải, huynh đừng nói dối tiểu muội.

Hàn Tùng Bá chỉ nhìn Lục Cẩm Hồng do dự mãi chưa có lời nào.

Chợt, Lục Cẩm Hồng hỏi :

- Hàn tiểu huynh, hay là tiểu huynh đã thương yêu một thiếu nữ nào rồi

Tới đây Hàn Tùng Bá mới khẽ nói :

- Vâng! Tại hạ đã thương yêu một thiếu nữ trong trường hợp như vừa rồi. Tại hạ đã từng thề ước với nàng, sau khi mọi chuyện xong sẽ tới bảo trang của nàng đưa sính lễ.

- Thế à!

Lục Cẩm Hồng bật lên hai tiếng, tự nhiên hai giọt lệ từ khóe mắt tuôn ra ghen ngòa không nói thêm được lời nào nữa.

Nhìn thấy Lục Cẩm Hồng khóc, Hàn Tùng Bá rung động cả trái tim. Tự nhiên chàng cảm nghe xót thương nàng vô hạn.

Nếu không có tình yêu với Kỳ h oa nữ chàng đã phải ôm nàng vào lòng và khề bảo “Lục Cẩm Hồng, anh đã yêu em, xin em đừng khóc nữa”.

So về sắc đẹp Lục Cẩm Hồng không hề sút kém Kỳ Hoa Nữ một chút nào cả, tính tính lại dịu dàng, khôn ngoan có còn một thiếu nữ nào đáng yêu hơn nàng nữa.

Nhưng định số đã an bài Hàn Tùng Bá có muốn cũng chẳng làm sao được.

Chàng không thể xóa bỏ những lời ước thệ với Kỳ Hoa Nữ đến nay hãy còn văng vẳng bên tai.

Hàn Tùng Bá xót xa :

- Lục tiểu! Ở trên đời này mỗi người sinh ra đều có duyên số, chuyện đã xảy ra như thế không biết phải làm sao hơn được. Xin tiểu thư chớ nên quá phiền muộn mà tổn hao ngọc thể. Phần tại hạ thấy cũng đau lòng.

Lục Cẩm Hồng sụt sùi :

- Tiểu muội vẫn hiểu là như thế, nhưng trọn cả cuộc đời này tiểu muội sẽ sống trong cảnh cô đơn. Đến một ngày nào đó có thể tiểu muội sẽ tìm một ngôi chùa ở tận thâm lâm, cùng thùy nhờ bóng từ bi để rửa sạch linh hồn.

Hàn Tùng Bá hốt hoảng :

- Lục tiểu thư, Xin tiểu thư đừng làm như thế, càng khiến cho tại hạ thêm xót xa. Tiểu thư tuổi hầy còn quá trẻ, lại là một trang tuyệt thế giai nhân, còn có biết bao nhiêu những trang thiếu hiệp tài tuấn yêu thương, cầu khấn. Tiểu thư chớ nên quá phiền muộn làm uổng phí đi một thời xuân sắc của mình.

Lục Cẩm Hồng để mặc cho hai dòng lệ thương tâm chảy dài xuống má :

- Tiểu muội thành thật cảm tạ sự quan tâm của Hàn tiểu huynh, nhưng trong lòng tiểu muội đã nhất quyết như vậy rồi, không có cách nào thay đổi được, ngày nào hiền huynh và vị tiểu thư kia thành thân là lúc đó tiểu muội sẽ thực hiện ý định của mình.

Thấy Lục Cẩm Hồng đã quyết tâm biết không sao khuyên bảo được, Hàn Tùng Bá im lặng không nói nữa.

Chàng âm thầm xót thương cho người thiếu nữ đã vì yêu mình mà tuyệt vọng.

Đưa mắt nhìn lên miệng vực thấy có ánh sáng mập mờ, Hàn Tùng Bá bảo Lục Cẩm Hồng :

- Lục tiểu thư, trời đã sáng ra từ lâu rồi, chúng ta cũng nên rời khỏi đáy vực này.

Lục Cẩm Hồng lau lệ :

- Vâng!

Hàn Tùng Bá đứng dậy, Lục Cẩm Hồng cũng uể oải đứng lên theo chàng thiếu hiệp

Chàng hỏi nàng :

- Lục tiểu thư. Từ đây lên đất bằng khoảng trên ba trăm trượng. Tiểu thư có lên nổi không?

Ngước mắt lên quan sát, Lục Cẩm Hồng khe khẽ lắc đầu :

- Con đường hang này quá xa chắc chắn tiểu muội không lên nổi rồi Hàn tiểu huynh ạ?

Hàn Tùng Bá tự nhiên :

- Như thế tại hạ sẽ giúp đưa Lục tiểu thư lên đó.

Hàn Tùng Bá cấp lấy cánh tay của Lục Cẩm Hồng, sử dụng khinh công tuyệt kỹ từ từ thăng lên.

Dù sao trong khi dùng bí pháp “Nhất Dương Dẫn Đạo” cứu tỉnh Lục Cẩm Hồng hai thân thể đã kề cận bên nhau rồi giờ đây cấp lấy tay nàng chẳng có gì chàng phải phân vân.

Không bao lâu đôi nam nữ thiếu niên đã lên tới đất bằng, đưa mắt nhìn thấy trời đã vào buổi trưa.

Năm cái tử thi của bọn Thiên Linh giáo đã biến đi từ bao giờ rồi, nếu không phải bọn môn đồ tới thu nhặt thì cũng bị loài thú dữ làm mồi.

Hàn Tùng Bá hỏi thiếu nữ :

- Lục tiểu thư, trời đã quá trưa rồi, hiện giờ tiểu thư còn tính đi đâu?

Lục Cẩm Hồng bàng khuâng :

- Tiểu muội phải trở về gia trang kéo song thân mỗi lòng chờ đợi. Còn Hàn tiểu hiệp?

- Tại hạ có chuyện khẩn cấp phải đi liền. Lục tiểu thư, xin tạm biệt. Trên đường trở lại gia trang xin hết sức bảo trọng lấy thân, chắc chắn bọn cao thủ Thiên Linh giáo đón chặn các đường quan lộ. Tốt nhất, tiểu thư hãy theo các con đường nhỏ tranh tai họa có thể xảy ra một lần nữa.

Lục Cẩm Hồng cúi người :

- Vâng!

- Chúng ra hãy ra ngoài quan lộ rồi hãy chia tay.

- Vâng

Cả hai vượt qua ba ngọn núi tới quan lộ đứng lại. Hàn Tùng Bá nhìn Lục Cẩm Hồng :

- Lục tiểu thư! Tạm biệt.

Lục Cẩm Hồng nhìn Hàn Tùng Bá qua ánh lệ :

- Vâng! Tạm biệt Hàn tiểu huynh.

Không muốn kéo dài thêm phút giây lưu luyến càng đau xót trong lòng, Hàn Tùng Bá lắc mình ra xa rồi trở thuật khinh công đi nhanh như vệt mây mờ...

20. Chương 20: Biến Cố Thiếu Lâm Cổ Tự

Ánh nắng còn vương trên những cành cổ thụ hai bên đường, Hàn Tùng Bá chỉ còn cách Thiếu Lâm cổ tự chừng bảy, tám dặm.

Bên tai chàng thiếu hiệp chợt nghe có tiếng sấm chưởng xa xa từng hồi.

Hàn Tùng Bá gấp lên :

- Ôi! Thiếu Lâm cổ tự đang diễn ra trận đấu rồi chẳng?

Hàn Tùng Bá gia tăng tốc lực khinh công đi nhanh như làn khói mỏng lướt trên bầu trời.

Chàng không hiểu trận giao đấu đã diễn ra từ bao lâu rồi và khi chàng tới có còn kịp hay không?

Vì vậy, Hàn Tùng Bá đã thi triển khinh công với gần một trăm năm nội lực có sẵn trong người.

Nháy mắt Hàn Tùng Bá đã lọt vào còn đường nhỏ hai hàng tùng bá xanh rì và đến nơi.

Từ trên cao nhìn xuống, Hàn Tùng Bá trông thấy sân tràng đang hỗn loạn có tới hàng trăm cao thủ ác chiến, nhiều xác chết nằm ngổn ngang trên mặt cỏ.

Một lão nhân râu dài vừa trúng nhằm chưởng lực của một lão nhân vận áo xám gục xuống.

Bằng một động tác khẩn cấp, Hàn Tùng Bá vạch vĩa hình tròn trên cao rồi bắn xuống sân tràng.

Đạo kinh nặng như chiếc búa ngàn cân nhằm đỉnh đầu lão áo xám đi trước, chàng theo sau.

Lão này đang sắp bước tới kết liễu sinh mạng của lão nhân mặc đạo bào râu dài kia.

Lão áo xám phát giác ra đạo kinh từ trên giáng xuống lệ làng tránh đi nơi khác.

Hàn Tùng Bá cũng vừa đáp xuống sân tràng đứng uy nghi như một tiểu thiên thần.

Sự xuất hiện đột ngột của Hàn Tùng Bá đẩy lui lão áo xám khiến cho trận giao đấu ác liệt giữa song phương tức thì ngưng lại.

Chỉ vì tất cả mọi người nhìn qua thân pháp kẻ mới tới đã đạt cõi quỷ thần vô lượng.

Khi vừa đặt chân xuống sân trường, Hàn Tùng Bá quét ánh mắt qua một lượt.

Chàng nhận ra lão áo xám trên ngực có gắn phù hiệu Tổng quản Thiên Linh giáo, còn lão râu dài kia chính là Đại trưởng lão môn phái Thiếu Lâm.

Trong sân trường hai đảng có tất cả gần hai trăm người dự chiến, có trên ba mươi cái tử thi nằm la liệt khắp mọi nơi.

Dĩ nhiên trận ác chiến này đã diễn ra từ lâu và có lẽ vào buổi trưa đến giờ.

Lão Tổng quản Thiên Linh giáo cũng vừa nhận ra Hàn Tùng Bá, cất giọng trầm :

- Tiểu tử! Bản tọa cũng đang trên đường đi tìm người mãi mấy hôm không gặp; nào ngờ quý đưa đường, ma đưa lối tự nhiên chiều này người tới nơi này nạp mạng.

Hàn Tùng Bá lạnh lùng :

- Lão quý im mồm lại. Chính bản thiếu gia cũng đang tìm các người đòi món nợ máu, nay gặp các người nơi đây rồi đừng hồng sông sót lấy một mạng trở ra.

Lão Tổng quản Thiên Linh giáo trợn mắt :

- Tiểu oa nhi, chó cuồng ngạo. Nhị vị Đường chủ hãy mau thu nạp gã cho bản tọa.

- Tuân lệnh!

Hai lão niên Đường chủ Thiên Linh giáo song song tiến tới nơi Hàn Tùng Bá

Lão Đường chủ bên phải quát :

- Tiểu tử! Nạp mạng.

Cùng trong khi quát tháo lão Đường chủ vỗ một chưởng mạnh bạo ngay tâm huyết Hàn Tùng Bá.

Không nói nửa lời, Hàn Tùng Bá ung dung chấn tới một đạo kinh đối diện :

- Bộp!

Lão Đường chủ Thiên Linh giáo tháo lui nửa trượng chưa muốn đứng vững.

Lão ma đầu kinh hãi trở cặp mắt gian ác nhìn Hàn Tùng Bá không hề chớp.

Lão không ngờ nội lực của chàng thiếu hiệp lại cao thâm không thể tưởng tượng như thế.

Nội lực của chàng đến nay ngang bằng với một vị kỳ nhân bảo sao đối phương không khủng khiếp.

Nhưng sau đó lão Đường chủ Thiên Linh giáo đã quát :

- Tam Đường chủ, xuất chiến!

Theo thế gọng kìm hai lão Đường chủ Thiên Linh giáo đưa ra hai đạo kinh như chiếc búa nặng ngàn cân.

Một tả, một hữu tấn công vào Hàn Tùng Bá

Hàn Tùng Bá giận giữ hét :

- Các người phải chết!

Song chưởng của Hàn Tùng Bá chia ra một cho lão Đường chủ bên trái, một cho lão bên phải.

Chàng thiếu hiệp đã thi triển tuyệt chiêu “Triều Dương Lập Địa” với mười thành công lực.

Ầm... ầm

Hai tiếng nổ chấn động, có tiếng rống thảm khóc lòng lộn cả sân trường.

Đồng thời, một chiếc bóng bay ra ngoài rớt xuống nằm im, một chiếc bóng loạng choạng lui cả trượng.

Tam Đường chủ Thiên Linh giáo chết tại trận, lão Đường chủ kia máu nhuộm đầy mình.

Quả vô cùng khủng khiếp

Chỉ có một chiêu Hàn Tùng Bá đã đánh ngã hai cao thủ của Thiên Linh giáo. Một chết, một mang vết nội thương cực kỳ trầm trọng.

Quần ma kinh hoàng trở mắt nhìn Hàn Tùng Bá không hề nháy. Bọn chúng không thể nào tưởng tượng nổi một gã thiếu niên mới 17, 18 tuổi công lực lại cao thâm đến thế.

Chính lão Tổng quản Thiên Linh giáo cũng thoáng thốt cả người lên, cho cặp mắt chiếu hung quang nhìn Hàn Tùng Bá dò xét.

Một chớp sau, lão Tổng quản Thiên Linh giáo vỗ một chưởng khí lạnh run người.

Chẳng chút chậm trễ, Hàn Tùng Bá chấn một đạo “Triều Dương Lập Địa” nghênh đón.

Ầm!

Lão Tổng quản Thiên Linh giáo tháo lui trở về phía sau hai bước, sắc mặt xám nghịt, bộ mặt hung ác, gian xảo lại càng khó coi.

Đã chiếm thế thượng phong, Hàn Tùng Bá nghĩ thầm :

- Giờ ta cũng nên triệt hạ ba lão ma đầu này cho rồi, trước trả thù cho sư thúc, sau gây chấn động trong bọn hắc đạo võ lâm khiến chúng phải chùn bước đi một phần.

Nghĩ kĩ, Hàn Tùng Bá trụ thân hình lại vững như tòa thành hét :

- Lão ma đầu nạp mạng!

Ngọn chưởng của chàng thiếu hiệp xô tới trước mặt như cái thoi đưa. Đạo kinh mang bóng chưởng khổng lồ nặng tựa núi chụm tới lão Tổng quản Thiên Linh giáo.

Hàn Tùng Bá đã thi triển tuyệt chiêu “Triều Dương Lập Địa” với mười thành công lực.

Chàng quyết tâm triệt hạ đối phương chỉ nội trong giây lát.

Ngó thấy bóng chưởng bao trùm mấy trượng, lão Tổng quản Thiên Linh giáo kinh hãi quát :

- Tiểu quỷ quá ác độc.

Theo tiếng quát lão ma đầu nhanh lẹ vỗ một chưởng với toàn bộ nội lực, buốt lạnh kinh người.

Ầm!

Lão Tổng quản Thiên Linh giáo không chịu nổi kinh lực rống lên một tiếng mồm phún máu đào, mang vết nội thương rất là trầm trọng.

Hàn Tùng Bá chưa chịu ngưng tay lại hét :

- Nằm xuống!

Chàng thiếu hiệp cất ngọn chưởng lên toan lăm mình tới kết liễu sinh mạng lão ma đầu.

Chợt có tiếng quát :

- Tất cả lâm chiến!

Tiếp đó có nhiều luồng kinh lực bạo vũ từ các hướng đổ vào vị trí Hàn Tùng Bá.

Tên Đường chủ đã ra lệnh cho chúng cao thủ, lẫn môn đồ Thiên Linh giáo tấn công Hàn Tùng Bá để cứu nguy cho lão Tổng quản trong cơ vạn tử nhất sinh.

Phát giác ra nhiều luồng kinh sắp tới bên mình, Hàn Tùng Bá thu hồi ngọn chưởng, cất bồng thân mình lên cao ba trượng tránh khỏi tất cả các luồng kinh lực.

Chàng nhận thấy có trên ba mươi tên cao thủ lẫn môn đồ Thiên Linh giáo bao vây chàng.

Máu căm thù sôi lên sùng sục, Hàn Tùng Bá đáp trở xuống mặt đất như vị tà thần giáng hạ

Chân chưa chạm đất Hàn Tùng Bá đã hét :

- Các ngươi muốn chết!

Cả tả, hữu chuông của chàng thiếu hiệp quay đi vòng mãn nguyệt cuộn cuộn tuôn ra từng đạo kinh có sức nặng ngàn cân nhằm vào tất cả ba mươi tên này.

Loạt tiếng sấm chuông nổ vàng kèm theo nhiều tiếng rú thảm khốc kéo dài một lúc.

Sân tràng chợt lại im đi.

Trên mặt sân cỏ đã có thêm mười hai cái tử thi trúng nhằm chuông lực của Hàn Tùng Bá.

Quả vô cùng khốc liệt

Công lực của chàng thiếu hiệp quả nhiên quỷ thần run sợ.

Chúng môn đồ còn sống sót khủng khiếp phóng ra ngoài đứng im như những pho tượng.

Hàn Tùng Bá quét cặp mắt đầy sát khí nhìn sang quần ma cất giọng rợn người :

- Hãy xem đó làm gương tên nào dám to gan bước tới là tên đó phải chết.

Chẳng có một tên cao thủ, môn đồ nào dám động đây.

Hàn Tùng Bá từ từ bước tới gần lão Tổng quản Thiên Linh giáo giọng ngon chuông lên :

- Ác ma! Hãy đền tội.

Bộp!

Một tiếng rú thê thảm. Thân hình to lớn của lão Tổng quản Thiên Linh giáo đổ xuống.

Quần ma há hốc mồm tròn tròn trắng con mắt nhìn thân hình nhuộm máu của lão Tổng quản Thiên Linh giáo.

Lão Tổng quản là nhân vật đứng hàng thứ năm trong Thiên Linh giáo không chống nổi hai chiêu của chàng thiếu hiệp thì còn cao thủ nào dám đối diện với chàng?

Hàn Tùng Bá toan phát động thể công vào chúng môn đồ Thiên Linh giáo, nhưng chợt nhớ lại lời dặn dò của sư thúc Tống Phùng Chân liền ngưng đi.

Chàng nhìn bọn chúng :

- Các người hãy về bảo trước với lão đại ác ma Thiên Linh giáo sẽ có ngày bản tiểu gia tới tìm lão đòi món nợ máu mà lão đã vay. Giờ ta tạm thời hỉ xả cho các người. Tất cả hãy mau rời khỏi nơi này đừng chờ ta đổi ý.

Chúng môn đồ Thiên Linh giáo chẳng dám nữa lời, thu nhận tử thi đồng bọn rồi lanh lẹ ra đi...

21. Chương 21: Tiếp Tục Trên Đường Sứ Mạng

Chờ chiếc bóng cuối cùng của tên môn đồ Thiên Linh giáo khuất dạng rồi, Hàn Tùng Bá quay lại gặp ngay vị Trưởng lão Thiếu Lâm cổ tự cung kính :

- Bọn bản tăng xin đa tạ công đức cao dày của thiếu hiệp. Bản tăng xin cung thỉnh thiếu hiệp vào trong.

Hàn Tùng Bá đáp lễ :

- Chỉ một chút công nhỏ chẳng có gì đáng kể. Xin đại sư yên tâm.

Vị Trưởng lão râu dài hướng đường đi trước, Hàn Tùng Bá theo sau. Vào tới đại diện vị Trưởng lão râu dài phân ngôi chủ khách cùng Hàn Tùng ngồi xuống ghế. Chàng trông thấy lão Trưởng lão râu dài rót trà mời Hàn Tùng Bá cùng uống.

Sau chung trà, Hàn Tùng Bá nói mau :

- Thừa đại sư, tại hạ tới đây có chuyện rất khẩn cấp. Chẳng hay vị cao nhân nào thay thế cho Chương môn nhân?

Vị Trưởng lão ôn tồn :

- Đại trưởng lão nay đã mang lấy trọng thương, bần tăng là đệ nhất Trưởng lão sẽ thay cho Chương môn nhân có thể hầu chuyện với thiếu hiệp. Chẳng hay thiếu hiệp có điều gì chỉ giáo chẳng?

Chưa đáp lời lão đệ nhất Trưởng lão Hàn Tùng Bá thò tay vào lòng lấy cảnh huyền ngọc môn hiệu Thiếu Lâm trao qua :

- Xin đại sư nhìn kỹ tấm môn hiệu quý môn này trước khi vào câu chuyện.

Đệ nhất Trưởng lão Thiếu Lâm cầm tấm môn hiệu nhìn qua khẽ sững sốt lên :

- Thiếu hiệp! Do đâu thiếu hiệp lại có tấm phù hiệu của Chương môn nhân của tề phái?

- Chính lão Chương môn nhân của quý phái trao bảo vật này cho tại hạ và chờ đến đây.

Đệ nhất Trưởng lão có vẻ băn khoăn :

- Thiếu hiệp! Chương môn nhân tề phái có chuyện gì cần kíp lại cậy nhờ thiếu hiệp tới đây?

- Hiện lão Chương môn quý phái đang bị lão đại ác ma Triệu Vô sanh cầm tại tuyệt ngục Địa Ma giáo cùng bảy vị Chương môn nhân khác.

Lão đệ nhất Trưởng lão kinh hãi :

- Thiếu hiệp, chuyện đã xảy ra từ bao giờ?

- Chuyện xảy ra cách đây vài hôm, lão Chương môn nhân quý phái nhờ tại hạ khẩn cấp tới đây báo tin để quý đại sư chuẩn bị đối phó cùng bọn Địa Ma giáo, không ngờ bọn chúng đã đến đây trước rồi.

Chàng thiếu hiệp thuật lại trận giao đấu giữa tám vị Chương môn nhân cùng lão Địa Ma Vương Triệu Vô và đồng bọn cho lão đệ nhất Trưởng lão Thiếu Lâm nghe, sau cùng tám lão Chương môn nhân đều thảm bại và bị nhốt trong tuyệt ngục trong số đó có chàng nữa.

Đệ nhất Trưởng lão Thiếu Lâm buông tiếng thở dài :

- Hàn thiếu hiệp, quả thật đây là tai ách của bản môn và đại họa của bạch đạo giang hồ. Bần tăng sẽ khấp cấp tin ười một đại môn phái. Đồng thời mở một cuộc mật hội cùng các vị chấp chương xem phải tìm phương cách nào cứu vãn tình hình. Hàn thiếu hiệp, võ công của lão Triệu Vô đến nay ở mức độ nào?

Hàn Tùng Bá trang nghiêm :

- Thừa đại sư, võ công của lão Đại ma đầu Triệu Vô cao thâm quỷ thần vô lượng. Chiêu thức “Lôi Âm Thất Sắc” của lão chưa có một vị Chương môn nhân nào trong tám đại môn phái đỡ nổi hai chiêu, thật khó sử dụng công lực tới Địa Ma cung giải thoát cho chư vị tiền bối. Hơn nữa, lúc còn trong tuyệt ngục tại hạ được biết lão Triệu Vô sẽ hành quyết tất cả nếu lão hủy diệt được mười hai môn phái. Cứ theo thiên ý của tại hạ trong cuộc mật hội sắp tới chư vị nên dùng thế thủ bảo toàn môn phái hơn là sử dụng thế công chắc chắn sẽ bị thảm hại hoàn toàn đồng thời các vị Chương môn nhân sẽ bị giết liền sau đó.

Lão đệ nhất Trưởng lão sáng ngời sắp tỉnh quang :

- Nhưng lời của Hàn thiếu hiệp như làn gió vén đám mây mù, bần tăng vô cùng cảm tạ. Chắc chắn bần tăng sẽ bàn bạc cùng chư vị hiền hữu các đại môn phái tạm thời ra lệnh cho chúng môn đồ rút lui vào bóng tối theo chiến pháp án binh bất động, để chư vị Chương môn nhân khỏi bị lão Triệu Vô hành quyết, chờ thời cơ thuận tiện sẽ hành động sau.

Hàn Tùng Bá gật đầu;

- Đại sư chí lý, chỉ có phương thức đó mới tạm thời cứu vãn sinh mạng chư vị Chương môn nhân đang trong tuyệt ngục mà thôi, ngoài ra chẳng còn cách nào khác hơn nữa.

Nhìn sang phía Đại trưởng lão đang nằm, Hàn Tùng Bá hỏi đệ nhất Trưởng lão :

- Đại sư, hiện này bệnh tình của Đại trưởng lão ra như thế nào?

- Bần tăng đã cho Đại trưởng lão uống ba viên linh đan, vết nội thương có thể chữa trị được, bần tăng sẽ ôn đồ đưa Đại trưởng lão đến một nơi an toàn trong đêm nay. Thiếu hiệp cũng nên lưu lại nơi đây một đêm nghỉ ngơi rồi sáng mai sẽ lên đường.

- Vâng! Tại hạ xin lãnh ý.

Bữa cơm chay được dọn ra cho Hàn Tùng Bá dùng xong vào hậu phòng tịnh dưỡng.

Trong khi đệ nhất Trưởng lão một mặt trị vết nội thương gấp cho Đại trưởng lão, mặt khác truyền lệnh cho chúng môn đồ thay nhau canh gác cực kỳ nghiêm mật, đề phòng bọn môn đồ Thiên Linh giáo kéo tới trả thù.

Trời chưa sáng Hàn Tùng Bá từ giả đệ nhất Trưởng lão và các vị cao tăng lên đường.

Chàng ra quan lộ, trở lại con đường cũ tiếp tục sứ mạng đi tìm thân mẫu Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc. Nhận xem sự thực năm xưa thế nào và tung tích phụ thân Hàn Cầm đến nay còn sống hay chết thật rồi.

Giờ chàng chưa thể quay lại Địa Ma giáo vì một mình chưa đủ sức đối phó vùng Địa Ma Vương Triệu Võ. Chàng đi tìm Hàn Cầm trước, chuyện Vương Hậu Chi Hoa sẽ tính sau. Hàn Tùng Bá đi trọn buổi sáng, trưa ngừng nghỉ tại một thị trấn nhỏ dùng cơm rồi lại lên đường.

Chiều xuống dần.

Hàn Tùng Bá đã tới một dãy đồi thấp. Cảnh vật trời chiều một màu tươi đẹp, hoa lá xanh xanh chen lẫn tím hồng. Vừa đi chàng vừa ngắm cảnh mà nghe nhẹ nhõm cả tâm hồn, bao nhiêu điều phiền toái xóa tan trong giây phút. Thành linh trong lúc đó, bên tai Hàn Tùng Bá nghe có tiếng thét la ở phía trước, trong đó có loạt tiếng cười khà vô cùng nham nhở. Hiểu ngay nơi kia đang có trận giao đấu, Hàn Tùng Bá phóng nhanh tới để coi đây thuộc hạng người nào.

Từ trước con đường này thường xảy ra những trận giao tranh và cường hiếp thiếu nữ, nên Hàn Tùng Bá nghi ngờ đã có một bọn dâm ma nào đang uy hiếp nạn nhân. Chớp mắt, Hàn Tùng Bá đã tới. Tiếng la hét ở phía trong ngọn đồi, lẫn lộn mấy tiếng sấm chưởng nổ rền. Hàn Tùng Bá lạnh lẽo bắn mình lên đỉnh đồi, quét mắt sang phải trong.

Dưới chân đồi kia đã thấy có ba người đàn ông áo xám đang vây đánh một ả thiếu phụ áo đỏ. ả thiếu phụ này đang thất thế đứng kề một miệng vực ở về phía sau lưng. Lập tức, Hàn Tùng Bá phóng mình sang ẩn sau gộp đá đưa mắt nhìn kỹ. Chàng nhận ra đó là ba lão ma đầu Địa Ma cung mặt mũi hung ác, còn ả thiếu phụ áo đỏ là người đàn bà trạc tuổi ba mươi cực kỳ xinh đẹp.

Hai đảng đã ngưng đấu. Lão ma đầu hói trán nhìn ả thiếu phụ áo đỏ cười khà.

- Ha ha... Giáo chủ lệnh cho bọn bản tọa đi tìm phu nhân khắp nơi, để thỉnh mời phu nhân hồi cung, chỉ tại phu nhân quá ương ngạnh nên bắt buộc bọn ta phải động thủ. Giờ phu nhân đã ở trong cái thế cùng đồ, tuyệt lộ, thấy cũng nên thi hành mệnh lệnh của Giáo chủ rồi.

Thiếu phụ tuyệt đẹp trừng đôi mắt :

- Bản nương đã bảo với các ngươi rồi, thà chết thì thôi, chứ ta không bao giờ trở lại ma cung gặp lão Địa Ma Vương Triệu Võ nữa. Các ngươi đừng cuồng vọng vô ích.

Nàng trở tay xuống vực, khảng khái :

- Nếu các ngươi bức bách bản nương sẽ nhảy xuống vực này. Các ngươi nghe rõ chứ?

Lão ma đầu sói tóc hừ như ma hú :

- Như thế là phu nhân đã bắt buộc bọn bản tọa hành động rồi đây.

Cả ba lão ma đầu Địa Ma giáo chuẩn bị phóng tới chụp bắt ả thiếu phụ áo đỏ.

Ả thét lạnh lạnh :

- Ngưng lại! Các ngươi tiến tới ta sẽ quyên sinh.

Mồm thét, ả thiếu phụ áo đỏ lùi lại đứng sát miệng vực sẵn sàng lao xuống đó. Sự tình khiến cho ba lão ma đầu Địa Ma giáo phải dừng lại, đưa mắt nhìn ả thiếu phụ áo đỏ để đo lường làm cách nào có thể bắt được đối phương mà chẳng tổn hại gì. Phần ả thiếu phụ áo đỏ thấy đã quyết tâm làm theo ý định của mình chứ không lùi bước.

Tình trạng của ả thiếu phụ áo đỏ này chẳng khác gì Lục Cẩm Hồng lúc nọ cũng bị năm tên ma đầu Thiên Linh giáo bao vây và cũng đứng bên bờ vực thẳm. Giờ ả thiếu phụ áo đỏ chỉ thoáng nhận ra ba lão ma đầu Địa Ma giáo chực phóng tới là nằng lười một bước rơi vào lòng vực không có cách nào cứu vãn kịp.

Hàn Tùng Bá nhủ thầm :

- Thế ta cũng nên can dự vào chuyện này xem ả đàn bà áo đỏ kia là ai, sao ba lão ác ma kia lại gọi bằng phu nhân và bảo theo chúng trở về ma cung gặp lão Đại ma đầu Triệu Võ. Phải chăng...

Chàng thiếu hiệp ngưng lại không dám nghĩ tới điều đó. Chỉ vì trong đầu óc của chàng thoáng hoài nghi về lai lịch của ả thiếu phụ áo đỏ kia.

Không chút chậm trễ Hàn Tùng Bá ra khỏi gộp đá, bắn mình tới hết :

- Tất cả hãy ngưng lại cho bản tiểu gia.

Đang lúc bắn mình tới, Hàn Tùng Bá đã triển ra một loạt chỉ phong sắc bén nhắm vào ba lão ma đầu Địa Ma giáo. Chỉ ảnh nhanh như làn chớp. Ba lão ma đầu nghe có tiếng vùn vụt ở sau lưng hốt hoảng xê mình tránh đi nơi khác, các đạo chỉ phong chỉ cách bọn chúng trong một đường tơ.

Ba lão ma đầu Địa Ma cung quay lại trở mắt nhìn Hàn Tùng Bá coi đó là ai. Khi nhận ra gương mặt đẹp tuyệt thế của Hàn Tùng Bá cả ba lão ma đầu cùng “ồ” lên một tiếng

Hàn Tùng Bá hét :

- Các người hãy lui ra.

Loạt chỉ phong nhằm ba lão ma đầu chỉ ra bắn vùn vụt tới lẹ như tia sét. Bọn lão ma đầu Địa Ma giáo lại phóng sang hai phía lẩn tránh loạt chỉ phong này.

Bây giờ Hàn Tùng Bá mới quay lại ả thiếu phụ áo đỏ, khe khẽ giọng :

- Nữ tiên bối hãy mau tránh khỏi bờ vực, bọn lão ma đầu này đã có tại hạ xử lý rồi.

Ả thiếu phụ áo đỏ nhìn Hàn Tùng Bá bằng đôi mắt tỏ lòng cảm tạ, rồi bước tới đứng một chỗ an toàn chờ trận giao đấu giữa Hàn Tùng Bá và ba lão ma đầu Địa Ma giáo diễn ra. Dù sao, ả thiếu phụ áo đỏ cũng hết sức lo ngại cho Hàn Tùng Bá bởi thấy tuổi chàng hãy còn quá trẻ chẳng hiểu công lực đã tới đâu lại dám đương đầu cùng một lúc ba vị cao thủ của Địa Ma giáo như thế.

Ý định của ả thiếu phụ áo đỏ nếu Hàn Tùng Bá sa cơ là nàng sẽ phóng vào sân tràng trợ lực.

Lão ma đầu sói trán tỏ tay vào mặt Hàn Tùng Bá :

- Tiểu tử! Bọn bản tọa đang đi tìm người đây, không ngờ người lại tự nguyện tới nơi này nạp mạng. Thôi hãy mau bỏ tay chịu trói cho rồi, đừng chờ bọn ta ra sức

Hàn Tùng Bá ngạo mạn :

- Cám mờm! Trước khi đưa hồn các người vào địa ngục, thấy các người cũng cần lưu danh hiệu để bản thiếu gia nhắn tin với lão đại ác ma Triệu Võ rằng nay các người đã chết rồi.

Lão ma đầu sói trán :

- Tiểu tử đừng tự thị. Hãy nghe cho rõ, bản tọa giữ chức vị Hộ pháp trong Địa Ma cung, còn hai vị lão đệ kia đều là Phó hộ pháp. Nay người đã rõ thì có chết cũng chẳng có điều gì ân hận

Dứt câu, lão Hộ pháp Địa Ma giáo vỗ ra một chưởng sấm sét.

22. Chương 22: Trừ Kẻ Ác Gian

Chẳng nói một lời, Hàn Tùng Bá huy động đơn chưởng tiếp lấy chưởng lực sấm sét của lão Hộ pháp Địa Ma giáo.

Ầm!

Lão Hộ pháp Địa Ma giáo lui một bước, toàn thân đều rung động vì nội lực gần một trăm năm của Hàn Tùng Bá. Trong khi Hàn Tùng Bá hãy còn đứng vững như quả cổ sơn, chứng tỏ nội lực của lão ma đầu còn kém hơn chàng.

Trong thâm tâm trước khi xuất hiện trên sân tràng, Hàn Tùng Bá đã có ý định giết ba lão ma đầu Địa Ma giáo để gây chấn động như lần cứu nguy Lục Cẩm Hồng, nên chàng hét :

- Lão ma đầu, ngươi phải chết!

Cùng với chữ “chết” Hàn Tùng Bá chấn ra một chiêu “Triều Dương Lập Địa” mười thành công lực. Bóng chưởng khổng lồ kèm kinh lực bạo vũ chụp xuống đầu lão Hộ pháp Địa Ma giáo.

Ngó thấy bóng chưởng lão Hộ pháp Địa Ma giáo kinh hãi gầm vang :

- Tiểu quỷ quả độc hiểm.

Lão Hộ pháp Địa Ma giáo huy cộng hữu chưởng tạo kinh phong ngăn bóng chưởng khổng lồ lại.

Ầm!

Lão Hộ pháp Địa Ma giáo lắc lư thân mình như cành cây trước gió mạnh, hai chân sau cày sâu dưới đất, mặt mũi xám ngắt, hơi thở nặng nề. Lão ma đầu đứng vững lại trở mắt nhìn Hàn Tùng Bá vừa kinh dị lại vừa hãi hùng.

Mới có cách nay có mấy hôm. Hàn Tùng Bá đã như hai con người khác hẳn quả khó mà tưởng tượng nổi. Lão Hộ pháp Địa Ma giáo ngẩn ngơ không hiểu do đâu lại có chuyện như hoang đường này.

Lão Hộ pháp Địa Ma giáo có biết đâu trong tuyệt ngục đã được sáu vị Chưởng môn nhân trong tám đại môn phái truyền nội lực cho chàng nên chẳng mấy chốc chàng đã trở thành một nhân vật thần quái như thế.

Thắng chưởng đầu, hùng khí bốc ra trên gương mặt của Hàn Tùng Bá, chàng thét :

- Cho ngươi chết.

Chữ “chết” vừa dứt, Hàn Tùng Bá đã ra chiêu “Triều Dương Lập Địa” sấm chớp.

Lão Hộ pháp Địa Ma giáo trông thấy kinh lực quá khủng khiếp của chiêu “Triều Dương Lập Địa” quát :

- Bản tọa liệu chết với ngươi

Lão ma đầu cất luôn cả song chưởng huy động liên miên tạo kinh phong chống đỡ

Ầm!

Lão Hộ pháp Địa Ma giáo bị hất ra phía sau cả bước, mồm phun máu tươi, hét muốn đứng vững.

Quyết giết cho bằng được lão Hộ pháp Địa Ma giáo, Hàn Tùng Bá lại hét :

- Sao còn đứng đó.

- Chàng xê mình lên gỡ ngọn hữu chưởng vận công toan vỡ xuống đỉnh đầu lão Hộ pháp Địa Ma giáo kết liễu sinh mạng.

Cả hai lão Hộ pháp đồng thanh quát :

- Không được thương hại Hộ pháp.

Hai đạo kinh như búa thiên lôi từ hai phía chấn vào vị trí Hàn Tùng Bá.

Hàn Tùng Bá nổi giận hét :

- Chỉ tại hai người hết muốn sống.

Song chưởng của Hàn Tùng Bá chia thành hai phía, nhằm ngay bóng chưởng to lớn của kẻ thù triển khai chiêu “Triều Dương Lập Địa”...

Ầm... Ầm...

Hai tiếng rống thảm liệt nổi lên. Hai chiếc bóng cùng bay ra ngoài một lúc. Coi rõ lại, hai lão Phó hộ pháp Địa Ma giáo đã nằm sõng soài trên mặt cỏ, máu nhuộm đầy mình..

Dĩ nhiên cả hai đã chết rồi.

Lão Hộ pháp Địa Ma giáo trở cặp mắt quỷ nhìn hết hai cái tử thi của đồng bọn đến nhìn Hàn Tùng Bá hết sức kinh hoàng. Chỉ có một chưởng mà đối phương đã đánh ngã hai cao thủ hữu hạng trong Địa Ma giáo, quả thật khó có thể tưởng tượng đối với lão ma đầu.

Giết hai lão ma đầu xong, đưa mắt nhìn qua thấy lão Hộ pháp Địa Ma giáo đứng chết sững như pho tượng, Hàn Tùng Bá lắc mình tới hét :

- Người còn đứng chi đây.

Ngọn hữu chưởng của Hàn Tùng Bá cất lên toan vỗ một đạo kinh. Lão Hộ pháp Địa Ma giáo giật mình, hú lên một tiếng bỗng cất thân mình phóng đi mất dạng. Đang lúc kinh hoàng lão ma đầu không cần nhớ tới hai cái tử thi đồng bọn nằm trên bãi cỏ để đưa trở về ma cung chôn cất.

Trận đấu diễn ra trong nháy mắt giữa một chàng thiếu hiệp và ba lão ma đầu thuộc hàng thượng đẳng của Địa Ma giáo, rốt cuộc hai lão vong mạng, quả thật hiếm thấy trên chốn giang hồ. Hiển nhiên công lực của Hàn Tùng Bá giờ đây đã là một tuyệt đại cao thủ võ lâm sánh hàng kỳ, quá khách.

Bây giờ Hàn Tùng Bá thu hồi thân thủ quay sang nhìn ả thiếu phụ áo đỏ. Thiếu phụ áo đỏ lộ niềm vui trên gương mặt đẹp khi trông thấy Hàn Tùng Bá đã thắng trận.

Nàng bước tới trước mặt Hàn Tùng Bá thi lễ :

- Bản nương xin có lời thành tâm cảm tạ công ân cứu tử của thiếu hiệp, trọn cuộc đời này hần chẳng bao giờ dám quên.

Hàn Tùng Bá khoát tay :

- Nữ tiên bối chớ quan tâm đến một chút công mọn. Tại hạ muốn biết cao danh của nữ tiên bối để dễ dàng xưng hô?

- Giọng nói của thiếu phụ áo đỏ trong như suối ngọc :

- Bản nương tộ danh là Mộc Trầm Hương, chẳng hiểu danh hiệu của thiếu hiệp là gì?

Hàn Tùng Bá thành thật :

- Tiểu danh của tại hạ là Hàn Tùng Bá.

Trên gương mặt xinh đẹp của thiếu phụ áo đỏ Mộc Trầm Hương hiện lên vẻ ngạc nhiên :

- Hàn thiếu hiệp! Phải chăng thiếu hiệp là địch tử của Vô Dịch Thần Kiếm Hàn đại hiệp.

Hàn Tùng Bá khẽ gật đầu :

- Đúng vậy nữ tiên bối. Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm chính là gia phụ.

Mộc Trầm Hương hỏi :

- Hàn thiếu hiệp, bản nương tò mò muốn biết điều này. Phải chăng thiếu hiệp có mối gia thù phải trả cùng lão đại ma vương Triệu Vô?

Cặp tinh quang của Hàn Tùng Bá chớp ngời :

- Vâng! Do nơi đâu nữ tiên bối biết rõ chuyện này.

Mộc Trầm Hương tự nhiên :

- Thiếu hiệp chưa rõ. Tất cả cao thủ trong hai đạo hắc, bạch giang hồ đều hay biết chuyện oán thù của Hàn gia trang với lão Địa Ma Vương Triệu Vô, bản nương hiểu rõ hơn ai cả..

- Nghe thấy Hàn Tùng Bá phăng tới :

- Nữ tiên bối! Lúc này tại hạ ẩn phía sau gộp đá có nghe câu chuyện giữa nữ tiên bối và ba lão ma đầu kia, hình như nữ tiên bối trước đây có mối liên hệ với Địa Ma cung.

Mộc Trầm Hương gật đầu :

- Hàn thiếu hiệp nghĩ rất đúng, năm xưa bản nương là vợ cả của lão Địa Ma Vương Triệu Vô, nhưng nay thì không còn nữa, ta đã ra đi từ lâu rồi.

Hàn Tùng Bá mở tròn đôi mắt :

- Ô! Ra như thế...

Nhìn Mộc Trầm Hương một lúc thật lâu chứng tỏ sự kinh dị. Hàn Tùng Bá chợt nói :

- Nữ tiên bối. Tại hạ có một câu chuyện về Địa Ma cung muốn khi qua chẳng hiểu nữ tiên bối có thể cho tại hạ biết được không?

Mộc Trầm Hương đáp không do dự :

- Hàn thiếu hiệp cứ hỏi, bản nương sẽ đáp ứng những điều hiểu biết trong Địa Ma cung với thiếu hiệp sẽ không giấu diếm một chuyện nào cả bởi vì hiện nay thiếu hiệp là vị ân nhân cứu mạng của bản nương.

Hàn Tùng Bá nghiêm chỉnh lên :

- Nữ tiên bối. Tại hạ muốn biết hiện nay thân mẫu của tại hạ Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận có ở trong Địa Ma cung hay không?

Mộc Trầm Hương khẽ gật đầu :

- Dĩ nhiên là phải có rồi Hàn thiếu hiệp. Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận hiện đang ở trong Địa Ma cung và là vợ của lão Địa Ma Vương Triệu Vô.

Hàn Tùng Bá rung tận đáy lòng khi nghe Mộc Trầm Hương tiết lộ thân mẫu chàng hiện là áp trại phu nhân của lão Địa ma đầu Triệu Vô vốn là kẻ đại gia thù của họ Hàn. Thân mẫu chàng từng nổi danh là một người đàn bà trung trinh lại có thể hành động dễ tiện đến thế sao?

Ngưng đi một lúc để trấn áp cơn xúc động quá mạnh trong lòng, Hàn Tùng Bá tiếp :

- Nữ tiên bối! Sự thực năm xưa tình trạng của thân mẫu tại hạ như thế nào, nữ tiên bối có rõ chăng?

Mộc Trầm Hương đáp chẳng nghĩ ngợi :

-Bản nương rất rõ chuyện này?

- Sao thể hờ nữ tiên bối?

- Vương Hậu Chi Hoa đã bị lão Triệu Vô đầu độc bằng một loại kỹ dâm tối thượng nên mới ra như thế.

Hàn Tùng Bá thoáng thất :

- Nữ tiên bối, quả thật như thế sao?

- Quả thật chẳng sai. Trước kia chính là bản thân bản nương cũng bị lão Địa Ma Vương Triệu Vô đầu độc bằng chất kỳ dâm đó đến phải mất đi tri giác bỏ chồng theo lão. Vương Hậu Chi Hoa chỉ là người đến sau ta.

Đến đây, Hàn Tùng Bá đã thấy có ánh sáng về chuyện ngoại tình của thân mẫu chàng năm xưa trên đỉnh núi Thổ Hành, chàng lại phóng tới :

- Nữ tiên bối, loại kỳ đàm kia tên gọi là gì?

- Lạc Cảnh Xuân đan

- Hiệu lực của Lạc Cảnh Xuân đan như thế nào hử tiên bối.

- Kẻ uống nhầm kỳ đàm Lạc Cảnh Xuân đan sẽ mất hết tri giác quên chuyện quá khứ, đêm ngày chỉ biết đòi hỏi dục vọng mà thôi.

Năm xưa bản nương đã ở trong tình trạng này năm năm trời.

Lúc Vương Hậu Chi Hoa ở trên ngọn núi Thổ Hành sơn đã bị lão đại đàm ma cho uống kỳ đàm nên sau đó không còn hiểu biết gì nữa theo làm vợ lão cho đến bây giờ.

Hàn Tùng Bá phẫn chấn lên vì chiều nay bỗng tìm ra sự thật về chuyện thông đàm của mẫu thân chàng. Chàng hỏi :

- Nữ tiên bối. Hiện nay trên chốn giang hồ có thứ thần dược nào hóa giải chất kỳ đàm lạc cảnh xuất đan hay không.

Mộc Trầm Hương gật đầu :

- Đương nhiên là phải có Hàn thiếu hiệp ạ. Bằng không để nay chắc chắn bản nương vẫn còn đang trong tình trạng mê man như Vương Hậu Chi Hoa chứ không phải bình thường như thế này đâu.

- Thần đan đó tên gọi là gì nữ tiên bối.

- Vạn Diệu linh đan!

- Vị thần y nào có Vạn Diệu linh đan thế hử nữ tiên bối?

- Chỉ có một người ngoài ra không có vị thần y quái khách nào có Vạn Diệu linh đan cả Hàn thiếu hiệp.

- Người này là ai nữ tiên bối?

- Chính lão Đại ma đầu Triệu Võ có thần dược Vạn Diệu linh đan bởi lão có độc dược đầu độc người thì đương nhiên phải có loại hóa giải.

Câu chuyện càng lúc càng thêm ly kỳ, quái dị, làm Hàn Tùng Bá đã phải ngẩn ngơ.

Chàng lại tiếp :

- Nữ tiên bối, chính lão Địa Ma Vương Triệu Võ cho nữ tiên bối uống Vạn Diệu linh đan hóa giải kỳ đàm Lạc Cảnh Xuân đan để trở lại con người bình thường đấy à?

Mộc Trầm Hương lắc đầu :

- Không đúng thế đâu Hàn thiếu hiệp. Có bao giờ Triệu Võ cho những mỹ nhân của lão uống Vạn Diệu linh đan để được bình an vô sự, vô tình ta thấy được thần đan này uống vào nên mới hồi tâm đấy thiếu hiệp.

Ánh mắt Hàn Tùng Bá sáng rực niềm hy vọng :

- Nữ tiên bối! Lão Địa Ma Vương Triệu Võ cất giấu Vạn Diệu linh đan ở nơi nào?

- Ở trong mật phòng của lão.

- Mật phòng nằm ở đâu nữ tiên bối?

- Mật phòng sát bên lịnh phòng của lão bất kỳ là ai không được tới nơi này, ngoài trừ ái thiếp của lão và Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn.

Mộc Trầm Hương hỏi lại Hàn Tùng Bá :

- Có phải Hàn thiếu hiệp muốn tới Địa Ma cung đánh cắp thần dược Vạn Diệu linh đan chẳng.

Hàn Tùng Bá không giấu diếm :

- Đúng vậy nữ tiên bối, tại hạ cần phải tới Địa Ma cung một phen đánh cắp thần đan dược Vạn Diệu linh đan hóa giải dâm độc Lạc Cảnh Xuân đan cho thân mẫu trở lại bình thường và cũng để giải oan cho người nữa. Nhưng nữ tiên bối có biết lão Triệu Võ đang nhốt mẹ của tại hạ ở phòng nào không?

- Vương Hậu Chi Hoa hiện đang ở trong Bách Lạc viện. Đây chính là nơi hưởng lạc của lão Triệu Võ, các mỹ nhân bị cấm không được ra ngoài và chúng môn đồ cũng không được tới lui, kẻ nào vi phạm sẽ bị hành quyết.

- Trong Bách Lạc viện này có tất cả bao nhiêu mỹ nhân nữ tiên bối?

- Có tất cả mười hai mỹ nhân nhưng Vương Hậu Chi Hoa là vợ chính thức của lão Triệu Võ, còn bao nhiêu chỉ là ái thiếp để lão hưởng lạc thôi.

- Lão Triệu Võ có hậu bối nào không nữ tiên bối?

- Lão không có đích nam, có mười mấy năm về trước Vương Hậu Chi Hoa sinh hạ một ả nữ nhi thôi.

- Ồ con gái lão Đại ma đầu tên gọi là gì nữ tiên bối?

- Lão Triệu Võ đặt cho ả tên là Triệu Linh Cơ, năm nay khoảng 15, 16 tuổi. Cô bé này lớn lên xinh đẹp chẳng kém gì Vương Hậu Chi Hoa lúc còn là thiếu nữ. Nàng ta thường hay ra chốn giang hồ du ngoạn, cách đây mười mấy hôm bản nương có gặp nàng nơi ngã ba quan lộ.

Hàn Tùng Bá hỏi dồn :

- Triệu Linh Cơ có tỏ nổi niềm tâm sự gì cùng tiên bối không?

- Không, chỉ thở than cảnh sống cô độc của mình chứ không có tâm sự gì cả.

- Thế sao nữ tiên bối không hỏi thêm về chuyện mẫu thân nàng hiện nay thế nào?

- Bản nương đã hỏi qua. Nàng cho biết Vương Hậu Chi Hoa là người mẹ mất trí tự nhiên chứ không rõ mẹ nàng bị Triệu Võ đầu độc.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, chợt Hàn Tùng Bá nói mau :

- Nữ tiên bối. Giờ tại hạ xin tạm chia tay sau này có dịp sẽ gặp lại nữ tiên bối.

Chàng thiếu hiệp định phóng mình lên ngọn núi thì Mộc Trầm Hương đã gọi giật :

- Thiếu hiệp, khoan đã!

Hàn Tùng Bá ngưng thân thủ :

- Nữ tiên bối còn điều gì chỉ giáo tại hạ nữa chăng?

Mộc Trầm Hương hỏi lại :

- Giờ Hàn thiếu hiệp định đi đâu?

- Tại hạ sẽ tới Địa Ma cung tìm mẫu thân xem tình trạng hiện nay như thế nào.

- Hàn thiếu hiệp định vào Bách Lạc viện?

- Vâng

- Bách Lạc viện là chỗ hưởng lạc ngày đêm của lão Địa Ma Vương Triệu Võ, phía trong có tới hàng mấy trăm phòng Hàn thiếu hiệp muốn tìm không phải dễ dàng gì đâu.

Hàn Tùng Bá băng khuâng :

- Thế tại hạ...

- Bản nương sẽ đích thân dẫn Hàn thiếu hiệp đến Bách Lạc viện để gặp Vương Hậu Chi Hoa và luôn tiện chỉ cho thiếu hiệp biết muôn mật phòng chứa các loại linh đan của lão Triệu Võ trong đó có cả thần đan Vạn Diệu linh đan nữa.

Hàn Tùng Bá vô cùng cảm khái :

- Tại hạ xin cảm tạ sự quan tâm của nữ tiên bối đối với tại hạ, chỉ sợ e bọn Địa Ma cung đang ráo riết tìm kiếm nữ tiên bối, sợ tới đó khó an toàn.

Mộc Trầm Hương khẳng khái :

- Hàn thiếu hiệp là vị ân nhân cứu mạng bản nương, có lẽ nào ta vì một chút công nhỏ nhen không thù đáp cùng thiếu hiệp trong cơn sự này. Thiếu hiệp hãy an tâm dù thiên lao vạn khổ ta cũng chẳng chối từ. Vậy chúng ta hãy lên đường cho sớm.

- Vâng!

Hai người trở ra ngoài quan lộ nhắm Địa Ma cung đi thẳng...

23. Chương 23: Lọt Vào Hổ Huyệt

Đến chiều hôm sau khi ánh nắng vàng còn thoi thóp trên quảng tảng cây, Mộc Trầm Hương và Hàn Tùng Bá đã tới cấm địa của Địa Ma giáo. Sợ bị lộ diện do bọn môn đồ Địa Ma giáo tuần phòng. Mộc Trầm Hương và Hàn Tùng Bá ẩn mình vào trong cánh rừng rậm tránh con độc đạo thẳng vào Tổng đàn. Trời tối hẳn, Mộc Trầm Hương và Hàn Tùng Bá mới trở thuật khinh công tới Địa Ma cung.

Mộc Trầm Hương khẽ thầm :

- Hàn thiếu hiệp. Chúng ta hãy đi vòng ra phía sau tòa thành đừng để bọn canh gác phát hiện sẽ hỏng cả mọi việc.

- Vâng

Hai người len lỏi trong bóng tối đặc dày vòng ra phía sau Địa Ma cung. Tối tường thành Mộc Trầm Hương và Hàn Tùng Bá ngưng lại đưa mắt quan sát một lúc.

Phút giây, Mộc Trầm Hương vẫy tay :

- Hàn thiếu hiệp, hãy theo ta.

Thiếu phụ áo đỏ bằng một thân pháp như tơ thẳng lên đứng lên đầu tường. Hàn Tùng Bá cũng thi triển khinh công tuyệt kỹ theo sau Mộc Trầm Hương. Hai người đứng trên đầu tường quét mắt nhìn sang bốn phía thăm dò. Không có một tên môn đồ Địa Ma cung nào thấp thoáng nơi đâu cả.

- Thiếu hiệp! Hãy sang bên kia cây cổ thụ.

Mộc Trầm Hương như chim đại bàng bay đi. Hàn Tùng Bá theo nàng như hình với bóng. Hai người đáp xuống cành cổ thụ, rảo mắt xem xét phía trong tòa cổ thành. Chẳng thấy có động tĩnh chi cả. Phía sau tòa Địa Ma cung im lìm chìm trong bóng tối.

Mộc Trầm Hương trở tay về phía có ánh sáng :

- Hàn thiếu hiệp! Bạch lạc viện ở nơi ánh sáng đó, chúng ta hãy tới mau.

Hai người phóng xuống đất tiến tới dãy hành lang tòa cổ thành lọt vào trong Đến một nơi, chợt Mộc Trầm Hương nắm lấy tay Hàn Tùng Bá kéo vào bóng tối mù mịt ẩn mình.

Hàn Tùng Bá khó giọng :

- Chuyện gì thế nữ tiên bối?

Mộc Trầm Hương đáp thầm :

- Gian phòng trước kia là Bạch Lạc viện chẳng hiểu giờ này có lão Địa Ma Vương Triệu Vô ở trong đó hay không, chúng ta hãy ẩn ở đây chờ xem chốc lát.

Hai người im lặng đứng sát bên chú mắt nhìn ngay cánh cửa Bách Lạc viện. Hàn Tùng Bá cảm nghe trong lòng hồi hộp, xao động khác thường. Chàng sắp gặp lại Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận - người mẹ đã cùng chàng thất lạc nhau từ buổi chàng còn thơ ấu. Hàn Tùng Bá cũng chưa thể đoán được khi gặp Vương Hậu Chi Hoa tình trạng sẽ thế nào, vì hiện nay mẹ chàng đã là một người đàn bà mất cả tri giác.

Chợt cánh cửa Bách Lạc viện hé mở, có hai chiếc bóng bước ra ngoài. Rõ lại đó là hai ả thiếu nữ vận phục theo lối cung trang, dĩ nhiên là bọn tỳ nữ trong Địa Ma cung. Hai ả tỳ nữ đang hướng về phía Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương đang ẩn nấp.

Mộc Trầm Hương dùng bí pháp truyền âm nhập mật bảo Hàn Tùng Bá :

- Hàn thiếu hiệp! Hai ả tỳ nữ sắp tới chỗ này, chúng ta hãy điểm huyết chúng rồi thiếu hiệp mau lẹ vào Bách Lạc viện, chắc chắn không có lão Triệu Vô trong đó.

- Vâng!

Hai người chuẩn bị điểm huyết hai ả tỳ nữ Địa Ma cung. Hai ả tỳ nữ đến nơi liền ngã lăn ra mặt đất vì vừa trúng chỉ lực của Mộc Trầm Hương và Hàn Tùng Bá. Hai ả không kịp kêu la một tiếng nào cả.

Mộc Trầm Hương nói thật nhanh :

- Thiếu hiệp hãy ném bọn chúng vào xô tối.

→ Vâng.

Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương lẳng lặng lôi hai ả tỳ nữ vào chỗ hai người ẩn nấp.

Mộc Trầm Hương giục :

- Thiếu hiệp! Hãy vào Bách Lạc viện gặp Vương Hậu Chi Hoa xem thế nào đứng chậm trễ để bại lộ.

Hàn Tùng Bá nhìn Mộc Trầm Hương ngập ngừng :

- Còn nữ tiên bối?

- Bần nương sẽ trở ra ngoài kia xem tình hình bọn Địa Ma cung như thế nào, có chuyện gì ta sẽ báo ngay cho thiếu hiệp bằng ba tiếng sấm chưởng. Thiếu hiệp phải khẩn cấp rời khỏi chốn này bằng không sẽ gặp đại họa.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá tiến tới cánh cửa Bách Lạc viện, đưa mắt nhìn vào phía trong. Chàng thiếu hiệp đã phải giật mình vì vừa nhận ra có một ả trung phụ đang nằm lả lơi trên chiếc giường lót nhung xanh êm ả. Hàn Tùng Bá cảm nghe trái tim đập mạnh vì đã hiểu ả trung phụ nằm lả lơi kia là ai rồi.

Chàng thiếu hiệp đứng yên ngắm nhìn ả trung phụ một lúc khá lâu. Do dự thêm một lúc, Hàn Tùng Bá mạnh dạn bước vào trong Bách Lạc viện. Chàng gây tiếng động cho ả trung phụ đang nằm quay mặt vào trong nhìn ra. Tiếng động của Hàn Tùng Bá làm cho ả trung phụ nghe lọt vào tai quay lại.

Ả trung phụ chính là Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận sắc đẹp vẫn lộng lẫy như xưa. Vừa mới lên một tuổi Hàn Tùng Bá đã xa lìa Vương Hậu Chi Hoa, nhưng vừa mới gặp lại nơi đây chàng đã nhận ra đó là thân mẫu mình. Vương Hậu Chi Hoa vận bộ y phục mỏng như khói sương là cho Hàn Tùng Bá vô cùng ngưỡng ngịu. Trung phụ tuyệt sắc ngồi lên, gương đôi mắt đẹp nhìn Hàn Tùng Bá có vẻ kinh dị.

Qua phút giây, Hàn Tùng Bá cất giọng xúc động :

- Thân mẫu!

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận càng mở to đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào mặt Hàn Tùng Bá chẳng nói lời nào cả.

Hàn Tùng Bá lại gọi :

- Thân mẫu! Con là Hàn Tùng Bá đây, mẹ không nhận ra con sao?

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Hàn Tùng Bá một lúc thật lâu.

Chợt trung phụ bật thốt :

- Người là ai?

Hàn Tùng Bá cao giọng :

- Con là Hàn Tùng Bá đây. Con của mẹ đây.

Vương Hậu Chi Hoa có vẻ ngờ ngác lát sau lẩm bẩm như nói ình nghe :

- Hàn Tùng Bá... Hàn Tùng Bá...

Hình như trung phụ cố moi trong trí óc một ký ức xa vời nhưng không làm sao nhớ nổi. Bỗng Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận hỏi Hàn Tùng Bá :

- Người vào đây có chuyện gì?

Hàn Tùng Bá đáp mau :

- Con đi tìm mẹ đây. Con muốn biết hiện nay mẹ thế nào?

Chợt Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận trừng đôi mắt đẹp nhưng vô hồn :

- Người hãy mau.. đi đi.. Phu tướng của ta trở vào đây là người phải chết.

Hàn Tùng Bá kêu lên đau thương :

- Trời! Thân mẫu quả thật mẹ không còn trí nhớ nữa hay sao? Mẹ không biết con là ai à?

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận thét :

- Đã bảo người hãy mau rời khỏi phòng này. Phu tướng của ta trở lại đây là người chẳng thoát thân được

Hàn Tùng Bá chấn động trong lòng :

- Thân mẫu! Mẹ gọi kẻ gia thù bằng phu tướng à?

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận như nổi giận :

- Tiểu tử người bảo ai là kẻ gia thù?

Hàn Tùng Bá nghiêng cảm hờn :

- Chính lão Địa Ma Vương Triệu Vô là kẻ đại thù của Hàn gia trang, kẻ đã quên rồi à?

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận thét vang :

- Câm mồm Địa Ma Vương Triệu Vô là người chống yêu quý của ta, người không được xúc phạm đến người. Hãy mau rời khỏi nơi này, đừng chờ ta động thủ.

Hàn Tùng Bá thoảng thốt cả người kêu lên :

- Thân mẫu... lẽ nào...

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận hét to hơn :

- Im! Ai là thân mẫu của người. Hãy xéo mau!

- Má

Bình!

Vương Hậu Chi Hoa nhằm nơi ngực Hàn Tùng Bá vỗ một đạo kinh. Bất phòng, chàng thiếu hiệp trúng chưởng này tháo lui ba bốn bước. Do cũng nhờ Hàn Tùng Bá có tới gần một trăm năm nội lực lại có càng khi hộ thân bằng không đã vỡ cả tâm huyết mà chết đi rồi.

Cặp mắt Hàn Tùng Bá đã vì như thể nhỏ hai giọt huyết châu. Chàng nghĩ thầm :

- Hay là ta cứ điểm huyết mẫu thân mang ra khỏi tòa ma cung này, tìm một chỗ an toàn ẩn nấu rồi trở lại đây đánh cắp Vạn Diệu linh đan chữa trị.

Nghĩ ra như vậy nhưng Hàn Tùng Bá chưa kịp ra tay chợt nghe có ba tiếng sấm chưởng nổ ở phía sau tòa Địa Ma cung. Mộc Trầm Hương đã vỗ sấm chưởng báo nguy cho Hàn Tùng Bá theo lời dặn dò lúc này. Tiếp đó, có nhiều tiếng sấm chưởng nổ theo và tiếng quát thao vang lừng.

Dĩ nhên là ngoài kia có trận giác đấu nếu không phải Mộc Trầm Hương và bọn môn đồ Địa Ma cung thì đâu còn ai nữa. Tình hình đã khẩn cấp Hàn Tùng Bá đâu còn có thể lưu lại Bách Lạc viện trong phút giây nào được nữa để có thể điểm huyết Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận mang đi.

Đang khi Hàn Tùng Bá còn đang bối rối thì chợt nghe có tiếng động mạnh ở phía ngoài.

Liền đó có hai tên trung niên môn đồ Địa Ma cung xuất hiện đứng ngay trước cửa Bách Lạc viện. Hàn Tùng Bá đưa mắt nhìn ra chạm ngay bốn luồng hung quan của hai tên trung niên môn đồ này. Vừa nhận ra gương mặt tuyệt thế của Hàn Tùng Bá hai tên trung niên cùng “ồ” lên một lượt.

Tên trung niên đứng bên phải quát :

- Tiểu tử nạp mạng!

Hắn cất ngọn chưởng lên bắn hai đạo chỉ phòng vào yếu huyết của Hàn Tùng Bá. Tên trung niên không dám dùng chưởng lực vì sợ kinh lực phá sập gian phòng, và có thể trúng nhằm Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đắc tội với Giáo chủ. Hàn Tùng Bá nhận ra hai đạo chỉ này liền vỗ một chưởng đánh tan rã.

Hai tên trung niên cùng quát :

- Giết gã au.

Loạt chỉ từ hai tên trung niên môn đồ Địa Ma cung bắn vùn vụt vào người Hàn Tùng Bá như chiếc lưới từ vong.

Hàn Tùng Bá nổi giận hét :

- Cho các ngươi cùng chết.

Không cần tránh né, song chưởng của Hàn Tùng Bá chia làm hai phía, vỗ hai đạo kinh nặng ngàn cân.

Bộp... bộp...

Loạt chỉ của hai tên trung niên tan và vì chưởng lực hùng mạnh của Hàn Tùng Bá.

Bình.

Tên trung niên đứng bên phải trúng nhằm kinh lực rú lên bay đi đánh huych vào tường.

Hắn chết không toàn thi thể. Tên trung niên kia quá đổi kinh hoàng đứng trơ ra chưa biết phải ứng phó ra làm sao cả.

Hàn Tùng Bá lại hét :

- Nằm xuống đó.

Ngọn đơn chưởng của chàng thiếu hiệp cất lên. Một tiếng “bình” vang động. Tên trung niên này nổi gót đồng bọn hồn vào Quỷ môn quan. Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận trông thấy thủ pháp giết người quá khủng khiếp của Hàn Tùng Bá như sững sốt trở mắt nhìn chàng. Trung phụ có vẻ kinh hoàng nên không dám động thủ với Hàn Tùng Bá.

Lúc bấy giờ, phía ngoài từ Địa Ma cung đèn đuốc sáng choang choang, tiếng quát tháo chấn động khắp cả trong ngoài, hàng trăm cao thủ đã thức giấc ào tới phóng đi phóng lại như mắc cửi. Bởi từ này sau khi vỗ ba tiếng sấm chưởng báo nguy cho Hàn Tùng Bá, Mộc Trầm Hương giết sáu tên môn đồ rồi phóng ra ngoài tường vào cánh rừng già.

Bọn cao thủ lẫn môn đồ Địa Ma giáo cùng ngó thấy ào ạt đuổi theo Mộc Trầm Hương. Thiếu phụ tuyệt sắc dùng kế “điệu hổ ly sơn” cho bọn Địa Ma cung đuổi theo nàng, để Hàn Tùng Bá có cơ hội rời khỏi Bách Lạc viện. Hàn Tùng Bá hiểu rõ tình thế rất nguy ngập, không dám chần chờ thêm nữa cũng chẳng còn nghĩ tới chuyện điểm huyết Vương Hậu Chi Hoa mang đi, liền rời khỏi Bách Lạc viện tiến nhanh theo lối cũ.

Sắp tới bên ngoài trông thấy có hai tên cao thủ đứng trấn lối ra, Hàn Tùng Bá phóng mình tới lệ tợ quỷ mị. Chàng thiếu hiệp võ hai đạo kinh vào đầu hai tên cao thủ cách chừng nửa trượng. Tới khi hai tên cao thủ Địa Ma cung trông thấy Hàn Tùng Bá thì đã chậm đi mất rồi.. hai tiếng bộp... bộp vang lên. Hai tên cao thủ rú lên thê thảm lẫn xuống đất vì chưởng lực võ trúng đỉnh đầu.

Hàn Tùng Bá cũng vừa xuất hiện ở sân trường, bốn bề đều có chúng môn đồ Địa Ma cung.

Loạt tiếng hô to :

- Giết gã tiểu tử.

- Bắt gã lại.

Bọn chúng ào đi tám hướng bủa vây Hàn Tùng Bá khắp cả trong lẫn ngoài. Hàn Tùng Bá quét cặp mắt thần nhìn ngang qua sân tràng một lượt. Có tới hàng trăm cao thủ lẫn môn đồ Địa Ma giáo kết thành tám lưới sắt mật nghiêm như nhất quyết không để cho Hàn Tùng Bá thoát thân.

Một lão nhân tuổi lục tuần, thân hình to lớn, cặp mắt sáng rực như hai chiếc lồng đèn quất chấn động :

- Các người ngăn chặn khắp cả mọi nơi, phải thu thập bằng được gã này cho bản Đại tổng quản.

Nhiều loạt tiếng hô vang, hàng trăm cao thủ lẫn môn đồ Địa Ma giáo dàn ra xếp hàng luôn cả tám hướng bố trí cực kỳ nghiêm mật cho dù một con chim không bay nổi qua.

24. Chương 24: Lọt Giữa Trùng Vây

Lão Đại tổng quản Địa Ma giáo nhìn Hàn Tùng Bá bằng cặp mắt sáng rực tợ hai chiếc lồng đèn, cất tiếng trầm trầm :

- Tiểu tử, lần này ngươi đừng hòng thoát chạy đi đâu được nữa cả, bản Đại tổng quản đã bủa thành chiếc lưới thiên la địa võng rồi, tốt hơn ngươi hãy quì gối xuống đó chịu tội, kéo sẽ nhận lấy một cực hình vô cùng thảm khốc.

Hàn Tùng Bá lạnh lùng :

- Lão quỷ im mồm. Trái lại, bản tiểu gia sẽ làm sạch cỏ các ngươi trên mộ tràng này để rửa sạch mối gia thù mười năm trước.

- Lão Đại tổng quản nổi giận phất chưởng sang năm tên trung niên đứng cách đó không xa.

- Chư vị Nội đường chủ Địa Ma giáo mau thu nạp gã tiểu tử này nhốt vào tuyệt ngục cho bản tọa.

- Tuân lệnh!

Năm tên Nội đường chủ Địa Ma giáo ứng thình cùng lượt, xê mình tới dàn ngay trước mặt Hàn Tùng Bá. Chẳng nói nửa lời, một tên Nội đường chủ vờ ra một chưởng tấn công Hàn Tùng Bá. Năm luồng kinh lực ào ào như trận cuồng phong nổi dậy nhằm vị trí chàng thiếu hiệp đang đứng.

Hàn Tùng Bá vốn đã căm thù bọn cao thủ, môn đồ Địa Ma giáo từ trước nay lại trông thấy bọn chúng hạ độc thủ thịnh nộ hét :

- Các ngươi mau nằm xuống đó.

Song chưởng của Hàn Tùng Bá quay tròn, tuôn ra bóng chưởng khổng lồ chống trả.

Ầm...ầm

Có mấy tiếng rú nổi lên lẫn lộn trong tiếng sấm chưởng. Hai tên Nội đường chủ bay bổng ra ngoài, ba tên còn lại lão đảo muốn ngã. Một chiêu đưa ra Hàn Tùng Bá đã giết chết hai tên cao thủ và đẩy lui ba tên

khác của Địa Ma giáo, khiến cho quần ma đứng ngoài rất dỗi hã hừng. Đến cả lão Đại tổng quản cũng phải vô cùng sửng sốt trước công lực quỷ thần vô lượng của một gã thiếu niên tuổi tác hầy còn quá trẻ.

Sân tràng im lặng trong bầu không khí sắc mùi chết chóc, máu tanh. Một trận đại ác chiến sắp mở màn giữa hàng trăm cao thủ, môn đồ Địa Ma cung và Hàn Tùng Bá. Chỉ vì lão Đại tổng quản Địa Ma cung đã quyết tâm phải bắt cho bằng được chàng thiếu hiệp, hoặc giết tại trên sân tràng này nên không thể ngừng tay.

Hàn Tùng Bá vẫn hiểu ra như thế, nên ngấm ngấm vận chân khí điều hòa các huyết đạo trong cơ thể thật thống suốt trước khi lâm chiến. “Mãnh hổ nan địch quần hồ” Hàn Tùng Bá thừa biết điều đó, nhưng chàng vẫn chưa chịu đi trong lúc này. Thâm tâm của Hàn Tùng Bá cần phải mở ra một trận huyết sát kinh hồn để trả mối gia thù và cũng để gây kinh hoàng cho quần ma Địa Ma cung trước khi rời khỏi long đàm, hổ huyết.

Trở cặp mắt tinh quang nhìn Hàn Tùng Bá một lúc, lão Đại tổng quản trầm nặng xuống :

- Tiểu tử, thủ đoạn sát nhân của người quả nhiên vô cùng khủng khiếp nhưng đừng mong gì thoát khỏi bàn tay của bản tọa trong đêm nay, nhân chương này!

Chấm dứt câu, lão Đại tổng quản vỗ một đạo kinh nặng như thác đổ, bề thế khó tránh né nổi. Vốn đã dự phòng từ trước vừa thoáng thấy lão Đại ma đầu ra tay, Hàn Tùng Bá đã theo thể lượng nghi, trụ hình như tòa cổ thành, chấn một chương. Chàng thiếu hiệp thi triển chiêu thức “Triều Dương Lập Địa” với mười thành công lực. Chỉ vì Hàn Tùng Bá rất rõ lão Đại tổng quản vốn là một tuyệt thế cao thủ đứng hàng thứ tư trong Địa Ma cung nên không thể coi thường lão như các cao thủ khác được.

Ầm!

Đá chạy, cát bay một vùng mù mịt. Nhưng ngọn bạch lập lớn gần sân tràng đều tắt phụt vì áp khí ào ào như vũ bão phóng qua tám hướng. Lão Đại tổng quản lắc lư thân mình mấy cái mới chịu đứng yên. Đang khi Hàn Tùng Bá hầy còn đứng trơ như quả núi, thần sắc vẫn như xưa. Kể về nội lực lão Đại tổng quản kém hơn Hàn Tùng Bá đôi chút, với con mắt thường sẽ không sao nhận ra nó.

Lão Đại tổng quản Địa Ma giáo nhìn Hàn Tùng Bá bằng cặp mắt vô cùng kinh dị. Chàng thiếu hiệp cũng nhìn trả lại lão Đại ma đầu bằng đôi mắt khinh khinh. Dù vậy, trong lòng Hàn Tùng Bá cũng ngấm phục công lực của lão đại tổng quản Địa Ma cung nên càng dè dặt thêm hơn. Chàng thiếu hiệp hiểu rõ đêm nay dữ nhiều lạnh ít, bởi trong Địa Ma cung hầy còn nhiều tuyệt thủ, nhất là lão Địa Ma Vương Triệu Vô với tuyệt chiêu “Lôi Âm Thất Sắc” thần quỷ không lường. Giá nếu hiện giờ lão đại ác ma này xuất hiện quả thực hậu quả chưa biết sao đo lường trước được.

Chẳng hiểu nghĩ sao lão Đại tổng quản Địa Ma giáo tháo lui lại, vẩy chương quát :

- Lâm chiến!

Từng loạt tiếng hô vang dội. Lập tức có tới hàng trăm cao thủ lẫn môn đồ Địa Ma cung phóng vào vây chặt lấy Hàn Tùng Bá. Liền đó, chương chỉ đạo kiểm từ tám hướng đổ ập vào vị trí của Hàn Tùng Bá.

Hàn Tùng Bá thịnh nộ hét :

- Các ngươi muốn chết đây.

Song chương của Hàn Tùng Bá huy động, đưa ra từng bóng chương khổng lồ nghênh đón vô số các loại võ công của chúng môn đồ Địa Ma cung. Sân tràng náo loạn cả lên. Tiếng sấm chương rền nổ, tiếng chỉ phong vùn vụt, tiếng quát tháo vang lừng lẫn lộn nhiều tiếng rú thảm khóc tạo thành một cảnh tang thương.

Một lúc lâu, trận ác chiến giữa hàng trăm môn đồ Địa Ma cung và Hàn Tùng Bá ngưng di. Quét mắt nhìn qua sân tràng đã có trên ba mươi tử thi nằm ngổn ngang. Tất cả đều bị kinh lực “Triều Dương Lập Địa” quét nhằm không toàn thi thể. Trong cơn thù hận Hàn Tùng Bá đã toàn lực đưa ra chiêu thức này.

Chúng cao thủ, môn đồ Địa Ma cung tháo lui ra ngoài thấy đều kinh hãi trước công lực của Hàn Tùng Bá. Đến cả lão Đại tổng quản cũng phải rúng động trong lòng, nhìn Hàn Tùng Bá rồi nhìn lại tử thi chúng môn đồ. Bất ngờ trong phút giây đó có một chiếc bóng to lớn từ phía trước Địa Ma cung phóng tới.

Chiếc bóng đáp xuống đứng bên cạnh lão Đại tổng quản cho thấy đó là một quái nhân bộ mắt như hổ thần, cặp mắt chớp rực hào quang.

Lão Đại tổng quản hoan hỉ :

- Ồ! Đại chưởng pháp đã đến kịp lúc đây.

Thì ra lão quái nhân kia chính là lão Đại chưởng pháp trong Địa Ma cung, từ lúc đuổi theo Mộc Trầm Hương không bắt được nàng nên trở về. Nghe phía sau ma cung náo loạn lão Đại chưởng pháp liền phóng mình tới. Kể về địa vị, lão đại chưởng pháp cao hơn lão Đại tổng quản một bậc, đồng thời là bằng hữu chí thân của lão Địa Ma Vương Triệu Võ. Đường nhiên công lực của lão Đại ma đầu này cao thâm không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi đứng vững trên mặt sân tràng rồi, lão đại chưởng pháp háp đưa cặp mắt chiếu hào quang nhìn Hàn Tùng Bá một lát rồi quay sang lão Đại tổng quản cất giọng u trầm :

- Lão Đại tổng quản, gã tiểu tử nào đây?

Lão Đại tổng quản đáp :

- Tiểu tử này tên là Hàn Tùng Bá, đích tử của Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm.

- Ồ! Ra là thế.

Đưa mắt nhìn tử thi rải rác trên sân tràng, lão Đại chưởng pháp lại hỏi :

- Chính gã tiểu tử này đã sát hại chúng môn đồ Địa Ma cung à?

- Đúng vậy.

Tới đây lão Đại chưởng pháp không hỏi thêm nữa, phất cánh tay rộng sang quần ma :

- Các người hãy lui ra ngoài, gã tiểu tử này nay đã có bản chưởng pháp lo liệu rồi.

- Chúng cao thủ môn đồ Địa Ma cung ứng thỉnh rồi cùng tháo lui ra ngoài.

Lão Đại chưởng pháp từ từ tiến đến trước mặt Hàn Tùng Bá, trầm lạnh giọng :

- Tiểu tử! Kể ra công lực của người rất cao thâm, nhưng nay đã có mặt bản chưởng pháp tới đây rồi xem như số mạng của người đã chấm dứt. Giờ người còn những lời gì trời trần hãy nói mau?

Hàn Tùng Bá ngạo mạn :

- Lão quỷ chó có hồ đồ, nay có bao nhiêu chưởng sở đắc hãy mang ra cho bản tiểu gia xem thử.

Lão Đại chưởng pháp thịnh nộ quát :

- Tiểu tử quả nhiên điên cuồng. Nhận một chưởng xem.

Lời vừa kịp dứt, lão Đại chưởng pháp Địa Ma giáo đã đưa ra một đạo kinh quái dị. Đạo kinh màu xám, quần quai như con mãng xà uốn khúc không giống bất cứ một chiêu thức nào trên chốn giang hồ cả.

Hàn Tùng Bá ngỡ thấy hình thái bóng chưởng chợt nhớ lời sư thúc Tổng Phùng Chân, kêu thảm :

- Xà Ảnh Thần Phong!

Thực tế, lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung đang thi triển tuyệt chiêu sở đắc của mình tên gọi “Xà Ảnh Thần Phong”. Quái chiêu này trông chẳng khác con mãng xà sắc xám quần quai phóng tới đối phương. Khi sắp tới kẻ địch luồng quái phong sẽ túa ra hàng trăm ngọn tiểu phong bắn vào tất cả các huyết đạo trúng nhằm tiểu phong cứu khiếu sẽ rịn máu đen mà chết.

Lão đưa ra kinh lực không thấy mạnh bao, nhưng độc hiểm vô cùng. Từ lâu, rất nhiều cao thủ bạch đạo ngộ nhân coi thường nên đã chết thảm khốc vì quái chiêu “Xà Ảnh Thần Phong” của lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung. Cũng nhờ đó tiếng tăm của lão Đại ma đầu này lừng lẫy một thời cách đây hơn mười năm trước. Bỗng nhiên lão biệt dạng trên chốn giang hồ gần mười năm, không còn một ai biết tung tích lão nơi

đâu cả. Gần đây, Địa Ma Vương Triệu Vô thù nghịch cùng Thiên Linh giáo đi tìm lão quái nhân này thỉnh mời tới ma cung giữ chức vị Đại chưởng pháp.

Tâm thần Hàn Tùng Bá khẩn trương lên khi nhận ra chiêu “Xà Ảnh Thần Phong” của lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung. Chàng thiếu hiệp không hiểu phải dùng lối võ công nào để chống đỡ quái chiêu này. Không hiểu tuyệt chiêu “Triều Dương Lập Địa” có hóa giải nổi quái chiêu “Xà Ảnh Thần Phong” hay không.

Trong khi Hàn Tùng Bá đang phân vân thì luồng quái phong đã tủa ra hàng trăm ngọn tiểu phong máu xám bắn xèn xẹt vào người chàng thiếu hiệp. Rất đổi hải hùng, Hàn Tùng Bá vội thi triển thân pháp kỳ tuyệt như vị tà thần thăng mình lên cao ba trượng tránh khỏi hàng loạt tiểu phong màu xám của lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung. Nhường cho loạt tiểu phong màu sắc lướt qua rồi, Hàn Tùng Bá đáp trở lại mặt đất.

Lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung cũng kinh ngạc trước cái thân pháp thần quái của Hàn Tùng Bá. Lão Đại chưởng pháp quát :

- Tiểu tử! Nếu ngươi có đủ gan mật hãy cùng bản Đại chưởng pháp đường đường giao đấu, đừng bày ra cái trò quỷ quái lẫn trốn hèn hạ đó, rốt cuộc cũng không thoát khỏi cái chết chẳng toàn thân, lại còn làm nhục cái danh hiệu Vô Địch Thần Kiếm của lão ma đầu Hàn Cầm nữa.

Hàn Tùng Bá trợn mắt :

- Lão ác ma câm mồm lại. Bản tiểu gia sẽ giao đấu đến khi có kẻ nằm lại mộ tràng này.

Thân hình chàng thiếu hiệp liền đó trụ vững như tòa thành hét :

- Nhận chưởng.

Đạo kinh nặng như núi lở từ đơn chưởng của Hàn Tùng Bá đã thi triển tuyệt chiêu “Triều Dương Lập Địa” với toàn bộ nội lực gần một trăm năm. Chàng quyết tâm đánh ngã lão Đại ma đầu chỉ trong một chiêu này.

Ngó thấy bóng chưởng khổng lồ lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung rống to :

- Tiểu tử hạ độc thủ

Mồm quát, lão Đại ma đầu theo thế “Bạch Hạc Triều Phi”, ngọn hữu chưởng cất lên vỗ ra một đạo kinh “Xà Ảnh Thần Phong” với mười hai thành công lực...

Ầm!

25. Chương 25: Sanh Tử Quyết

Khấp cả sân tràng thấy đều rung chuyển, khi chưởng lực song phương chạm nhau. Đã thấy lão Đại chưởng pháp tháo lui một bước, bộ mặt thổ thần biến đổi. Bên này, Hàn Tùng Bá cũng lui nửa bước, thân hình lúc lư vài cái nhưng thần sắc vẫn nguyên vẹn như xưa.

Chưa chịu ngưng, Hàn Tùng Bá hét :

- Nhận thêm một chưởng nữa.

Chiêu này Hàn Tùng Bá sử dụng toàn lực cho chiêu “Triều Dương Lập Địa” như lần trước.

Lão Đại chưởng pháp rống to :

- Quả thật độc hiểm!

Lão Đại ma đầu giơ cao song chưởng lên tận lực nghênh đón thế công của đối phương.

Ầm!

Lão Đại chưởng pháp tháo lui thêm một bước, khí huyết nghe sôi trào vì kính lực hùng mạnh của chiêu thức “Triều Dương Lập Địa”. Đi lại Hàn Tùng Bá nghiêng lệch thân mình sang bên phải mới đứng vững trở lại.

Đứng ngoài ngó thấy lão Đại chưởng pháp sắp lâm nguy, lão Đại tổng quản quát :

- Chớ để cho tên tiểu tử thoát chạy.

Theo tiếng quát lão Đại tổng quản xê mình lên đứng song song cùng lão Đại chưởng pháp. Cùng lúc, hai đạo kinh từ nội chưởng của hai lão Đại ma đầu ào tới Hàn Tùng Bá như thác đổ trên gềnh.

Hàn Tùng Bá nổi cơn thịnh nộ quát :

- Các người muốn chết!

- Song chưởng của Hàn Tùng Bá chia thành hai phía. Một cho lão Đại chưởng pháp, một cho lão Đại tổng quản với tuyệt chiêu “Triều Dương Lập Địa” mười hai thành công lực.

Chàng thiếu hiệp đưa ra chiêu này với ý định đánh ngã hai lão Đại ma đầu để trấn áp chúng cao thủ, môn đồ Địa Ma cung đang đứng ngoài sân trường chờ yểm trợ.

Ầm... ầm

Lấn lộn trong tiếng sấm chưởng có tiếng rống lồng lồng, một người loạng choạng về phía sa cả trượng rồi té quỵ xuống đất, một người lão đảo nhiều lượt mới đứng yên. Lão Đại chưởng pháp tuy chưa bị thương nhưng trong cơ thể vài huyết đạo bị bế tắc. Phần Hàn Tùng Bá cũng lui gần nửa trượng, hơi thở ngột ngạt sắc mặt hơi biến đổi.

Nương đã thắng thế, sau khi lấy lại sự quân bình, bằng động tác nhanh lẹ như chiếc bóng vong linh, Hàn Tùng Bá lách mình tới gần lão Đại tổng quản vỗ một chưởng nặng tợ chiếc búa ngàn cân. Hành động quá bất ngờ của Hàn Tùng Bá khiến cho lão Đại tổng quản không kịp trở tay rống lên một tiếng ngã lăn ra đất.

Chưởng lực của chàng thiếu niên trúng nhằm đỉnh thiên linh tử của lão ma đầu làm chết liền tại chỗ.

Bình!

Nhưng cũng trong tia chớp thời gian đó, lão Đại chưởng pháp đã lẹ lạng vỗ một chưởng trúng nhằm lưng Hàn Tùng Bá. Chàng thiếu hiệp cố nén đi một tiếng rú, máu miệng ứa ra, dĩ nhiên đã mang vết thương rồi. Sẵn đang phẫn nộ vì cái chết của lão Đại tổng quản, lão Đại chưởng pháp lại xê mình tới chấn thêm một chưởng.

Hàn Tùng Bá giơ chưởng tiếp nghênh.

Ầm!

Chàng thiếu hiệp tháo lui năm sáu bước, đứng lắc lư như cành cây trước gió.

Lão Đại chưởng pháp quát :

- Các người hãy giết chết tên tiểu quỷ này.

Hàng trăm tiếng hô to của chúng cao thủ, môn đồ Địa Ma cung chấn động sân trường. Tức thì hàng trăm đạo kinh ào ào đổ vào người Hàn Tùng Bá chẳng khác nào trận cuồng phong, bão táp. Tình thế vô cùng nguy ngập trong cái thế mãnh hổ nan địch quần hồ mà chàng thiếu hiệp lại mang thương tích trong mình.

Mặc dù biết thế, Hàn Tùng Bá vẫn giữ sự bình tĩnh nghĩ thầm :

- “Nếu ta bỏ chạy trong lúc này sẽ thương tổn đến tính danh của thân phụ ta cũng nên giết đi một số bọn ma đạo này”.

Thầm nghĩ như thế, Hàn Tùng Bá nuốt trôi đi ngụm máu, giơ cả song chưởng cuộn cuộn tuôn ra hàng loạt bóng chưởng khổng lồ “Triều Dương Lập Địa” đón ngăn tám hướng chưởng lực của quần ma. Liền đó trên sân trường đột nhiên yên lặng trở lại, một quang cảnh vô cùng khủng khiếp bày ra. Có trên ba mươi môn đồ Địa Ma cung nằm la liệt trên sân tràng, một số bị thương tháo lui ra ngoài. Riêng Hàn Tùng Bá khắp cả thân mình đều nhuộm máu như một huyết nhân, toàn thân run rẩy chút ngã bất cứ lúc nào. Chàng đã mang vết thương cực kỳ trầm trọng sau trận ác chiến vừa rồi.

Nhìn Hàn Tùng Bá, lão Đại chưởng pháp cất tiếng cười khà :

- Ha... ha... tiểu quỷ, số mạng của ngươi đến nay xem như đã hỏng rồi. Hãy nằm xuống đó.

Lão Đại ma đầu lắc mình tới chần một đạo kinh nặng như khối đá vào đầu Hàn Tùng Bá. Hàn Tùng Bá cắn chặt hai hàm răng lại, cố gom hết sức tàn cất song chưởng lên..

Ầm!

Hàn Tùng Bá rú lên một tiếng toàn thân bay ra ngoài hai trượng rớt xuống im lìm. Lão đại chưởng pháp giáng lên một trận cười đắc thắng, rồi thò cặp mắt quỷ nhìn thân hình bất động của Hàn Tùng Bá :

- Ha.. ha.. quả nhiên số mạng của ngươi đã tận số rồi!

Lão Đại ma đầu bước tới giờ ngọn chưởng lên. Bất ngờ có tiếng quát tợ trời gầm :

- Lão quỷ ngưng lại!

Đạo kinh từ trên cao giáng xuống kèm theo một chiếc bóng phía sau. Đang sắp lấy sinh mạng Hàn Tùng Bá chợt nghe tiếng quát lão Đại chưởng pháp giật mình lắc mình đi nơi khác tránh khỏi đạo kinh đó.

Chiếc bóng đứng trên sân tràng cho thấy đó là một quái khách mặt mày tuấn tú nhưng râu tóc bờm xờm, cặp mắt sáng như hai ngọn đèn thần pha lẫn màu quái dị. Sau khi định thần lại, lão Đại chưởng pháp cất giọng trầm trầm hỏi quái khách :

- Người là ai.

Quái khách trầm trầm :

- Vong Tình Quái Khách.

- Một cái tên vô danh. Ngươi đến đây có chuyện gì?

Trở tay sang cái xác chết bất động của Hàn Tùng Bá, Vong Tình Quái Khách đáp :

- Mang gã tiểu tử kia đi.

- Ngươi và gã tiểu tử đó có liên hệ gì?

- Chẳng cần liên hệ gì cả

- Thế ngươi định mang gã đi với ý nghĩa gì?

- Nhân dịp đi ngang qua trông thấy các ngươi ý chúng hiếp cô, gây thương tích cho gã tiểu tử này, ta vào đây can thiệp.

- Gã tiểu tử đắc tội cùng bản giáo, bản chưởng pháp phải thu nạp gã chờ Giáo chủ về xử tội, ngươi không sợ chết hay sao lại ngu xuẩn can thiệp vào.

Vong Tình Quái Khách trở mặt cười vô cùng quái gở, sau đó ngạc nhiên :

- Sợ chết à? Bình sinh ta đi trên chốn giang hồ thấy chuyện bất bình là cứ can dự, đầu đội trời, chân đạp đất chẳng biết kiêng sợ một tên ác ma nào cả. Nếu các ngươi cản trở ta sẽ làm cỏ sạch trên sân tràng này.

Lão Đại chưởng pháp nổi giận quát :

- Câm mồm lại! Nhận chưởng.

Mồm quát, lão Đại ma đầu vỗ một chưởng với mười thành công lực. Vong Tình Quái Khách cười quái gở khẽ hất ngọn đơn chưởng lên tạo luồng quái phong kỳ dị. Không nghe có tiếng chưởng âm nổ nhưng đạo kinh bạo vũ của lão Đại chưởng pháp biến mất trong vô hình. Quả vô cùng thần quái.

Công lực của lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung cao thâm tối thượng, kinh lực đưa ra sức mạnh ngàn cân quái khách chỉ hất nhẹ cánh tay đã hóa giải êm đềm quả vô công hấn quỷ thần vô lượng rồi. Lão Đại chưởng pháp kinh hãi trong lòng trở mắt nhìn Vong Tình Quái Khách thoáng thốt :

- Vong Tình Quái Khách người chính là ai sao lại biết sử dụng chiêu thức “Truy Phong Phật Thủ” của lão thần tà Thánh thủ sư tôn.

Vong Tình Quái Khách băng lăng :

- Người không cần biết làm gì. Có điều các người có định dang ra cho ta mang gã tiểu tử đi chưa?

Lão Đại chưởng pháp trợn mắt :

- Chớ có điên cuồng, trái lại bản chưởng pháp bắt người nhốt vào tuyệt ngục chờ Giáo chủ về phát lạc xem người vốn thật là ai đây?

Lão Đại ma đầu vỗ một tiếng sấm chưởng :

- Các người hãy thu nạp lão này cho bản chưởng pháp.

→ Tuân lệnh!

Theo đó hàng trăm cao thủ lẫn môn đồ Địa Ma cung vào sân tràng, mỗi người một chưởng tấn công Vong Tình Quái Khách.

Vong Tình Quái Khách quay đi một vòng. Nhiều tiếng rú thảm khốc trong đám môn đồ Địa Ma cung nổi lên. Chớp mắt đã có mười bốn tử thi nằm ngổn ngang trên mặt sân cỏ. Quả vô cùng khủng khiếp, chỉ một chưởng đơn sơ Vong Tình Quái Khách đã giết hàng loạt tên môn đồ Địa Ma cung.

Số còn lại rất đông kinh hoàng phóng trở ra bất chấp mệnh lệnh của lão Đại chưởng pháp. Vong Tình Quái Khách trở lên một đạo cười ghê rợn, bước lại chớp lấy Hàn Tùng Bá, cất bốn thân mình lên ười trượng rồi như một vì sao lướt đi giữa trời khuya...

26. Chương 26:

Đến khi Hàn Tùng Bá tỉnh lại mở mắt ra thấy mình đang nằm trong một động đã từ bề che kín toàn là vách núi. Chàng thiếu hiệp ngồi lên đưa mắt nhìn quanh khắp. Thì ra đây là một cái động cốc chu vi khá rộng, có bàn ghế đá, giường đá chàng vừa nằm, còn phái trong sâu thẳm. Đúng đây là một cái cốc chưa hiểu tên gọi cốc gì.

Hàn Tùng Bá nghe trong mình trở lại bình thường lấy làm kinh ngạc. Hồi tưởng lại chuyện đã qua lúc chàng đấu nhau cùng hai lão Đại ma đầu Đại chưởng pháp và Đại tổng quản Địa Ma cung. Chàng giết chết lão Đại tổng quản kể bị lão Đại chưởng pháp đánh chàng bất tỉnh sao giờ lại nằm trong cốc này?

Không cần phải nghĩ ngợi lâu Hàn Tùng Bá cũng đoán được phải có một vị ân nhân nào đó tới kịp mang chàng đến đây dùng linh đan cứu tỉnh. Nhưng là vị ân nhân nào đây? Đương nhiên vị ân nhân này công lực quý thần vô lượng mới thoát nổi vòng vây của chúng cao thủ, môn đồ Địa Ma cung và mang chàng về đây một cách an toàn.

Hàn Tùng Bá bước xuống chiếc giường đá, tiến ra ngoài cửa hang cốc đưa mắt nhìn qua. Bất giác chàng đã phải hãi hùng lên vì nhận ra ngoài sơn cốc có rất nhiều đó hoa ma nằm rải rác trên sân cỏ. Cỗ lễ đó là bọn người tới đây bị giết lâu ngày rã mục chỉ còn lại bộ xương theo tháng năm nắng mưa, ẩm mốc mới phát ra thứ ánh sáng ma quái đó.

- Tiểu tử người tỉnh lại rồi đây à?

Hàn Tùng Bá giật mình quay lại nhìn. Một vị quái nhân mặc y phục màu xanh lâu năm đã phai màu, gương mặt tuần tú, nhưng râu tóc để dài không chải, đứng sau lưng chàng từ bao giờ chẳng hề hay biết. Thân thủ quái nhân không khác nào một chiếc bóng vong linh nhẹ như mây khói không gây một tiếng động nhỏ.

Hiểu ngay quái nhân này là vị ân nhân, Hàn Tùng Bá vội vòng tay cung kính :

- Vâng! Tại hạ biết cao danh.

Quái nhân trở một loạt cười quái gỡ :

- Cao danh à! Ha.. ha... ha... ha... ha tiểu tử ngươi cứ gọi ta là Vong Tình Quái Khách là đủ rồi.

Hàn Tùng Bá kinh dị :

- Thừa tiền bối...

Vong Tình Quái Khách cắt ngang :

- Tiểu tử hãy theo ta.

Vong Tình Quái Khách đi trước không dám cái lời Hàn Tùng Bá theo sau. Hai người đi thẳng ra phía sau cốc, ở đây đã có sẵn thức ăn bốc khói trên chiếc bàn đá. Đó là một con gà rừng luộc, có lẽ quái nhân vừa mới nấu xong. Trên bàn có một bầu rượu và một cái chung, nhưng chẳng có chén đĩa chi cả.

- Tiểu tử ngồi xuống đó!

Vong Tình Quái Khách trở tay ngay chiếc ghế đá, trong khi hắn ngồi xuống một chiếc ghế khác. Hàn Tùng Bá lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế đá. Vong Tình Quái Khách dùng chỉ lực bóp đôi con gà rừng luộc, trao cho Hàn Tùng Bá một nửa :

- Ăn đi tiểu tử!

Hàn Tùng Bá áp ứng :

- Tiền bối...

- Đừng nói năng gì cả hãy ăn đi. Chắc chắn ngươi đã đói bụng lắm rồi.

Hàn Tùng Bá cầm nửa con gà. Vong Tình Quái Khách đã ăn một cách hết sức tự nhiên. Được vài miếng, Vong Tình Quái Khách đặt mảnh thịt gà xuống bàn, rót chum rượu nói :

- Tiền chủ, hậu khách ta uống rồi tới người.

Quái khách uống cạn chum rượu, rót chum khác đưa sang Hàn Tùng Bá. Chẳng dám trái lệnh, Hàn Tùng Bá uống cạn chum rượu, nghe mùi ngon ngọt thơm lừng. Không rõ đây là thứ rượu gì, vừa uống cạn chung nghe tinh thần sảng khoái vô cùng.

Vong Tình Quái Khách rót chum thứ nhì uống cạn lại rót trao cho Hàn Tùng Bá một chum. Thù tạc với nhau một lúc hai người đã cạn bầu rượu và ăn hết con gà luộc.

Vong Tình Quái Khách nhìn Hàn Tùng Bá :

- Tiểu tử ta vừa đãi người ngụm rượu trường tâm tửu. Đây là một thứ rượu gồm các món chí bảo trên chốn giang hồ, giúp cho người thêm phần nội lực và cường tráng hơn xưa. Giờ ngươi hãy ngủ đi một giấc, đêm mai ta sẽ có chuyện cần bảo ngươi.

Quái khách đứng lên tiến ra phía trước, trở ngón tay vào chiếc giường đá :

- Ngươi hãy nằm xuống đó nghỉ ngơi, trường tâm tửu sẽ cho ngươi ngủ một giấc thật dài, đến chiều mai ngươi mới thức giấc.

Hàn Tùng Bá như một đứa bé ngoan ngoãn, lại nữa men rượu đã làm cho chàng mờ hết thần trí nên khi vừa nằm xuống chiếc giường đá là chàng đã thiếp đi trong giấc ngủ rồi. Như lời Vong Tình Quái Khách đã nói đến chiều hôm sau Hàn Tùng Bá mới tỉnh giấc.

Quái khách trở về phía sau :

- Tiểu tử ngươi hãy ra phía sau thạch trì tắm rửa rồi cùng ta dùng bữa.

Hàn Tùng Bá vâng dạ ra phía sau trông thấy một thạch trì nước xanh tận đáy. Chàng tắm gội xong trở ra đã thấy Vong Tình Quái Khách dọn cơm ra với hai món thịt rừng chẳng hiểu đã sẵn được từ bao giờ. Hàn Tùng Bá cảm thấy nao nao trong lòng về cách đối xử của Vong Tình Quái Khách. Quái khách đối với chàng vừa là một vị ân nhân vừa như một người cha dù tính tình hơi băng lãnh như lúc tỉnh lúc mê.

Trăng vừa lên, Vong Tình Quái Khách bảo Hàn Tùng Bá :

- Tiểu tử hãy theo ta lên ngọn núi kia.

Hàn Tùng Bá không hiểu Vong Tình Quái Khách định làm gì nhưng vẫn lẳng lặng đi theo lên đỉnh núi cao nhất trong hàng loạt đỉnh núi. Khi đã đứng trên đỉnh núi rồi, Vong Tình Quái Khách nhìn Hàn Tùng Bá :

- Tiểu tử! Giờ ta truyền cho ngươi vài chiêu thức sở đắc để ngươi hộ thân trên bước giang hồ không còn phải kiêng sợ bọn ma đầu, hắc đạo...

Hàn Tùng Bá thoảng thốt :

- Tiền bối...

Vong Tình Quái Khách cắt ngang :

- Im! Nghe đây. Đêm nay ta truyền cho ngươi chiêu “Truy Phong Phật Thủ”, qua đêm sau ngươi luyện thêm chiêu “Bạt Hải Di San”. Hãy cố cho thành.

Không đời cho Hàn Tùng Bá kịp nói năng gì, Vong Tình Quái Khách tiếp :

- Giờ hãy nghe ta đọc khẩu quyết và cách thức luyện chiêu “Truy Phong Phật Thủ” đây.

Nghe Vong Tình Quái Khách nói tới chiêu thức “Bạt Hải Di San” bất giác Hàn Tùng Bá rung động trong lòng. Chàng còn nhớ lúc ở Tổng gia trang sư thúc Tổng Phùng Chân có bảo thân phụ chàng Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm năm xưa nhờ chiêu “Bạt Hải Di San” và thanh “Cang Tương thần kiếm” đã trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, giờ sao Vong Tình Quái Khách lại biết sử dụng chiêu này.

Nhưng Hàn Tùng Bá không kịp nghĩ thêm thì Vong Tình Quái Khách đã đọc câu khẩu quyết chiêu thức “Truy Phong Phật Thủ” ba lần và cách luyện công. Quái khách truyền lệnh :

- Tiểu tử, hãy bắt đầu luyện chiêu thức. Hẹn cho ngươi tới lúc trăng xế qua phải tỵ thành, bằng không sẽ gặp thảm họa.

Hàn Tùng Bá đáp mau :

- Vâng!

Hai tiếng thảm họa khiến cho Hàn Tùng Bá rung động tận trái tim. Chàng hiểu Vong Tình Quái Khách muốn bảo nếu lúc trăng xế mà không luyện thành chiêu thức “Truy Phong Phật Thủ” sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, hoặc sẽ bị chân nguyên tẩu tán mà chết hay phế toàn bộ võ công nên trong lòng liền khẩn trương lên. Hàn Tùng Bá ngồi xuống phiến đá bằng phẳng, mồm đọc khẩu quyết chiêu “Truy Phong Phật Thủ”, song chưởng cất lên ngực, vận chân khí bắt đầu khởi luyện công phu.

Trăng lên cao dần.

Trên đỉnh núi cao, Hàn Tùng Bá chú hết tâm lực vào luyện chiêu thức “Truy Phong Phật Thủ”, trong khi Vong Tình Quái Khách đứng đó năm trượng, quét mắt nhìn xuống chân núi đề phòng chuyện bất trắc có thể xảy ra bất cứ lúc nào để kịp thời ứng phó với tình hình.

Lát lâu, Vong Tình Quái Khách quay nhìn trở lại để xem tình trạng Hàn Tùng Bá coi có gì thay đổi hay chưa. Thời khắc trầm lặng đi qua. Vầng trăng đã đứng trên đỉnh đầu, Hàn Tùng Bá đã hiện lên nét lo âu, cặp lông mày hơi nhíu lại. Trăng xế qua, Hàn Tùng Bá vẫn im lìm, chẳng thấy có triệu chứng gì cả.

Giờ phút quyết định vận mạng đã đến!

Quả thật là nguy hiểm cho Hàn Tùng Bá trong cuộc luyện chiêu thức “Truy Phong Phật Thủ” không thấy xuất hiện, quả thật lo sợ vô cùng.

Hàn Tùng Bá vận toàn bộ chân khí đẩy lên song chưởng, tinh thần ngưng tụ quyết liều một lần cuối cùng. Chỉ vì khi vận dụng tất cả chân nguyên mà không thành tựu sẽ chẳng còn nội lực tiếp tục được nữa, dĩ nhiên đành phải bỏ cuộc. Và nếu bỏ cuộc nửa chừng như thế kẻ luyện công sẽ bị tẩu hỏa nhập ma hoặc tàn phế võ công sẵn có hoặc ngã ra chết liền tại chỗ hay toàn thân bại liệt.

27. Chương 27: Trí Mạng Luyện Tuyệt Chiêu

Hàn Tùng Bá liễu lĩnh như thế cũng giống như đưa ra một chiêu trí mạng cùng đối phương trên sân trường. Một là tỵ thành võ công không sẽ vong mạng hay tàn phế công phu từ trước. Đột nhiên, từ chưởng trung của Hàn Tùng Bá có ngọn gió rào rào, càng lúc càng mạnh. Đây chính là triệu chứng chiêu “Truy Phong Phật Thủ” sắp tỵ thành. Hàn Tùng Bá nhanh chóng phát giác ra tình trạng trên, trong lòng phấn chấn.

Chàng thiếu hiệp vội vàng thu hết chân khí còn sót lại tổng lên song chưởng. Gió từ chưởng trung của Hàn Tùng Bá phát mạnh, ào ào như cuồng phong nổi dậy. Đạo kinh rời khỏi chưởng trung của Hàn Tùng Bá hốt bụi cát tung mù lên không gian.

Vong Tình Quái Khách đã phải kêu lên :

- Tiểu tử thành tỵ rồi.

Hàn Tùng Bá từ từ đứng dậy, đưa tay lau mồ hôi rịn đầy trên trán bước tới gần Vong Tình Quái Khách. Chàng chấp tay trước ngực :

- Con xin bái lễ...

Bởi vì kẻ học võ công của vị cao nhân nào mặc nhiên đã xem người đó là sư phụ mình, Hàn Tùng Bá hiểu rõ điều này nên định bái lễ gọi Vong Tình Quái Khách bằng sư phụ. Nhưng Vong Tình Quái Khách đã khoát tay :

- Im! Tiểu tử, ta không phải là sư phụ của ngươi, chớ nên làm chuyện lảm cẩm.

Hàn Tùng Bá kinh dị :

- Thưa tiền bối... thế sao....

Vong Tình Quái Khách chặn lời :

- Hãy nghe đây. Mười mấy năm qua ta ẩn tích trong Vong tình cốc này trong một dịp ra chốn giang hồ đi ngang qua tòa Địa Ma cung trông thấy ngươi lâm nạn, sắp bị giết động lòng trắc ẩn ta đẩy lui bọn ác đạo đó cứu ngươi mang về đây. Lúc ngươi chưa tỉnh ta nhận thấy ngươi có cái cốt cách phi thường, đúng là đó kỳ hoa hiếm có trên chốn võ lâm, cho dù ta không biết ngươi là ai, thân thế lai lịch như thế nào ta cũng chẳng cần hiểu. Chỉ có điều ta thích ngươi nên muốn truyền cho ngươi vài lối võ công. Ngươi đã rõ ý ta rồi chứ?

Hàn Tùng Bá cúi đầu :

- Vâng! Tại hạ đã hiểu rõ.

Chợt Vong tình quái nhân buông tiếng thở dài :

- Tiểu tử ta vì một nỗi u uẩn trong lòng, không còn muốn ra mặt giang hồ nữa, định tâm ở Vong Tình cốc này cho đến trọn đời. Nhưng...

Ngưng lại rồi Vong Tình Quái Khách nói bằng một giọng não buồn :

- Nhưng ta vẫn còn một nỗi hận thù chưa trả được..

Hàn Tùng Bá nghe Vong Tình Quái Khách nói thế được cơ hội phăng tới :

- Thưa tiền bối, tiền bối đang có mối hận thù chưa trả à?

Vong Tình Quái Khách gật đầu :

- Đúng vậy tiểu tử.

- Thưa tiền bối, kẻ thù của tiền bối là ai?

Vong Tình Quái Khách buông thông :

- Địa Ma Vương Triệu Võ.

Bất giác Hàn Tùng Bá sửng sốt cả người lên, chú mắt nhìn Vong Tình Quái Khách. Chàng hỏi :

- Tiền bối bảo sao? Kẻ thù của tiền bối là Địa Ma Vương Triệu Võ à?

- Đúng vậy. Ta thù lão không cùng chung trời đất nhưng không trả thù trên mình lão được.

Hàn Tùng Bá hết sức kinh dị :

- Tiền bối. Tại sao tiền bối thù lão Địa Ma Vương Triệu Võ mà không trả thù được trên mình lão.

- Có một nguyên nhân sâu xa mà ta không thể tự tay mình trả trên mình lão Địa Ma Vương Triệu Võ được. Ta chỉ biết cách trợn đời âm thầm thù hận lão mà thôi.

Hàn Tùng Bá hăm hở :

- Tiền bối, chính tại hạ cũng đang có mối thù với lão Địa Ma Vương Triệu Võ, trước sau gì tại hạ cũng lấy máu lão để trả mối cừu thù.

Vong Tình Quái Khách ngạc nhiên, hai lần tình quang sáng rực nhìn vào Hàn Tùng Bá.

Quái khách hỏi :

- Tiểu tử, thế ra ngươi cũng có mối thù với lão Địa Ma Vương Triệu Võ nữa à?

Hàn Tùng Bá gật đầu :

- Thừa tiền bối, đúng vậy. Tại hạ đã nhất quyết phải giết lão Địa Ma Vương Triệu Võ để trả thù, luôn đó trả thù cho tiền bối.

Vong Tình Quái Khách lộ niềm hoan hỉ :

-Ồ! Thế cũng hay, nhưng khi vừa ra mặt giang hồ ta có nghe hiện nay võ công của lão Địa Ma Vương Triệu Võ cao thâm quỷ thần vô lượng. Nay dù ngươi có được tuyệt chiêu “Truy Phong Phật Thủ” vẫn chưa biết có thắng nổi lão hay không. Vậy đêm mai ta sẽ truyền luôn cho ngươi chiêu thức “Bạt Hải Di San” cho ngươi để có thể đương đầu với lão dù không thắng nổi cũng bảo toàn tánh mạng.

- Vâng.

- Giờ trăng đã xế qua, trời đã quá khuya, ngươi đã mỏi mệt hãy vào nghỉ ngơi để đêm còn phải luyện chiêu thức “Bạt Hải Di San”.

- Vâng.

Vong Tình Quái Khách và Hàn Tùng Bá cùng trở vào Vong Tình cốc nghỉ ngơi. Đêm sau Vong Tình Quái Khách và Hàn Tùng Bá lên trên đỉnh núi thật sớm. Tuyệt chiêu “Bạt Hải Di San” lại càng khó luyện hơn chiêu “Truy Phong Phật Thủ” bội phần, chỉ vì không thành tựu là sẽ phải mất mạng.

Trước khi luyện Vong Tình Quái Khách đã rõ cho Hàn Tùng Bá điều này và tùy chàng chọn. Hàn Tùng Bá chẳng chút nao núng, nhất định phải luyện cho bằng được tuyệt chiêu “Bạt Hải Di San” hoặc là chết.

Vong Tình Quái Khách gật đầu khen ngợi :

- Tiểu tử! Ta có lời khen ngợi ngươi có cái chí khí kiên cường, bất khuất, theo ta nghĩ lòng thành của ngươi sẽ tự thành tuyệt chiêu này. Giờ hãy nghe đọc khẩu quyết “Bạt Hải Di San” và phương cách luyện công đây.

Quái khách đọc câu khẩu quyết và chỉ cách thức luyện công thật tỉ mỉ cho Hàn Tùng Bá nghe. Hàn Tùng Bá đã thuộc lòng. Chàng ngồi xếp bằng trên phiến đá luyện công và lúc trăng lên. Bầu không khí đêm này thật là căng thẳng đối với Hàn Tùng Bá.

Chính Vong Tình Quái Khách cũng khẩn trương không kém gì Hàn Tùng Bá. Quái khách đứng cách chàng ba trượng, làm hộ pháp, nhắc nhở từng nhịp, vì lo sợ số mệnh của chàng, chỉ một thoáng sơ suất là sẽ mất mạng ngay.

Quái khách luôn miệng dẫn giải chi tiết một cho Hàn Tùng Bá trong thời gian vận chân khí truyền lên song chưởng.

Nhờ vậy, Hàn Tùng Bá rất vững lòng cứ theo cách thức của Vong Tình Quái Khách mà luyện công.

Cuối cùng, một đạo kinh mạnh bạo dâng lên trong chưởng trung. Hàn Tùng Bá hoan hỉ kêu thầm :

- Ta đã thành công!

Chàng thiếu hiệp đứng lên. Vong Tình Quái Khách trước đó phát giác ra điều này, hô to :

- Hãy nhắm vào tảng đá to kia vỡ chưởng!

Song chưởng của Hàn Tùng Bá lúc đó nhắm ngay gộp đá khổng lồ trước mắt đẩy tới...

Ầm!

Một vùng cát bụi tung bay che lấp khắp cả ngọn núi luân chỗ Vong Tình Quái Khách và Hàn Tùng Bá đang đứng.

Lát sau trận gió mạnh đùa đám cát bụi tan đi, trên mặt sân tràng quang đăng trở lại, mọi việc sự vật hiện rõ dưới vầng trăng đứng trên đầu soi sáng.

Coi kỹ lại gộp đá khổng lồ biến mất đi từ bao giờ chẳng hề hay biết.

Vong Tình Quái Khách hân hoan :

- Tiểu tử, ta mừng cho ngươi đó!

Hàn Tùng Bá vòng tay :

- Tiền bối, tại hạ xin ghi khắc vào tâm cái ân đức cao dày của tiền bối trọn đời này chẳng dám quên.

Vong Tình Quái Khách khoát tay :

- Chớ có lễ mễ. Ta từng bảo với ngươi rồi. Ngươi hãy giết lão Địa Ma Vương cho ta là một hành động chính đáng không cần phải nói ra những lời khách sáo chi hết. Ngươi nghe rõ rồi chứ?

- Vâng! Tại hạ nghe rõ.

- Đến nay hai chiêu thức ngươi đã tựu thành rồi, vậy cũng nên trở vào tịnh đường cho sớm, sáng mai ngươi sẽ lên đường.

- Vâng!

Liền đó, Vong Tình Quái Khách và Hàn Tùng Bá xuống chân núi trở vào Vong Tình cốc.

Sau bữa cơm Vong Tình Quái Khách ai trở vào chỗ tịnh dưỡng tinh thần...

28. Chương 28: Cỗ Tù Xa Bí Mật

Mờ sáng!

Hàn Tùng Bá thức giấc thật sớm, sửa soạn túi hành trang mang lên vai. Vong Tình Quái Khách đã thức từ trước, từ phía sau cốc đi tới dừng lại trước mặt Hàn Tùng Bá. Quái Khách nhìn chàng :

- Tiểu tử, trên bước giang hồ ngươi hãy cố bảo trọng lấy thân.

Hàn Tùng Bá cúi đầu cung kính :

- Tại hạ xin cảm tạ công đức của tiền bối, sau này sứ mạng tựu thành tại hạ sẽ trở lại đây bái kiến.

Vong Tình Quái Khách lắc đầu :

- Khởi cần. Giờ tiểu tử cứ lên đường. Ta không thể tiễn chân người được.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá cung tay tỏ sự cung kính đối với vị ân nhân mình, nhìn một lúc, quay lại từ từ tiến ra ngoài Vong Tình cốc. Trong lòng Hàn Tùng Bá bùi ngùi khôn tả. Dù mới gặp Vong Tình Quái Khách chẳng có bao lâu nhưng sao chàng có cái cảm nghĩ như đã thân tình từ kiếp nào vậy. Bao sao Hàn Tùng Bá chia tay Quái Khách khỏi ngậm ngùi.

Ra khỏi Vong Tình cốc, Hàn Tùng Bá quay lại nhìn vào cửa cốc một lần chót rồi phóng mình đi. Chàng thiếu hiệp đưa mắt quét nhìn những đóa ma hoa bắn ra từ trên mặt cỏ phát ra thứ ánh sáng xanh rờn, lạnh lẽo bất giác rùng mình. Chàng hiểu đây là thứ cao thủ trong hai đạo Hắc, Bạch tôn mã tới đây muốn khám phá sự bí mật của Vong Tình cốc nên mới bị giết như thế.

Có thể Vong Tình Quái Khách không muốn để lộ tung tích của mình nên phải ra tay diệt khẩu. Nhưng Vong Tình Quái Khách là ai sao lại có ý định ở trong Vong Tình cốc. Cứ như võ công Vong Tình Quái Khách tính đến nay thuộc hàng đại kỳ nhân trong thiên hạ, đâu phải như trọng ai nữa để ỏn mình như thế. Chắc hẳn Vong Tình Quái Khách mang nặng một niềm u uẩn nên không còn muốn ra chốn giang hồ.

Vừa đi, Hàn Tùng Bá vừa nghĩ ngợi miên man hết chuyện này đến chuyện khác ra tới quan lộ từ ba giờ chẳng hề hay biết. Hàn Tùng Bá đi mãi tới chiều đến một dãy núi điệp trùng, bên đường hai hàng cổ thụ rợp bóng che tàng. Ánh nắng vàng rải trên tầng cao, cảnh sắc, cỏ cây xanh tươi một màu đẹp như bức họa. Hàn Tùng Bá vừa đi chậm lại vừa ngắm phong cảnh mà trong lòng ngẩn ngơ.

Thình lình trong giờ phút đó chàng thiếu hiệp nhận ra một đoàn người đông đảo đi ở phía trước, chính giữa là một cỗ xe song mã bít bùng. Cỗ xe bít bùng gì đây?

Xem ra cỗ xe có vẻ như chiếc xe giải tù, còn đoàn người kia hộ tống tới một nơi nào đó. Bọn ma đầu nào giải chiếc xe này?

Động tánh hiểu kỳ, Hàn Tùng Bá trở thuật khinh công thần tốc đuổi theo đoàn người ngựa kia để coi đó là bọn nào. Chẳng bao lâu chàng thiếu hiệp bắt kịp hai tên cưỡi ngựa chạy phía sau. Hàn Tùng Bá nhận ra đó là chúng môn đồ của Thiên Linh giáo có tất cả ngoài năm mươi tên. Chàng lẩm bẩm :

-Ồ! Lại là bọn ác đạo này. Ta cũng nên chặn bọn chúng lại xem chúng giải chiếc xe gì.

Nghĩ ra như thế, Hàn Tùng Bá bằng một thân thủ nhanh như làn khói lướt tới gần. Chợt có tiếng quát :

- Tặc tử nào đây?

Tức thì hai tên môn đồ Thiên Linh giáo quay ngựa lại chặn ngang đường. Bắt buộc Hàn Tùng Bá phải thu hồi thân thủ, đáp xuống mặt đất đối diện người ngựa hai tên môn đồ Thiên Linh giáo. Trong khi đoàn người ngựa phía trước không hay biết đằng sau có người lạ xuất hiện nên cứ tiến đi. Một trong hai tên môn đồ Thiên Linh giáo đã nhận ra Hàn Tùng Bá. Gã kêu lên :

-Ồ! Ra tên tiểu tử này.

Hàn Tùng Bá thản nhiên :

- Chính là bản tiểu gia đây.

Tên môn đồ Thiên Linh giáo hầm hừ :

- Tiểu tử! Người theo bọn ta làm gì?

Hàn Tùng Bá cao giọng :

- Ta muốn biết bọn người đi đâu ngã này?

- Đây là chuyện của bản giáo người không cần phải biết làm gì?

- Nhưng bản tiểu gia muốn biết các người chở cái gì trong cỗ xe song mã kia.

Tên môn đồ Thiên Linh giáo trừng mắt :

- Người định gây sự với bản giáo à?

Hàn Tùng Bá ngạo mạn :

- Đúng vậy. Ta nhất định can dự vào hành động hắc ám của các người. Ta cần phải biết các người chờ gì trong cái thùng bí bùng kia?

Chàng nhún mạnh :

- Có phải các người bắt cóc gái đẹp mang về cho lão đại ác ma Thiên Linh giáo chủ không?

Lập tức, tên môn đồ Thiên Linh giáo phóng xuống ngựa, tên kia cũng phóng theo sau. Hai tên song song tiến tới đối diện cùng Hàn Tùng Bá. Tên môn đồ đứng bên trái to tiếng :

- Tiểu tử chờ có điên cuồng, bọn ta có bốn phận phải ngăn cản người lại, không được tới cỗ xe song mã.

Nghe tên môn đồ Thiên Linh giáo nói thế. Hàn Tùng Bá sinh nghi, thầm nghĩ : “Có lẽ trong cỗ xe kia đang chờ gái đẹp nên hai tên này có vẻ bối rối. Bọn này có bốn phận bảo vệ chiếc tù xa trên đường trở về Thiên Linh giáo theo lệnh của Giáo chủ bọn chúng chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Giờ ta cũng nên bắt hai tên này bắt phải cung khai xem sự thật ra thế nào”.

Hàn Tùng Bá hét :

- Vậy là các người không muốn sống nữa rồi. Biết điều hãy nói rõ các người đang nhốt ai trong cỗ tù xa kia bằng nghịch mạng đừng trách ta tại sao ra tay độc hiểm.

Tên môn đồ Thiên Linh giáo hiểu rõ Hàn Tùng Bá là một tuyệt thủ phải ra tay trước, nên đã hét :

- Hiền đệ, mau giết gã này.

Chưa dứt câu, tên môn đồ Thiên Linh giáo vỗ một chưởng nhằm tâm huyết Hàn Tùng Bá. Đang khi tên môn đồ kia cũng cùng lượt xuất chưởng với đồng bọn. Hàn Tùng Bá ung dung đỡ đòn chưởng hất nhẹ một cái. Hai đạo kinh của hai tên môn đồ Thiên Linh giáo bị cơn gió cuốn mất trong vô hình. Lần đầu tiên Hàn Tùng Bá sử dụng tuyệt chiêu “Truy Phong Phật Thủ” xem hiệu quả tới mức độ nào. Hai tên môn đồ Thiên Linh giáo trông thấy vô cùng kinh hãi tháo lui lại.

Bịch... bịch...

Hai tên môn đồ Thiên Linh giáo vùng đứng lại liền té quỵ xuống đất nằm bất động. Hàn Tùng Bá đã điểm huyết bọn chúng. Chàng thiếu hiệp ra tay nhanh như sét giập khiến cho hai tên môn đồ Thiên Linh giáo không có cách nào tránh khỏi hoặc chống đỡ kịp nữa. Hàn Tùng Bá xê mình tới điểm vào á huyết một tên không cho la hét, còn tên kia chàng ấn vào tử huyết.

Chàng hét :

- Hãy khai mau, bọn người đang chờ nhân vật nào trong chiếc thùng xe song mã?

Tên môn đồ Thiên Linh giáo nhìn Hàn Tùng Bá trừng trừng không nói lời nào. Hàn Tùng Bá ấn ngón chỉ vào huyết đạo tên môn đồ Thiên Linh giáo :

- Hãy khai mau, bằng nghịch mạng ta sẽ cho người một cái chết vô cùng thê thảm.

Tên môn đồ vẫn làm thinh. Hàn Tùng Bá ấn ngón chỉ vào huyết làm tên này đau đớn :

- Người có chịu khai chưa? Khai mau?

Chàng thiếu hiệp tiếp tục ấn ngón chỉ vào huyết đạo khiến tên này không còn chịu nổi la lên :

- Hãy để ta khai....

Hàn Tùng Bá dẫn mạnh :

- Khai mau! Các người chờ nhân vật nào trong cỗ xe song mã?

Tên môn đồ Thiên Linh giáo thở hổn hển :

- Một vị tiểu thư....

Hàn Tùng Bá gấp lên :

- Vị tiểu thư nào? Tên gì?

Tên môn đồ Thiên Linh giáo thờ hồng học như con vật đang bị cắt tiết, chưa đáp. Hàn Tùng Bá dè ngon chỉ :

- Vị tiểu thư tên gì?

- Kỳ... Hoa Nữ!

Bất giác Hàn Tùng Bá đã phải kinh hoàng lên, khi nghe tới tên Kỳ Hoa Nữ. Chàng bóp tử huyết tên môn đồ Thiên Linh giáo :

- Các người chở Kỳ Hoa Nữ đi đâu?

Tên môn đồ Thiên Linh giáo nhăn nhó :

- Về.... Tổng đàn Thiên Linh giáo.

Bộp... bộp...

Trong tiếng khô khan, kèm theo tiếng rú thảm khốc, hai tên môn đồ vừa bị Hàn Tùng Bá vỗ chưởng vào thiên linh tử chết liền tại chỗ. Hàn Tùng Bá liền khẩn cấp trở thuật khinh công đuổi theo đoàn người ngựa đã khuất dạng từ lâu. Chàng phải cứu Kỳ Hoa Nữ chứ không thể để mặc nàng rơi vào bàn tay tâm ác của Thiên Linh giáo chủ được.

Vượt qua khoảng vài mươi dặm đường, Hàn Tùng Bá trông thấy bọn môn đồ Thiên Linh giáo ở phía trước mặt không còn xa lắm. Chàng thiếu hiệp gia tăng tốc lực khinh công đuổi theo như sấm sét. Tới chỗ eo núi, hai bên có nhiều tảng đá nhọn gờ ra ngoài, Hàn Tùng Bá đã bắt kịp bọn người ngựa Thiên Linh giáo. Bằng một thân pháp Hàn Tùng Bá bắn mình vượt ngang qua những tảng đá tới phía trước đoàn người ngựa vạch từa bầu trời rồi phóng ngay xuống đứng trên quan lộ chẳng khác một vị tiểu thiên thần vừa xuất hiện.

Một loạt tiếng quát của bọn môn đồ Thiên Linh giáo đi phía trước đoàn người ngựa :

- Gian tặc nào đây.

Tức thì đoàn người ngựa Thiên Linh giáo dừng hẳn lại bên vách núi...

29. Chương 29: Huyết Sát Thiên Linh Giáo

Một lão nhân tuổi trạc ngũ tuần từ phía sau đoàn người phi ngựa tới dừng lại trước mặt Hàn Tùng Bá. Lão ma đầu đưa cặp mắt sáng rực tinh quang nhìn chàng thiếu hiệp “ồ” lên :

- Gã tiểu tử họ Hàn đó sao?

Hàn Tùng Bá ngạc nhiên :

- Đúng vậy. Chính là bản tiểu gia đây.

Lão ma đầu lạnh trầm :

- Người định làm gì lại ngăn cản bản Điện chủ ở trên con đường này?

Trở tay qua cổ xe song mã Hàn Tùng Bá đáp :

- Bản tiểu gia muốn biết các người nhốt nhân vật nào trong cỗ tù xa đó?

Lão ma đầu chính là Điện chủ Thiên Linh giáo nhướng cặp lông mày rậm :

- Đây là chuyện riêng tư của bản giáo người can dự vào để làm gì?

Hàn Tùng Bá cao giọng :

- Nhưng bản tiểu gia nhất định can dự vào chuyện này. Có phải các người đang nhốt tiểu thư Kỳ Hoa Nữ thì người sẽ hành động như thế nào?

Giọng nói Hàn Tùng Bá nghe rộn người :

- Thì bản tiểu gia sẽ làm sạch cỏ các người trên quan lộ này không chừa một tên sống sót trở về.

Chợt cái lão Điện chủ Thiên Linh giáo phóng ngay xuống đất đứng cách Hàn Tùng Bá khoảng bốn trượng. Lão đại ma trợn cặp mắt toát hào quang :

- Tiểu tử! Trước đây người đã sát hại một số cao thủ và môn đồ bản giáo, mà lại chưa tính, nay người lại ngăn cản bản tọa đang thi hành mệnh lệnh của Giáo chủ, dùng những lời cuồng ngữ đối với ta, lẽ nào ta dung thứ cho người được. Nhất định lần này ta phải thu nạp người mang về Tổng đàn xử tội cực hình bằng cách nung chảy người vào trụ đồng nóng nung đỏ để trả thù cho chúng môn đồ Thiên Linh giáo.

Hàn Tùng Bá cười ghê rợn :

- Lão quỷ chó điên cuồng. Tất cả các người hãy cùng lướt tới đây cho bản tiểu gia giết luôn một thể, khỏi phải nhọc lòng phí mất thời gian vô ích.

Lão Điện chủ thịnh nộ thét :

- Các người mau bắt trời tên tiểu tử này cho bản tọa.

- Tuân lệnh.

Mười hai tên môn đồ Thiên Linh giáo phóng tới trước mặt Hàn Tùng Bá. Chẳng nói một lời mỗi tên vỗ một chưởng tạo thành trận gió ào ào tới Hàn Tùng Bá. Nghĩ cần phải kết thúc trận đấu mau lẹ để giải thoát Kỳ Hoa Nữ trong cổ tù xe, Hàn Tùng Bá hét lên một tiếng thị uy song chưởng cất lên, bóng chưởng khổng lồ liền xuất hiện.

Chàng thiếu hiệp thi triển ngay chiêu “Bạt Hải Di San” vừa tự thành tại Vong Tình cốc. Chưởng âm phát nổ vang rền, nhiều tiếng rú thê thảm lẫn lộn tiếng hét la, bóng người phóng vùn vụt ra khỏi sân trường, nháy mắt chợt im đi. Hải hùng thay! Mười tên môn đồ Thiên Linh giáo cùng lướt phơi thây tại trận.

Chiêu thức “Bạt Hải Di San” với gần một trăm năm nội lực quả nhiên quỷ thần đều khiếp sợ. Chúng môn đồ Thiên Linh giáo quá đổi kinh hoàng trở mắt nhìn Hàn Tùng Bá. Đến lão Điện chủ cũng rúng tạt trong lòng, trợn mắt hung quang nhìn Hàn Tùng Bá. Lão Đại ma đầu không thể nào tưởng tượng nổi võ công Hàn Tùng Bá cao thâm đến thế.

Phút giây, lão Điện chủ Thiên Linh giáo quát :

- Tất cả lâm chiến!

Tiếng hô chạm động trên mặt quan lộ, tất cả bốn mươi ba cao thủ lẫn môn đồ Thiên Linh giáo cùng phóng tới vây chặt Hàn Tùng Bá vào chính giữa. Liền đó mỗi tên một chưởng tấn công Hàn Tùng Bá như trận bão tố cuồng phong nổi dậy. Hàn Tùng Bá hét :

- Các người phải chết.

Song chưởng của chàng thiếu hiệp quay tròn, cuộn cuộn tuôn ra bóng chưởng khổng lồ “Bạt Hải Di San” thể mạnh tựa sóng trào ngoài đại hải. Thân hình Hàn Tùng Bá hiện ẩn như chiếc bóng vong linh, chợt mất, chợt thấy không sao đo lường nổi. Sân trường hỗn loạn, mịt mù chẳng khác một bãi sa trường ngoài trận địa. Một chập lâu đột ngột sân trường lặng yên trở lại. Trên bãi cỏ bày ra thêm hai mươi ngoài tử thi môn đồ Thiên Linh giáo.

Tả hữu chưởng của Hàn Tùng Bá nhuộm toàn máu, đứng uy nghi giữa tràng như một vị tiểu Huyết Thần. Quả vô cùng khủng khiếp chưa từng trông thấy trên chốn võ lâm xưa nay. Trước sau đã có gần bốn mươi xác chết nằm la liệt. Còn lại mười bốn tên môn đồ sống sót dạt ra ngoài xa nhìn Hàn Tùng Bá bằng những cặp mắt khiếp đảm. Lão Điện chủ Thiên Linh giáo mặt mày xám xịt, vừa phẫn nộ lại vừa kinh hoàng trước cảnh tượng diễn ra.

Lát sau, lão Đại ma đầu rống :

- Tiểu quỷ, thủ đoạn sát nhân của ngươi vô cùng độc hiểm, bản tọa liệu một phen chết sống cùng ngươi.

Lão Đại ma đầu vận toàn bộ công lực lên ngọn chưởng chấn tới một chiêu. Đây là chiêu trí mạng của lão Điện chủ, vì trải qua trận đấu vừa rồi lão đã ngấm khiếp sợ công lực quỷ thần vô lượng của Hàn Tùng Bá. Hiểu ngay tâm trạng của lão Điện chủ Thiên Linh giáo, Hàn Tùng Bá cười khinh khỉnh :

- Cho hồn ngươi vào địa ngục với bọn kia.

Dứt câu, Hàn Tùng Bá triển ngay một chiêu “Bạt Hải Di San” với mười thành công lực đón lấy bóng chưởng của lão Điện chủ Thiên Linh giáo.

Ầm!

Lão Điện chủ rống như hổ dữ bị thương, toàn thân bị hất ra sau một trượng, lóp ngóp đứng lên, mồm phún máu tươi.

Hàn Tùng Bá nhìn lão Điện chủ Thiên Linh giáo, cất tiếng cười ghê rợn :

- Cho hồn ngươi vào địa ngục.

Ngọn chưởng của thiếu niên giờ lên. Một tiếng “bộp” khô khan lão Điện chủ Thiên Linh giáo gục xuống. Chúng môn đồ Thiên Linh giáo đứng chết lặng, chẳng có một tên nào dám động dậy. Từ từ Hàn Tùng Bá quay sang mười bốn tên môn đồ Thiên Linh giáo hét :

- Các ngươi còn đứng đó làm gì?

Chàng thiếu hiệp sừng sững tiến tới chỗ bọn này. Mười bốn tên môn đồ còn sống sót hốt hoảng phóng đi rào rào, nháy mắt hút dạng trong núi. Hàn Tùng Bá thấy không cần đuổi theo bọn này, day qua nhìn về phía cỗ xe song mã. Chàng thiếu hiệp lắc mình tới. Hai tên môn đồ Thiên Linh giáo giữ xe phóng tới ngăn cản.

Sẵn cơn thịnh nộ Hàn Tùng Bá hét :

- Đó là tại các ngươi hết muốn sống.

Bình... bình....

Hai tiếng rú nổi lên. Hai tên môn đồ Thiên Linh giáo bay bổng ra ngoài. Hàn Tùng Bá không cần biết tình trạng hai tên này còn sống hay chết, giờ ngọn chưởng lên.

Bộp!

Cánh cửa thùng xe bít bùng bật mở, Hàn Tùng Bá đưa mắt nhìn vào trong. Chàng bật kêu :

- Kỳ Hoa Nữ!

Thì ra Kỳ Hoa Nữ bị trói chặt cả tay chân đang ngồi trong chiếc tù xa. Thiếu nữ đưa mắt nhìn nhận ra Hàn Tùng Bá mừng rỡ kêu to :

- Hàn tiểu huynh!

Hàn Tùng Bá phóng lên xe tháo mở hai sợi dây thừng trói Kỳ Hoa Nữ. Chàng bế lấy thiếu nữ phóng xuống đất đặt nàng đứng dậy. Kỳ Hoa Nữ ôm chặt lấy Hàn Tùng Bá :

- Anh ơi!

Rồi thiếu nữ úp mặt vào lồng ngực Hàn Tùng Bá giọt lệ tuôn trào không ngớt. Hàn Tùng Bá để yên cho người yêu tỏ niềm cảm xúc một lúc lâu. Chàng đỡ nàng thẳng người lên :

- Kỳ Hoa Nữ, sao em lại thế này?

Kỳ Hoa Nữ lau lệ :

- Em bị bọn chúng bắt trên quan lộ.

- Em đi đâu lại bị chúng bắt?

- Em đi tìm anh.

- Em tìm anh có chuyện gì không?

- Em ở mãi trong gia trang nhớ anh không thể chịu nổi nên đi tìm anh, không ngờ bị nạn, nếu không có anh chắc chắn em sẽ tự tử chứ không để thất thân trong tay lão Đại ma đầu Thiên Linh giáo chủ được.

Hàn Tùng Bá ôm Kỳ Hoa Nữ vào lòng :

- Đây cũng do nơi định số em ạ. Nếu anh không đuổi theo chiếc xe tù này chắc vĩnh viễn xa em rồi. Quả thật là một điều may mắn cho chúng ta.

Kỳ Hoa Nữ ngạc nhiên :

- Thế anh biết em bị bọn Thiên Linh giáo nhốt trong chiếc tù xa này à.

- Lúc đầu anh không rõ bọn chúng nhốt ai. Anh đang đi trên quan lộ chợt thấy đoàn người ngựa áp giải chiếc xe này, anh đuổi theo điểm huyết hai tên môn đồ Thiên Linh giáo. Một tên khai đang nhốt em trong đó. Anh mới hay em bị bắt đưa về Tổng đàn Thiên Linh giáo. Anh theo bọn chúng để hầu như mới cứu được em đây.

Kỳ Hoa Nữ xúc động :

- Hàn Tùng Bá! Em lại nợ anh nữa rồi biết phải đền đáp cách nào cho xứng đáng.

Hàn Tùng Bá hôn vào má Kỳ Hoa Nữ :

- Em lạ lòng rồi. Em quên rằng anh phải có bổn phận bảo vệ suốt cả cuộc đời em chúng ta may mắn còn gặp mặt nhớ là điểm phúc rồi, mất em đi đời anh đâu còn gì nữa.

Kỳ Hoa Nữ lại xúc động, nép mặt vào lòng Hàn Tùng Bá như không còn muốn bao giờ xa chàng nữa.

Nhìn ánh trăng chiều đã tắt, Hàn Tùng Bá băng khuâng :

- Kỳ Hoa Nữ, giờ em định đi đâu?

Kỳ Hoa Nữ thản nhiên :

- Anh đi đâu em theo đó, cho hết đêm nay, sáng mai em sẽ trở về gia trang.

Thế cũng được chúng ta hãy rời khỏi nơi này kéo có chuyện rắc rối có thể xảy ra. Đôi nam nữ thiếu niên song song trở lại con đường cũ ra quan lộ...

30. Chương 30: Lọt Vào Hổn Trộn

Hàn Tùng Bá và Kỳ Hoa Nữ theo con đường quan lộ đi thẳng về hướng thị trấn Tế Châu. Đôi nam nữ thiếu niên định tới đó nghỉ qua một đêm rồi sáng mai sẽ lên đường. Trời tối dần. Trãi qua hết dãy núi đến một cánh đồng cỏ hoang vu, mông quạnh. Hết cánh đồng cỏ lại tới một dãy đồi còn cách thị trấn Tế Châu chừng ba mươi dặm. Lúc này vầng trăng cũng vừa lên, đỏ chói như viên hồng ngọc khổng lồ, soi ánh mờ màng trên vạn vật.

Đang đi bên cạnh Hàn Tùng Bá, chợt Kỳ Hoa Nữ lên tiếng :

- Hàn Tùng Bá! Hãy đề phòng trên đoạn đường này.

Hàn Tùng Bá day qua :

- Đề phòng gì thế em?

- Đề phòng bọn Thiên Linh giáo có thể xuất hiện trên con đường này bất cứ lúc nào. Chính em đã bị bọn chúng đón chặn ở phía trước mặt kia cách đây không xa.

Hàn Tùng Bá chợt hiểu :

-Ồ! Ra thế...

Giọng nói của Kỳ Hoa Nữ rất bồn khoăn :

- Hàn Tùng Bá! Hay là chúng ta tìm một nơi nào kín đáo trong dãy đồi này nghỉ qua một đêm, đợi sáng mai tới thị trấn Tế Châu có thể sẽ an toàn hơn.

Hàn Tùng Bá vững niềm tin nơi mình :

- Đường từ đây tới thị trấn Tế Châu chẳng còn bao xa nữa, chúng ta cứ tới đó, đêm nay sương gió đầy trời, nằm trong dãy đồi này hiền muội sẽ bị nhiễm sơn phong, lâm bệnh dọc đường càng gặp khó khăn hơn.

Kỳ Hoa Nữ không yên trong lòng :

- Hiện giờ em nghe trong lòng hồi hộp, hình như báo điềm không hay xảy ra, cứ theo em có thể bọn Thiên Linh giáo sẽ kéo tới đây báo thù trận huyết sát môn đồ của chúng vừa rồi.

Hàn Tùng Bá trấn an :

- Em hãy yên tâm. Nếu bọn Thiên Linh giáo kéo tới báo thù anh sẽ cho chúng một bài học thật đích đáng để không còn tự do tác oai, tác quái trên giang hồ như từ trước nữa.

Thấy Hàn Tùng Bá cương quyết, Kỳ Hoa Nữ không nói thêm một lời nào nữa, nhưng trong lòng nàng luôn luôn phập phồng lo sợ. Hai người trở thuật khinh công đi nhanh hơn trước cố nhanh chóng tới thị trấn Tế Châu. Đến bốn quả đồi thấp kia theo hình thái tứ tượng, Hàn Tùng Bá và Kỳ Hoa Nữ vừa lọt vào chính giữa, thành linh có tiếng quát tởm sấm rền :

- Tiểu tử, ngưng lại!

Liền đó, bốn chiếc bóng to lớn thường từ phía sau bốn quả đồi phóng xuống dàn ngang trước mặt Hàn Tùng Bá và Kỳ Hoa Nữ. Hàn Tùng Bá và Kỳ Hoa Nữ ngưng bước, đưa mắt nhìn bốn chiếc bóng vừa xuất hiện. Đó là bốn quái nhân mặt mày đều hung ác như nhau. Một lão vận phục y Thiên Linh giáo thuộc thượng thừa, ba lão vận theo lối Thượng Khanh. Dĩ nhiên tất cả thuộc cao thủ tuyệt hạng trong Thiên Linh giáo.

Quái nhân có bộ mặt như lão Phán Quan từ cõi âm hiện về trầm nặng giọng :

- Tiểu tử, ta chờ ngươi từ lâu rồi.

Hàn Tùng Bá lạnh lùng :

- Ngươi là ai?

- Phó giáo chủ Thiên Linh giáo!

-Ồ! Thế ra là ngươi đây. Ngươi chờ bản tiểu gia có chuyện gì?

- Đòi món nợ máu ngươi đã vay lúc chiều, giết gần bốn mươi môn đồ của bản giáo.

Hàn Tùng Bá ngạo mạn :

- Ngươi đòi món nợ máu, hay bọn ngươi tới đây nạp mạng cho bản tiểu gia.

Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo dừng cặp lông mày rậm, quát lên :

- Tiểu tử chó tự thi, bản Phó giáo chủ thế sẽ vò xác ngươi ra trả thù cho chúng môn đồ.

Ngọn chướng to lớn của lão Đại ma đầu giờ lên. Lão quái nhân đứng phía trái lướt tới. Phó giáo chủ Thiên Linh giáo hừ lạnh một tiếng tháo lui ra ngoài đứng nhìn. Lão quái nhân tiến tới đối diện cùng Hàn Tùng Bá giọng trầm hấn xuống :

- Tiểu tử, nạp mạng au!

Hàn Tùng Bá lạnh lùng :

- Danh hiệu của ngươi là gì? Bản tiểu gia không giết những kẻ vô can.

Quái nhân chớp cặp mắt sáng rực tinh quang :

- Tiểu tử chờ cuồng vọng. Trung Sơn đạo sĩ chính là bản đạo hiện đang giữ chức vị Thượng Khanh trong Thiên Linh giáo.

Hàn Tùng Bá trêu tức :

- Lão Đại ma đầu Thiên Linh giáo chủ sai lão đi lùng sục tìm bắt gái tơ mang về Tổng đàn ác đạo cho lão hưởng lạc à?

Trung Sơn đạo sĩ giận dữ quát :

- Tiểu tử quả điên cuồng, nhận chưởng!

Trung Sơn đạo sĩ vỗ một chưởng. Quái phong liền nổi dậy ào ào. Nhìn luồng quái phong cuộn tới Hàn Tùng Bá nghĩ thầm :

- Đây là quái chiêu, thế ta cũng nên dùng loại nó đối đầu xem thế nào.

Nghĩ vậy, Hàn Tùng Bá triển ra một chiêu “Truy Phong Phật Thủ” ngăn chặn luồng quái phong kỳ dị.

Bộp!

Một tiếng nổ âm thầm, không có áp khí, luồng quái phong vụt biến mất. Luồng quái phong bị chiêu “Truy Phong Phật Thủ” diệt đi rồi. Trung Sơn đạo sĩ lui nửa bước, trở mắt nhìn Hàn Tùng Bá hết sức kinh dị vì nội lực gần một trăm năm và quái chiêu của chàng vừa thi triển.

Hàn Tùng Bá hét :

- Trả chiêu!

Đạo kinh nặng như núi lở từ nội chưởng của Hàn Tùng Bá áp tới Trung Sơn đạo sĩ. Chàng thiếu hiệp đã ra chiêu “Bạt Hải Di San” với mười thành công lực. Ý định của chàng thiếu hiệp là phải đánh ngã Trung Sơn đạo sĩ chỉ một chiêu này. Bởi vì sau khi đấu nhau một chưởng Hàn Tùng Bá nhận rõ công lực của lão quái nhân rất lợi hại, lại còn ba tuyệt thủ chờ đợi xuất chiêu, nếu để bọn chúng hợp đấu quả là điều nguy hiểm cho chàng. Giờ chàng cần phải diệt trước một lão sau đó tính tới ba lão kia.

Không ngờ Hàn Tùng Bá đối chiêu thế mạnh như sóng cuồng ngoài đại hải, Trung Sơn đạo sĩ kinh hoảng quát :

- Tiểu tử! Ngươi biết sử dụng chiêu thức của Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm nữa sao?

Mồm quát, ngọn chưởng của lão đạo nhân cất lên đẩy tới một luồng quái phong chống đỡ.

Ầm!

Hai chân Trung Sơn đạo sĩ lún sâu dưới mặt đất, thân hình lắc lư nhiều lượt, cánh hữu chưởng buông thông xuống như vừa bị sét trời giạt nhằm. Đương nhiên Trung Sơn đạo sĩ đã thua Hàn Tùng Bá ở chiêu thứ nhì này. Sợ đồng bọn sa cơ, lão quái nhân áo xanh lắc mình tới quát :

- Đạo hữu hãy ra ngoài nghỉ tay, gã tiểu tử này đã có bản tăng xử trí.

Hàn Tùng Bá khinh khỉnh :

- Báo danh!

- Đông Nhạc thiên sư là bản tăng. Nay đã rõ danh hiệu của ta rồi hãy mau quì xuống đó, đừng đợi ta động thủ sẽ nhận lấy cái chết chẳng toàn thi thể.

Hàn Tùng Bá ngạo mạn :

- Thế ra lão là Đông Nhạc thiên sư đó à? Bản tiểu gia từng nghe lão vào núi Đổng Nha mai danh ẩn tích đã lâu rồi, cứ tưởng con thuyền Bát Nhã độ lão chóng thành chánh quả, nào ngờ nay lão lại động lòng phàm,

vàng theo lời lão đại ác ma Thiên Linh giáo chủ lòng bắt gái đẹp làm điều dâm ô, dâm tiện, chỉ sợ e đêm nay lão một đi mà chẳng trở về đã không thành Phật trên niết bàn mà lại làm quỷ không đầu dưới địa ngục.

Đông Nhạc thiền sư bị sỉ nhục nên cơn thịnh nộ quát lên vang lừng :

- Tiểu tử đừng điên cuồng. Bản bần tăng quyết lấy mạng của ngươi đây.

Vừa dứt câu, Đông Nhạc thiền sư đã vỗ một chưởng nặng tựa quả đồi đổ. Vốn đã ngầm vận mười thành công lực từ trước, Hàn Tùng Bá cất ngọn chưởng lên nghênh đón. Bóng chưởng khổng lồ “Bạt Hải Di San” xuất hiện. Hàn Tùng Bá quyết hạ Đông Nhạc thiền sư nên sử dụng chưởng lực hùng mạnh ngay từ chiêu đầu.

Ầm!

Mặt đất chuyển rung một tiếng nổ kinh hồn. Đã thấy Đông Nhạc thiền sư tháo lui một bước, thần sắc trên bộ mặt hung ác thay đổi. Đã chiếm lấy thế thượng phong, Hàn Tùng Bá hét :

- Nhận chiêu!

Chàng thiếu hiệp tiếp thêm một chưởng “Bạt Hải Di San” gia tăng hai thành công lực, thế mạnh tựa núi lở. Ngó thấy bóng chưởng khổng lồ, bao trùm chu vi ba trượng Đông Nhạc thiền sư hãi hùng quát :

- Tiểu tử hạ độc thủ!

Đơn chưởng của lão thiền sư theo tiếng quát giờ lên vận toàn lực chống đỡ.

Ầm!

Đông Nhạc thiền sư cùi ngược hai chân vào mặt đất trở về phía sau nửa trượng, thân mình lắc động không ngừng. Hàn Tùng Bá chưa chịu ngưng tay, xê mình tới gỡ ngọn chưởng lên.

Lão quái nhân áo đen lắc mình tới quát :

- Tiểu tử ngưng tay!

Hàn Tùng Bá tung luôn hai đạo nhân hào khí bổ lên trên gương mặt :

- Hãy báo danh tánh.

- Vạn Lý Thần Xu.

- Lão có liên hệ gì với Thiên Linh giáo?

- Đệ nhất thượng khanh Thiên Linh giáo.

Hiểu rõ Hàn Tùng Bá rất lợi hại, Vạn Lý Thần Xu dứt câu liền xuất chưởng. Đạo kinh có sức nặng ngàn cân nhằm ngay tâm huyết Hàn Tùng Bá. Hàn Tùng Bá hừ lạnh, chấn ra một chưởng “Bạt Hải Di San” gồm mười hai thành công lực.

Ầm!

Vạn Lý Thần Xu loạng choạng máu miệng ứa ra khí huyết trong người sôi trào. Liên tiếp cả ba lão quái nhân đều thua trận trong một thời gian ngắn công lực Hàn Tùng Bá quả nhiên quỷ thần vô lượng cũng nhờ mấy ngày ở trong Vong Tình cốc. Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo từ từ bước tới đối mặt cùng Hàn Tùng Bá.

Lão day qua Vạn Lý Thần Xu :

- Hiền hữu hãy ra ngoài để mặc bản tọa đối phó với gã tiểu tử này.

Vạn Lý Thần Xu lặng lẽ trở lui ra ngoài, uống linh đan chữa trị vết nội thương. Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo trầm giọng :

- Tiểu tử! Kể ra công lực của ngươi thuộc hàng quán thế siêu phàm, nhưng giờ đã gặp phó bản tọa rồi không còn dương dương tự thị nữa. Tốt hơn, ngươi hãy theo ta về Tổng đàn, bái kiến Giáo chủ, gia nhập hàng ngũ Thiên Linh giáo, ta sẽ đề cử ngươi với chức vị Đại tổng quản, hưởng lấy cảnh giàu sang tột đỉnh cả đời,

bằng cứ nghịch ngợm chống lại bản giáo sẽ nhận lấy một cái chết chẳng toàn thây, uống phí đi một trang thiếu niên tài tuấn.

Hàn Tùng Bá cao giọng :

- Lão quỷ đừng điên cuồng. Bản tiểu gia đường đường một trang thiếu hiệp chính đạo vô lâm lại đầu hàng bọn ác đạo tà dân của các ngươi để lưu tiếng xấu muôn đời à? Bảo thật, chính ta cũng muốn một lần tới Tổng đàn Thiên Linh giáo, huyết tẩy quần ma trừ đi đại họa cho giang hồ.

Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo trợn cặp mắt tỏa hào quang :

- Tiểu tử! Đó chỉ tại ở nơi ngươi quá ngu xuẩn, chứ không phải bản giáo không biết đãi sĩ, chiêu hiền.

Chấm dứt câu lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo chấn ra một chưởng. Bóng chưởng to lớn màu xanh chu vi ba trượng cất bổng lên cao, thể nặng như một trái đồi. Hiểu rõ lão Đại ma đầu này là đại tuyệt thủ đứng vào hàng nghìn trong Thiên Linh giáo Hàn Tùng Bá chẳng dám coi thường, cất hữu chưởng thi triển ngay chiêu “Bạt Hải Di San” nghênh đón bóng chưởng khổng lồ màu xanh.

Ầm!

Đá chạy, cát bay một vùng mịt mù trên mặt quan lộ che lấp cả mọi người. Một lúc lâu, các bụi tan loãng vào không gian theo trận gió, sân trường trở lại quang đặng dưới ánh trăng soi sáng. Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo vẫn còn đứng nguyên vị trí chẳng hề hấn chi cả. Phía này, Hàn Tùng Bá cũng giữ nguyên tình trạng, không thấy có chút xê dịch.

Xem qua chiêu này nội lực lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo và Hàn Tùng Bá ngang bằng nhau. Trong lòng Hàn Tùng Bá đã thấy hơi lo ngại. Nội lực của lão Phó giáo chủ cao thâm như thế, nếu hợp lực cùng ba lão đạo sĩ kia quả thật nguy hiểm cho chàng. Giờ chàng cần phải trấn bót cái khí thế của bốn lão Đại ma đầu này trước là thượng sách.

Thầm tính xong, Hàn Tùng Bá hét :

- Nhận chưởng!

Ngọn hữu chưởng của Hàn Tùng Bá vận lên toàn bộ nội lực, theo thể “lưỡng nghi” trụ hình vững chắc như núi, từ từ đẩy tới trước mặt. Chàng thiếu hiệp sử dụng ngay tuyệt chiêu “Bạt Hải Di San” để chiếm lấy thể thượng phong lúc đầu. Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo ngó thấy bóng chưởng rung động trong lòng. Không chút chần chờ, lão Đại ma đầu hơi thấp thân mình xuống, cất ngọn chưởng lên ngực, vận đủ thành công lực xô tới như cái thoi đưa.

Ầm!

Khắp sân trường đều chuyển lay trong tiếng sấm chưởng khi song phương chạm nhau. Một vùng bụi đất che mờ cả ánh trăng dội chiếu. Thật lâu mới trở lại bình thường. Chỉ thấy lão Phó giáo chủ lui nửa bước vì đạo kinh nặng như trái núi của chiêu “Bạt Hải Di San”. Trong khi Hàn Tùng Bá hãy còn đứng trơ trơ trên sân trường thần sắc không hề thay đổi...

31. Chương 31: Bốn Bề Thọ Địch

Qua chiêu này tuy chưa nhận rõ ràng song phương thắng, bại nhưng kể về nội lực lẫn võ công của Hàn Tùng Bá có phần trội hơn lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo.

Hàn Tùng Bá lại hét :

- Nhận thêm một chưởng!

Đạo kinh nặng như núi lở từ Hàn Tùng Bá đổ tới lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo như quả băng sơn. Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo rống lên một tiếng trợ oai cất hất chưởng lên toàn lực đưa ra bóng chưởng to lớn màu xanh đối diện.

Ầm!

Lần này lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo đã phải lui hẳn một bước vì không còn có thể chịu đựng nổi đạo kinh quá khủng khiếp của chiêu “Bạt Hải Di San”. Chính Hàn Tùng Bá đã triển ra một chiêu quyết định sự thắng bại của đối phương. Ba lão nhân Đông Nhạc thiền sư, Trung Sơn đạo sĩ và Vạn Lý Thần Xu nhìn ra tình thế quá bất lợi cho lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo cùng phóng chưởng ra sân trường.

Đông Nhạc thiền sư bảo :

- Lão Phó giáo chủ, chúng ta hãy cùng nhau liên thủ lần này đừng để nó thoát.

Từ nãy đứng ngoài nhìn vào các trận giao đấu giữa Hàn Tùng Bá và chúng Đại ma đầu. Kỳ Hoa Nữ rất hoan hỉ nhưng nay trông thấy bốn kẻ đại cường địch sắp quần đấu nàng lo ngại phóng mình vào tràng đứng bên cạnh chàng thiếu hiệp.

Thiếu nữ nói :

- Hàn tiểu huynh, chúng ta hãy tử chiến cùng bọn ác đạo này.

Hàn Tùng Bá khẽ giọng :

- Kỳ Hoa Nữ! Em hãy ra cho anh đối phó với bọn lão ma đầu này. Em chưa phải là đối thủ của chúng.

Kỳ Hoa Nữ kiên quyết :

- Không! Tiểu muội không thể nào để mặc Hàn tiểu huynh đơn phương giao đấu cùng bọn lão ác ma trong cảnh ngộ này được. Có chết chúng ta cùng một ngôi mộ.

Trông thấy Kỳ Hoa Nữ quá cương quyết Hàn Tùng Bá không biết phải làm sao, đành bảo :

- Thế, hiền muội hãy đứng bên trái còn ba mặt để cho ngu huynh ứng phó.

- Vâng.

Kỳ Hoa Nữ dời sang bên trái đối diện cùng Vạn Lý Thần Xu cách ba trượng. Một mình Hàn Tùng Bá đối đầu cùng lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo, Trung Sơn đạo sĩ và Đông Nhạc thiền sư. Tình thế vô cùng bất lợi cho phía Hàn Tùng Bá và Kỳ Hoa Nữ. Công lực của lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo suýt soát Hàn Tùng Bá, nay lại có thêm Đông Nhạc thiền sư, và Trung Sơn đạo sĩ hỗ trợ sức mạnh gấp bội phần, quả nhiên chàng thiếu niên khó mà đương cự. Về phần Kỳ Hoa Nữ chắc hẳn không thể nào chống nổi lão đạo nhân Vạn Lý Thần Xu rồi.

Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo cười khà :

- Hàn Tùng Bá, nay ngươi đã lọt vào cái thế đầu thọ khốn rồi đâu còn mong gì khỏi một cái chết chẳng toàn thi thể. Biết điều hãy mau giao nộp Kỳ Hoa Nữ tiểu thư cho bản Phó giáo chủ, may ra ta sẽ niệm tình tha tội cho ngươi, đừng chờ tới khi trận thế phát động dù cho ngươi có ăn năn cũng chẳng còn kịp nữa.

Hàn Tùng Bá lạnh băng :

- Lão quỷ im cái mồm huênh hoang, khoác lác lại, trái lại đêm nay bản tiểu gia nhất quyết sẽ làm sạch cỏ các ngươi trên mộ tràng này.

Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo quát :

- Tiểu tử phải chết!

Lão Đại ma đầu vỗ một chưởng khi vừa chấm dứt tiếng quát. Hàn Tùng Bá lệ làng cất hữu chưởng lên.

Ầm!

Hàn Tùng Bá chưa kịp thu hồi ngọn chưởng Đông Nhạc thiền sư đã quát :

- Nhận chuông!

Cùng trong tiếng quát lão thiền sư chấn một chuông. Dứt câu, lão Đại ma đầu vỗ ra một chuông nặng tựa chiếc búa ngàn cân. Hàn Tùng Bá mắt nhìn ba mặt lệ làng giở ngọn hữu chuông lên chống đỡ.

Ầm!

Chàng thiếu hiệp chưa kịp thu thân thủ Trung Sơn đạo sĩ lại quát :

- Nhận chiêu!

Mồm quát, lão đạo sĩ tung ra một chuông nặng nề. Hàn Tùng Bá quay ngọn hữu chuông tiếp lấy đạo kinh của lão đạo nhân.

Ầm!

Thế trận xoay tròn một mình Hàn Tùng Bá hỗn đấu cùng ba đại tuyệt thế cao thủ. Trong lúc đó, bên này Kỳ Hoa Nữ và Vạn Lý Thần Xu đã trao đổi qua lại hai chiêu. Thiếu nữ lui một bước, nghe trong cơ thể khí huyết sôi trào, hơi thở ngọt ngào. Vạn Lý Thần Xu thừa thế đẩy một chuông nặng tựa chiếc búa thiên lôi. Kỳ Hoa Nữ cắn chặt hai hàm răng cất ngọn ngọc chuông lên chống trả. Một tiếng nổ chấn động, Kỳ Hoa Nữ không còn chịu đựng nổi kinh lực quá mạnh tháo lui lại ba bước, ngọn ngọc chuông buông xụi trở xuống.

Vạn Lý Thần Xu quát :

- Đứng yên đó!

Lão đạo nhân lắc mình tới giờ hữu chuông lên toan bắn mấy đạo chỉ phong điểm huyết Kỳ Hoa Nữ.

Có tiếng hét :

- Lão ác đạo muốn chết!

Đạo kinh nặng như núi lở từ ngọn tả chuông của Hàn Tùng Bá nhằm vào lưng Vạn Lý Thần Xu. Lão đạo nhân phát giác ma đạo kinh quá thâm khốc chẳng dám chần chờ lắc mình đi nơi khác tránh né. Thế nhưng đã chậm đi một ánh chớp nửa đạo kinh trúng xéo vào hông khiến Vạn Lý Thần Xu rống lên một tiếng, loạng choạng cả người, mồm phun máu tươi. Hàn Tùng Bá nhanh lẹ thu hồi thân thủ quay trở lại ba lão ma đầu. Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo, Đông Nhạc thiền sư cùng xuất chuông cứu nguy Vạn Lý Thần Xu.

Tức thì trận ác chiến giữa ba lão nhân và một thiếu hiệp càng thêm ác liệt hơn trước. Kỳ Hoa Nữ và Vạn Lý Thần Xu vì đã mang vết nội thương nên cả hai tháo lui ra ngoài xa, ngồi trên đám cỏ vận chân khí điều trị. Trận giao đấu trên sân trường giữa bốn đại tuyệt thủ kéo dài chưa phân thắng bại. Hàn Tùng Bá đã hao mòn chân khí quá nhiều, tình thế quả thật là bất lợi.

Chàng thiếu hiệp nghĩ thầm :

- Nếu ta cứ để trận đấu kéo dài thêm cho tới lúc ta kiệt sức chắc chắn sẽ thảm bại hoàn toàn, tốt nhất giờ ta vận lực nhắm vào một lão, sau đó mọi việc tính sau.

Nghĩ xong, chàng thiếu hiệp hét :

- Hãy xem đây!

Ngọn đơn chuông của Hàn Tùng Bá giờ lên nhằm ngay lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo. Nhưng chưa xuất chuông, chàng thiếu hiệp thu hồi, xoay đạo kinh, như núi lở sang Trung Sơn đạo sĩ. Không ngờ Hàn Tùng Bá dụng quỷ kế “Đương Đông Kích Tây” như thế, Trung Sơn đạo sĩ hốt hoảng chỉ vận được năm thành công lực chống đỡ.

Ầm!

Trung Sơn đạo sĩ không chịu nổi sức mạnh bằng sơn của chiêu thức “Bạt Hải Di San” rống to, hai chân cất bồng khỏi mặt đất ném ra ngoài trường. Cùng lúc theo thế gọng kềm của lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo và Đông Nhạc thiền sư vỗ hai chuông sấm sét vào người Hàn Tùng Bá. Hàn Tùng Bá lệ tựa chớp quay trở về chia song chuông tả hữu chống đỡ.

Ầm... ầm....

Ba đại tuyệt thủ đều bị dội ngược trở về phía sau ba bốn bước mới lấy thể quân bình. Chương này đang gấp rút nên không kịp vận đủ toàn lực nên khí huyết trong người Hàn Tùng Bá sôi nổi. Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo và Đông Nhạc thiền sư lại xuất chương không ngừng. Hàn Tùng Bá phải tận lực chống đỡ chân khí càng lúc càng hao mòn. Mặc dù thể lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo và Đông Nhạc thiền sư cũng chưa thắng nổi Hàn Tùng Bá.

Ngay trong giờ phút căng thẳng này. Bất ngờ từ trên bầu trời đầy ánh trăng sao có ba chiếc bóng nhảy xuống sân tràng. Ba chiếc bóng đứng về phía lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo và Đông Nhạc thiền sư. Trận đấu liền ngưng đi tức khắc. Hàn Tùng Bá quét mắt nhìn qua nhân vật vừa xuất hiện xem là ai.

Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo hô to :

- Giáo chủ giảng lâm!

Thật vậy, lão quái nhân vật áo toàn đen đứng chính giữa bộ mặt xanh rờn như vỏ cây cổ thụ chính là Thiên Linh giáo chủ. Lão quái nhân mặt như loài vượn là Huyền Thông đạo trưởng, còn lão quái nhân bên trái thân hình khệnh khạng như cương thi kia chẳng ai khác hơn Bạch Diện Quái Nhân.

Tâm trường Hàn Tùng Bá bất giác đã phải rung động. Từ này chàng đã giao đấu cùng bốn lão Đại ma đầu, chân khí đã hao tổn rất nhiều giờ lại gặp Thiên Linh giáo chủ, một đại tuyệt thủ võ công cao thâm chưa biết tới đâu đo lường, còn có thêm Huyền Thông đạo trưởng và Bạch Diện Quái Nhân, lâu nay tiếng tăm lừng lẫy trong hàng ngũ Hắc Đạo, quả chàng đã rơi vào cái thế cực kỳ nguy khốn. Một mình chàng làm thế nào đương đầu nổi với năm tuyệt thủ võ lâm này.

Chàng thất cơ, dĩ nhiên Kỳ Hoa Nữ sẽ rơi vào tay lão Thiên Linh giáo chủ và nàng sẽ tự tử như lời nàng đã bảo chàng từ lúc chiều. Giá nếu hiện giờ không có mặt Kỳ Hoa Nữ, Hàn Tùng Bá có thể tạm thời rút lui ra khỏi nơi này tạm chịu thua một trận đợi chờ cơ hội khác. Tình thế này bắt buộc chàng thiếu hiệp phải tử đấu đến cùng năm lão Đại ma đầu đến chiều cuối cùng chứ chẳng còn phương cách nào nữa.

Ý chí đã quyết, Hàn Tùng Bá ngấm ngấm vận chân khí chờ phút lâm chiến. Thiên Linh giáo chủ rọi cặp mắt như ngọn đèn thần nhìn Hàn Tùng Bá quan sát.

Lão Ma Tôn trầm giọng :

- Tiểu tử, ngươi là Hàn Tùng Bá nhi tử của Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm?

Hàn Tùng Bá đáp gọn :

- Đúng vậy.

- Ngươi có biết ngươi đã đắc tội với bản giáo sẽ bị xử cực hình nào không?

Hàn Tùng Bá lạnh lùng :

- Bản tiểu gia không cần biết, chỉ một điều đêm nay ta thề một còn một mất cùng các ngươi trên mộ tràng này.

Thiên Linh giáo chủ giống lên một tràng cười chấn động núi đồi âm thanh muốn chọc thủng màng tai của mọi người. Trận cười của lão Ma Tôn cũng đủ nội lực suýt soát một trăm năm hiềm thấy trên mặt giang hồ trừ phi Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm. Hàn Tùng Bá hiểu rõ giờ đây đã gặp một đại kinh địch đáng khiếp trong lòng rất lo âu. Nhưng vốn đã mang dòng máu bất khuất của Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cẩm, Hàn Tùng Bá cương quyết đánh tới chiều cuối cùng nên định tinh thần trở nên bình thường.

Song chương chàng thiếu hiệp vận đủ mười hai thành công lực để tiếp chiêu....

32. Chương 32: Phút Lâm Nguy

Chấm dứt trận cười quái gở Thiên Linh giáo chủ buông trầm giọng :

- Tiểu tử! Số mạng của ngươi đến đây đã hỏng rồi nên mới khiến xui gặp bản Giáo chủ ở nơi này. Giờ ngươi còn những lời nào trời trăng hãy nói ra mau kéo khi hồn vào địa ngục chẳng còn điều hối hận nữa.

Hàn Tùng Bá dựng cặp lông mày mặt lưỡi kiếm :

- Lão ác ma dân đảng đừng nhiều lời. Bọn ngươi chỉ cậy sức đông người hiếp yếu dọa dẫm kẻ teo gan, bé mặt, nếu ngươi có đủ can trường hãy cùng ta song phương quyết đấu. Ngươi có dám chẳng?

Thiên Linh giáo chủ cười khà :

- Ha ha.... tiểu tử, sá chi là một tên hậu sinh vô danh, nhỏ mọn, đường đường như Giáo chủ lại sợ người sao mà không dám song phương quyết đấu.

Quay sang lão Phó giáo chủ, Thiên Linh giáo chủ phất cánh tay áo rộng :

- Phó giáo chủ hãy mau thu nạp ả kia phần gã tiểu tử để mặc cho bản tọa.

- Tuân lệnh!

Phó giáo chủ Thiên Linh giáo xê mình tới chỗ Kỳ Hoa Nữ vận chân khí định điểm huyết.

Chợt có tiếng hét :

- Lão quỷ chó hồ đồ!

Đạo kinh như chiếc búa thiên lôi từ Hàn Tùng Bá vồ tước qua chặn ngay trước mặt lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo. Đồng thời, Hàn Tùng Bá phóng mình sang phía Kỳ Hoa Nữ đứng ngay trước mặt nàng. Lão Phó giáo chủ giật mình xê đi chỗ khác tránh khỏi đạo kinh đó.

Thiên Linh giáo chủ quát :

- Tiểu tử chó vô lễ.

Luồng kinh như quả băng sơn sụp đổ từ chưởng trung to bằng chiếc quạt của lão Thiên Linh giáo chủ ào tới Hàn Tùng Bá. Ngó thấy bóng chưởng khổng lồ trong lòng Hàn Tùng Bá rung động, nên đơn chưởng cất lên vật mười thành công lực chống đỡ.

Ầm!

Hàn Tùng Bá đã phải chấn động khắp cả thân mình khí huyết trong người sôi nổi. Nội lực của lão Thiên Linh giáo chủ quả vô cùng khủng khiếp chưa từng gặp trên chốn giang hồ. Hàn Tùng Bá khiếp thầm lui trở về sau một bước, ngầm vận chân khí cho các huyết đạo trong người được thông suốt trước khi phát chiêu.

Chàng thiếu hiệp tự hiểu đêm nay đã gặp chuyện dữ nhiều lành ít vận mệnh chưa biết sẽ ra sao. Có thể chàng sẽ thảm bại trong tay lão Ma Tôn võ công quỷ thần vô lượng này. Vừa rồi đấu nhau cùng bốn lão Đại ma đầu, Hàn Tùng Bá đã tổn hao quá nhiều chân khí giờ lại tiếp tục đấu với một lão Ma Tôn thế thượng phong đã thuộc về đối thủ. Nhất là Hàn Tùng Bá vừa đấu với Thiên Linh giáo chủ vừa lại phải bảo vệ cho Kỳ Hoa Nữ hãy còn ngồi chữa trị nội thương rất khó cho chàng sử dụng thân pháp kỳ ảo.

Thế nhưng, bản chất của Hàn Tùng Bá lâu nay bất khuất, chàng quyết đánh một ngọn chưởng sau cùng rồi phó mặc cho định số xảy ra sau đó. Hàn Tùng Bá hét :

- Trả chưởng cho ngươi!

Ngọn hữu chưởng của Hàn Tùng Bá cùng theo tiếng hét từ từ xô tới trước mặt. Bóng chưởng khổng lồ chu vi ngoài ba trượng liền đó xuất hiện. Chàng thiếu hiệp đã thi triển chiêu thức “Bạt Hải Di San” với mười hai thành công lực. Tình thế quá nguy ngập đã đưa Hàn Tùng Bá vào cái thế thí mạng cùng Thiên Linh giáo chủ nên chàng đã toàn lực xuất chưởng này.

Nhận ra bóng chưởng “Bạt Hải Di San” Thiên Linh giáo chủ đã phải rống :

- Rất lợi hại!

Lão Ma Tôn chấn một chưởng vô cùng quái dị.

Ầm!

Một tiếng nổ chuyển rung khắp cả sân trường, hàng trăm áp khí phóng lên ười trượng. Hàn Tùng Bá bị kinh lực quá mạnh thối lui lại một bước, vài huyết đạo cơ hồ bế tắc. Tuy chưa mang vết nội thương nhưng chân khí của Hàn Tùng Bá đã hao tổn thêm nhiều.

Thiên Linh giáo chủ cười khà :

- Tiểu tử, nạp mạng cho bản tọa.

Ngọn chưởng to bằng chiếc quạt của Thiên Linh giáo chủ cất lên. Bóng chưởng khổng lồ từ trên cao bổ xuống đầu Hàn Tùng Bá thế mạnh tựa băng sơn vô phương tránh né. Lão Ma Tôn đã triển ra tuyệt chiêu “Lôi Âm Chấn Địa” đã đổi đầu chiêu thức “Bạt Hải Di San” của Hàn Tùng Bá. Bởi hiện Thiên Linh giáo chủ hiểu rõ chiêu “Bạt Hải Di San” là ngón võ công rất lợi hại của Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm nên chẳng dám coi thường.

Hàn Tùng Bá hét :

- Hãy trông đây!

Ngọn đơn chưởng của chàng thiếu hiệp quay vòng tuôn ra bóng chưởng khổng lồ “Bạt Hải Di San” che lấp cả một vùng lẫn trên đầu và trước mặt đỡ lấy bóng chưởng kinh hồn của lão Thiên Linh giáo chủ.

Ầm!

Sấm chưởng nổ tựa trời gầm. Hàn Tùng Bá không còn chịu nổi nữa lui ra, bốn bước.

Bình!

Chưa kịp đứng vững, chàng thiếu hiệp đã trúng một chưởng của lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo, lão đảo muốn ngã.

Bình!

Lão Thiên Linh giáo chủ lại xuất chưởng nhanh như sét giạt quạt nhằm lưng Hàn Tùng Bá bay sang phía Đông Nhạc thiền sư.

Bình!

Đông Nhạc thiền sư đứng gần đó lệ tay vỗ một chưởng nặng tựa chiếc búa thần đưa bổng thân mình Hàn Tùng Bá lên dốc đồi thấp lặn tuốt sang phía trong. Thiên Linh giáo chủ giống lên trận cười vô cùng tự đắc chấn động cả núi đồi. Dứt cười, lão Ma Tôn đưa cặp mắt sáng rực nhìn sang phía Kỳ Hoa Nữ hỡi còn ngồi nhắm mắt trên đám cỏ.

Thiên Linh giáo chủ lại trở loạt cười :

- Ha ha... quả thật đây là một trang tuyệt thế mỹ nhân chưa từng trông thấy trên chốn giang hồ. Trời ban phúc lạ cho ta, lẽ nào ta lại bỏ qua không đưa về Tổng đàn để cùng nàng những đêm lạc thú thần tiên.

Lão Ma Tôn phát chưởng sang lão Phó giáo chủ ra lệnh :

- Phó giáo chủ, hãy mau thu nạp giai nhân đưa trở về Tổng đàn cho bản tọa.

- Tuân lệnh!

Lão Phó giáo chủ Thiên Linh giáo vừa toan bước tới điểm huyết Kỳ Hoa Nữ thành linh có tiếng quát tựa sấm rền ở trên không trung đưa xuống.

- Ngưng lại!

Tiếp đó, năm chiếc bóng phóng xuống sân tràng im lặng tựa những chiếc bóng quỷ. Thân pháp của năm chiếc bóng quả cao tuyệt hiểm thấy trên mặt giang hồ. Nhìn kỹ lại năm chiếc bóng đó là: Địa Ma Vương Triệu Võ, Tây Môn giáo chủ Điền Phúc, Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô, Tán Cốt Thiên Vương, Phục Hư Sư Trưởng.

Địa Ma Vương Triệu Võ quét hai luồng mắt sáng tựa thần đăng ngang qua sân tràng một lượt, rồi dời qua phía Kỳ Hoa Nữ đang còn ngồi trên đám cỏ. Địa Ma Vương Triệu Võ chợt kêu lên một tiếng quay lại nhìn Thiên Linh giáo chủ.

Lão ma vương cất giọng trầm trầm :

- Các hạ mưu toan cưỡng bức Kỳ Hoa Nữ phải không?

Thiên Linh giáo chủ ngạc nhiên :

- Bản Giáo chủ định thu nạp mỹ nhân đưa về Tổng đàn kế vị phu nhân vừa tạ thế, đó là ý nguyện của ta từ lâu.

Địa Ma Vương Triệu Võ cười lớn :

- Nhạc Đông! Các hạ có biết Kỳ Hoa Nữ liên hệ gì tới bản cung không, tại sao dám ngang nhiên muốn cưỡng bức đem về làm Ấp Trại Phu Nhân.

- Chẳng quản Kỳ Hoa Nữ có mối liên hệ hay không liên hệ đến Địa Ma Vương nay bản Giáo chủ đã quyết tâm rồi không có gì ngăn cản được.

Địa Ma Vương Triệu Võ nổi giận quát :

- Các hạ tự ý mình công lực cao thâm à? Các hạ nên biết núi cao còn có núi cao hơn. Hãy nhận thử một chưởng này.

Dứt tiếng Địa Ma Vương Triệu Võ tung một chưởng có sức mạnh như một ngọn đồi. Thiên Linh giáo chủ giờ chưởng lên nghênh đón.

Ầm!

Chưởng âm phát nổ vang rền. Cả Địa Ma Vương Triệu Võ và Thiên Linh giáo chủ hãy còn đứng nguyên vị trí. Nội lực lẫn chiêu thức giữa Địa Ma Vương Triệu Võ và Thiên Linh giáo chủ bằng nhau. Trong khi đó, Tây Môn giáo chủ, Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô, Phục Hư Sư Trưởng đã lâm chiến cùng Phó giáo chủ Thiên Linh giáo, Đông Nhạc thiền sư, Bạch Diện Quái Nhân và Huyền Thông đạo trưởng.

Trận ác chiến giữa mười đại kinh thủ hai bên càng lúc càng thêm khốc.

Cũng giữa phút giây này chợt có một chiếc bóng nhanh lẹ như quỷ muội từ đâu chẳng rõ phóng tới chộp lấy thân mình bất động Hàn Tùng Bá lướt đi trong núi như vệt mây mờ.

33. Chương 33: Máu Nhuộm

Hàn Tùng Bá tỉnh lại trông thấy mình đang nằm trên phiến đá còn có một ả thiếu phụ đứng gần đó. Chàng thiếu hiệp vội vàng đứng lên, đưa mắt nhìn xem kỹ lại ả thiếu phụ chính là Mộc Trâm Hương. Khỏi cần phải nghĩ ngợi lâu, Hàn Tùng Bá cũng đủ rõ Mộc Trâm Hương đã cứu chàng chứ chẳng còn là ai nữa. Chàng nhớ trong trận giao đấu vừa rồi cùng Thiên Linh giáo chủ chàng đã trúng liên tiếp mấy chưởng của các lão Đại ma đầu ngất đi không còn hay biết gì nữa. Giờ chàng tỉnh lại ở trên ngọn núi này dĩ nhiên đã có ân nhân đưa chàng tới đây.

Hàn Tùng Bá vòng tay :

- Tại hạ xin hết lòng cảm tạ công ân cứu tử của nữ tiên bối, trọn đời sẽ chẳng dám quên.

Mộc Trâm Hương khoát tay mỉm cười :

- Hàn thiếu hiệp, chớ nên khách sáo làm gì. Lúc nọ nếu không có thiếu hiệp bản nương đã chết trong tay bọn Địa Ma cung đâu còn sống tới ngày nay.

Hàn Tùng Bá hỏi :

- Chẳng hiểu nữ tiên bối đi tới qua lộ gặp tại hạ lâm nguy cứu nạn thế?

Giọng nói của Mộc Trầm Hương ngọt ngào :

- Bản nương đang trên đường tới thị trấn Quế Lâm có một chút việc, khi tới quan lộ trông thấy Hàn thiếu hiệp đang đấu nhau cùng lão Thiên Linh giáo chủ và ba lão Đại ma đầu kia, ta định vào can dự là đúng lúc thiếu hiệp bị trúng thương một chưởng sau cùng bay lên ngọn đồi, thừa lúc bọn Thiên Linh giáo đang hỗn chiến với bọn cao thủ Địa Ma cung, ta mau lẹ đưa thiếu hiệp chạy qua núi này chữa trị nội thương, mãi thiếu hiệp mới tỉnh lại.

Hàn Tùng Bá xúc động :

- Thật lòng tại hạ không biết phải nói lên những lời gì cho vừa đây.

Mộc Trầm Hương tươi cười :

- Đã bảo Hàn thiếu hiệp chớ quá khách khí, chẳng hay hiện trong mình thiếu hiệp thế nào?

Bằng một giọng chứa chan tình cảm Hàn Tùng Bá đáp :

- Hiện nay tại hạ nghe trong mình đã bình phục như cũ chẳng hay tiền bối dùng cách gì mà tất cả những đau đớn nội thương có thể bình phục nhanh chóng như thế?

Mộc Trầm Hương có vẻ ngập ngừng :

- Bản nương đã dùng linh dược “Hoạt Hồn đan” cho Hàn thiếu hiệp uống, sau đó sử dụng bí thuật... “Chân Âm Dẫn Đạo” mãi lâu lắm thiếu hiệp mới cử động được....

Hàn Tùng Bá mở đôi mắt nhìn Mộc Trầm Hương vô cùng sửng sốt vì không ngờ thiếu phụ tuyệt sắc lại sử dụng “Chân Âm Dẫn Đạo” cứu tỉnh chàng.

Bởi vì sử dụng “Chân Âm Dẫn Đạo” hoặc “Chân Dương Dẫn Đạo” có khác nào cặp vợ chồng yêu nhau trong đêm tân hôn.

Mộc Trầm Hương đã hy sinh danh dự của mình để cứu nguy cho chàng tình nghĩa đó trọn đời làm sao quên được. Chàng phải làm cách nào đền đáp thật xứng đáng với nàng đây?

Hàn Tùng Bá băng khuâng :

- Nữ tiên bối, thật tại hạ....

Đoạn hiểu câu nói của Hàn Tùng Bá, Mộc Trầm Hương cắt phăng ngang :

- Hàn thiếu hiệp đừng quá quan tâm chuyện đó, chuyện trên giang hồ phò nguy, cứu khốn cho nhau là thường sự. Chẳng lẽ bản nương khi trông thấy thiếu hiệp gần chết, chỉ còn phương cách duy nhất “Chân Âm Dẫn Đạo” mới có thể cứu tỉnh, lại tiếc chút công nhỏ mọn hay sao. Dù cho lúc đó hành động thế nào nữa, miễn cứu được thiếu hiệp sống lại là ta mãn nguyện rồi. Hơn nữa, thiếu hiệp đã là vị ân nhân của ta trước kia sao? Thiếu hiệp đừng nghĩ chuyện vớ vẩn, xa xôi cho bận lòng.

Hai người rơi vào im lặng. Mỗi người đều đuổi theo một ý tưởng riêng mình.

Lát sau, Hàn Tùng Bá cất tiếng :

- Nữ tiên bối! Chuyện gì xảy ra sau khi tại hạ đã bất tỉnh, xin tiên bối kể lại cho tại hạ được rõ.

Mộc Trầm Hương thuật lại mọi chuyện trên quan lộ diễn ra sau đó kể cho Hàn Tùng Bá nghe.

Hàn Tùng Bá lo âu :

- Nữ tiên bối! Lại có lão đại ác ma Địa Ma Vương Triệu Vô dự trận nữa à?

Mộc Trầm Hương gạt đầu :

- Đúng vậy. Phía lão Địa Ma Vương Triệu Vô có tới năm người đầu nhau ác liệt cùng Thiên Linh giáo chủ, thừa cơ hội đó bản nương mới mang thiếu hiệp ra đi một cách an toàn.

Hàn Tùng Bá phăng tới :

- Nữ tiên bối! Còn Kỳ Hoa Nữ số phận như thế nào nữ tiên bối có rõ chăng?

- Đang khi lão Thiên Linh giáo chủ ra lệnh cho thuộc hạ bắt Kỳ Hoa Nữ thì lão Địa Ma Vương và đồng bọn tới. Hai bên hỗn chiến để giành lấy ả thiếu nữ này.

Hàn Tùng Bá sợ hãi, kêu thảm. Chàng thiếu hiệp cố hết sức giữ nét bình tĩnh không để lộ cho Mộc Trầm Hương hiểu rõ tâm trạng của chàng. Hàn Tùng Bá đưa mắt nhìn vàng trắng xé bóng lảng sang chuyện khác :

- Nữ tiên bối, giờ chúng ta phải đi đâu?

Ngẩng mặt nhìn trăng Mộc Trầm Hương đáp :

- Trời đã quá khuya, chúng ta cũng nên tạm nghỉ qua đêm nay trên ngọn núi này, chờ sáng mai sẽ tới Quế Lâm. Còn Hàn thiếu hiệp?

Ngẫm nghĩ phút giây, Hàn Tùng Bá đáp :

- Có lẽ tại hạ sẽ trở lại Vong Tình cốc viếng thăm vị ân sư xem thế nào, rồi sau đó sẽ định liệu.

- Vị ân nhân của Hàn thiếu hiệp là ai?

- Thưa nữ tiên bối. Vị ân nhân đã có lần cứu tử tại hạ là Vong Tình Quái Khách. Chủ nhân của Vong Tình cốc.

Mộc Trầm Hương kinh dị :

-Ồ! Đã có lần bản nương nghe tới cái tên Vong Tình cốc chính nhiều cao thủ trong hai đạo Hắc, Bạch tới đó đều vong mạng, nhưng không rõ chủ nhân là ai, giờ mới nghe Hàn thiếu hiệp nói mới biết thôi. Hình như từ lâu Vong Tình Quái Khách không có ra mặt giang hồ phải không thiếu hiệp?

- Vâng! Vị ân sư tại hạ ít khi ra chốn giang hồ. Mười mấy năm qua người mai danh, ẩn tích trong Vong Tình cốc.

-Ồ! Quả đúng là một kỳ nhân lạ lùng đây. Có lẽ Vong Tình Quái Khách đã chỉ vì một ả tình u uất gì đó nên mới đặt ỉnh cái tên quá thương tâm.

Hàn Tùng Bá gật đầu :

- Vâng! Tại hạ cũng đã nghĩ ra như thế.

- Giờ chúng ta ngủ một giấc Hàn thiếu hiệp nhé?

- Vâng!

Lát sau Mộc Trầm Hương đã yên giấc. Nằm bên cạnh thiếu phụ tuyệt sắc Hàn Tùng Bá mãi còn thao thức tưởng đến số phận Kỳ Hoa Nữ cho đến khi vàng trăng sắp lặn, mới thiếp đi...

* * * * *

Trời chưa sáng, Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương đã cùng thức giấc. Cả hai cùng xuống chân núi.

Mộc Trầm Hương nhìn Hàn Tùng Bá thật dài tỏ niềm lưu luyến bằng giọng nuối tiếc :

- Hàn thiếu hiệp! Giờ đây chúng ta tạm chia tay, hẹn có phen tái ngộ. Trên bước giang hồ của thiếu hiệp những kẻ thù quá đông thiếu hiệp hãy cố bảo trọng lấy thân.

Hàn Tùng Bá cung tay :

- Vâng! Tại hạ xin vâng theo những lời nữ tiên bối đã dặn dò, xin chúc nữ tiên bối được vạn phúc.

Nhìn Hàn Tùng Bá lần cuối cùng Mộc Trầm Hương cất bồng thân mình đi về phía quan lộ. Nhìn theo bóng của Mộc Trầm Hương cho tới khi khuất dạng. Hàn Tùng Bá lẩm bẩm :

- Nữ tiên bối lại có tình niệm chi đây.

Tần ngần một lúc, Hàn Tùng Bá nhắm hướng Vong Tình cốc trở thuật khinh công thẳng tới. Chàng viếng thăm vị ân sư cô độc này rồi sau đó sẽ quyết định cuộc hành trình sắp tới. Chiều hôm đó, Hàn Tùng Bá đã đứng trước cánh cửa tò vò vào Vong Tình cốc. Bất giác Hàn Tùng Bá đã phải kinh hãi kêu lên khi đưa mắt nhìn qua một lượt.

Ngay cửa vào Vong Tình cốc có rất nhiều vết máu đã đông đặc từ lâu. Chuyện gì vừa xảy ra cho Vong Tình Quái Khách?

Không cần nghĩ ngợi lâu cũng đủ biết vừa rồi đã diễn ra một trận ác đấu giữa Vong Tình Quái Khách và các kẻ đại cường địch tại nơi này. Nhưng chẳng hiểu những đại cường địch đó là ai.

Hàn Tùng Bá tiến vào trong hang cốc, thấy có nhiều vết máu đen sì rải rác như phía ngoài, chứng tỏ có nhiều cao thủ dự vào trận giao tranh vừa qua. Có điều trước, sau chẳng thấy một tử thi nào lưu lại trong Vong Tình cốc này cả. Vào tận cùng Vong Tình cốc, tới thạch trì nước xanh tận đáy Hàn Tùng Bá rảo mắt tìm khắp mọi nơi cũng không trông thấy một tử thi nào hết. Hàn Tùng Bá cảm nghe trong lòng hoang mang khôn tả.

Chẳng hiểu số mạng ân sư cùng chàng Vong Tình Quái Khách hiện giờ ra sao. Hoặc Vong Tình Quái Khách bị những kẻ đại cường thù giết chết ném thi thể xuống đáy sâu nào đó, hoặc sau trận đấu loài thú dữ vào đây mang xác đi rồi.

Ngẩn ngơ, bồi hồi một lúc lâu, Hàn Tùng Bá chậm chậm trở ra ngoài Vong Tình cốc. Chàng thiếu hiệp đi vòng quanh Vong Tình cốc quét mắt tìm kiếm một hồi. Ngoài những vết máu đông đặc, đen sì phía ngoài miệng cốc chẳng có dấu hiệu chi nữa. Cảnh ngộ tang thương ở trước mặt, vị ân sư chưa rõ sống chết lẽ nào, trước sau Vong Tình cốc tiêu điều, hoang lạnh như mộ Hàn Tùng Bá còn lưu lại nơi đây để làm gì.

Đứng lặng trầm ngâm trước cửa Vong Tình cốc lúc lâu, Hàn Tùng Bá ngậm ngùi cất bước. Lúc này hoàng hôn đã buông xuống, bóng tối từ ngàn phương kéo mãi về, cánh rừng già trở nên mờ ảo, lạnh lùng những đóa ma hoa chớp chớp xanh rờn ai trông qua cũng phải rùng mình, ghê sợ...

34. Chương 34: Ác Đấu Kiều Mai Cung

Rời khỏi Vong Tình cốc, Hàn Tùng Bá đi mãi cho tới lúc trăng lên. Vì tâm trí cứ mãi nghĩ tới chuyện Vong Tình cốc, Hàn Tùng Bá đã lạc đường trở ra quan lộ đến một dãy núi thấp phía trái là khu rừng âm thầm. Hàn Tùng Bá dừng lại, đưa mắt định hướng để tìm lối ra ngoài quan lộ. Thành linh trong giờ phút đó Hàn Tùng Bá nghe có tiếng sấm chưởng nổ vang ở phía trước khu rừng.

Bọn người nào đang giao đấu với nhau đây?

Động tính hiểu kỳ. Hàn Tùng Bá cất bồng thân mình phóng tới chỗ đang nổ tiếng sấm chưởng. Đến nơi trông thấy có một con đường mòn trải đá, Hàn Tùng Bá rẽ vào. Hai bên con đường mòn tròn, bá mọc sum suê, lại có nhiều loại kỳ hoa, dị thảo, chứng tỏ vùng này có chủ nhân. Tiếng sấm chưởng nổ dồn, lẫn có tiếng ré lạnh lạnh của một ả thiếu nữ. Liền theo đó một loạt cười quái gở, đắc thắng của người đàn ông nổi lên.

Hàn Tùng Bá khấn cấp bắn mình theo con đường mòn đầy bá và kỳ hoa, dị thảo. Trước mắt chàng thiếu hiệp xuất hiện một tòa cung cực kỳ diễm lệ dưới ánh trăng. Trên một sân tràng trước tòa cung điện sơn cực kỳ diễm lệ dưới ánh trăng. Một ả thiếu nữ khác nằm trên đám cỏ im lìm, có lẽ nàng bị trúng thương cất tiếng ré vừa rồi.

Một trong bốn lão nhân mặc toàn đen cười khà :

- Ha ha ha.... Kiều Mai Phương! Lúc này lão phu có bảo với nàng rồi, đừng chống lại bọn Thiên Sơn tứ quái của ta mà phải tổn thương đến ngọc thể. Giờ nàng đã thất cơ rồi, tốt hơn hãy thuận theo lời ta để cùng nhau hưởng lấy thú thần tiên, bằng không cung điện này sẽ bị phóng hỏa hủy diệt. Một lần nữa ta khuyên nàng hãy xuôi tay ưng thuận cho rồi. Đừng chờ bọn ta động thủ thương hại đến tấm thân cành vàng lá ngọc. Nàng đã nghe rõ rồi chứ?

Thiếu nữ tuyệt sắc chính Kiều Mai Phương trừng đôi mắt đẹp tuyệt vời :

- Lão ma đầu! Chị em bản tiểu thư thà chết thì thôi chứ không bao giờ chịu thất thân nơi những tên ác đạo, ma đầu dê tiện như bọn ngươi đâu. Bọn ngươi đừng nằm mộng giữa ban ngày vô ích.

Lão nhân áo đen cười khà :

- Ha ha.... Thế thì nàng đã bắt buộc bọn anh em lão phu va chạm vào ngọc thể nàng đây.

Dứt câu, lão nhân áo đen vỗ ra một luồng khí đen sì như vùng khói âm hồn chụp lấy Kiều Mai Phương. Kiều Mai Phương thét :

- “Đoạn Phách Ly Hồn”! Lão quỷ quả ác đạo.

Thiếu nữ không dám đỡ luồng kinh sắc đen vội bốc mình lên cao tránh đi. Kiều Mai Phương vừa lượn mình trở xuống đất lão nhân đứng kế quất to :

- Nhận chưởng nữa!

Lão nhân này cũng đưa một luồng khí sắc đen “Đoạn Phách Ly Hồn” như đồng bọn. Kiều Mai Phương lại cất mình lên cao tránh luồng khí âm hồn vừa đáp trở xuống. Bốn lão nhân áo đen thay nhau áp đảo Kiều Mai Phương đến suýt không kịp trở tay. Tình thế vô cùng nguy ngập cho Kiều Mai Phương, trước sau gì nàng cũng bị những luồng khí đen chụp nhảm.

Đã tới lúc phải dự vào trận đấu cứu nguy cho thiếu nữ, Hàn Tùng Bá hét :

- Các lão quỷ chó vô lễ.

Đạo kinh bạo như núi đi trước, nhằm vào hai lão nhân áo đen, Hàn Tùng Bá theo sau. Bốn lão nhân áo đen chính là Thiên Sơn tứ quái chợt nghe tiếng hét và đạo kinh quá khốc liệt vội vàng tránh dạt ra hai phía thoát hiểm. Đạo kinh ào ào qua như một trận cuồng phong. Bốn lão nhân Thiên Sơn tứ quái lộ tám luồng mắt sáng rực nhìn qua coi đó là ai lại có lối võ công thần xuất quỷ mạt đến thế.

Hàn Tùng Bá đã tới đứng sững giữa sân trăng, hùng khí như một tiểu thiên thần sáng rực dưới ánh trăng càng làm tăng thêm gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng. Chưa rõ Hàn Tùng Bá là ai, lão nhân lớn nhất quát :

- Tiểu tử! Ngươi là ai vậy?

Hàn Tùng Bá đảo cặp kỳ quang qua một cái :

- Hàn Tùng Bá!

Lão nhân như giật mình :

-Ồ! Thế ra ngươi là đích tử của Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm phải chăng?

Hàn Tùng Bá buông thông :

- Đúng vậy.

Chàng hỏi lại :

- Còn lão đứng vào hàng thứ mấy trong Thiên Sơn tứ quái?

Lão nhân áo đen kiêu hãnh :

- Lão phu địa vị cao nhất, danh Thiên Sơn Nhất Quái ba vị kia là ba lão đệ của ta Thiên Sơn Nhị Quái, Thiên Sơn Tam Quái, Thiên Sơn Tứ Quái.

Vừa nói Thiên Sơn tứ quái vừa tỏ rõ mỗi lão nhân trong Thiên Sơn tứ quái. Sau cùng, Thiên Sơn tứ quái hỏi :

- Tiểu tử, ngươi tới đây để làm gì?

Hàn Tùng Bá cao giọng :

- Bản tiểu gia tới đây để can dự vào chuyện này.

- Ngươi là gì của Kiều Mai Phương?

- Bản tiểu gia chẳng là gì cả.

- Chẳng là gì của Kiều Mai Phương, vì sao ngươi lại định can dự vào chuyện này?

Hàn Tùng Bá ngạc nhiên :

- Chẳng quản là gì, bản tiểu gia trông thấy các ngươi cậy sức đông người dùng cường lực uy hiếp thiếu nữ, đàn bà định bày ra chuyện dâm ô, tì tiện, nên ta phải dự vào trừng trị các ngươi, cứu người lâm nạn theo qui củ xưa nay của bạch đạo giang hồ.

Thiên Sơn Nhất Quái gióng lên một trận cười quái đản, rồi âm trầm giọng :

- Tiểu tử! Dù cho ngươi là đích tử của Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm, nhưng tuổi hãy còn thơm mùi sữa mẹ sao lại muốn làm chuyện đội đá vá trời? Lão phu trông thấy có một căn cốt lạ hơn người thương tiếc cho ngươi nên có lời khuyên bảo. Nếu muốn còn được mạng sống, hãy tức khắc rời khỏi nơi này, ta cũng niệm chút tình tha cho ngươi một phen bằng nghịch mạng chớ trách ta động thủ vô tình chẳng kiêng vị một ai. Nếu để trúng nhảm chiêu “Đoạn Phách Ly Hồn” dù có tiên đan, thánh dược cũng không cứu nổi đừng nói là linh đơn của người phạm.

Trở tay sang Kiều Mai Lý hãy còn nằm bất tỉnh trên đám cỏ, Thiên Sơn tứ quái tiếp :

- Ngươi hãy trông ả thiếu nữ kia cũng chỉ vì ương ngạnh không chịu nghe lời lão phu mà hiện giờ ra thân thể đó. Ngươi hãy nhìn đây làm gương.

Hàn Tùng Bá cười ngạo mạn :

- Lão ma đầu chớ dùng lời khoát lác, huênh hoang, dọa nạt những kẻ teo gan, bé mắt. Bản tiểu gia, đường đường một trang thiếu hiệp chính khí giang hồ, nay vì chính nghĩa trừ tà, khử ác, nào có sợ chi bọn ma đầu như các ngươi. Giờ có bao nhiêu chiêu, chưởng sở trường hãy mang ra cho ta xem thử.

Thiên Sơn Nhất Quái trợn cặp nhãn quang :

- Tiểu tử, thể thì số mạng của ngươi đã hỏng thật rồi.

Thiên Sơn Nhất Quái cất đơn chưởng lên toan phát động thể công. Thiên Sơn Tứ Quái lướt tới :

- Lão đại huynh chớ nhọc công, hãy để lão đệ xử trí gã tiểu tử ngông cuồng này.

Thiên Sơn Nhất Quái lui trở ra ngoài, Thiên Sơn Tứ Quái đối diện với Hàn Tùng Bá :

- Tiểu tử, nạp mạng au.

Chữ “mau” vừa chấm dứt, Thiên Sơn Tứ Quái đã chấn tới một chưởng. Khẽ cười nhạt một tiếng, Hàn Tùng Bá giơ đơn chưởng lên tiếp luồng kinh khí của lão ma đầu.

Bốp!

Thiên Sơn Tứ Quái lui lại một bước, ngược mắt nhìn Hàn Tùng Bá có vẻ kinh hãi. Lão ma đầu không ngờ Hàn Tùng Bá lại còn quá trẻ mà nội lực thâm hậu từng đó. Qua chiêu đầu, Hàn Tùng Bá thu hồi song thủ đứng nhìn Thiên Sơn Tứ Quái miệng nhếch một nụ cười khinh khỉnh. Cử chỉ này khiến cho Thiên Sơn Tứ Quái nổi cơn thịnh nộ quát to lên :

- Tiểu tử chớ tự thị, nhận thử một chiêu nữa.

Lão ma đầu vận toàn lực đưa ra một chưởng mang theo sức nặng ngàn cân. Hàn Tùng Bá cất ngọn hữu chưởng lên vận mười thành công lực tiếp chiêu.

Ầm!

Chiêu này Thiên Sơn Tứ Quái không còn chịu nổi chưởng lực hùng mạnh của Hàn Tùng Bá lão đảo cả người. Trông thấy đồng bọn không chống nổi Hàn Tùng Bá, Thiên Sơn Tam Quái tiến lên :

- Tứ lão đệ, hãy lui ra ngoài nghỉ tay, phần tiểu tử đã có lão huynh.

Thiên Sơn Tứ Quái loạng choạng tháo bước trở ra ngoài lo điều trị nội thương. Thiên Sơn Tam Quái nhìn Hàn Tùng Bá :

- Tiểu tử, khá lắm. Nhận chưởng này!

Lão ma đầu chấn ngay một chưởng mạnh như thác đổ trên đầu ghềnh. Hàn Tùng Bá giờ hữu chưởng đón đỡ.

Ầm!

Cát bụi trên sân trảng tung bay, Thiên Sơn Tam Quái tháo lui hai bước, thân mình lắc lư. Xem ra Thiên Sơn Tam Quái lẫn Thiên Sơn Tứ Quái chưa phải là đối thủ của Hàn Tùng Bá. Điều này làm cho bốn lão ma đầu đều sững sốt lên. Thiên Sơn Nhất Quái nhắc mình tới :

- Tam đệ mau lui ra ngoài, để mặc lão huynh đối phó với gã tiểu tử.

Thiên Sơn Nhất Quái chớp ngồi đôi ma quang giọng lạnh trầm :

- Tiểu tử! Không ngờ công lực của ngươi cũng khá cao thâm, nhưng ngươi đừng tự phụ, hãy đỡ chiêu “Đoạn Phách Ly Hồn” của ta thử xem sao.

Luồng khí mang sắc đen sì từ thủ trung Thiên Sơn Nhất Quái chụp tới Hàn Tùng Bá. Đến đây Hàn Tùng Bá không dám coi thường như trước, vì Thiên Sơn Nhất Quái đã thi triển chiêu “Đoạn Phách Ly Hồn” lối ma công cực kỳ lợi hại. Chàng thiếu hiệp chưa biết phải dùng loại chiêu thức nào có thể hóa giải “Đoạn Phách Ly Hồn”. Chiêu “Triều Dương Lập Địa” của sư thúc Tống Phùng Chân hay tuyệt chiêu “Bạt Hải Di San” và “Truy Phong Phật Thủ” của ân sư Vong Tình Quái Khách?

Đang lúc còn đắn đo luồng khí đen sì chỉ còn cách Hàn Tùng Bá chừng một trượng. Hàn Tùng Bá khẩn cấp vận mười thành công lực triển ngay chiêu “Truy Phong Phật Thủ”.

Ầm!

Vùng khí đen sì theo tiếng nổ bị xé nát ra thành muôn ngàn mảnh vụn tản mát lên cao. Nháy mắt khí đen cuốn theo trận gió mạnh biến mất trên không trung. Chiêu “Đoạn Phách Ly Hồn” đã bị chiêu “Truy Phong Phật Thủ” hóa giải trong nháy mắt. Hàn Tùng Bá thầm mừng trong lòng vì không ngờ “Truy Phong Phật Thủ” kỳ diệu đến thế. Hùng khí theo đó bốc mờ trên gương mặt tuyệt thế của Hàn Tùng Bá.

Chàng thiếu hiệp hét :

- Trả chưởng lại cho ngươi!

Đơn chưởng của Hàn Tùng Bá cất lên. Đạo kinh nặng như núi lở ào tới Thiên Sơn Nhất Quái. Thiên Sơn Nhất Quái ngó thấy bóng chưởng khổng lồ “Bạt Hải Di San” rất dữ dội hùng, rống vang một tiếng giờ hữu chưởng chống đỡ.

Ầm!

Khắp mặt sân trảng đều chuyển động. Thiên Sơn Nhất Quái lui lại liền liền, thân sắc biến đổi nhanh chóng. Thừa cơ hội đã chiếm lấy thế thượng phong, Hàn Tùng Bá xê mình tới hết :

- Cho hồn lão vào địa ngục!

Chàng thiếu hiệp toan chấn một đạo kinh “Bạt Hải Di San” kết liễu tính mạng Thiên Sơn Nhất Quái. Thiên Sơn Nhị Quái, Thiên Sơn Tam Quái, Thiên Sơn Tứ Quái đồng quát :

- Tiểu tử không ngừng lại!

Ba luồng kinh từ ba vị trí đổ ập vào người Hàn Tùng Bá thể mạnh bằng lãnh. Bắt buộc Hàn Tùng Bá phải xê mình đi nơi khác tránh khỏi ba luồng kinh khí. Tức thì bốn lão ma đầu Thiên Sơn tứ quái phủ vây Hàn Tùng Bá vào chính giữa. Bọn họ tự hiểu không thể nào đơn phương giao đấu với Hàn Tùng Bá nên phải hợp lại.

Hàn Tùng Bá nghĩ thầm :

- Nếu ta không sử dụng thần công làm thế nào bọn Thiên Sơn tứ quái chịu khuất phục được.

Thầm nghĩ rồi, Hàn Tùng Bá dựng song chưởng lên vận đủ mười hai thành công lực, quay vòng măn nguyệt, cuộn cuộn tuôn ra bóng chưởng khổng lồ chiêu “Bạt Hải Di San”. Loạt tiếng sấm chưởng nổ rền trên khắp cả sân tràng náo loạn cả lên. Hỗn độn một lúc khá lâu, bỗng nghe có tiếng rống thảm khóc, đồng thời một chiếc bóng bay vút ra ngoài.

Sân tràng chợt im đi.

Trông kỹ lại đã thấy Thiên Sơn Nhị Quái trúng nhằm một chưởng “Bạt Hải Di San” của Hàn Tùng Bá nằm im lìm trên đám cỏ xanh. Thiên Sơn Nhất Quái lắc mình tới đỡ lấy Thiên Sơn Nhị Quái vẫn còn bất tỉnh. Tình trạng lão ma đầu chưa rõ chết sống lẽ nào, có điều khắp cả thân mình đều nhuộm máu. Thiên Sơn Nhất Quái nhìn Hàn Tùng Bá bằng cặp mắt chớp rực ánh sáng căm hờn.

Lão nghiêng rằng :

- Tiểu tử! Mối hận thù này sẽ có ngày bọn lão phu tìm trả trên mình ngươi.

Lão ma đầu phát lên ra lệnh cho đồng bọn. Tức thì Thiên Sơn tứ quái xốc lấy thân hình bất động của Thiên Sơn Nhị Quái cùng hải lão kia phóng đi mất dạng.

35. Chương 35: Vạn Niên Chi Bảo

Chờ cho bọn Thiên Sơn tứ quái đi xa rồi bấy giờ Hàn Tùng Bá quay nhìn Kiều Mai Phương đứng ở đằng xa từ nãy giờ nhìn vào trận đấu. Chẳng thiếu hiệp bảo :

- Kiều tiểu thư, bọn chúng đã chạy rồi không có gì phải lo sợ nữa.

Kiều Mai Phương tới đứng trước mặt Hàn Tùng Bá chấp tay cất giọng oanh :

- Tiểu muội xin tạ công ân cứu tử của Hàn thiếu hiệp, trọn đời xin ghi kỹ ơn sâu.

Hàn Tùng Bá khoát tay :

- Một chút công nhỏ kiều tiểu thư chớ quan tâm, giờ tiểu thư hãy xem tình trạng của Kiều nhị tiểu thư xem thế nào.

Kiều Mai Phương vâng dạ, bước tới gần Kiều Mai Lý đang nằm bất động cúi xuống đưa tay xem xét trên mình thiếu nữ một lúc.

Chợt nàng kêu lên :

- Trời! Còn gì là hiền muội.

Hàn Tùng Bá đã tới gần Kiều Mai Phương kêu lên kinh hãi, đưa mắt nhìn Kiều Mai Lý, gấp lên :

- Kiều tiểu thư, hãy mau đưa nhị tiểu thư vào trong kéo rèm sương gió ngoài trời.

Kiều Mai Phương bế xốc Kiều Mai Lý lên tiến nhanh vào trong cung thất. Hàn Tùng Bá đi vào phía sau trong lòng lo ngại, bồi hồi. Hai ả nữ tỳ từ trong bước ra, tuy chân hãy còn run rẩy, sắc mặt tái xanh vì trận giao đấu vừa rồi. Hai nữ tỳ tiếp tay Kiều Mai Phương đưa Kiều Mai Lý nằm trên chiếc ghế dài.

Hàn Tùng Bá lo lắng :

- Kiều tiểu thư, Kiều cô nương trúng nhằm chiêu “Đoạn Phách Ly Hồn” biết lấy gì chữa trị đây?

Kiều Mai Phương rơi lệ :

- Đây thật là đại họa cho chị em tiểu muội, không ngờ bọn Thiên Sơn tứ quái lại tới đây tạo ra điều rắc rối như thế.

Hàn Tùng Bá lại gần :

- Kiều tiểu thư, tại hạ xem bệnh tình của Kiều cô nương coi thế nào.

Chàng thiếu hiệp đưa tay sờ vào mạch đạo của thiếu nữ thấy đã tuyệt, gương mặt xanh như người vừa chết, chỉ còn nghe trái tim se se như sợi tơ mảnh. Hàn Tùng Bá kêu lên :

- Chết mất! Mạch đã tuyệt, tứ chi trở lạnh, chỉ còn trái tim đập một cách yếu ớt thôi. Kiều tiểu thư phải làm thế nào? Tiểu thư có linh đan không?

Kiều Mai Phương gật đầu :

- Tiểu muội có linh đan, nhưng không thể trị được những bệnh này Hàn thiếu hiệp ạ!

Hàn Tùng Bá lo sợ :

- Thế chẳng lẽ chúng ta để mặc cho Kiều cô nương chết hay sao?

Kiều Mai Phương gật lệ :

- Giờ chỉ còn một phương cách thôi Hàn thiếu hiệp.

Hàn Tùng Bá hỏi dồn :

- Phương cách gì thế Kiều tiểu thư?
- Chỉ còn một loại chí bảo mới cứu nổi hiên muội mà thôi.

Hàn Tùng Bá gấp lên :

- Loại chí bảo gì thế Kiều tiểu thư?
- Đó là cây Vạn Niên Chi Bảo Hàn thiếu hiệp.
- Kiều tiểu thư, ở nơi đâu có cây Vạn Niên Chi Bảo?
- Ở trong động Bồng Lai có loại tiên thảo này.

Đôi mắt Hàn Tùng Bá chớp lên tia hy vọng :

- Kiều tiểu thư, động Tiểu Bồng Lai ở về hướng nào?
- Ở về hướng đông trước Kiêu Mai viện này.
- Tiểu Bồng Lai ở cách đây khoảng bao nhiêu dặm Kiều tiểu thư?
- Tiểu Bồng Lai cách đây khoảng hai trăm dặm vượt qua hai cánh rừng và một dãy núi tới khu rừng tòng là tiến vào động thần tiên đó.

Hàn Tùng Bá phăng tới :

- Kiều tiểu thư, chủ nhân Tiểu Bồng Lai là ai?
- Chủ nhân Tiểu Bồng Lai là một vị Tà Thần.
- Vị Tà Thần danh hiệu là gì vậy tiểu thư?
- Thái Ất Tà Thần!

Hàn Tùng Bá kinh dị :

- Ô! Thái Ất Tà Thần năm xưa là một đại kỳ nhân vô lâm, tính đến nay đã ngoài trăm tuổi, tuyệt tích giang hồ đã sáu mươi năm qua lẽ nào còn sống hả Kiều tiểu thư?

- Nhưng đây là sự thật Hàn thiếu hiệp! Hiện Thái Ất Tà Thần hãy còn sống và là chủ nhân Tiểu Bồng Lai.

- Do đâu Kiều tiểu thư hiểu rõ chuyện này?

- Chính tiểu muội có một lần gặp Thái Ất Tà Thần.

- Kiều tiểu thư hãy kể rõ cho tại hạ nghe thử.

- Cách đây chừng hơn một năm vô tình tiểu muội lọt vào cánh rừng tòng gặp Thái Ất Tà Thần trong lúc vị đại kỳ nhân này đi hái thuốc, tiểu muội thoát chết bởi lão nhân cho rằng từ xưa không giết đàn bà, con gái, nhưng lão nhân cấm tuyệt khi ra giang hồ tiểu muội không được tiết lộ tung tích của lão, giờ chuyện quá khẩn cấp, tiểu muội mới nói với Hàn thiếu hiệp.

Hàn Tùng Bá bật nói :

- Ô! Thì ra như thế.

Đưa mắt nhìn Kiều Mai Lý nằm trên chiếc ghế dài Hàn Tùng Bá khẽ cau mày nghĩ ngợi một lúc, cương quyết :

- Kiều tiểu thư, tại hạ sẽ tới động Tiểu Bồng Lai tìm cây Vạn Niên Chi Bảo.

Kiều Mai Phương lắc đầu :

- Không thể được Hàn thiếu hiệp à!

Hàn Tùng Bá ngạc nhiên :

- Vì sao thế Kiều tiểu thư?

- Vì Hàn thiếu hiệp có đi mà chẳng có về.

- Tại sao tại hạ có đi mà chẳng có về?

- Tại vì Hàn thiếu hiệp tới động Tiểu Bồng Lai là sẽ bị Thái Ất Tà Thần giết để giữ kín tung tích của mình.

Hàn Tùng Bá cương quyết :

- Tại hạ đã quyết tâm rồi, nhất định tại hạ sẽ tìm cho bằng được động Tiểu Bồng Lai lấy cây Vạn Niên Chi Bảo mang trở về đây. Tại hạ sẽ lên đường ngay từ phút giây này.

Hàn Tùng Bá nói dứt lút mình đi. Kiều Mai Phương gọi giật lại :

- Hàn thiếu hiệp!

Hàn Tùng Bá ngừng bước :

- Kiều tiểu thư còn điều gì dặn dò nữa chăng?

Kiều Mai Phương nhìn Hàn Tùng Bá qua ánh lệ :

- Hàn thiếu hiệp, tiểu muội sợ...

Hàn Tùng Bá cắt ngang câu nói của Kiều Mai Phương :

- Kiều tiểu thư hãy yên tâm, con người sinh ra ai cũng có số mạng, nếu phải chết dù ở nơi đâu cũng chết. Tại hạ thử thách số mạng của mình đây.

Dứt câu, Hàn Tùng Bá tiến ra khỏi Kiều Mai viện trở thuật khinh công nháy mắt hút dạn giữa trời khuya. Kiều Mai Phương xúc động đến phải trào lệ, đứng lạng một lúc lâu mới quay vào...

* * * * *

Cứu nhân như cứu hỏa! Hàn Tùng Bá bằng một thân pháp phi thường với thuật khinh công thần tốc nhắm hướng đông thẳng tới nhanh như vệt mây mờ giữa bầu trời vắng lặng. Đường hai trăm dặm phải mất nhiều

thời gian mới đến nơi. Hàn Tùng Bá nhất quyết đến cho bằng được Tiểu Bồng Lai của Thái Ất Tà Thần trước khi trời sáng.

Trên đường Hàn Tùng Bá vẫn giữ nguyên tốc độ siêu đẳng không hề phút giây giảm sút. Vượt hết cánh rừng đến dãy núi, dãy núi lại tới cánh rừng già. Lúc vầng trăng xế tà Hàn Tùng Bá vượt qua dãy núi, trước mặt là khu rừng tùng. Chàng thiếu hiệp hoan hỉ :

- Đã đến nơi rồi.

Hàn Tùng Bá đáp trở xuống mặt đất, tìm con đường mòn để vào khu rừng tùng. Tìm một lúc chẳng thấy một con đường mòn nào cả. Hình như nơi đây quanh năm không có bóng người lui tới. Hàn Tùng Bá len lỏi trong khu rừng cứ mãi tiến vào trong sâu. Khoảng nửa khắc thời gian sau trước mặt Hàn Tùng Bá xuất hiện một trái núi hình thù kỳ dị. Chàng tới sát chân núi tìm kiếm một lúc lâu chẳng trông thấy một hang động nào cả.

Ở một nơi có vách núi dựng đứng như bức tường thành, Hàn Tùng Bá chợt ngó thấy một bộ khô lâu nằm trên đá cổ lâu năm phát ánh sáng xanh rờn dưới ánh trăng tà. Hoài nghi bộ khô lâu xanh rờn kia là các cao thủ tới đây bị giết, Hàn Tùng Bá dừng lại, rảo mắt quan sát quanh khắp xem có gì lạ chẳng.

Bấy giờ vầng trăng lặn, cỏ cây, sự chết chìm trong ánh sáng mập mờ, Hàn Tùng Bá nhìn sang một nơi. Chàng thiếu hiệp chợt “ồ” một tiếng như ngạc nhiên vì vừa nhận ra phía trên lưng chừng núi có một hòn đá gờ ra ngoài kỳ dị, lại có nhiều cây tùng cao lớn rậm tàng. Hàn Tùng Bá bần thần lên đưa mắt nhìn quanh. Trên này có một khoảng đất khá rộng chu vi chừng trăm trượng cây leo xanh rì. Theo thể quả nơi đây có vị chủ nhân ngọn núi nào đó chứ chẳng không.

Chàng nhủ thầm :

- Ô! Hay ngọn núi này chính là Tiểu Bồng Lai của lão đại kỳ nhân Thái Ất Tà Thần.

Hàn Tùng Bá tiến lại sát vách núi tìm tòi không thấy dấu vết chi cả. Không nản chí, chàng thiếu hiệp lần theo vách đá đưa mắt quan sát thật kỹ. Phía kia có một tảng đá to gie ra ngoài. Hàn Tùng Bá bước tới nhìn qua một lượt.

Bỗng chàng thiếu hiệp kêu lên :

- Ô! Có một cửa động.

Hàn Tùng Bá lách qua tảng đá to lọt vào cửa hang dày khoảng hai trượng. Vào bên trong bất giác Hàn Tùng Bá đã phải sửng sốt cả người lên. Phía trong là một bầu trời bao la có một tòa thất tháp sừng sững ở phía trước. Tòa thất tháp lạ lùng kỳ cổ trông hệt như một động thần tiên nào vậy. Nếu không phải động Tiểu Bồng Lai của lão đại kỳ nhân Thái Ất Tà Thần thì còn là gì nữa. Hàn Tùng Bá thầm nghĩ ra như thế.

Từ chỗ đứng của Hàn Tùng Bá tới thất tháp xa chừng ba trăm trượng. Phía trước thất tháp nhiều cây tùng cổ thụ cành lá xanh um tươi tốt, dưới đất toàn những kỳ hoa, dị thảo hiện dưới ánh trăng tà. Một cảnh sắc thiên nhiên xanh đẹp kỳ bí chưa từng thấy trên chốn giang hồ. Hàn Tùng Bá mãi ngẩn ngơ nhìn cổ tháp và cảnh sắc tạm quên đi sự mạng của mình.

- Tiểu tử! Người tìm gì?

Một giọng nói như người từ chốn xa xăm từ phía sau lưng vọng tới tai Hàn Tùng Bá. Nhân vật phát ngôn có một thân thủ siêu tuyệt, thần quái đến như Hàn Tùng Bá với thánh lực tinh vi mà khi họ tới sau lưng từ bao giờ cũng chẳng hề hay biết. Hàn Tùng Bá giật mình quay lại. Một vị lão nhân râu tóc bạc phơ, nhưng gương mặt còn tuổi trung niên, da dẻ hồng hào, cặp mắt sáng rực tựa hai chiếc đèn thần, mình vận dạ phục màu xanh dạng như thần tiên đứng trước mặt Hàn Tùng Bá. Chỉ nhìn thoáng qua cung thức của lão nhân cũng đủ rõ là một bậc đại kỳ nhân trong giới võ lâm rồi.

Hàn Tùng Bá vội vã vòng tay thi lễ :

- Tại hạ xin bái kiến lão đại tiên bối.

Lão nhân âm thầm giọng :

- Người bái kiến để làm gì?

Hàn Tùng Bá tỏ sự cung kính :

- Tại hạ có một chuyện tới đây thỉnh cầu lão đại tiền bối.

Cặp mắt thần của lão nhân chớp lên :

- Thế thì người phải chết.

Hàn Tùng Bá hốt hoảng :

- Thưa lão đại tiền bối...

Lão nhân cắt ngang :

- Im! Tất cả những ai tới đây đều phải chết!

Bịch... bịch....

Hàn Tùng Bá đã đứng trơ trơ như pho tượng chẳng còn cử động gì được nữa. Chàng đã bị lão nhân điểm huyết nhanh lẹ đến không thể phát giác ra kịp. Thân thủ của lão nhân thần bí chưa từng trông thấy bao giờ. Vẫn với âm thanh như người từ cõi xa xăm lão nhân nói :

- Tiểu tử! Người còn những lời gì trời trăng hãy nói ra mau!

Tuy đã bị điểm huyết thân mình bất động, nhưng tai mắt và khẩu đạo của Hàn Tùng Bá vẫn còn tình trạng cũ. Chàng cất giọng lạnh lùng :

- Lão đại tiền bối muốn giết tại hạ cứ động thủ chẳng có gì cần nói nữa...

36. Chương 36: Thái Ất Tà Thần

Lão nhân như có vẻ ngạc nhiên :

-Ồ! Gã tiểu tử này to gan thật. Năm xưa ta còn trên chốn giang hồ chưa có một ai dám vô lễ với ta như thế.

Hàn Tùng Bá bình tĩnh :

- Lão đại tiền bối hãy nhớ cho lúc mới vào đây tại hạ đã lễ phép xin bái kiến và thỉnh cầu lão đại tiền bối một chuyện, tại hạ chưa hề dám vô lễ bao giờ, nhưng nay chỉ vì muốn bảo toàn sự bí mật cho động Tiểu Bồng Lai này, thì lão đại tiền bối cứ ra tay, tại hạ không hề ân hận chi cả.

Lão nhân càng ngạc nhiên trước tính khảng khái, can trường của Hàn Tùng Bá :

-Ồ! Gã tiểu tử này quả thật bền mép, nhưng trước sau gì ta cũng phải giết người. Có điều, ta muốn biết người tới đây thỉnh cầu việc gì?

- Tại hạ tới đây thỉnh cầu cây Vạn Niên Chi Bảo.

Lão nhân trầm giọng :

-Ồ! Đã có một số cao thủ chết vì đi tìm tòi cây Vạn Niên Chi Bảo, người chưa rõ à?

Hàn Tùng Bá thản nhiên :

- Tại hạ đã từng nghe tới điều này, trước khi đi đã có người ngăn cản. Họ bảo tại hạ tới Tiểu Bồng Lai là bị giết, nhưng tại hạ vẫn nhất quyết ra đi.

Sắc mặt lão nhân hiện nét kinh dị :

- Người quả là một kẻ to gan, lớn mật. Người định xin cây Vạn Niên Chi Bảo để làm gì?
- Tại hạ muốn cứu mạng một người bị trúng nhảm độc chiêu “Đoạn Phách Ly Hồn” của Thiên Sơn tứ quái.
- Nạn nhân là gì của người?
- Một kẻ xa lạ tại hạ chưa từng quen biết một lần nào, nhưng chỉ vì chính đạo giang hồ nên tại hạ phải can dự.

Lão nhân gật gù :

- Người chí lý, nhưng dù cách nào người cũng phải chết. Đúng như người nói, ta giết người không phải vì thù oán mà chỉ vì phải bảo mật cho động Tiểu Bồng Lai.

Hàn Tùng Bá nhìn thẳng vào mắt lão nhân chẳng hề tỏ ra một chút sợ hãi :

- Nếu như thế lão đại tiền bối cứ động thủ.

Dùng cặp mắt sáng rực như hai ngọn đèn thần nhìn Hàn Tùng Bá một lúc, chợt lão nhân lẩm bẩm như tự để mình nghe :

- Quả đây là một đóa kỳ hoa trên chốn vô lâm ngàn năm mới gặp một lần.

Lão nhân lại hỏi :

- Tiểu tử! Thân phụ của người là ai?

Hàn Tùng Bá thành thật :

- Thân phụ của tại hạ là Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Làm như không quan tâm bốn tiếng “Vô Dịch Thần Kiếm” lão nhân lắc đầu :

- Ta không biết danh hiệu này. Còn nội tổ của người danh xưng là gì?
- Cang Tương Thần Kiếm Hàn Đắc Quyền.

Lão nhân như sững sốt :

- Tiểu tử, người bảo sao? Nội tổ của người là Cang Tương Thần Kiếm Hàn Đắc Quyền à?
- Thưa đại lão tiền bối, đúng vậy.

Bịch... bịch....

Các huyết đạo trên mình của Hàn Tùng Bá được lão nhân giải toả, cử động lại như xưa.

Lão nhân bảo :

- Tiểu tử! Hãy theo ta vào trong.

Nói xong, lão nhân thênh thang dẫn đường đi trước. Hàn Tùng Bá thẳng thốt chưa rõ chuyện gì xảy ra. Tại sao nghe tới danh hiệu nội tổ chàng, lão nhân có vẻ kinh ngạc, liền hóa giải các huyết đạo cho chàng và bảo vào trong cổ tháp như thế?

Hàn Tùng Bá lặng lẽ đi theo phía sau lưng lão nhân, vừa nghĩ ngợi nhưng chưa ra lẽ. Vào trong cổ tháp, Hàn Tùng Bá đưa mắt nhìn qua thấy bên trong có đầy đủ tiện nghi toàn bằng ngọc thạch. Chính giữa điện, trên bàn thờ có một tượng ngọc tạo hình một vị tiên ông xưa cổ chẳng rõ từ đời nào. Bên vách cổ tháp một tấm tượng gỗ vẽ hình bát tiên nét kỹ xảo tinh vi. Phía vách kia khắc những hình thù kỳ dị theo lối nội công, có lẽ đó là những lối võ công tuyệt truyền của động Tiểu Bồng Lai.

- Tiểu tử! Hãy ngồi xuống đó.

Lão nhân ngồi xuống chiếc ghế ngọc thạch màu xanh đáng diệu thênh thang tợ thần tiên. Hàn Tùng Bá còn đứng tần ngần chưa biết phải hành động cách nào cho đúng ý nghĩa đối với vị đại kỳ nhân này. Lão nhân trở tay :

- Cung kính không bằng phụng mạng. Tiểu tử, ngồi xuống đó nghe ta hỏi.

Ngập ngừng phút giây, Hàn Tùng Bá mới ngồi xuống ghế. Lão nhân nhìn Hàn Tùng Bá bằng thứ ánh sáng nhờn lực như muốn soi thấu tận trái tim.

- Tiểu tử! Người bảo nội tổ người là Cang Tương Thần Kiếm Hàn Đắc Quyền?

Hàn Tùng Bá cúi đầu :

- Vâng! Thưa lão đại tiền bối đúng vậy.

Chợt lão nhân hỏi :

- Tiểu tử! Người có biết ta là gì của Cang Tương Thần Kiếm Hàn Đắc Quyền không?

Hàn Tùng Bá tránh cặp mắt sáng rực của lão nhân :

- Thưa lão đại tiền bối, tại hạ là kẻ hậu sinh nhỏ mọn không rõ các bậc lão tiền bối thuở trước.

- Nội tổ người Cang Tương Thần Kiếm Hàn Đắc Quyền năm xưa là vị tiểu sư đệ đồng sư môn với ta. Chính ta là Thái Ất Tà Thần đây. Nay người đã rõ rồi chứ?

Hàn Tùng Bá thảng thốt cả người là vì không ngờ Thái Ất Tà Thần lại là đại sư huynh của nội tổ chàng. Tới đây, Hàn Tùng Bá mới hiểu ra nguyên do Thái Ất Tà Thần không giết chàng ở ngoài cửa cổ tháp, lại còn đưa chàng vào trong này. Chàng thiếu hiệp vội vã đứng lên, rời khỏi chiếc ghế, quỳ lạy trước mặt Thái Ất Tà Thần :

- Tiểu đệ có mắt không trông cam thất kính đối với vị đại sư huynh của nội tổ, xin lão đại tiền bối thứ tha cho.

Thái Ất Tà Thần cười ha hả :

- Tiểu hiền đệ chớ nên cung khiêm thái quá. Hãy đứng lên.

Cánh tay áo đạo bào của Thái Ất Tà Thần giở lên khe khẽ hất một cái. Một làn gió quái lạ từ cánh tay áo lão Tà Thần đưa tới đỡ lấy thân mình Hàn Tùng Bá đứng lên không có một thứ nội lực nào cưỡng lại nổi. Quả là một lối công phu xuất quỷ nhập thần.

Thái Ất Tà Thần tươi cười :

- Tiểu hiền đệ hãy ngồi xuống ghế, ta có chuyện cần hỏi người.

Hàn Tùng Bá ngồi trở xuống ghế tỏ sự hết mực cung kính đối với Thái Ất Tà Thần. Thái Ất Tà Thần bảo :

- Tiểu hiền đệ! Người hãy kể rõ câu chuyện Hàn gia từ ngày nội tổ người biệt tích giang hồ tới nay cho ta nghe qua.

Hàn Tùng Bá nghiêm chỉnh thuật lại mọi sự việc của họ Hàn và biến cố trên ngọn núi Thế Hành Sơn phụ thân chàng Hàn Cẩm tuyết tích, thân mẫu bị Địa Ma Vương đầu độc và chàng đưa thân phiêu bạt giang hồ từ thuở nhỏ ra sao nói rõ cho Thái Ất Tà Thần nghe. Ngồi lắng nghe Hàn Tùng Bá kể chuyện Thái Ất Tà Thần lộ vẻ xúc động, trầm tư.

Giây phút Tà Thần nói :

- Tiểu hiền đệ. Quả gia cảnh của người vô cùng bi đát, nhưng ta khuyên người chớ nên nản lòng. Trên bước giang hồ sắp tới người càng phải phấn đấu thêm hơn, cố sao làm rạng danh cho danh tiếng thiên hạ đệ nhất nhân năm xưa của Hàn hiền đệ.

- Tên ác ma Địa Ma Vương Triệu Vô có lối võ công “Lôi Âm Thất Sắc” lợi hại, ta sẽ truyền cho người chiêu tuyết truyền “Thái Ất huyền công” chắc chắn sẽ đánh bại hắn để trả mối gia thù.

Ngưng lại rồi Tà Thần tiếp :

- Giờ người hãy theo ta ra phía sau cổ tháp bẻ lấy một cành Vạn Niên Chi Bảo cứu người.

Thái Ất Tà Thần ung dung đứng dậy tiến về phía sau tòa cổ tháp Tiểu Bồng Lai. Hàn Tùng Bá theo sau Tà Thần trong lòng nao nao, bồi hồi khôn tả... Chàng có cái cảm giác như mình là một gã đồng tử đang

theo một đấng Thần Tiên nào vậy. Qua một cái hồ nước xanh tận đáy, một cành cây hình thù kỳ dị, cao bằng đầu người, những chiếc lá đỏ tởm máu, xòe tám cánh lạ lùng. Thái Ất Tà Thần bẻ đi một cành trao cho Hàn Tùng Bá ân cần dặn bảo :

- Đây là cây Vạn Niên Chi Bảo, khắp chốn giang hồ chỉ có một cây này, tính đến nay nó sống trên một ngàn năm, hóa giải được tất cả các loại độc chiêu và độc công. Tiểu hiền diệt đem về già nó lấy nước, chỉ cho bệnh nhân uống một vài giọt, nội một giờ sau sẽ phun ra độc chất màu đỏ bệnh sẽ lành ngay.

Hàn Tùng Bá cất lấy cành lá cây Vạn Niên Chi Bảo vào áo đi theo Thái Ất Tà Thần vào cổ tháp. Thái Ất Tà Thần lấy ra hai quả hình thù giống như dưa hấu hai nửa trong bụng mẹ phẳng phất mùi thơm ngào ngạt khắp cả đại điện. Lão nhân đưa cho Hàn Tùng Bá một quả :

- Tiểu hiền diệt! Đây là trái nhân sâm quả, ăn một trái có thể sẽ cường tráng hơn xưa và lại còn gia tăng mười năm nội lực. Năm mươi năm qua chỉ trở độc được hai trái này thôi. Người hãy ăn một quả.

Không dám chối từ Hàn Tùng Bá cầm lấy trái nhân sâm quả ăn nghe mùi vị thơm ngon lạ lùng. Đây cũng là một vật chí bảo chưa từng nghe tới trên chốn giang hồ. Lúc bấy giờ, vầng trăng đã lặn từ lâu, trời sắp sáng ra.

Thái Ất Tà Thần bảo :

- Tiểu hiền diệt! Ta cũng muốn người lưu lại đây một vài hôm nhưng chuyện cứu nhân như cứu hỏa, giờ người hãy nhanh chóng trở về chữa trị cho bệnh nhân. Trước khi người lên đường ta truyền khẩu quyết và cách thức luyện tuyệt chiêu “Thái Ất huyền công” cho người. Sau đó người tìm một cao sơn vắng bóng người luyện trong ba đêm là thành tựu.

Không để mất thời giờ Thái Ất Tà Thần đọc ngay khẩu quyết chiêu thức “Thái Ất huyền công” ba lần và nói rõ cách thức luyện chiêu. Hàn Tùng Bá đã thuộc lòng. Kế đó, Thái Ất Tà Thần đưa Hàn Tùng Bá trở ra cửa động Tiểu Bồng Lai.

Hàn Tùng Bá vòng tay :

- Lão đại tiên bối. Tiểu diệt xin bái biệt...

- Tiểu hiền diệt hãy cẩn trọng lấy thân trên bước giang hồ...

Dứt câu, không còn trông thấy Thái Ất Tà Thần nơi đâu nữa... Bâng khuâng một lúc, Hàn Tùng Bá phóng mình ra con đường cũ trở lại Kiều Mai cung...

37. Chương 37: Trở Lại Kiều Mai Cung

Bây giờ trời đã sáng hẳn. Hàn Tùng Bá bằng một khinh công thần tốc trở lại Kiều Mai cung để cứu mạng Kiều Mai Lý. Hàn Tùng Bá không rõ từ lúc chàng đi đến giờ tình trạng thiếu nữ đã thế nào. Giờ chàng có trở về kịp chữa độc chiêu “Đoạn Phách Ly Hồn” cho nàng chăng?

Càng lo sợ trong lòng Hàn Tùng Bá càng trở thuật khinh công nhanh hơn trước. Mặt trời vừa lên cao, Hàn Tùng Bá đã đáp xuống trước cổng Kiều Mai cung. Một ả nữ tỳ áo xanh từ trong trang viện tất tả chạy ra ngoài nước mắt đầm đìa hai má.

Hàn Tùng Bá kinh hãi :

- Tiểu cô nương, Kiều Mai Lý đã thế nào?

Ả nữ tỳ sùi sụt :

- Kiều tiểu thư sắp... chết....

Không đợi ả nữ tỳ dứt câu, Hàn Tùng Bá bắn mình vào trong viện tới một gian phòng khuê các. Giờ phút này Hàn Tùng Bá chẳng còn ngại ngần gì nữa cả. Kiều Mai Phương đã đưa Kiều Mai Lý vào trong phòng này đang ngồi khóc nức nở. Hàn Tùng Bá nhanh lẹ tiến vào, hỏi thật mau :

- Kiều tiểu thư. Kiều cô nương đã ra sao rồi?

Kiều Mai Phương ngẩng mặt đầy lệ :

- Hàn thiếu hiệp... trái tim hiền muội sắp tuyệt rồi.

Hàn Tùng Bá hốt hoảng :

- Kiều tiểu thư, hãy gọi nữ tỳ vào đây mau.

Kiều Mai Phương gọi vọng ra ngoài. Một ả nữ tỳ áo xanh chực sẵn từ nãy ứng thính tất tả chạy vào :

- Bẩm tiểu thư có tiện nữ đây.

Hàn Tùng Bá lấy cành Vạn Niên Chi Bảo ra bẻ đôi đưa cho ả nữ tỳ áo xanh một nửa :

- Cô nương hãy giã lá này ra lấy nước rồi đem vào đây nhanh lên.

- Vâng!

Ả nữ tỳ áo xanh tháo trở ra ngoài, cả Hàn Tùng Bá và Kiều Mai Phương ngồi chờ đợi. Trước tình hình nguy ngập này Hàn Tùng Bá không còn e ngại gì nữa, đặt bàn tay lên gò ngực Kiều Mai Lý lắng tai nghe ngóng. Trái tim thiếu nữ chỉ còn sẽ động như sợ tơ vàng có lúc muốn im đi. Hàn Tùng Bá lo sợ bởi hồi không hiểu có cứu kịp Kiều Mai Lý hay không. Nếu không, cái công phu chàng tới động Tiểu Bồng Lai sẽ trở thành mây khói.

Riêng Kiều Mai Phương ngồi bên cạnh mắt nhắm lệ nhìn Kiều Mai Lý không ngớt lo âu. Phút chốc ả nữ tỳ áo xanh tay bưng chén ngọc bước nhanh vào :

- Bẩm tiểu thư, đã xong.

Hàn Tùng Bá cầm lấy chén ngọc nhìn vào thấy có một ít nước màu đỏ tợ máu như lời Thái Ất Tà Thần đã bảo. Chàng nói mau :

- Kiều tiểu thư mau cạy miệng Kiều cô nương cho tạt hạ mớm linh thảo vào.

Kiều Mai Lý lệ làng cạy miệng Kiều Mai Lý ra cho Hàn Tùng Bá mớm từng giọt Vạn Niên Chi Bảo. Xong hết, Hàn Tùng Bá và Kiều Mai Phương ngồi chờ kết quả của cây linh thảo. Kiều Mai Phương đưa tay lau thanh lệ lấy lại sự bình tĩnh dạy sang Hàn Tùng Bá :

- Hàn thiếu hiệp! Câu chuyện thiếu hiệp tới động Tiểu Bồng Lai như thế nào? Có trở ngại gì không?

Hàn Tùng Bá kể lại chuyện tới động Tiểu Bồng Lai gặp Thái Ất Tà Thần cho Kiều Mai Phương nghe. Chàng lặp lại lời của lão nhân :

- Lão đại tiên bối có bảo bệnh nhân uống Vạn Niên Chi Bảo này sau một giờ sẽ phun ra vòi nước đỏ và sẽ hồi sinh. Đây chính là một loại tiên thảo không có trên chốn giang hồ, chỉ có Tiểu Bồng Lai mọc một cây thôi. Nó sống trên một ngàn năm đây Kiều tiểu thư.

Kiều Mai Phương kinh dị :

- Ô! Thảo nào cao thủ giang hồ chẳng đi tìm động Tiểu Bồng Lai và đã có mấy bộ xương khô nằm nơi gần vách núi.

- Kiều tiểu thư cũng trông thấy ba bộ hài cốt đó nữa à?

- Vâng. Tiểu muội tới mấy bộ xương khô kia chưa kịp gì cả thì Thái Ất Tà Thần đã xuất hiện. Hàn thiếu hiệp cũng gặp lão đại kỳ nhân nơi đó à?

- Không. Tại hạ đến vách núi phát giác ra cửa động Tiểu Bồng Lai, tại hạ tiến vào mới gặp Thái Ất Tà Thần.

Đôi nam nữ thiếu niên cố kéo dài câu chuyện cho quên đi thời khắc trôi qua trong bầu không khí nặng nề khó thở. Trải qua một giờ, tình trạng bệnh Kiều Mai Lý vẫn như cũ, chưa thấy có triệu chứng gì kết quả. Hàn Tùng Bá lo âu :

- Kiều tiểu thư! Đã qua một giờ rồi sao chưa trông thấy Kiều cô nương động tĩnh.

Kiều Mai Phương chớp đôi mắt còn vương lệ :

- Hàn thiếu hiệp! Vạn Niên Chi Bảo vốn là tiên dược trong đời, nay không chữa nổi độc công “Đoạn Phách Ly Hồn” chắc chẳng còn hy vọng gì cứu sống hiền muội rồi.

Tới đây giọt lệ của Kiều Mai Phương lại chảy ra đầm đìa xuống má. Hàn Tùng Bá vô cùng bối rối đưa mắt nhìn gương mặt xanh xao của Kiều Mai Lý suy nghĩ nhưng vẫn chưa biết phải tìm ra phương cách nào nữa để cứu mạng thiếu nữ. Vạn Niên Chi Bảo là tiên dược trong giang hồ giờ không hóa giải được “Đoạn Phách Ly Hồn” thì biết phải dùng loại linh đan nào nữa?

Bỗng một ý nghĩ lóe qua trong trí não của Hàn Tùng Bá. Chàng thiếu hiệp nghĩ thầm :

- “Ồ! Hay là chỉ tại vì lực mạch và các huyết đạo trong cơ thể của Kiều Mai Lý đã hoàn toàn bế tắc nên không thể dẫn đạo linh thảo Vạn Niên Chi Bảo vào tạng phủ được, vì vậy không có hiệu nghiệm, giờ ta thử dùng bí thuật “Chân Dương Dẫn Đạo” xem hiệu quả thế nào”.

Thế nhưng có một nỗi khó khăn cho Hàn Tùng Bá là nếu dùng cách “Chân Dương Dẫn Đạo” xem như chàng sẽ chiếm đoạt lấy tiết trinh của Kiều Mai Lý. Đã một lần chàng thiếu hiệp dùng bí thuật này với Lục Cẩm Hồng trên ngọn cao sơn, hậu quả thiếu nữ này coi chàng như vị hôn phu, mối ân tình bất đắc dĩ đó tới nay chưa giải quyết xong giờ lại đến lượt Kiều Mai Lý. Giá nếu chàng sử dụng “Chân Dương Dẫn Đạo” cứu tỉnh Kiều Mai Lý, sau đó nàng yêu thương chàng như Lục Cẩm Hồng thì phải đáp ứng thế nào?

Trong khi chàng và Kỳ Hoa Nữ đã yêu nhau đã thốt ra lời thệ ước, dù chưa dính dáng tới thể xác nhưng đã xem nhau như tình nghĩa phu phụ rồi, chừng đó chàng nói năng với nàng cách nào cho ổn? Quả đây là một chuyện vô cùng rối rắm khó tính sao cho được vẹn toàn.

Nhưng trường hợp này chẳng lẽ chàng im lặng để mặc cho Kiều Mai Lý phải chết một cách quá đau thương. Kiều Mai Lý chết, Kiều Mai Phương sẽ tự quyết, cùng một lúc hai ả thiếu nữ vĩnh biệt cõi đời. Mặc cho hậu quả, nhất định chàng phải cứu sống sinh mạng hai thiếu nữ rồi sau đó ra sao thì ra. Hàn Tùng Bá trầm nghĩ như thế.

Chàng cất tiếng gọi :

- Kiều tiểu thư!

Đang sụt sùi khóc nghe Hàn Tùng Bá gọi, Kiều Mai Phương ngẩng mặt lên :

- Hàn thiếu hiệp bảo gì?

- Kiều tiểu thư! Bây giờ chỉ còn một phương thức cuối cùng có thể cứu sống Kiều cô nương thôi.

Kiều Mai Phương để hiện trên gương mặt đẹp niềm hoan hỉ :

- Phương thức nào thế Hàn thiếu hiệp?

Ngại ngần giây phút, Hàn Tùng Bá đáp :

- Đó là bí thuật “Chân Dương Dẫn Đạo” Kiều tiểu thư ạ.

- Chân Dương Dẫn Đạo à?

Hàn Tùng Bá gật đầu :

- Vâng! Tại hạ vừa nghĩ ra nó vì lực mạch và các huyết đạo trong người của Kiều cô nương đã đoạn tuyệt, chân âm cả chân dương không còn, nên Vạn Niên Chi Bảo không được đưa vào tạng phủ, do đó linh thảo chưa thấy hiệu quả giờ thử đưa “Chân Dương” vào dẫn đạo xem kết quả thế nào. Có điều...

Kiều Mai Phương hỏi nhanh :

- Điều gì thế Hàn thiếu hiệp?

Hàn Tùng Bá thẳng thắn :

- Có điều nếu tại hạ sử dụng bí thuật “Chân Dương Dẫn Đạo” mặc nhiên như tại hạ đã xâm chiếm tiết trinh của Kiều cô nương rồi. Tại hạ rất lấy làm ái ngại.

Kiều Mai Phương đáp không cần nghĩ ngợi :

- Hàn thiếu hiệp chớ nên mặc cảm, trong giờ phút cuối cùng này bất cứ là phương thức nào có thể cứu sống hiên muội của tiểu muội xin thiếu hiệp ra tay tế độ. Tiểu muội xin cảm tạ ân đức của thiếu hiệp mãi đến trọn đời.

Sự quyết tâm của Kiều Mai Phương làm cho Hàn Tùng Bá cảm thấy yên lòng. Chàng gấp lên :

- Như thế, chúng ta phải hành động ngay kẻo không còn kịp nữa Kiều tiểu thư ạ.

Kiều Mai Phương hiểu ý đứng lên :

- Vâng! Hàn thiếu hiệp cứ tự tiện.

Nói dứt, thiếu nữ lẹ làng đi ra ngoài khép cánh cửa phòng lại. Bây giờ, trong phòng còn lại hai người, Hàn Tùng Bá và Kiều Mai Lý vẫn nằm thiêm thiếp trên giường. Hàn Tùng Bá nhìn Kiều Mai Lý trong lòng bồi hồi xúc động. Nàng là một trang quốc sắc thiên hương, chàng sắp tước đoạt trinh tiết của nàng vì phải dùng bí thuật “Chân Dương Dẫn Đạo”. Quả đây là một hành động ngoài ý muốn của Hàn Tùng Bá.

Nhưng chuyện đã quá cấp bách không còn đủ thời giờ cho Hàn Tùng Bá nghĩ ngợi hoặc chần chừ thêm nữa. Chàng bước lên giường xắn tay mở khóa động đào... Bất giác, Hàn Tùng Bá đã phải thẳng thốt cả người khi nhìn nét thân hình diễm tuyệt hiện ra. Ngưng đi giây phút trấn áp lòng tâm niệm, giữ vững ý chí, Hàn Tùng Bá khởi đầu sử dụng “Chân Dương Dẫn Đạo”.

Trong thời gian này Hàn Tùng Bá đã hết sức chận vật kháng cự tà tâm mỗi khi dâng lên. Ý niệm của chàng thiếu hiệp luôn nghĩ đây là một hành động cứu mạng người, đồng thời dập tắt mọi điều khác.

Một giờ sau đó.

Chợt nghe trái tim của Kiều Mai Lý đập mạnh hơn trước và mạch đạo đã nhịp nhàng. Gương mặt xanh xao như người vừa chết của thiếu nữ trở lại màu hồng thắm như đóa hoa xuân. Rõ là một trang tuyệt thế mỹ nhân hiếm thấy trên chốn giang hồ. Sắc đẹp của Kiều Mai Lý không hề kém sút Kỳ Hoa Nữ một chút nào.

Đương nhiên thiếu nữ sắp tỉnh lại rồi.

Phọt!

Kiều Mai Phương phun ra một vòi nước đỏ tợ máu từ nơi cửa miệng.

Hàn Tùng Bá hoan hỉ :

- Nàng sắp tỉnh rồi đây.

Nhớ lại lời dặn dò của Thái Ất Tà Thần, Hàn Tùng Bá khẽ thầm như thế. Chàng thiếu hiệp vội vàng vận luồng chân khí cuối cùng tống vào người Kiều Mai Lý để nàng nhanh chóng tỉnh lại sau khi chàng rời khỏi nàng. Nhưng đã chậm mất rồi! Kiều Mai Lý vùng buồm tiếng thở phào mở bừng đôi mắt đẹp.

Vừa mở mắt ra thoáng thấy một gã đàn ông, Kiều Mai Lý kinh hoàng hét :

- Ác ma, người phải chết.

Đang trong lúc thét, Kiều Mai Lý giở ngọc chưởng vỗ vào mặt Hàn Tùng Bá. Bất phòng, Hàn Tùng Bá không tránh né kịp trúng một chưởng ngã quay ra. Trên gương mặt chàng thiếu hiệp hằn lên một dấu tím bầm. Chàng kêu lên :

- Kiều cô nương...

Kiều Mai Lý ngồi lên toan giờ ngọc chuông vỗ ra một đạo kinh chợt nhận ra gương mặt tuyệt thế của Hàn Tùng Bá liền ngưng lại. Thiếu nữ nhìn chàng sửng sốt, cổ hồi tưởng lại chuyện vừa qua như trong cơn ác mộng. Hàn Tùng Bá bước xuống giường, vừa nói :

- Kiêu cô nương. Tại hạ xin cáo lỗi vì vừa rồi đã sử dụng bí thuật “Chân Dương Dẫn Đạo” chữa trị độc công “Đoạn Phách Ly Hồn” của cô nương.

Kiều Mai Lý chợt hiểu ra tự lo tươm tất ình chưa có lời nào. Cánh cửa bật mở, Kiêu Mai Phương bước vào phòng. Trông thấy Kiêu Mai Lý đã tỉnh lại, Kiêu Mai Phương phóng tới ôm lấy :

- Hiền muội!

Kiều Mai Lý ôm chặt Kiêu Mai Phương :

- Hiền tỷ!

Rồi hai chị em thiếu nữ ôm nhau khóc nức nở. Thật là một cảnh tử biệt rồi lại tái sinh, đâu còn niềm vui nào hơn nữa. Một lúc lâu hai chị em Kiêu Mai Phương mới chịu buông nhau ra. Kiêu Mai Phương nhìn Hàn Tùng Bá :

- Công ơn của Hàn thiếu hiệp thật là to lớn không biết nói sao cho vừa, trọn cả đời này bọn chị em tiểu muội xin ghi tạc không quên.

Hàn Tùng Bá khoát tay :

- Kiêu tiểu thư chớ bận tâm. Chuyện giang hồ cứu giúp lẫn nhau trong cơn nguy biến đó là thường sự, có lẽ nào trước cảnh ngộ tại hạ lại điềm nhiên để mặc Kiêu tiểu thư chết cho đành.

Dừng lại, rồi chàng cung tay :

- Kiêu tiểu thư! Giờ mọi việc thấy cũng yên xong, tại hạ xin cáo biệt nhị vị tiểu thư. Hẹn sẽ có ngày tao ngộ.

Hàn Tùng Bá toan bước ra ngoài, Kiêu Mai Phương vội vã gọi giật lại :

- Hàn thiếu hiệp khoan vội đi đã.

Hàn Tùng Bá quay lại :

- Kiêu tiểu thư còn gì chỉ giáo tại hạ nữa chăng?

Kiều Mai Phương tiến lại gần Hàn Tùng Bá :

- Ngoài kia bọn nữ tỳ đã dọn tiệc ra rồi, xin Hàn thiếu hiệp nán lại phút giây thù tạc cùng chị em tiểu muội rồi ra đi cũng chẳng muộn.

Không thể chối từ được, Hàn Tùng Bá đáp :

- Vâng! Tại hạ xin lãnh ý Kiêu tiểu thư.

Ba người cùng ra ngoài. Bàn tiệc đã vừa dọn ra. Trên bàn có mấy món sơn hào, hải yến đang bốc khói mùi thơm ngào ngạt. Kiêu Mai Phương trở chiếc ghế cạnh ngọc :

- Xin mời Hàn thiếu hiệp an tọa.

Kiều Mai Phương ngồi đối diện với Hàn Tùng Bá. Kiêu Mai Lý ngồi bên cạnh mãi nhìn vào gương mặt tuyệt thế của chàng thiếu hiệp nhưng chưa có lời. Kiêu Mai Phương rót rượu đầy ba chung ngọc trao cho Hàn Tùng Bá một chung :

- Hàn thiếu hiệp! Chung rượu này tiểu muội xin đa tạ công ơn thiếu hiệp đã cứu tử Kiêu hiền muội, xin thiếu hiệp uống cạn để nhận tấm lòng thành.

Hàn Tùng Bá nâng chung rượu lên cùng chị em Kiêu Mai Phương uống cạn.

Kiều Mai Phương rót chung thứ hai :

- Hàn thiếu hiệp! Chung rượu này gọi là chung rượu mừng cho Kiều nhị muội được tái sinh do nơi công đức của thiếu hiệp.

Ba người lại cạn chung đó.

Kiều Mai Phương rót chung thứ ba với bao niềm lưu luyến :

- Còn chung thứ ba này là chung rượu chị em tiểu muội chúc Hàn thiếu hiệp thượng lộ bình an, chóng tựu thành sứ mạng và hẹn tái ngộ nơi này.

Cả ba người uống cạn chung rượu thứ ba. Sau đó vừa ăn uống vừa chuyện trò với nhau cho đến khi mãn tiệc thì trời đã về chiều.

Hàn Tùng Bá đứng dậy :

- Nhị vị tiểu thư, giờ tại hạ xin cáo biệt. Ở lại nơi đây nhị vị tiểu thư nên hết sức đề phòng, có thể bọn Thiên Sơn tứ quái sẽ còn trở lại.

Kiều Mai Phương rời khỏi ghế luyến lưu :

- Tiểu muội xin cảm tạ Hàn thiếu hiệp đã hết lòng quan tâm đến chị em tiểu muội, xin chúc thiếu hiệp trên bước giang hồ đạt thành ý nguyện.

Kiều Mai Lý rơi lệ :

- Hàn thiếu hiệp. Có lẽ nào tâm sự còn dang dở mà thiếu hiệp cất bước ra đi cho đành. Xin thiếu hiệp lưu lại tệ cung một hôm tiểu muội có điều cần nói.

Thoáng hiểu ra điều Kiều Mai Lý muốn nói Hàn Tùng Bá kêu khổ lắm nhưng cũng không thể có cách nào chối từ được.

- Vâng! Tại hạ xin lĩnh ý.

Kiều Mai Phương đã hiểu thấu nỗi tâm sự của Kiều Mai Lý giả say bước vào phòng nghỉ ngơi. Men rượu ngất ngây làm cho Kiều Mai Lý thêm phần bạo dạn, nàng nắm lấy tay Hàn Tùng Bá :

- Hàn thiếu hiệp, chúng ta hãy ra ngoài kia chuyện trò.

Thiếu nữ kéo tay Hàn Tùng Bá thẳng ra cánh vườn hoa. Chợt đầu Hàn Tùng Bá hơi lơ đãng nhưng nhớ lại lúc chàng sử dụng “Chân Dương Dẫn Đạo” cứu nguy Kiều Mai Lý nên trở lại tự nhiên đi theo nàng. Bởi dù sao khi dùng bí thuật đó hai thân thể của chàng và nàng đã gặp nhau rồi, giờ nắm lấy bàn tay nhau cũng chỉ là thường sự. Kiều Mai Lý đưa Hàn Tùng Bá ngồi xuống chiếc ghế bằng ngọc thạch gọi ả nữ tỳ áo xanh pha trà bưng ra, đặt trên cái bàn ngọc thạch ở trước mặt.

Kiều Mai Lý rót hai chung trà bay mùi thơm ngát, trao tận tay Hàn Tùng Bá một chung có vẻ âu yếm như người vợ hiền chăm sóc cho chồng :

- Hàn tiểu huynh! Anh hãy uống cạn chung trà này.

Kiều Mai Lý đã thay đổi cách xưng hô. Tâm tình Hàn Tùng Bá rung động lên. Chàng cầm lấy chung trà uống cạn. Kiều Mai Lý rót thêm chung nữa và nàng cũng uống với chàng trong khi thân hình nàng sát lại chàng mớ tóc lò xo vương vít vào mặt chàng gieo một giắc cảm ngất ngây. Kiều Mai Lý đặt chung trà xuống, đầu nghiêng qua vai Hàn Tùng Bá giống như nhạc suối :

- Hàn tiểu huynh...

Hàn Tùng Bá day qua :

- Kiều tiểu thư bảo gì?

Giọng nói của Kiều Mai Lý vẫn êm đềm như nhạc suối :

- Không. Hàn tiểu huynh hãy gọi lại... Gọi em bằng tiểu muội cho đúng ý nghĩa. Anh chối từ em sẽ đau khổ.

Hàn Tùng Bá ngập ngừng :

- Thế ngu huynh gọi... Kiều tiểu thư bằng... bằng hiền muội vậy.

Chợt cái, Kiều Mai Lý ngã đầu qua vai Hàn Tùng Bá, nói như trong mơ :

- Hàn tiểu huynh! Cho dù anh có chối từ, từ nay em vẫn xem anh là vị hôn phu của em. Ngày nào anh bỏ rơi em đi yêu một thiếu nữ khác lễ thành hôn của anh là ngày em vĩnh viễn lìa bỏ cõi đời này.

Hàn Tùng Bá thảng thốt cả người lên vì không ngờ Kiều Mai Lý lại liều lĩnh đến thế. Sự liều lĩnh của Kiều Mai Lý còn hơn cả Lục Cẩm Hồng và Kỳ Hoa Nữ. Chàng thiếu hiệp bối rối :

- Kiều tiểu muội! Chuyện vừa qua cũng chỉ vì ngu huynh muốn cứu em...

Kiều Mai Lý ngắt lời :

- Tiểu muội vẫn biết thế, nhưng dù sao em cũng đã trao thân gởi phận cho anh rồi. Em không thể tác thành hôn phối với một ai được nữa, hơn nữa em đã yêu anh bằng trọn cả con tim, dù mai sau anh có bạc đãi em, em vẫn tôn thờ hình bóng anh cho đến chết.

Thiếu nữ ngồi lên nhìn sát vào mặt Hàn Tùng Bá :

- Hàn tiểu huynh! Đây là một câu thề : Nếu anh bạc tình với em là em sẽ tự quyết! Lời em nói ra như nhất ngôn phá thạch anh hãy lưu tâm.

Thật đâu còn một lời nào chung tình hơn nữa, lại là lời nói của một trang tuyệt thế mỹ nhân làm sao Hàn Tùng Bá khỏi rung động trái tim. Giá nếu không có mối tình với Kỳ Hoa Nữ, chắc hẳn Hàn Tùng Bá đã vòng tay ôm chặt Kiều Mai Lý vào lòng và khề khề bên tai nàng: “Kiều Mai Lý anh vẫn yêu em như em yêu anh vậy”.

Thế nhưng chuyện tình ngang trái, Kiều Mai Lý là kẻ đến sau tất cả đã muộn màng, chàng biết phải tính lẽ nào và nói ra những lời gì đối với Kiều Mai Lý? Thiếu nữ đã khẳng khái thốt ra một câu thề chắc hẳn nàng sẽ hành động còn những lời nào để khuyên bảo chẳng?

Hàn Tùng Bá cứ mấp máy đôi môi thật lâu chưa đáp ứng với nàng một lời nào. Chết nổi! Kiều Mai Lý bỗng ngã hẳn thân mình nằm trọn vào lòng Hàn Tùng Bá, vòng hai cánh tay ngọc qua lưng chàng, đôi mắt đẹp mơ màng :

- Hàn Tùng Bá! Anh hãy yêu em đừng phụ bạc em, anh nhé!

Nói bấy nhiêu thiếu nữ nhắm mắt lại ngã ngay trong lòng Hàn Tùng Bá. Về phần Hàn Tùng Bá đi từ sững sốt này tới ngạc nhiên khác. Chàng không biết phải ứng phó cách nào cho đúng lễ với trang tuyệt thế mỹ nhân. Nàng đã ngủ rồi. Chàng không dám động dậy cũng không dám bỏ nàng ra, chỉ còn biết một cách ngồi yên cho nàng ngủ trong lòng mình.

Mặt trời đã lặn từ lâu. Bóng tối phủ dần, cánh vườn hoa trở nên mờ ảo. Kiều Mai Lý vẫn còn bần bật trong lòng Hàn Tùng Bá, dù vậy hai cánh tay ngọc ôm chặt lấy chàng như sợ xảy ra một cuộc chia lìa. Một cơn gió lạnh đùa qua.

Sẵn cơ hội, Hàn Tùng Bá bảo :

- Kiều hiền muội! Trời tối rồi, em hãy vào trong.

Kiều Mai Lý lẩm nhẩm :

- Em say lắm rồi, anh đưa em vào trong phòng nhé.

Thiếu nữ lại nhắm mắt ngủ say. Không biết phải làm sao, Hàn Tùng Bá bỗng lấy Kiều Mai Lý vào cung viện. Không thấy Kiều Mai Phương nơi đâu cả, nhưng đã có ả nữ tỳ áo xanh đã chờ sẵn từ lâu. Ắ bảo :

- Xin thiếu hiệp đưa tiểu thư vào phòng.

Nữ tỳ áo xanh đi trước, Hàn Tùng Bá theo sau. Tới gian phòng khuê các bên phải, ả này hướng dẫn Hàn Tùng Bá vào trong, rồi vội bước ra ngoài, đóng cánh cửa lại. Hình như mọi việc đều có sự sắp đặt trước của Kiều Mai Phương. Hàn Tùng Bá đặt Kiều Mai Lý nằm lên giường. Bị động, nàng hé mắt ra :

- Hàn tiểu huynh! Hãy ngủ đây với em, đừng bỏ em một mình.

Nàng choàng tay ôm lấy Hàn Tùng Bá rồi im đi. Ánh sáng bập bùng của cây bạch lập càng làm tăng thêm vẻ đẹp mê hồn của Kiều Mai Lý, Hàn Tùng Bá nhìn nàng mà rung động cả tâm hồn. Cuối cùng, chàng nằm xuống bên nàng trong khi tình vọng cứ mãi dâng lên. Trong cảnh ngộ tuyệt vời, kỳ ảo này cho dù là bậc tiên thánh cũng không sao chống trả nổi một trận tình bốc khói, đừng trách Hàn Tùng Bá chỉ là một con người bằng xương, bằng thịt.

Mặc dù thế, Hàn Tùng Bá cố hết sức kháng cự mãi tới lúc trời quá khuya mới cúi đầu vâng theo mệnh lệnh của yêu đương.

38. Chương 38: Buổi Chia Ly

Buổi sáng nay Hàn Tùng Bá và Kiều Mai Lý thức dậy trễ. Sự thật yêu đương trong đêm qua đã hiển hiện trước mắt của đôi thiếu niên nam nữ này. Nhưng Kiều Mai Lý chẳng chút e thẹn, lại tỏ niềm vui sướng, ngã vào lòng Hàn Tùng Bá :

- Hàn tiểu huynh! Thế là anh và em đã thành tình nghĩa vợ chồng rồi. Anh có nghĩ thế không?

Hàn Tùng Bá kêu “khổ” thầm, nhưng vẫn phải đáp ứng cho xuôi chuyện :

- Vâng!

Bởi sự thật trong đêm qua, Hàn Tùng Bá đã cư xử với Kiều Mai Lý như đôi vợ chồng trong buổi tân hôn đâu còn có thể chối cãi được nữa. Kiều Mai Lý là một thiếu nữ rất mực khôn ngoan đưa Hàn Tùng Bá vào cái thế phải chấp nhận nàng làm vợ.

Hàn Tùng Bá hôn vào chiếc má ửng hồng của mỹ nhân :

- Kiều hiền muội! Giờ anh phải lên đường tìm phương giải thoát ầu thân khỏi cảnh tù ngục trong Địa Ma cung và tìm tung tích phụ thân xem hiện nay chết sống lẽ nào. Mọi chuyện yên xong anh sẽ trở lại nơi này.

Kiều Mai Lý rơi lệ :

- Vâng! Bốn phận làm con hiền huynh lo cho tròn đó là một điều đáng quý, nhưng trên bước giang hồ anh hãy nhớ nơi đây có người vợ trẻ thảng năm mòn mỏi đợi chờ. Em xin nhắc lại một lần nữa : Từ nay em đã coi anh là một người chồng chính thức của em, nếu anh phụ bạc em thành hôn với một cô gái khác là em sẽ quyền sinh. Đây là một lời thề.

Hàn Tùng Bá run tận đáy lòng khi nghe Kiều Mai Lý quả quyết như thế. Chàng cố lấy sự bình tĩnh :

- Vâng! Anh nhớ và mọi chuyện sau khi yên xong anh sẽ trở lại đây gặp em.

Hàn Tùng Bá bước xuống giường. Kiều Mai Lý xuống theo, nắm lấy tay chàng tiến ra ngoài, giống như đôi tân nhân sau đêm động phòng hoa chúc. Ra tới ngoài đã thấy Kiều Mai Phương ngồi chờ sẵn, bàn tiệc đã dọn lên. Kiều Mai Phương đứng dậy, trên đôi môi nở một nụ cười hồng thắm :

- Ngu tử xin chúc mừng cho hiền muội và Hàn tiểu huynh đêm qua ý hợp tâm đồng và ước mong mối tình này được bền chặt trọn đời.

Lời chúc của Kiều Mai Phương có hàm nghĩa nhìn nhận Hàn Tùng Bá là em rể của mình và muốn bảo đêm qua nàng đã chấp nhận cho hai người thành thân. Lại thêm một lần nữa Hàn Tùng Bá kêu khổ trong lòng nhưng trong cảnh ngộ chàng hết phương vùng vẫy. Kiều Mai Phương đã nhất quyết gả Kiều Mai Lý cho chàng. Hàn Tùng Bá đau khổ vòng tay :

- Tại hạ xin đa tạ tấm lòng chiếu cố của Kiều tiểu thư đối với kẻ hèn mọn này.

Kiều Mai Phương vẫy bàn tay ngọc :

- Hàn tiểu huynh chớ nên khách sáo mất đi tình nghĩa gia đình. Đúng ra từ phút giây này hiền huynh phải gọi tiểu muội bằng chị, nhưng hôm nay sứ mạng của hiền huynh chưa tròn, còn phải dấn thân trên bước

giang hồ nên tạm gác lại cho đến ngày nào hiền huynh tự thành sứ mạng trở về đoàn tụ sẽ phân biệt ngôi thứ. Hiền huynh có thấy thế chăng?

Hàn Tùng Bá đáp liêu cho xuôi chuyện :

- Vâng! Tại hạ xin lãnh ý Kiều tiểu thư.

- Sáng sớm hôm nay tiểu muội sai bọn nữ tỳ nấu nướng làm tiệc mọn này, trước nhất mừng cho nhị muội Kiều Mai Lý và Hàn hiền huynh đã thành duyên can lệ, sau nữa tiễn đưa hiền huynh lên đường sứ mạng, xin hiền huynh và nhị muội vào bàn. Thật là khổn khổ cho Hàn Tùng Bá có miệng mà chẳng dám kêu trời đành lặng lẽ ngoan ngoãn nghe theo lời Kiều Mai Phương sắp đặt.

Đang khi Kiều Mai Lý nắm lấy tay chàng kéo lại ngồi sát bên nàng vào bàn tiệc như ngày bái lễ bên nhạc gia và Kiều Mai Phương chủ trì theo cung cách quyền tỹ thế phụ. Kiều Mai Phương rót đầy ba chung rượu nhìn Hàn Tùng Bá và Kiều Mai Lý cười tươi :

- Hàn tiểu huynh, Kiều Mai Lý, chung rượu này ngu tỹ chúc mừng cho đôi tân nhân đêm qua đã thành nghĩa vợ chồng trăm năm tơ tóc, hiền huynh và hiền muội hãy uống cạn.

Lời chúc mừng của Kiều Mai Phương khiến cho Hàn Tùng Bá hết sức lúng túng chưa biết phải phản ứng ra sao. Đương nhiên Kiều Mai Phương đã biến trận tình đêm qua giữa chàng và Kiều Mai Lý thành cuộc hôn phối rồi.

Kiều Mai Lý khôn ngoan bưng ly rượu trao tận tay Hàn Tùng Bá, cất giọng như suối ngọc :

- Hiền tỹ đã chúc mừng chúng ta, vậy anh hãy nên uống cạn.

Hàn Tùng Bá đành riu riu cầm chung rượu uống cạn với Kiều Mai Phương và Kiều Mai Lý. Kiều Mai Phương lại rót ba chung rượu lần thứ hai :

- Chung rượu này tiểu muội chúc cho Hàn tiểu huynh chóng đạt thành sứ mạng và trở về đây đoàn tụ một nhà.

Hàn Tùng Bá cạn chung rượu đó. Ba người ăn uống trò chuyện với nhau. Kiều Mai Lý gấp từng món sơn hào, hải yến cho Hàn Tùng Bá như người vợ chính thức âu yếm đối với chồng sắp tiễn đi xa.

Lát sau, tiệc đã tàn, Kiều Mai Phương bảo :

- Kiều hiền muội! Giờ em hãy tiễn đưa Hàn tiểu huynh ra đến núi cho trọn nghĩa trọn tình.

Kiều Mai Lý vâng dạ nắm lấy tay Hàn Tùng Bá cùng tiễn ra ngoài cổng Kiều Mai cung. Qua khỏi cánh rừng tùng bách xanh tươi tới dãy núi. Hàn Tùng Bá và Kiều Mai Lý dừng chân lại. Hàn Tùng Bá nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của mỹ nhân :

- Kiều hiền muội! Ngu huynh lên đường, hẹn sẽ tái ngộ.

Kiều Mai Lý ngập lệ :

- Hàn tiểu lang! Trên đường sứ mạng anh hãy bảo trọng lấy thân nhớ có người hôn thê đang đêm ngày ngóng trông, chờ đợi.

- Vâng! Kiều Mai Lý, tạm biệt.

Hàn Tùng Bá lắc mình ra ngoài xa, ngoảnh nhìn Kiều Mai Lý lần cuối, rồi trở thuật khinh công trên con sơn đạo hút mờ.

Kiều Mai Lý đứng lặng nhìn theo chiếc bóng của Hàn Tùng Bá mất dạng từ lâu, đưa tay gạt lệ, thờ thần trở vào Kiều Mai cung.

39. Chương 39: Tao Ngộ Bất Ngờ

Chia tay Kiều Mai Lý, Hàn Tùng Bá ra đi với một tâm tình lạ lùng, khó hiểu.

Chàng thiếu hiệp buông hơi thở dài như vừa trút đi một gánh nặng ngàn cân.

Chàng đã yêu Kiều Mai Lý rồi chẳng?

Không thể như thế được. Lời hẹn thề cùng Kỳ Hoa Nữ đến nay hãy còn văng vẳng bên tai chàng.

Chàng làm sao quên được mối tình đầu đối với trang tuyệt sắc giai nhân.

Nhưng đêm qua chàng đã hành động cùng Kiều Mai Lý như tình nghĩa vợ chồng, lại được Kiều Mai Phương đứng ra chủ trì hôn lễ sau này chàng phải giải quyết thế nào cho ổn?

Cho dù thâm tâm chàng chỉ muốn sử dụng bí thuật “Chân Dương Dẫn Đạo” cứu Kiều Mai Lý, nhưng thiếu nữ đã khôn khéo dồn chàng vào bển yêu đương.

Quả đây là chuyện khó xử sao cho tròn.

Còn nữa Lục Cẩm Hồng cũng đã yêu chàng sau khi chàng dùng bí thuật cứu tỉnh nàng. Chàng đã chiếm mất tiết trinh của thiếu nữ những ngày sắp tới gặp lại nàng, chàng phải ứng phó cách nào?

Bí thuật “Chân Dương Dẫn Đạo” cứu người thần diệu nhưng cũng vô cùng tai hại về hậu quả.

Mãi nghĩ ngợi miên man, tâm tình Hàn Tùng Bá như cuộn tơ chùng muôn mối.

Chàng đi hết ngọn núi này sang ngọn đồi khác từ bao giờ chẳng hề hay biết.

Sau cùng, Hàn Tùng Bá đến ngoài quan lộ cũng chẳng lưu tâm đã tới vào lúc nào.

Buổi sáng đẹp trời, mây xanh như ngọc, hai hàng cổ thụ dọc hai bên đường lá cành chuyển động theo từng cơn gió đông đưa mát rượi tâm hồn.

Hàn Tùng Bá hít mấy hơi dài không khí mát mẻ cảm nghe lòng dịu dàng nổi ưu tư.

Bỗng trong giờ phút đó bên tai Hàn Tùng Bá nghe có loạt tiếng quát tháo, la hét bên kia ngọn đồi thấp.

Chuyện gì nữa đây?

Tiếng la hét âm thanh của đàn bà chen lẫn loạt cười khà khà ồ của bọn đàn ông.

Dĩ nhiên nơi đó đang diễn ra trận giao đấu giữa đàn bà kia và một số đàn ông đông đảo hơn.

Không thể bỏ qua, Hàn Tùng Bá nhanh lẹ tiến tới ngọn đồi thấp, bắn vút mình lên tận đỉnh, ngưng lại đưa mắt nhìn xuống.

Trên một nghĩa trang cỏ xanh có sáu gã đàn ông đang vây hãm một thiếu phụ và một thiếu nữ.

Hai nàng đã thất thế lui sát vách núi không còn một lối thoát thân. Sáu gã đàn ông áo đen cười khà đắc thắng và lại sắp dồn hai nàng vào tuyệt địa để bắt sống.

Hàn Tùng Bá vận nhãn lực nhìn kỹ, nhận ra sáu gã đàn ông kia là cao thủ Địa Ma cung, còn hai ả kia chính là Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng.

Hai nàng đi đâu lại bị bọn cao thủ Địa Ma cung vây đánh ở nơi này.

Không cần nghĩ ngợi Hàn Tùng Bá cũng hiểu rõ bọn chúng định bắt sống Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng mang về Địa Ma cung cho Địa Ma Vương Triệu Vô hướng lạc.

Riêng Mộc Trầm Hương là kẻ có tội với Địa Ma cung nếu để bị bắt nàng sẽ bị lão ác ma hành hạ cho đến chết.

Còn Lục Cẩm Hồng cũng sẽ bị đầu độc đâm được “Lạc Cảnh Hồn Đan” tháng năm đắm chìm trong dục thú giống như Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận.

Chẳng chút chậm trễ, Hàn Tùng Bá bằng một thân pháp kỳ ảo bắn mình xuống trường đáp tới đứng uy nghi như một vị tiểu thiên thần giáng hạ. Liền đó chàng hét :

- Các người muốn chết!

Hai đạo kinh nặng nề từ song chướng Hàn Tùng Bá quét ngang qua sáu gã cao thủ Địa Ma cung.

Kình lực quá bạo vũ khiến bọn này giật mình phóng đi nơi khác tránh né.

Cả bọn đưa mắt nhìn qua cái nhân vật vừa xuất hiện là ai thân thủ lại cao diệu dường đó.

Khi nhìn ra gương mặt tuyệt thế của Hàn Tùng Bá bất giác sáu tên cao thủ Địa Ma cung cùng loạt hô lên :

-Ồ! Tiểu tử!

Phía này Hàn Tùng Bá cũng đảo cặp mắt thần nhìn qua coi sáu cao thủ thuộc hàng nào trong Địa Ma cung.

Chàng thấy tên cao thủ đứng phía trước mang phù hiệu Điện chủ Địa Ma cung, còn năm tên kia đều là trung niên Đường chủ.

Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng nhận ra vị cứu tinh là Hàn Tùng Bá cùng vui mừng lướt tới.

Mộc Trầm Hương hí hửng :

- Hàn thiếu hiệp đây à?

Lục Cẩm Hồng có vẻ xúc động :

- Hàn tiểu huynh. Anh đến rất kịp thời.

Hàn Tùng Bá quay lại nhìn Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng khẽ giọng :

- Nữ tiền bối và Lục tiểu thư có mang thương tích gì không?

Mộc Trầm Hương lắc đầu :

- Chỉ một chút sơ sài không sao Hàn thiếu hiệp. Nhưng nếu Hàn thiếu hiệp không tới kịp lúc chắc chắn bản nương và Lục tiểu thư tự quyết chứ không để cho bọn chúng bắt sống đem về Địa Ma cung chịu điều nhục nhã đâu.

Hàn Tùng Bá nghe vậy cháy phừng lửa giận, nói :

- Nữ tiền bối và Lục tiểu thư giao đấu mỗi một hầy đứng ngoài kia nghỉ ngơi, sáu tên ác ma này để mặc cho tại hạ xử trí.

Tên Điện chủ Địa Ma cung hừ bằng giọng mũi :

- Hàn Tùng Bá! Bọn bản tọa có lệnh Giáo chủ đi tìm người mấy hôm nay không ngờ lại gặp người ở nơi đây.

Hàn Tùng Bá khinh khỉnh :

- Chính bản tiểu gia cũng đang tới gặp bọn người, nào ngờ thiên lý nan dung, các người tự mình nạp mạng.

Hiểu rõ Hàn Tùng Bá tuổi tuy còn nhỏ nhưng lại là một đại tuyệt thủ trên giang hồ, Điện chủ Địa Ma cung không dám khinh xuất, quát :

- Chư vị Đường chủ chớ để gã tiểu tử chạy thoát lần này sẽ đắc tội cùng Giáo chủ.

Tức thì tên Điện chủ Địa Ma cung và năm tên trung niên Đường chủ bao vây Hàn Tùng Bá vào chính giữa, mỗi người một chướng tấn công chàng.

Hàn Tùng Bá vận mười thành công lực lên song chướng quét vòng qua chiêu “Bạt Hải Di San” bóng chướng không lồ sức mạnh tợn núi lở.

Loạt tiếng nổ vang rền, mặt đất trên nghĩa trang rung chuyển, vài nắm mồ tọc lên không trung.

Nhìn qua đã có một tên trung niên Đường chủ Địa Ma cung bay bổng ra ngoài nằm im trên mặt cỏ.

Quả thật khủng khiếp!

Chỉ một chưởng Hàn Tùng Bá đã giết chết một tên cao thủ Địa Ma cung đẩy lui năm tên cao thủ khác trong đó có cả Điện chủ đứng hàng thứ sáu trong ma đạo này.

Cũng nhờ ăn trái nhân sâm quả của Thái Ất Tà Thần nội lực của Hàn Tùng Bá vượt trội hơn nên thi triển võ công kinh lực gia tăng gấp bội.

Kể ra hiện nay Hàn Tùng Bá đã có trước sau trong người một trăm năm nội lực.

Điện chủ Địa Ma cung hốt hoảng xê mình ra đứng nhìn Hàn Tùng Bá bằng cặp ma nhãn xanh rờn.

Bốn tên trung niên Đường chủ Địa Ma cung cũng vô cùng khựng khiếp trước cái nội lực và cả chiêu thức quỷ thần vô lượng của chàng thiếu hiệp.

Sau chiêu này Hàn Tùng Bá thu hồi thân thủ thản nhiên nhìn năm tên cao thủ Địa Ma cung.

Trong lòng chàng thiếu hiệp phần khởi lên khi rõ ra công lực của mình tăng vượt xa hơn trước.

Ngưng đi một lúc, Điện chủ Địa Ma cung trong cái thể chẳng đặng đừng, quát to :

- Xuất chưởng!

Bọn năm tên cao thủ Địa Ma cung phóng tới toàn lực xuất chưởng mù trời đổ ập vào người Hàn Tùng Bá theo thể “Quần hồ địch nhất hổ”.

Hàn Tùng Bá diêm nhiên gỡ song chưởng quay vòng măn nguyệt tuôn ra cuộn cuộn bóng chưởng “Bạt Hải Di San”.

Trận ác chiến liền diễn ra giữa năm tên ác đạo võ công cao cường và chàng thiếu hiệp.

Nháy mắt lại nghe có hai tiếng rú thê thảm, đồng thời, hai chiếc bóng bay bổng ra ngoài.

Lại có thêm hai tên trung niên Đường chủ Địa Ma cung phơi thân trên mộ địa.

Trận giao đấu lại ngưng đi.

Điện chủ Địa Ma cung đưa cặp ma nhãn nhìn ba tử thi đồng bọn rồi nhìn Hàn Tùng Bá cặp mắt oán độc :

- Tiểu tử! Tội ác của ngươi hôm nay sẽ có ngày bản giáo trả lại bằng máu trên mình ngươi.

Hàn Tùng Bá trợn mắt :

- Ác ma hãy xéo đi ngay, đừng chờ bản tiểu gia nổi giận. Các ngươi hãy trở về báo tin trước với lão quỷ Triệu Vô vài hôm nữa ta sẽ tới đòi nợ máu năm xưa.

Tự biết mình chưa phải là đối thủ của Hàn Tùng Bá, Điện chủ Địa Ma cung và hai tên trung niên Đường chủ lặng lẽ bẽ xốc lấy thi hài đồng bọn phóng lên ngọn đồi ma mất dạng.

Hàn Tùng Bá thấy không cần đuổi theo bọn chúng, vì cần hỏi chuyện Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng.

Chàng quay lại trong Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng cũng vừa bước tới.

Sự có mặt của Lục Cẩm Hồng làm cho Hàn Tùng Bá nhớ lại trên ngọn cao sơn lúc nọ lòng chàng áy náy không yên.

Nhưng Lục Cẩm Hồng lại khác, gương mặt tuyệt đẹp của nàng hiện lên nét vui mừng khôn tả khi gặp lại cố nhân đã từng một đêm tuyệt vời trên đỉnh núi.

Thiếu nữ đứng sát lại bên Hàn Tùng Bá nhìn chàng bằng đôi mắt cả một bầu trời tình ái.

40. Chương 40: Tuyệt Chiêu Thái Ất Thần Công

Hàn Tùng Bá đánh tiếng :

- Nữ tiên bối và Lục tiểu thư định đến đâu lại bị bọn ác đạo bao vây ở ngọn đồi này?

Mộc Trầm Hương khe khẽ giọng :

- Bản nương và Lục tiểu thư đang trên đường đi tìm Hàn thiếu hiệp đây.

Biết ngay có chuyện quan trọng, Hàn Tùng Bá hỏi mau :

- Nữ tiên bối và Lục tiểu thư tìm tại hạ có chuyện gì cấp bách chẳng?

- Hiện nay Thiên Linh giáo chủ và đồng bọn sắp kéo tới Địa Ma cung cùng Địa Ma Vương Triệu Vô mở ra trận đấu tranh hùng ngôi vị bá chủ võ lâm, Hàn thiếu hiệp cũng nên nhân cơ hội này tới đó một phen trước cứu lấy Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn luôn cả tám vị Chương môn nhân, sau đó trả mối gia thù, chẳng hiểu thiếu hiệp định lẽ nào?

Nghe qua chuyện Thiên Linh giáo và Địa Ma cung tranh hùng tâm hồn Hàn Tùng Bá phấn chấn lên. Chàng đáp ngay :

- Lời của nữ tiên bối rất chí lý, nhưng đến bao giờ hai ác đạo này phó hội nữ tiên bối có rõ chẳng?

- Kỳ hạn của Thiên Linh giáo và Địa Ma cung là bảy ngày tính đến nay chỉ còn bốn hôm nữa là ngày bọn chúng phó hội tại sân trường Địa Ma cung.

Ngẫm nghĩ phút giây Hàn Tùng Bá gật đầu :

- Như thế tại hạ sẽ tới Địa Ma cung dự trận này không thể bỏ qua cơ hội được, nhưng thời gian còn những bốn hôm tại hạ sẽ có đủ thời giờ luyện một tuyệt chiêu.

Mộc Trầm Hương ngạc nhiên :

- Hàn thiếu hiệp định luyện tuyệt chiêu gì?

- Tuyệt chiêu “Thái Ất huyền công” nữ tiên bối ạ.

Mộc Trầm Hương sững sốt lên :

- Hàn thiếu hiệp bảo “Thái Ất huyền công” của lão đại kỳ nhân Thái Ất Tà Thần à?

Hàn Tùng Bá gật đầu :

- Đúng vậy nữ tiên bối.

- Hàn thiếu hiệp tìm ở đâu được pho bí kíp “Thái Ất huyền công” này? Thái Ất Tà Thần đã chết từ lâu rồi.

Nhớ lại lời dặn dò của Thái Ất Tà Thần, Hàn Tùng Bá không dám nói rõ sự thật.

- Vâng! Tại hạ đã tìm được bí kíp Thái Ất huyền công trong một hang đá, định luyện chiêu này tự thành mới có thể đương đầu nổi hai lão đại ác ma Thiên Linh giáo chủ và lão Địa Ma Vương Triệu Vô nữ tiên bối ạ.

- Nhưng còn một điều khó khăn cho tại hạ là phải tìm một đỉnh cao sơn vắng tuyết bóng người và phải có người đứng làm hộ pháp trong thời gian luyện công ba ngày để phòng những kẻ gia thù hoặc bọn hắc đạo tới phá quấy.

Mộc Trầm Hương hăm hở :

- Chuyện này Hàn thiếu hiệp khỏi phải lo âu, hiện nay đã có bản nương và Lục tiểu thư đây rồi, bọn ta sẽ sẵn sàng đứng làm hộ pháp trong ba ngày cho thiếu hiệp tự thành chiêu thức “Thái Ất huyền công” có được chiêu ấy thiếu hiệp sẽ chẳng còn kiêng sợ một ai nữa.

Hàn Tùng Bá vui mừng :

- Vâng. Tại hạ xin đa tạ nữ tiên bối và Lục tiểu thư, nhưng không hiểu gần nơi đây có ngọn cao sơn nào không nữ tiên bối.

Mộc Trầm Hương trở tay về phía trước :

- Cách đây chừng hơn một trăm dặm có dãy núi Phục Long, trong sâu có mấy ngọn núi cao quanh năm không có bóng người lui tới, Hàn thiếu hiệp lên đỉnh cao nhất luyện công rất an toàn.

- Vâng. Thế chúng ta cùng đi.

Ba người một nam, hai nữ sau trước trở thuật khinh công đi nhanh như ba vệt mây dưới bầu trời.

Tới dãy núi Phục Long mặt trời đã đứng bóng, bọn Hàn Tùng Bá nhắm mấy ngọn núi cao nhất trong sâu phóng lên.

Không bao lâu ba người đã lên tới đỉnh núi cao nhất trong ba ngọn cao hơn.

Hàn Tùng Bá, Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng ngồi xuống đám cỏ xanh nghỉ ngơi một lát.

Lục Cẩm Hồng cứ mãi nhìn Hàn Tùng Bá định nói với chàng câu chuyện gì đó nhưng rồi lại thôi.

Mộc Trầm Hương bảo :

- Đêm nay vào giờ Dần trăng mới mọc, Hàn thiếu hiệp hãy nên chọn giờ đó luyện chiêu, mọi chuyện đã có bản nương và Lục tiểu thư rồi. Giờ thiếu hiệp hãy chọn một nơi nằm tịnh dưỡng cho đầy đủ tinh thần mới có thể tựu thành nhanh chóng được.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá tìm một hốc đá vào nằm trong đó nhắm mắt lại dưỡng thần.

Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng chia nhau kẻ đi tìm thịt rừng, người tìm nước suối lát sau cùng trở lại.

Mộc Trầm Hương bắt được một con chồn hương, nàng dùng đá lửa châm củi nướng cho vàng bay mùi thơm phưng phức.

Trời đã về chiều, Hàn Tùng Bá tỉnh giấc đi tìm suối tắm rửa trở lên đỉnh núi. Ba người cùng ngồi lại ăn con chồn nướng với lương khô của Mộc Trầm Hương mang theo.

Hoàng hôn xuống.

Cảnh sắc núi đồi mờ ảo đẹp mơ màng.

Trời tối hẳn, Hàn Tùng Bá ngồi tựa lưng vào vách núi định thần chờ lúc trăng lên sẽ luyện chiêu.

Lục Cẩm Hồng ngồi bên cạnh Hàn Tùng Bá không ai nói được lời nào chỉ có giờ phút này rất căng thẳng, nàng không muốn làm bận rộn chàng.

Vầng trăng từ từ nhô lên gieo ánh sáng khắp cả núi đồi.

Hàn Tùng Bá đứng lên tiến tới một gộp đá ngồi xếp bằng trên mặt cỏ, song chưởng đưa lên ngực giữa về phía trước, mắt nhìn thẳng, mồm đọc câu khẩu quyết tuyệt chiêu “Thái Ất huyền công” ba lần, rồi theo phương cách Thái Ất Tà Thần chỉ dạy khởi đầu vận chân khí...

Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng mỗi người đứng trấn một phương mắt nhìn sang các ngọn đồi kế cận quan sát làm hộ pháp cho Hàn Tùng Bá.

Thời khắc nặng nề trôi đi...

Vầng trăng dần dần lên cao. Gió núi từng chập thổi vì vèo tạt vào vách đá.

Sương khuya xuống nhiều làm cảnh sắc núi đồi mờ ảo hơi lạnh bốc thấu xương.

Hàn Tùng Bá vẫn tiếp tục ngồi luyện công. Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng vẫn đứng hai phía làm hộ pháp.

Hai nàng quan sát thật kỹ từng vật nhỏ ở dưới chân núi vì sợ bọn hắc đạo phóng lên đỉnh núi bất ngờ không kịp trở tay.

Qua đêm thứ nhất cuộc luyện chiêu “Thái Ất huyền công” của Hàn Tùng Bá an toàn không có chuyện gì xảy ra.

Đêm thứ hai vầng trăng vừa mọc Hàn Tùng Bá, Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng đã có mặt trên đỉnh cao sơn.

Hàn Tùng Bá tiếp tục luyện công, Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng đứng làm hộ pháp.

Vào lúc trời chưa khuya hẳn. Mộc Trầm Hương phát giác có hai chiếc bóng bí mật tại ngọn núi phía kia phóng xuống thung lũng.

Hai chiếc bóng bí mật dừng lại ngẩng mặt nhìn lên chỗ Mộc Trầm Hương đang đứng.

Sau đó hai chiếc bóng này ghé tai nhau thì thầm những gì không rõ.

Trong lòng phát sinh ra mối nghi ngờ, Mộc Trầm Hương quay sang Lục Cẩm Hồng đứng cách vài trượng :

- Lục tiểu thư, có hai chiếc bóng đen đứng phía dưới thung lũng kia, tiểu thư có nhận ra chưa?

Lục Cẩm Hồng đáp thăm :

- Tiểu nữ đã trông thấy rồi, nhưng chẳng rõ đây là bọn người nào sao lại lọt vào núi vào giờ này.

Mộc Trầm Hương thấp giọng :

- Cứ theo bản nương suy đoán có lẽ hai chiếc bóng bí mật kia, nếu không là người của Thiên Linh giáo thì cũng là bọn môn đồ của Địa Ma cung.

- Theo nữ tiên bối nghĩ bọn chúng tới đây vào đêm khuya để làm gì?

- Có thể hai chiếc bóng bí mật này là những tên đệ thám đi rảo tìm kẻ địch của chúng chứ chẳng còn là gì nữa.

- Thế bọn chúng đang đi tìm nữ tiên bối?

- Chắc hẳn bọn chúng đi tìm bản nương và Hàn thiếu hiệp chứ chẳng còn là ai nữa.

Lục Cẩm Hồng lo âu :

- Lời nhận xét của nữ tiên bối rất chí lý. Như thế bây giờ chúng ta phải đối phó cách nào?

Ngẫm nghĩ giây phút Mộc Trầm Hương bảo Lục Cẩm Hồng :

- Giờ Lục tiểu thư hãy đứng trên này làm hộ pháp cho Hàn thiếu hiệp bản nương xuống để gặp hai tên này xem có đúng như điều dự đoán hay không?

- Vâng!

- Lục tiểu thư cho dù bản nương có xảy ra chuyện gì dưới thung lũng tiểu thư vẫn phải hộ pháp cho Hàn thiếu hiệp đừng rời khỏi ngọn núi này.

- Vì sao thế nữ tiên bối?

- Vì chúng ta phải đề phòng quỷ kế “Điệu Hồ Ly Sơn” của bọn hắc đạo, có thể bọn chúng dẫn dụ bản nương và Lục tiểu thư rời khỏi ngọn núi này, để chúng dễ dàng ám hại Hàn thiếu hiệp. Tiểu thư đã rõ chưa?

- Đúng vậy. Nữ tiên bối quả thật cao kiến.

- Lục tiểu thư hộ pháp, đừng quên nhìn về phía sau, bởi bọn chúng sẽ bất ngờ xuất hiện tiểu thư sẽ không kịp trở tay và nếu có chuyện gì bất trắc, tiểu thư nhớ hét lên cho bản nương biết quay trở lại nơi này.

- Vâng!

Dặn dò Lục Cẩm Hồng xong Mộc Trầm Hương bằng một thân pháp cực kỳ nhanh lẹ từ trên đỉnh núi phóng xuống chỗ hai chiếc bóng đang đứng thăm thẳm.

Thiếu phụ có ý định tới ngay chỗ bọn này trước khi chúng phát giác để xem chúng thuộc ma đạo nào - Thiên Linh giáo hay Địa Ma cung.

Nhưng khi Mộc Trầm Hương vừa tới lưng chừng núi thì hai chiếc bóng bí mật kia cũng vừa cất mình phóng đi.

Bọn chúng vượt lên ngọn núi phía trước mắt.

Mộc Trầm Hương khẩn cấp trở khinh công đuổi theo hai chiếc bóng bí mật.

Thế nhưng khi thiếu phụ lên tới đỉnh núi thì hai chiếc bóng bí mật kia đã biến dạng đi đằng nào rồi.

Mộc Trầm Hương dừng lại trên đỉnh núi quét mắt tìm hai chiếc bóng bí mật.

Một lúc không tìm được bọn chúng nơi đâu cả, Mộc Trầm Hương định xuống chân núi lùng sục nhưng sợ trúng vào quỷ kế của đối phương nên đành quay trở lại.

Lục Cẩm Hồng hỏi ngay :

- Nữ tiên bối, hai chiếc bóng bí mật đâu rồi. Nữ tiên bối có gặp bọn chúng hay không?

Mộc Trầm Hương lắc đầu :

- Hai tên lạ mặt này quả thật là quỷ quyết, khi bản nương vừa lên ngọn núi kia thì bọn chúng mất dạng rồi, ta cũng định đuổi theo bọn chúng nhưng sợ trúng vào quỷ kế nên trở lại đây.

Lục Cẩm Hồng ưu tư :

- Nữ tiên bối, chuyện xảy ra như thế, rồi chuyện gì sẽ xảy ra trong thời gian sắp tới đây?

Ngập ngừng giây phút, Mộc Trầm Hương đáp :

- Hàn thiếu hiệp còn phải luyện công thêm một đêm nữa mới tựu thành chiêu “Thái Ất huyền công” qua đêm mai bản nương và Lục tiểu thư khi làm hộ pháp phải hết sức đề phòng mới được.

- Nữ tiên bối lo ngại bọn cao thủ Thiên Linh giáo hoặc Địa Ma cung đêm mai sẽ tới đây quấy phá cuộc luyện công của Hàn tiểu huynh à?

- Đúng vậy, vì vậy qua đêm bản nương và Lục tiểu thư cần phải đề phòng nghiêm mật hơn nữa để bảo vệ cho Hàn thiếu hiệp trong cuộc luyện công được an toàn. Tiểu thư có thấy đúng như thế không?

- Lời nữ tiên bối rất chí lý, chính tiểu nữ cũng vừa nhận ra như thế, vì nếu hai chiếc bóng bí mật kia là bọn dò thám của Thiên Linh giáo hay Địa Ma cung đã phát giác ra chỗ Hàn tiểu huynh luyện công rồi, chắc chắn đêm mai hoặc nội ngày mai chúng sẽ kéo tới đây quấy phá chứ chẳng không đâu.

- Thế bây giờ chúng ta cứ chờ Hàn thiếu hiệp mãn giờ luyện công cho thiếu hiệp rõ, sau đó tìm cách sao an toàn cho đêm mai.

- Vâng!

Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng tiếp tục đứng làm hộ pháp lại càng đề phòng nghiêm ngặt hơn trước.

Bởi do sự xuất hiện của hai chiếc bóng bí mật vừa rồi khiến cho tình hình vô cùng căng thẳng. Hai nàng đều hiểu bọn Thiên Linh giáo hay Địa Ma cung tới đây bất cứ lúc nào.

41. Chương 41: Kẻ Cường Thù Xuất Hiện

Vàng trắng xé qua rồi dần dần lặn xuống ngọn núi bên kia dãy đồi.

Hàn Tùng Bá đứng dậy đưa mắt nhìn qua vì cuộc luyện công đêm thứ hai đã mãn. Chỉ còn một đêm nữa là chàng tựu thành chiêu thức “Thái Ất huyền công” theo lời dặn dò của Thái Ất Tà Thần.

Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng bước tới đứng trước mặt Hàn Tùng Bá.

Hàn Tùng Bá hỏi ngay :

- Nữ tiên bối! Hình như vừa lúc đang khi tại hạ luyện chiêu có chuyện gì đã xảy ra phải không?

Mộc Trầm Hương gật đầu :

- Quả đúng vậy Hàn thiếu hiệp.

- Chuyện gì thế nữ tiên bối?

- Lúc nửa khuya đang khi Hàn thiếu hiệp luyện công có hai chiếc bóng bí mật xuất hiện dưới thung lũng này, bản nương đuổi theo để xem bọn chúng là ai, nhưng sang ngọn núi kia chúng đã mất dạng không rõ nơi nào, ta và Lục tiểu thư chờ thiếu hiệp mãi giờ để bàn tính đây.

Hàn Tùng Bá cau cạp lông mày lưỡi kiếm :

- Theo nữ tiên bối hai chiếc bóng bí mật kia thuộc hạng người nào?

- Cứ như bản nương nghĩ hai chiếc bóng bí mật kia là các tên dò thám của Thiên Linh giáo hoặc là Địa Ma cung.

-Ồ! Cũng lại là bọn ác đạo này, nhưng theo nữ tiên bối bọn chúng đến đây dò thám chuyện gì?

- Có thể bọn chúng theo dõi bản nương và Hàn thiếu hiệp chỉ vì lão Địa Ma Vương Triệu Vô đã từng ra lệnh cho thuộc hạ tìm bắt cho bằng được ta mang về Địa Ma cung cho lão quỷ đó hành hạ, còn thiếu hiệp vẫn luôn luôn là mục tiêu của lão từ lâu lão muốn diệt trừ hậu hoạn.

Hàn Tùng Bá băn khoăn :

- Những lời xét đoán của nữ tiên bối quả không sai một chút nào, chính tại hạ cũng vừa nghĩ ra như vậy. Hiện giờ kể như vị trí luyện chiêu của tại hạ đã bị bại lộ rồi, có phải thế chăng nữ tiên bối?

- Đúng vậy Hàn thiếu hiệp ạ! Vì thế bản nương định bàn với thiếu hiệp cuộc luyện công đêm mai phải dời sang một vị trí khác chứ không thể lưu lại nơi đây được, chẳng hiểu thiếu hiệp định lẽ nào?

Trầm ngâm một lúc, Hàn Tùng Bá đáp :

- Cuộc luyện chiêu của tại hạ đã trải qua hai đêm rồi, chỉ còn một đêm nữa là thành tựu, có lẽ theo như lời trong bí kíp thì không được ngừng nghỉ, vì vậy không thể dời đi nơi xa bị gián đoạn được, nếu có dời thì cũng chỉ ở trong dãy núi Phục Long này thôi, chẳng hiểu như thế có ổn không nữ tiên bối?

Mộc Trầm Hương tán đồng :

- Chính bản nương cũng nghĩ ra điều này, cuộc luyện công của Hàn thiếu hiệp không thể gián đoạn được. Vậy chúng ta hãy vào sâu trong dãy núi Phục Long này tìm một chỗ thật an toàn để thiếu hiệp luyện đêm mai. Thiếu hiệp có thấy như thế không?

- Vâng! Tại hạ vô cùng cảm tạ sự quan tâm của nữ tiên bối và Lục tiểu thư.

- Thế chúng ta hãy đi ngay từ bây giờ Hàn thiếu hiệp ạ!

- Vâng!

Ba người trở thuật khinh công tiến vào mấy ngọn núi trong sâu dãy núi Phục Long.

* * * * *

Đêm nay là đêm cuối cùng luyện chiêu thức “Thái Ất huyền công”. Hàn Tùng Bá đã chọn được một đỉnh núi thật kín đáo ở trong sâu dãy núi Phục Long.

Hàn Tùng Bá ngồi xếp bằng trên một phiến đá bằng phẳng, sau lưng là gộp đá khổng lồ che kín ở dưới chân núi nhìn lên không thể trông thấy chàng được.

Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng đứng trấn mỗi người một góc làm hộ pháp cho chàng thiếu hiệp.

Hàn Tùng Bá luyện chiêu trước lúc trăng lên, với ý định tựu thành tuyệt chiêu “Thái Ất huyền công” thật sớm, bởi sự xuất hiện hai chiếc bóng bí mật đêm trước làm cho tình hình vô cùng căng thẳng.

Trăng lên, rồi từ từ lên cao.

Hàn Tùng Bá vẫn tiếp tục vận chân khí luyện chiêu thức “Thái Ất huyền công”.

Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng luôn chú mắt rào tìm dưới thung lũng và các ngọn núi gần, xa, xem có gì lạ hay không để kịp thời ứng phó.

Bầu không khí trên đỉnh núi càng lúc càng trầm nặng thêm hơn vì hai nàng đều hoài nghi đêm nay sẽ có bọn người tới quấy phá Hàn Tùng Bá.

Giữa giờ phút đó, chợt có năm chiếc bóng từ đâu đó phóng lên đứng trên đỉnh núi bên kia.

Mộc Trầm Hương ngó thấy trước liền báo nguy.

- Người lên đứng trên ngọn núi bên kia, tiểu thư có thấy không?

Lục Cẩm Hồng cũng vừa nhận ra năm chiếc bóng tâm trường liền khẩn trương lên :

- Tiểu nữ đã trông thấy rồi. Nữ tiên bối, chúng ta chuẩn bị chiến đấu.

- Đúng vậy. Lục tiểu thư chớ nên rời khỏi vị trí, phải bảo vệ Hàn thiếu hiệp tới cùng.

- Vâng! Tiểu nữ nguyện đem sinh mạng để bảo vệ cho Hàn thiếu hiệp đêm nay.

Mộc Trầm Hương khẩn cấp :

- Lục tiểu thư hãy nhớ rõ, khi bọn chúng lên còn cách chừng bốn trượng hãy xuất chiêu, đừng để cho bọn chúng đặt chân lên đỉnh núi này sẽ vô cùng tai hại.

- Vâng!

Mộc Trầm Hương lại báo động :

- Lục tiểu thư, lại có thêm bốn chiếc bóng vừa lên ngọn núi, tiểu thư có nhận ra chưa?

Lục Cẩm Hồng đáp nhanh :

- Tiểu nữ đã nhận ra rồi, chắc chắn bọn chúng sẽ sang đỉnh núi này chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

- Lục tiểu thư nói đúng. Nhưng chưa rõ đây là bọn cao thủ nào chúng ta hãy nhìn kỹ xem sao.

Đang lúc Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng bàn tính với nhau thì chín chiếc bóng kia đã xuống tới thung lũng.

Vận nhãn lực tinh vi nhìn xuống thung lũng phút chốc, Mộc Trầm Hương khẩn trương lên :

- Lục tiểu thư! Bọn chín người kia là cao thủ của Thiên Linh giáo mặc y phục màu xám, tiểu thư đã nhận ra chưa?

Giọng nói của Lục Cẩm Hồng mất bình thường :

- Tiểu nữ đã trông thấy rồi. Thế bọn cao thủ Thiên Linh giáo đi tìm ai?

- Chắc chắn là bọn chúng đi tìm Hàn thiếu hiệp chứ không còn là ai nữa. Như vậy hai chiếc bóng bí mật xuất hiện đêm qua là bọn do thám của Thiên Linh giáo. Chúng chạy trở về báo tin nên lão đại ác ma phái cao thủ tới đây.

- Nữ tiên bối nói đúng. Thế chúng ta hãy tận lực đối phó với bọn này, tiểu nữ hoài nghi ngoài chín tên cao thủ này còn bọn khác tới đây chứ chẳng không.

Mộc Trầm Hương gật mạnh đầu :

- Đúng vậy. Hiện giờ chúng ta cố làm sao diệt cho bằng được chín tên này trước, bọn sau có tới sẽ tiếp tục chiến đấu chờ Hàn thiếu hiệp tựu thành chiêu “Thái Ất huyền công” sẽ chẳng còn lo sợ gì nữa.

- Vâng.

Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng vận công lên song ngọc chưởng hồi hộp đợi chờ.

Lúc này chín chiếc bóng kia chia làm hai cánh tiến lên ngọn núi.

Khi còn cách Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng khoảng mười trượng bọn chúng dừng lại đưa mắt quan sát trên ngọn núi.

Một tên trong bọn hô to :

- Gã tiểu tử ngồi kia!

Cả bọn đồng thanh :

- Ồ! Đúng là gã đấy!

Nhìn kỹ lại quả thật người này là chúng đồ Thiên Linh giáo.

Một tên có vẻ cầm đầu trong bọn quát :

- Tiến lên mau!

Cả bọn cùng phóng mình lên đỉnh núi nhằm chỗ vị trí của Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng.

Mộc Trầm Hương thét :

- Xuất chưởng!

Bốn ngọn ngọc chưởng của Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng vận mười thành công lực từ trên võ xuống chúng môn đồ Thiên Linh giáo nặng tựa chiếc búa ngàn cân.

Thế đánh từ trên xuống có sức mạnh gấp bội lần khi đứng trên đất bằng.

Loạt tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộn trên ngọn cao sơn.

Ba tên môn đồ Thiên Linh giáo vì bất phòng không kịp tránh né trúng nhằm chưởng lực của hai nàng, lộn nhào xuống chân núi như những con vượn quay tròn.

Chẳng hiểu bọn này chết, sống lẽ nào.

Sáu tên môn đồ Thiên Linh giáo còn lại hốt hoảng lùi lại mấy trượng đứng nhìn lên.

Một tên môn đồ trong bọn Thiên Linh giáo quát :

- Hãy giết hai ả nữ ma đầu kia!

Bọn chúng cùng lướt phóng tới xuất chưởng ào ào tấn công Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng.

Mộc Trầm Hương thét lạnh lãnh :

- Xuất chưởng!

Hai nàng huy động bốn ngọn ngọc chưởng nhắm bốn tên môn đồ Thiên Linh giáo võ xuống.

Bình... bình....

Lại có loạt tiếng rú thê thảm trong sáu tên môn đồ Thiên Linh giáo, thêm hai tên môn đồ trúng nhằm kinh lực của Mộc Trầm Hương bay bổng trở xuống chân núi như cánh diều bị đứt dây.

Trận giao đấu do đó tạm thời ngưng đi, bởi đã có thêm hai tên môn đồ Thiên Linh giáo thiệt mạng.

Chỉ vì Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng đã chiếm lấy cái thế thượng phong nên bọn môn đồ Thiên Linh giáo cam đành thảm bại chín tên chỉ còn lại bốn tên.

42. Chương 42: Quả Bất Định Chúng

Ngay trong lúc đó, từ bên kia ngọn núi có trên ba mươi chiếc bóng xuất hiện.

Ba chiếc bóng cầm đầu thân pháp cực kỳ ảo diệu đi mau như ba làn khói.

Phát giác ra ba chiếc bóng này, Mộc Trầm Hương báo nguy cùng Lục Cẩm Hồng :

- Lục tiểu thư! Bọn cao thủ Thiên Linh giáo đã kéo tới kia.

Lục Cẩm Hồng nhìn qua lo sợ :

- Nữ tiên bối, thân thủ ba tên đi trước quả thật siêu phàm chắc là những nhân vật thượng hạng của Thiên Linh giáo.

- Lục tiểu thư bảo đúng. Phen này chúng ta phải tử chiến với bọn chúng rồi. Tiểu thư có đủ can đảm không?

Lục Cẩm Hồng gỡ song ngọc chường :

- Nữ tiên bối hãy yên tâm, tiểu nữ quyết chống trả với bọn chúng đến hơi thở cuối cùng.

Hai nàng chợt im đi ba chiếc bóng to lớn đã sắp lên đến nơi.

Bốn tên môn đồ Thiên Linh giáo đồng hô to :

- Lão Chưởng giáo giáng lâm!

Trong Thiên Linh giáo, Chưởng quản là một tuyệt thủ đứng hàng thứ ba có thể thay quyền Giáo chủ cai quản chúng đạo và môn đồ trong cơn hữu sự.

Nên sự xuất hiện của lão Đại chưởng giáo làm cho bốn tên môn đồ sống sót vô cùng hoan hỉ.

Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng đứng phía trên đã trông thấy rõ ba người này.

Đứng giữa là lão Chưởng giáo mặt như phán quan dưới côi a tỳ, mắt ngời như làn sét.

Bên trái lão Chưởng giáo Thiên Linh giáo là một lão quái nhân mặt xanh như chàm đỏ chưa rõ là ai.

Bên phải một lão nhân đầu trọc vạm vỡ còi lả đó là Bất Tri hòa thượng.

Phía sau ba lão này có ba mươi cao thủ lẫn môn đồ Thiên Linh giáo dàn thành nhiều hàng chờ lệnh.

Lão Chưởng giáo Thiên Linh giáo nhìn bốn tên môn đồ :

- Gã tiểu tử đâu rồi?

Một trong bốn tên môn đồ trở tay lên gộp đá khổng lồ :

- Bẩm Chưởng giáo, gã tiểu tử đang ngồi kia.

- Thế sao bọn ngươi không thu nạp gã?

- Bẩm Chưởng giáo, trên kia có hai ả nữ ma đầu ngăn cản đã giết chết năm môn đồ bản giáo bọn thuộc hạ không phải là đối thủ của hai ả.

Lão Chưởng giáo Thiên Linh giáo chiếu hai luồng ma chớp ngời nhìn Mộc Trầm Hương rồi nhìn Lục Cẩm Hồng.

Lão đại ác ma cười ghê rợn :

- Ha ha... quả đây là hai trang tuyệt thế mỹ nhân.

Bất Tri hòa thượng nhìn kỹ hai nàng cười khả ố :

- Đúng vậy. Thế chúng ta cũng nên bắt sống hai mỹ nhân đem về cùng nhau hưởng lạc lão đại à.

Lão nhân mặt xanh trở cặp ma nhỡn xanh rờn :

- Ha ha... không ngờ đêm nay chúng ta lại được cái điểm phúc gặp hai nàng tiên giáng trần, để bản bản đạo lên thu nạp. Lão nhân mặt xanh toan phóng lên, nhưng lão Chưởng giáo đã ngăn lại :

- Bằng hữu khối nhọc công có nhị vị Đường chủ ra tay cũng đủ rồi.

Lão Đại ma đầu quay lại phát chưởng :

- Nhị vị Tả, Hữu đường chủ hãy mau lên kia thu nạp hai ả mỹ nhân cho bản tọa.

Hai tên Tả, Hữu đường chủ Thiên Linh giáo là hai gã trung niên cao lêu nghêu ứng thỉnh :

- Tuân lệnh!

Hai bên Tả, Hữu đường chủ chia ra hai phía cùng phóng lên kèm theo hai đạo kinh hùng mạnh đi trước.

Vốn đã vận công sẵn từ trước chẳng ai bảo ai Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng cùng xuất chưởng một lượt.

Bốn đạo kinh từ bốn ngọc chưởng của hai nàng từ trên giáng xuống mạnh tợ thác đổ đầu ghềnh.

Ầm... ầm....

Hai tên Tả, Hữu đường chủ Thiên Linh giáo vì đứng phía dưới thất thế không chịu nổi bốn đạo kinh lộn nhào trở xuống, cũng may chưa mang vết trợn thương.

Lão Chưởng giáo Thiên Linh giáo trở cặp mắt hào quang nhìn lên, gật gù :

- Ô! Hai ả này võ công khá lắm, chớ có coi thường.

Lão quay sang lão nhân mặt xanh và Bất Tri hòa thượng, buông trầm giọng :

- Giờ bản tọa phải cậy nhờ nhị vị bằng hữu lên thu nạp hai ả kia vậy?

Bất Tri hòa thượng và lão nhân mặt xanh ứng tiếng cùng xé mình tới.

Bất Tri hòa thượng quát :

- Hãy dang ra cho bản bản đạo!

Trong khi quát, Bất Tri hòa thượng đã bằng một thân pháp bất phàm cất bổng mình lên cao vỗ ngay đỉnh đầu Mộc Trầm Hương một đạo kinh như quả đồi vậy.

Thiếu phụ ngó thấy bóng chưởng to lớn kinh hãi giờ cả song ngọc chưởng nghênh đón.

Ầm!

Kinh lực hùng mạnh của Bất Tri hòa thượng đẩy lui Mộc Trầm Hương rời khỏi vị trí hộ pháp lão đảo lui về phía sau cả trượng đứng vững.

Phía này lão nhân mặt xanh cũng quát :

- Nữ ma đầu lui ngay!

Lão Đại ma đầu phóng lên cao năm trượng, từ đó chắn ngay vị trí Lục Cẩm Hồng, một chưởng nặng hơn chiếc búa ngàn cân.

Kinh lực bạo vũ không kém gì đạo kinh của Bất Tri hòa thượng.

Lục Cẩm Hồng hoảng hốt huy động song ngọc chưởng tạo ra một vòng bóng chưởng chống trả.

Ầm!

Lục Cẩm Hồng suýt ré lên, tháo lui liền liền về phía sau hai trượng.

Hai lão Đại ma đầu đáp xuống ngay vị trí Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng vừa đứng.

Thấy hai khoảng trống này chúng cao thủ lẫn môn đồ Thiên Linh giáo ào ạt tiến lên.

Tình hình cực kỳ nguy ngập trong khi Hàn Tùng Bá vẫn còn ngồi im lìm trên phiến đá vì chiêu thức “Thái Ất huyền công” chưa thành tựu.

Nếu Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng thua trận, hoặc bị giết đương nhiên sinh mạng của chàng thiếu hiệp sẽ không còn.

Bởi rõ ra đêm nay lão Chưởng giáo được lệnh Thiên Linh giáo chủ tới đây giết Hàn Tùng Bá để trả thù cho nhiều môn đồ đã bị chàng sát hại.

Mục tiêu của bọn Thiên Linh giáo trong đêm nay nhằm vào Hàn Tùng Bá chứ không phải hai nàng.

Nhận ra tình thế quá nguy ngập, Mộc Trầm Hương thét :

- Lục tiểu thư, mau bảo vệ cho Hàn thiếu hiệp.

Mộc Trầm Hương lùi ngược trở về gộp đá khổng lồ, nơi Hàn Tùng Bá đang còn ngồi vận chân khí.

Lục Cẩm Hồng cũng đồng thời lùi trở lại đứng song song cùng thiếu phụ tuyệt sắc.

Mộc Trầm Hương gấp rút :

- Lục tiểu thư! Đến lúc chúng ta phải quyết tử với bọn này rồi.

Lục Cẩm Hồng vận chân khí lên song ngọc chưởng, cương quyết :

- Vâng! Chúng ta sẽ đánh tới chiêu cuối cùng rồi phó mặc cho định số.

Hai nàng chuẩn bị sẵn sàng thí mạng cùng bọn cao thủ Thiên Linh giáo.

Lúc ấy lão Chưởng giáo Thiên Linh giáo cũng vừa lên tới đối diện cùng Mộc Trầm Hương, hai bên có lão nhân mặt xanh và Bất Tri hòa thượng.

Rồi cặp ma nhồn sáng ngời lạnh lẽo nhìn qua Mộc Trầm Hương và Lục Cẩm Hồng một lượt, lão Chưởng giáo Thiên Linh giáo cất tiếng cười khà :

- Ha ha... hai nàng chớ nên ương ngạnh chống trả với bản tọa vô ích, có khi lại tổn thương đến vóc ngọc, mình vàng, tốt nhất hãy xuôi tay nộp mình cho bản tọa khỏi phải nhọc công ra sức.

Mộc Trầm Hương không nói nửa lời xô một đạo kinh nhằm tâm huyết Bất Tri hòa thượng.

Phía này cùng đồng lượt, Lục Cẩm Hồng chấn một chưởng toàn lực vào lão nhân mặt xanh.

Hai lão Đại ma đầu cùng cười khinh, ngọn chưởng giơ lên kinh lực nặng tợ trái đồi...

Ầm!... Ầm!

Lục Cẩm Hồng không chịu nổi đạo kinh ngàn cân của lão nhân mặt xanh ré lên một tiếng lui về sau cả trượng, trên đôi môi hồng ứa máu tươi.

Mộc Trầm Hương cũng cố cắn răng nén đi một tiếng kêu, lão đảo về sau ngoài trượng.

Đương nhiên hai nàng không phải là đối thủ của lão nhân mặt xanh và Bất Tri hòa thượng.

Lão nhân mặt xanh nhìn Lục Cẩm Hồng cười khà :

-Nàng hãy đứng yên đó cho bản đạo.

Dứt câu lão nhân mặt xanh lắc mình tới toan bắn ra mấy đạo chỉ phong điểm huyết Lục Cẩm Hồng...

43. Chương 43: Cứu Tinh Xuất Hiện

Bất ngờ, từ trên không trung có tiếng thét lạnh lạnh vọng xuống ngọn núi :

- Chớ thương hại đệ tử ta!

Một loạt chỉ hồng bạch từ trên cao bắn rào rào ngay vị trí lão nhân mặt xanh.

Tiếp đó, một chiếc bóng trắng tuyền đáp ngay xuống sân trường lệ tợ vì sao rụng.

Lão nhân mặt xanh phát giác ra loạt chỉ khiếp người nhanh lẹ lắc mình qua tránh khỏi.

Lão Đại ma đầu đưa mắt nhìn qua coi đó là ai lại có cái thân thủ kỳ diệu đến thế.

Chiếc bóng trắng tuyền ngưng đi để hiện ra một ả trung phụ tuyệt đẹp đang quét đôi mắt thần bí nhìn ngang qua sân tràng.

Lão nhân mặt xanh kêu lên :

- Bạch Hạc Tiên Nương!

Quả vậy, chiếc bóng trắng tuyền đang đứng chính là Bạch Hạc Tiên Nương, vị sư mẫu của Lục Cẩm Hồng, tình cờ đi ngang qua dãy núi Phục Long nghe tiếng sấm chưởng vào đây xem chuyện gì nên đã kịp thời cứu nguy mọi người.

Nhìn ra sư mẫu mình, Lục Cẩm Hồng lão đảo bước tới gần run giọng :

- Sư mẫu....

Bạch Hạc Tiên Nương quay lại :

- Lục Cẩm Hồng! Con có hệ gì không?

Lục Cẩm Hồng xúc động :

- Bẩm sư mẫu con đang bị bế tắc vài huyết đạo trong người.

Bạch Hạc Tiên Nương thò tay vào áo lấy ba viên linh đan trao cho Lục Cẩm Hồng :

- Con hãy uống hết ba viên linh đan này ra ngoài vận chân khí điều trị vết thương, nhanh lên.

Lục Cẩm Hồng vâng dạ, cầm lấy ba viên linh đan lui ra ngoài uống vào rồi ngồi xuống đám cỏ, nhắm mắt vận chân khí chữa trị vết nội thương.

Bấy giờ lão Chương giáo Thiên Linh giáo cũng vừa nhận ra Bạch Hạc Tiên Nương.

Lão đại ác ma tiến tới đối diện trung phụ tuyệt sắc cất tiếng cười khà :

- Ô! Lâu quá mới gặp lại Tiên nương, từ mười mấy năm qua bản tọa cũng hằng hoài vọng, không ngờ đêm nay lại gặp ở nơi này, quả đây là duyên kỳ ngộ.

Bạch Hạc Tiên Nương lạnh như băng tuyết :

- Lão chớ có hồ đồ. Bản nương muốn biết do đâu lão lại vô lễ với nữ đệ tử ta.

Lão Chương giáo cười ha hả :

- Ha ha.... Bình nhật bản giáo thường hâm mộ những trang tuyệt thế mỹ nhân, trông thấy hai nàng đều là trang sắc nước hương trời, nên định thỉnh mời hai nàng về bản giáo để cùng nhau hưởng lạc thú thần tiên cho phú chí sinh bình. Ha ha ha....

Bạch Hạc Tiên Nương trừng đôi mắt đẹp :

- Hãy im cái mồm dâm ô của lão lại. Hiện nay đã có mặt bản Tiên nương nơi đây rồi lão đừng hòng giở trò dê hè, tì tiện vô ích. Trái lại, ta sẽ thẳng tay trừng trị bọn lão trên đỉnh đồi này để trừ đi hiểm họa cho các thiếu nữ.

Lão Chương giáo Thiên Linh giáo cất tiếng cười to hơn trước :

- Ha ha... ha ha.... Bản tọa có lời khuyên bảo Tiên nương đừng nên nghĩ tới chuyện lấp bể, dời non, đêm nay nếu cần bản tọa cũng sẽ thỉnh mời Tiên nương đi cùng với hai nàng kia về Tổng đàn bản giáo một thể. Chúng ta sẽ cùng thay thế cực lạc với nhau.

Bạch Hạc Tiên Nương nổi giận thét :

- Câm mồm dâm tặc lại. Hãy trông đây!

Chữ “đây” vừa dứt, Bạch Hạc Tiên Nương giữ ngọn ngọc chuông lên. Theo đó, một vùng hồng bạch lạ lùng xuất hiện nơi chuông trung của trung phụ.

Lão Chuông giáo quát :

- Bạch Hồng Lạc Địa!

Không dám chậm trễ vì hiểu rõ đây là một ngón võ công thần bí, lão Chuông giáo Thiên Linh giáo lệ làng huy động hữu chuông đưa ra một chiêu, sắc vàng chói lọi.

Huỳnh Kim Sa Chuông!

Lão Chuông giáo triển ra tuyệt chiêu sẽ dùng để chống lại chiêu “Bạch Hồng Lạc Địa” cực kỳ lợi hại của Bạch Hạc Tiên Nương.

Ầm!

Chuông ầm nổ vang rền trên ngọn núi. Ba màu vàng, trắng, đỏ bắn tua tủa lên không trung như những đám pháp hoa trông vô cùng ngoạn mục.

Sau chiêu đầu cả Bạch Hạc Tiên Nương lẫn lão Chuông giáo Thiên Linh giáo hãy còn đứng vị trí.

Dĩ nhiên song phương nội lực lẫn chiêu pháp đều ngang bằng nhau không ai hơn, kém.

Lão Chuông giáo vô cùng kinh ngạc trở mắt nhìn Bạch Hạc Tiên Nương không hề chớp.

Giây phút, lão buông trầm giọng :

- Cách quá lâu không gặp tướng võ công của Tiên nương đã lỗi thời, nay đâu ngờ càng cao diệu hơn xưa, nhưng nàng hãy thử qua một chuông này.

Liền đó, lão Đại ma đầu thấp mình xuống, theo thế “phục hổ” song chuông cất lên bằng ngực, từ từ xô tới trước mặt như hai cái thoi đưa.

Hai vùng màu vàng chói lọi khổng lồ cất lên cao rồi trùm chụp lấy Bạch Hạc Tiên Nương.

Bạch Hạc Tiên Nương thét :

- Lão hạ độc thủ à?

Ngọc chuông của Bạch Hạc Tiên Nương theo tiếng thét quay tròn trong khi thân hình trụ lại vững tợ quả cổ sơn.

Hai đạo hồng bạch cực kỳ to lớn đưa lên cao tiếp lấy hai vùng vàng chói.

Ầm... ầm....

Muôn ngàn mảnh ba màu vàng, trắng, đỏ bắn xẹt lên không trung tán loạn, phút sau đột mất trong khoảng vô hình.

Song phương vẫn chưa có ai rời chỗ đứng.

Lão Chuông giáo Thiên Linh giáo càng thêm kinh ngạc. Chiêu “Huỳnh Kim Sa Chuông” của lão Đại ma đầu đã thi triển toàn lực công phu vẫn không thắng nổi tuyệt chiêu “Bạch Hồng Lạc Địa” của trung phụ tuyệt sắc.

Song chuông sắp ra chiêu thứ ba đang đứng nhìn nhau tìm sơ hở.

Cùng trong lúc đó, lão nhân mặt xanh thừa cơ hội tốt lặng lẽ tiến tới chỗ phiến đá Hàn Tùng Bá vẫn còn ngồi im lìm chưa thấy động tĩnh.

Lục Cẩm Hồng vừa chữa trị vết nội thương xong, ngó thấy rất đổi hãi hùng, thét :

- Lão quả không được thương hại Hàn tiểu huynh!

Thiếu nữ phóng mình tới vỗ một chưởng ngăn chặn lão nhân mặt xanh lại.

Lão ma đầu cười ghê rợn :

- Cho nàng nằm xuống.

Cánh chưởng của lão nhân mặt xanh huy động đưa ra một đạo kinh nặng như chiếc búa thần.

Ầm!

Lục Cẩm Hồng ré lên một tiếng tháo lui cả, máu từ trong cửa miệng trào ra.

Chưa chịu ngừng tay, lão Đại ma đầu quát :

- Sao chưa nằm xuống!

Lão Đại ma đầu ra tay nhanh như sét giạt.

Bình!

Trong một tiếng rú thê thảm thân hình kiều diễm của Lục Cẩm Hồng bắn lên cao ba trượng rớt trở xuống đất không còn dậy nổi.

Cùng lúc Mộc Trầm Hương cũng bị trúng nhằm một chưởng ngàn cân của Bất Tri hòa thượng cổ nén đi một tiếng rú mồm phun máu té quỵ xuống đất.

Tình thế vô cùng nguy ngập cho Bạch Hạc Tiên Nương và cho cả Hàn Tùng Bá.

Trong trường hợp này nếu ba lão đại ác ma hợp đầu chắc chắn phần thảm bại thuộc về Bạch Hạc Tiên Nương.

Chỉ vì công lực giữa lão Chưởng giáo Thiên Linh giáo và trung phụ tuyệt sắc ngang bằng nhau nếu nay lại có thêm lão nhân mặt xanh và Bất Tri hòa thượng trợ lực với đồng bọn, nàng sẽ không thể nào kham nổi.

Bạch Hạc Tiên Nương thua trận sinh mạng của Hàn Tùng Bá khó bảo tồn nổi.

Thừa dịp này, hai tên Tả, Hữu đường chủ Thiên Linh giáo xê mình lên, một người một chưởng vỗ vào đỉnh Thiên Linh Tử của Hàn Tùng Bá.

Sinh mạng chàng thiếu hiệp chẳng khác nào chiếc lá khô treo trên cành.

Chợt một vùng sáng chớp lên, lại nghe có tiếng ầm ỳ như trời gầm tận xa xa.

Ầm!

Vùng bụi cát tốc lên bay mù mịt che khắp sân tràng, không còn trông thấy một ai nữa.

Theo đó có tiếng rú thảm khóc nổi lên lại có tiếng đánh huỳnh huych sau đó.

Hàn Tùng Bá đã chết?

Chàng đã trúng nhằm hai đạo kinh của hai tên Tả, Hữu đường chủ Thiên Linh giáo vỡ sọ ra chết đi rồi?

Lát lâu sân trường trở lại tỏ rạng dưới ánh trăng.

Một chuyện lạ lùng hiện ra ở trước mắt mọi người.

Chỉ thấy hai tên Tả, Hữu đường chủ Thiên Linh giáo bay ra ngoài sáu trượng thi thể chẳng vẹn toàn.

Quần ma quá đổi kinh hoàng rối mắt tìm xem nhân vật thần quái nào giết chết đồng bọn của chúng một cách thảm khốc đến thế.

Chợt bọn môn đồ Thiên Linh giáo nhận ra Hàn Tùng Bá đang đứng uy nghi chỗ gộp đá khổng lồ như một vị thiên thần vừa giáng hạ, hùng khí bốc mờ trên gương mặt.

Tại sao thế?

Tại vì vừa rồi trong khi hai tên Tả, Hữu đường chủ Thiên Linh giáo phóng tới võ chưởng vào đầu Hàn Tùng Bá là đúng lúc chàng đã tự thành tuyệt chiêu “Thái Ất huyền công” của Thái Ất Tà Thần.

Ngó thấy hai tên ác ma chàng thiếu hiệp chấn đi một chưởng “Thái Ất huyền công” gồm mười hai thành công lực.

Chưởng lực kinh hồn quật nhằm hai tên Tả, Hữu đường chủ bay ra ngoài thân thể chia lìa từng mảnh.

Cái chết quá khốc liệt của hai tên tả hữu Đường chủ làm cho quần ma khiếp mật ngưng ngay trận đấu.

Luôn cả lão Chương giáo Thiên Linh giáo cũng phải trở mắt nhìn Hàn Tùng Bá, trong lòng hãi hùng khôn tả.

44. Chương 44: Huyết Sát Kinh Hồn!

Sân trường bỗng trở nên lạnh lùng như u mộ!

Trong lúc Hàn Tùng Bá dời cặp kỳ quang sáng rực như ánh tinh cầu sang phía Lục Cẩm Hồng.

Chàng lắc mình tới đỡ lấy thân mình đầy máu của thiếu nữ lên.

Hàn Tùng Bá kinh hãi kêu :

- Lục tiểu thư, thế nào đây?

Lục Cẩm Hồng hé mở đôi mắt lơ mơ nhìn Hàn Tùng Bá, giọng thì thào như cơn gió nhẹ :

- Hàn... tiểu... huynh...

Hàn Tùng Bá gấp rút :

- Lục tiểu thư, hiện trong mình tiểu thư thế nào?

Lục Cẩm Hồng chỉ mấp máy đôi môi mà chưa nói được.

Từ đằng xa Bạch Hạc Tiên Nương bằng đôi mắt yếu ớt ánh sáng, itếng nói khẽ như ruồi muỗi :

- Sư mẫu... con... chết...

Bạch Hạc Tiên Nương sững sốt lặng cả người.

Hàn Tùng Bá hốt hoảng :

- Lục tiểu thư... không thể...

Lục Cẩm Hồng thều thào :

- Hàn Tùng Bá... hãy gọi em... bằng em...

Hàn Tùng Bá ghé sát vào mặt Lục Cẩm Hồng :

- Vâng. Lục Cẩm Hồng! Em không thể chết...

Lục Cẩm Hồng cố giương đôi mắt vô hồn :

- Hàn Tùng Bá... anh hãy... hôn em...

Hàn Tùng Bá vội ôm lấy Lục Cẩm Hồng ghé hôn vào chiếc má đầy vết máu.

Chàng run rẩy :

- Lục Cẩm Hồng... em...

Lục Cẩm Hồng nấc lên, đôi mắt từ từ khép lại, nhưng đôi môi còn hé nụ cười như vừa mãn nguyện nàng được chết trong tay chàng.

Cái chết thê lương của Lục Cẩm Hồng khiến cho Hàn Tùng Bá đã phải lặng chết cả tâm hồn.

Người tình nữ đáng yêu giờ đã không còn nữa.

Ai đã gây ra máu hận này.

Chẳng ai khác hơn bọn Thiên Linh giáo!

Phải trả thù! Trả thù một cách thảm khốc. Phải giết sạch bọn cao thủ, môn đồ Thiên Linh giáo đang có mặt trên đỉnh núi này.

Tất nhiên dòng máu căm thù sôi lên sùng sục trong trái tim của Hàn Tùng Bá.

Chàng thiếu hiệp đặt Lục Cẩm Hồng nằm trên phiến đá, hướng cặp tình quang pha một bầu trời sát khí nhìn lão Chương giáo Thiên Linh giáo, rồi nhìn hai lão đại ác ma Bất Tri hòa thượng và lão nhân mặt xanh.

Hàn Tùng Bá sừng sững tiến tới sân trường, nghiêng hai hàm răng kèn kẹt :

- Lũ ác ma! Nợ máu phải trả lại bằng máu theo luật chí công xưa nay trên chốn giang hồ. Đêm nay bản thiếu gia sẽ giết sạch bọn người không chừa một tên sống sót, bằng không ta sẽ tự sát ở nơi này. Giờ tên ma đầu nào nạp mạng trước đây?

Lời thề khiếp hồn của Hàn Tùng Bá khiến cho bọn đại ma đầu lẫn môn đồ Thiên Linh giáo thấy đều rúng động.

Chàng thiếu hiệp đảo mắt nhìn ngang qua ba lão đại ma đầu một lượt.

Cái nhìn rực lửa căm thù của Hàn Tùng Bá khiến cho lão Đại chương giáo Thiên Linh giáo đến Bất Tri hòa thượng lẫn cả lão nhân mặt xanh thấy đều lo ngại.

Thế nhưng lão nhân mặt xanh đã lướt tới, cười khà :

- Tiểu tử, tuổi của ngươi còn quá trẻ, công lực có bao nhiêu lại tính chuyện lấp bể dời non? Bọn đạo nhân chỉ sợ sợ cho ngươi hồn xuống cõi Địa ngục vẫn còn mang niềm ân hận.

Hàn Tùng Bá trợn cặp mắt thần :

- Lão ác đạo, chính ta đã hóa giải cho nàng đi đầu thai kiếp khác. Giờ đến lượt ta hóa kiếp ngươi đây!

Dứt câu, lão ác đạo vồ ra một chưởng nặng tựa quả đồi sập.

Hàn Tùng Bá hét :

- Cho ngươi nằm xuống trước!

Ngọn đơn chưởng của chàng thiếu hiệp chấn ra một chiêu! Thái Ất huyền công mang bóng chưởng mờ trời lẫn lộn có tiếng sét ầm ỹ trong đó.

Ầm!

Lão nhân mặt xanh chỉ rống lên được nửa tiếng bay bổng ra ngoài năm trượng, thi thể chia lìa.

Lão Đại chương giáo Thiên Linh giáo lẫn cả Bất Tri hòa thượng kinh hoàng vô tả. Hai lão đại ma đầu trở mắt nhìn Hàn Tùng Bá như nhìn một vị Sát Thần.

Quả thật khủng khiếp!

Lão nhân mặt xanh vốn là một đại tuyệt thủ trong hàng ngũ hắc đạo, võ công vô cùng thâm hậu lại không chống nổi nửa chiêu “Thái Ất huyền công” của Hàn Tùng Bá làm sao hai lão đại ma đầu khỏi phải kinh hoàng.

Hàn Tùng Bá trợn mắt :

- Tên nào nộp mạng nữa đây?

Bất Tri hòa thượng xê mình tới :

- Tiểu quỷ quả ác độc! Nhận chuông của bản tăng.

Lão đại hòa thượng vỗ một chuông bề thế nặng tựa mạnh như cuộn sóng trào đại hải.

Hàn Tùng Bá hét :

- Tên ác tăng mau nằm xuống!

Tuyệt chiêu “Thái Ất huyền công” phát động, bóng chuông che lấp cả vầng trăng, kèm theo có tiếng ầm ì. Ầm!

Bất Tri hòa thượng bay ra ngoài sáu trượng không kịp kêu la một tiếng nào.

Lão Đại chuông giáo Thiên Linh giáo há hoạc mồn ra đứng trơ như pho tượng.

Bất Tri hòa thượng vốn là một đại cao thủ danh tiếng lừng lẫy lâu nay trong chốn võ lâm cũng không đỡ nổi nửa chiêu “Thái Ất huyền công” thì còn ai dám đương đầu cùng Hàn Tùng Bá.

Biết rõ cơ nguy, lão Đại chuông giáo Thiên Linh giáo quát :

- Tử đấu!

Ba mươi bốn tên cao thủ lẫn môn đồ Thiên Linh giáo được lệnh đồng loạt hô to chấn động, rồi phóng mình vào bao vây Hàn Tùng Bá vào chính giữa, mỗi người áp đảo Hàn Tùng Bá cho tới lúc chàng mệt nhoài lão sẽ ra tay hạ độc.

Hàn Tùng Bá hét lên một tiếng trợ oai, quay vòng song chuông một vòng.

Ầm... Ầm...

Loạt tiếng rú ghê rợn. Loạt người bắn vọt ra ngoài chỉ trong nháy mắt đã có ba mươi tên môn đồ Thiên Linh giáo phơi xác trên mặt cỏ.

Sân trường vụt im đi.

Số cao thủ lẫn môn đồ Thiên Linh giáo còn lại quá khiếp đảm trước tuyệt chiêu “Thái Ất huyền công” của Hàn Tùng Bá nhưng chưa dám bỏ chạy vì sợ mệnh lệnh của lão Đại chuông giáo của chúng.

Hàn Tùng Bá quay sang lão Đại chuông giáo :

- Còn ngươi sao không nộp mạng cho rồi!

Ngọn hữu chuông của Hàn Tùng Bá theo đó giở lên vận công toan phát động.

Lão đại ma đầu kinh hãi quát :

- Tử đấu!

Hai mươi ngoài tên cao thủ lẫn môn đồ Thiên Linh giáo được lệnh phóng rào rào trở vào bao vây chàng thiếu hiệp.

Hàn Tùng Bá thịnh nộ hét :

- Đó là tại các ngươi hết muốn sống!

Song chuông chàng thiếu hiệp cùng với thân mình quay đi một vòng.

Hàn Tùng Bá lại thi triển tuyệt chiêu “Thái Ất huyền công” một lần nữa.

Bởi vừa rồi chàng thiếu hiệp nhận ra tuyệt chiêu này vô cùng huyền diệu, vượt hơn cả “Bạt Hải Di Sơn” bội phần.

Nhiều tiếng rú rờn rợn, nhiều chiếc bóng phóng vùn vụt ra ngoài tròng lẫn lộn tiếng sấm nổ vang rền, cát bay đá chạy cực kỳ hỗn loạn.

Phút giây lại có mười một tên môn đồ Thiên Linh giáo trúng nhằm chưởng lực kinh thiên “Thái Ất huyền công” nằm la liệt trên sân cỏ.

Trận giao đấu lại im đi.

Bầu không khí nặng trĩu sắc mùi khùng bố, máu tanh!

Lão Chương giáo cặp mắt chớp ngời sát khí lướt tới đối diện Hàn Tùng Bá.

Giọng nói của Hàn Tùng Bá lạnh như ma mộ :

- Giờ đến người nạp mạng phải chăng?

Lão Đại chương giáo Thiên Linh giáo trợn cặp mắt quỷ :

- Câm mồm! Tiểu quỷ, giờ bản tọa liệu một phen sống chết với ngươi đây!

Hàn Tùng Bá cười ghê rợn :

- Lão quỷ, nếu bản thiếu gia không giết được ngươi thì chẳng làm người trong cõi trời đất này.

Lão Đại chương giáo quát :

- Tiểu quỷ đừng tự phụ. Hãy nhận chiêu!

Cả tả, hữu chưởng của lão đại ma đầu cất lên bằng ngực từ từ đẩy tới giống như hai cái thoi.

Hai đạo khí thể màu vàng chói từ chưởng trung của lão Đại chương giáo Thiên Linh giáo hiện ra.

- Huỳnh Kim Sa chưởng!

Hàn Tùng Bá kêu thảm như thế, bởi đây là quái chiêu từ lâu lắm tiếng lẫy lừng trên mặt giang hồ thuộc hàng danh chiêu trong lịch sử võ lâm.

Lập tức, chàng thiếu hiệp đưa cả song chưởng vận đủ mười hai thành công lực cho tuyệt chiêu “Thái Ất huyền công” đối mặt cùng chiêu thức đối phương.

Bóng chưởng khổng lồ màu xanh đại dương lẫn lộn có tiếng động như trời gầm trong đó.

Ầm!

Lão Đại chương giáo Thiên Linh giáo rống lên thảm thiết toàn thân bị tung cao ba trượng, rơi trơ xuống đánh huych một tiếng im lìm.

Chúng môn đồ Thiên Linh giáo còn sống sót ngó thấy cái chết không toàn thi thể của lão Đại chương giáo nhân vật đứng hàng thứ ba trong Thiên Linh giáo thấy đều khiếp mật, dù có muốn bỏ chạy cũng không được, vì hai chân bọn chúng như đã chôn sâu dưới đất rồi.

Bọn chúng đứng im tợ những chiếc bóng quỷ hiện giữa trời khuya.

Hàn Tùng Bá hét :

- Tất cả các ngươi phải chết!

Chàng thiếu hiệp vạch đi một vòng tròn quanh sân trường, tới đâu nghe có tiếng rú lồng lộng tới đó, đồng thời từng bóng người bay đi.

Chớp mắt mười mắt tên môn đồ Thiên Linh giáo chẳng còn một mạng nào sống sót.

45. Chương 45: Ngôi Mộ Thiên Thu

Cái chết bất ngờ của Lục Cẩm Hồng do bọn ác đạo Thiên Linh giáo tạo ra khiến Hàn Tùng Bá trở thành một vị Sát Thần khủng khiếp.

Chỉ trong một giờ có gần bốn mươi vừa tuyệt thủ vừa môn đồ Thiên Linh giáo chết trong tay chàng.

Sân tràng im lặng trở lại.

Hàn Tùng Bá quay lại nhìn đúng lúc Bạch Hạc Tiên Nương cũng vừa vận chân khí tiếp trợ chữa trị nội thương cho Mộc Trầm Hương chóng lành.

Hàn Tùng Bá tiến lại phía đá ôm lấy thân hình bất động của Lục Cẩm Hồng.

Hai giọt nước mắt thương tâm của chàng thiếu hiệp rơi trên má người tình nữ xinh đẹp giờ đã ra đi vĩnh viễn.

Hàn Tùng Bá bỗng thiếu nữ đứng lặng dưới bóng trăng cảm nghe đau thương tràn ngập trong hồn.

Từng hồi gió núi động qua cành lá thì thầm, như có oan hồn u uất thở than giữa lúc trăng tà.

Hàn Tùng Bá bỗng lấy xác chết của người yêu không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian chợt bên tai chàng nghe giọng nói thanh tao :

- Hàn thiếu hiệp! Người đã chết không bao giờ sống lại, thiếu hiệp hãy đưa nữ đệ tử của bản nương sang đỉnh núi bên kia tìm nơi cho nàng yên nghỉ.

Bạch Hạc Tiên Nương đã đứng sau lưng Hàn Tùng Bá từ lâu rồi và nói như thế.

Mộc Trầm Hương đứng bên cạnh trung phụ tuyệt sắc, tiếp lời :

- Lời Tiên nương nói đúng. Người chết có bao giờ sống lại, Hàn thiếu hiệp hãy cố nén đi nỗi thương tâm lo chuyện ngàn thu cho Lục tiểu thư.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá âm thầm đáp lời Mộc Trầm Hương với giọng vô cùng xúc động.

Chàng thiếu hiệp bỗng lấy Lục Cẩm Hồng phóng mình theo sau Bạch Hạc Tiên Nương sang bên kia ngọn núi.

Bạch Hạc Tiên Nương chọn một nơi cao ráo chắn mấy chướng đào thành một cái huyệt sâu :

- Hàn thiếu hiệp hãy đặt nàng nằm xuống đây.

Hàn Tùng Bá lặng lẽ đặt Lục Cẩm Hồng xuống huyệt, rồi đắp đất lên làm thành ngôi mộ.

Chàng đứng trước ngôi mộ rít cảm thù :

- Lục Cẩm Hồng! Em hãy yên giấc ngàn thu. Anh thề sẽ huyết tẩy bọn ác đạo Thiên Linh giáo trả mối thù này.

Bạch Hạc Tiên Nương và Mộc Trầm Hương đứng bên cạnh Hàn Tùng Bá cúi đầu im lặng không nói lời nào, sự xúc động đã dâng lên cùng tột trong lòng hai người.

Nhất là Bạch Hạc Tiên Nương ngậm ngùi tiếc thương cho nữ đệ tử yêu quý của mình nay không còn nữa.

Cả ba người lặng im trước ngôi mộ Lục Cẩm Hồng có đến hàng giờ.

Vầng trăng xuống ngọn núi xa xa còn chênh vênh nửa mảnh, gió đêm từng chập thổi vì vèo.

Chợt nghe Bạch Hạc Tiên Nương buông tiếng thở dài :

- Hỡi ơi! Một con người sinh ra trong cõi đời này đều có số mạng có ai đoạt nổi quyền lực vô biên của đấng hóa công. Tiếc thay, nữ đệ tử này không còn nữa.

Nhìn Hàn Tùng Bá, Mộc Trầm Hương giọng nói của Bạch Hạc Tiên Nương bùi ngùi :

- Mộc hiền muội, Hàn thiếu hiệp tạm biệt!

Dứt câu, Bạch Hạc Tiên Nương đã xuống tới chân núi, sang ngọn núi khác, rồi hút bóng giữa trời khuya.

Lặng lẽ nhìn theo Bạch Hạc Tiên Nương một lúc, Mộc Trầm Hương quay sang Hàn Tùng Bá :

- Hàn thiếu hiệp! Giờ trời đã quá khuya, có đi đâu cũng bất tiện, chúng ta hãy tạm nghỉ ngơi trên ngọn núi này chờ sáng mai sẽ tới Địa Ma cung.

- Vâng!

Mộc Trầm Hương và Hàn Tùng Bá vào trong ba gộp đá dùm lại có nơi bằng phẳng, cùng nằm xuống nhắm mắt lại dưỡng thần vì đã quá mệt.

Sáng ra hai người thức dậy sớm, tìm suối tắm gội cho tinh thần được sảng khoái, rồi khỏi dãy Phục Long nhằm hướng Địa Ma cung thẳng tới.

Đường từ dãy núi Phục Long đến Địa Ma cung có hơn bốn trăm dặm nên Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương đi không ngừng nghỉ vì sợ trễ giờ phò hội của Thiên Linh giáo chủ và Địa Ma Vương Triệu Vô tại Địa Ma cung.

Tới cánh rừng còn cách Địa Ma cung khoảng trăm dặm vào lúc trời vừa xế chiều. Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương vào đám cỏ thụ nơi bìa rừng, tựa lưng vào gốc cây dưỡng thần.

* * * * *

Mặt trời dần dần xế qua.

Đang ngồi tịnh dưỡng, chợt bên tai Hàn Tùng Bá nghe nổi lên tràng cười khoái trá cách xa xa.

Chàng thiếu hiệp mở mắt ra, lắng ta nghe ngóng xem đó là tiếng cười gì.

Tiếng cười khà của một loạt người nội lực cực kỳ thâm hậu nên mới đưa xa như thế.

Dĩ nhiên đó là các nhân vật tuyệt thủ võ lâm, bằng không cũng là những lão Đại ma đầu võ công siêu tuyệt.

Loạt cười khà của bọn người nào đây?

Chẳng hiểu sao tự nhiên Hàn Tùng Bá cảm nghe trái tim mình đập mạnh, bồi hồi.

Làm như tiếng cười khà kia có mối liên can gì đến chàng thiếu hiệp.

Hàn Tùng Bá đứng lên, hướng mặt về tiếng cười để nghe cho rõ.

Mộc Trầm Hương đang nhắm mắt cũng vừa phát giác ra loạt tiếng cười quái gở liền đứng dậy.

Thiếu phụ tuyệt sắc bước lại gần Hàn Tùng Bá :

- Hàn thiếu hiệp có nghe tiếng cười quái gở kia không?

Hàn Tùng Bá gật đầu :

- Tại hạ đã nghe rồi. Nữ tiên bối có đoán được nơi đang nổi lên tiếng cười đó có chuyện gì không?

Mộc Trầm Hương lắc đầu :

- Bản nương chưa hiểu ra. Có điều ta nghi nơi đang nổi lên loạt cười của bọn người kia chắc phải có một chuyện gì quan trọng chứ chẳng không.

Hàn Tùng Bá hỏi :

- Nữ tiên bối! Như thế hiện giờ chúng ta có nên tới nơi đó để xem chuyện gì xảy ra không?

- Vâng! Chúng ta cũng nên tới đó xem chuyện gì xảy ra đây, biết đâu bọn Hắc đạo đang giở trò dê tiện.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương rời khỏi cánh rừng nhắm nơi phát ra trận cười từng loạt quái gở kia tiến tới.

Hai người thi triển kinh công lướt trên quan lộ chẳng khác đôi chim đại bàng đang vỗ cánh.

Sắp tới mấy ngọn đồi thấp có hàng cây cổ thụ bên đường xóa lá rầu rầu, giọng cười khà ở phía trong một ngọn đồi cao hơn vụt im bật.

Hàn Tùng Bá bảo :

- Nữ tiên bối, giọng cười phát trong ngọn đồi này, chúng ta hãy vào trong.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương nhanh lẹ phóng lên đỉnh đồi có nhiều cây sầm uất.

Hai người đứng trên một tảng đá cheo leo cùng đưa mắt nhìn xuống.

Một cảnh dâm ô đang diễn ra trước mắt Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương.

Trên một bãi tha ma đầy cỏ mọc, năm lão quái nhân vận phục đủ màu, đỏ, vàng, đen, xanh, trắng đứng trước hai ả thiếu nữ đã trở về nguyên thủy của loài người.

Lão quái nhân áo đỏ đang chờ rời khỏi mình mảnh vải cuối cùng và lom khom.

Không thấy hai ả thiếu nữ kia có phản ứng, có lẽ hai nàng đã bị bọn quái nhân điểm huyết rồi.

Đương nhiên lão quái nhân áo đỏ sắp làm chuyện dâm ô với hai ả thiếu nữ.

Hàn Tùng Bá nói mau :

- Nữ tiên bối xuống mau!

Bằng một thân pháp cực kỳ ảo tuyệt Hàn Tùng Bá bắn ngay xuống sân tràng.

Mộc Trầm Hương cũng sử dụng khinh pháp tối thượng theo phía sau Hàn Tùng Bá.

Chân vừa chạm vào đất, Hàn Tùng Bá đã hét :

- Bọn lão quỷ dâm ô nào đây?

Tiếng hét gồm một trăm năm nội lực chực chọc thủng màng tai mọi người của chàng thiếu hiệp khiến cho các lão quái nhân cùng giật mình dấy qua nhìn.

Cùng lúc, Mộc Trầm Hương cũng từ trên cao đáp xuống bên cạnh Hàn Tùng Bá.

Chàng thiếu hiệp đưa cặp kỳ quang sáng rực tợ tinh cầu quét nhìn qua một lượt.

Năm lão quái nhân trạc ngũ tuần có năm bộ mặt khác nhau đỏ, xanh, vàng, trắng, đen kỳ dị chưa từng nghe thấy trong lịch sử võ lâm xưa nay.

Từ ngày ra chốn giang hồ Hàn Tùng Bá cũng chưa gặp năm lão quái nhân này lần nào.

Chàng dấy qua Mộc Trầm Hương :

- Nữ tiên bối lịch lãm chốn giang hồ có biết năm lão nhân này là ai không?

Nhìn kỹ năm lão quái nhân Mộc Trầm Hương khê thâm :

- Có lẽ đây là bọn Ngũ Diện Quỷ, Hàn thiếu hiệp ạ!

- Ô! Có phải Ngũ Diện Quỷ ở mãi Miêu Sơn không nữ tiên bối?

Đúng vậy Hàn thiếu hiệp. Năm lão nhân này gồm có :

Bạch Diện Quỷ.

Hắc Diện Quỷ.

Xích Diện Quỷ.

Huỳnh Diện Quỷ.

Thanh Diện Quỷ.

- Mỗi lão mặc y phục theo bộ mặt của mình, lão đang định gỡ trò dâm với thiếu nữ kia chính là Xích Diện Quỷ. Chúng ta cũng nên can dự trừ đi bọn lão dâm ma này.

- Vâng! Nhất định chúng phải can dự rồi nữ tiên bối ạ!

Hàn Tùng Bá đưa mắt nhìn sang đám cỏ xanh nơi hai ả thiếu nữ đang nằm bất động và lão Xích Diện Quỷ đã đứng lên.

Nhận ra gương mặt hai thiếu nữ, bất giác Hàn Tùng Bá đã phải kêu “ồ” một tiếng.

Mộc Trầm Hương ngạc nhiên :

- Chuyện gì thế thiếu hiệp?

- Hai ả thiếu nữ nằm kia là Kiều Mai Phương và Kiều Mai Lý nữ tiên bối ạ!

Mộc Trầm Hương thảng thốt :

-Ồ! Nhị vị Kiều nữ của Kiều trang chủ đây! Hàn thiếu hiệp hãy mau sang cứu hai nàng.

- Vâng!

Bằng một thân pháp nhanh lẹ hơn quỷ mị, Hàn Tùng Bá bắn mình sang đám cỏ hết :

- Lão quỷ muốn chết!

Chân chưa chạm đất chàng thiếu hiệp đã vỗ một kinh sấm sét vào người Xích Diện Quỷ.

Lão đại dâm ma giật mình, lẹ làng lác đi nơi khác tránh đạo kinh đó.

Hàn Tùng Bá bảo Kiều Mai Lý :

- Kiền hiền muội. Em hãy ra ngoài chờ anh trừng trị năm lão Đại ma đầu này rồi sẽ nói chuyện sau.

- Vâng!

Kiều Mai Lý trở lui ra ngoài tới chỗ Kiều Mai Phương đang đứng với Mộc Trầm Hương cũng vừa từ kia phóng qua bảo vệ hai nàng.

Hàn Tùng Bá tiến tới đối diện cùng năm lão quái nhân :

- Có phải bọn ngươi là Ngũ Diện Quỷ không?

Bạch Diện Quỷ cười khà :

- Tiểu tử! Lão phu xem ngươi tuổi hãy còn trẻ mà lại nói chuyện đội đá vá trời, biết điều hãy mau mau rời khỏi chốn này bằng nghịch lại lão phu sẽ vò xác ngươi ra.

Hàn Tùng Bá ngạc nhiên :

- Lão quỷ đừng tự cao, có bao nhiêu chưởng sở trường hãy mang ra thi thố cho bản tiểu gia xem thử...

46. Chương 46: Hồn Chiến Ngũ Diện Quỷ

Bạch Diện Quỷ phát chưởng :

- Ngũ đệ, mau thu nạp gã tiểu tử này.

Ngũ đệ chính Thanh Diện Quỷ được lệnh ứng thình, lác mình tới đối diện Hàn Tùng Bá.

Lão ma đầu quát :

- Tiểu tử! Nạp mạng!

Theo tiếng quát Thanh Diện Quỷ vỗ ra một đạo kinh màu xanh với bóng chưởng to lớn.

Hàn Tùng Bá nghĩ thầm :

- Thời gian phó hội Địa Ma cung không còn bao lâu nữa nếu chậm trễ sẽ mất cơ hội, vậy ta cũng nên sử dụng tuyệt chiêu “Thái Ất huyền công” hạ lão quỷ này cho rồi.

Nghĩ vậy, Hàn Tùng Bá hét :

- Nằm xuống cho bản tiểu gia!

Chàng thiếu hiệp ra chiêu “Thái Ất huyền công” sát sét.

Ầm!

Trong tiếng rống như quỷ hú lồng lộng khắp cả dãy đồi, Thanh Diện Quỷ bay bổng ra ngoài năm trượng chết liền tại chỗ.

Bốn lão quỷ nhân còn lại quá đỗi kinh hoàng, trợn mắt nhìn nhau nhìn Hàn Tùng Bá.

Thanh Diện Quỷ một lão Đại ma đầu tiếng tăm lừng lẫy một thời trong hàng ngũ ma đạo, võ công quán tuyệt mà không chống nổi một chưởng của Hàn Tùng Bá quả không thể nào tưởng tượng cho bọn Ngũ Diện Quỷ được.

Phút giây, Bạch Diện Quỷ trầm âm như ma mộ :

- Tiểu quỷ, ngươi là đệ tử của Thái Ất Tà Thần?

Hàn Tùng Bá lạnh lùng :

- Điều đó ngươi không cần phải biết làm gì. Giờ đến lượt lão ác ma nào nạp mạng cứ tiến lên.

Hàn Tùng Bá đứng theo thế ngang nhiên khiêu khích bọn Ngũ Diện Quỷ sớm tiêu diệt cho rồi, còn phải hỏi qua chuyện Kiều Mai Lý và Kiều Mai Phương.

Bạch Diện Quỷ nổi cơn thịnh nộ quát :

- Tứ đệ xuất trận!

Huỳnh Diện Quỷ ứng thỉnh xé mình lên đối mặt Hàn Tùng Bá khoảng cách bốn trượng.

Lão ma đầu quát :

- Tiểu quỷ, mau đền nợ máu!

Lão quỷ nhân đưa ra một vùng khí thể màu vàng kinh lực mang theo độc công trong đó.

Đương nhiên đây là một lối độc công tối thượng mà bọn người Ngũ Diện Quỷ đã từng sát hại rất nhiều cao thủ Bạch đạo võ lâm nhiều năm trước.

Đã ngầm vận sẵn chân khí “Thái Ất huyền công” chẳng chút chậm trễ Hàn Tùng Bá ra một chưởng.

Ầm!

Trong tiếng rú hãi hùng toàn thân Huỳnh Diện Quỷ cất bổng lên cao rớt xuống im lìm.

Cứ mỗi một chưởng “Thái Ất huyền công” quả nhiên không có đối thủ rồi.

Năm xưa Thái Ất Tà Thần lên ngôi bá chủ võ lâm chính nhờ ở chiêu thức này.

Thời đó không có một đại kỳ thủ nào đỡ nổi một chưởng của đại kỳ nhân.

Thắng luôn hai trận hùng khí bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Hàn Tùng Bá.

Đến đây chàng thiếu hiệp mới biết sự kỳ diệu của chiêu thức “Thái Ất huyền công” chẳng những đánh bại tất cả tuyệt chiêu kẻ địch mà lại còn hóa giải các lối độc công tối thượng trên chốn giang hồ nữa.

Tự biết không thể nào chống nổi chiêu “Thái Ất huyền công” của Hàn Tùng Bá, Bạch Diện Quỷ trợn cặp quỷ quang nhìn Hàn Tùng Bá :

- Tiểu sát tinh! Món nợ máu này lão phu gởi lại trên mình ngươi có ngày bọn ta sẽ gặp lại ngươi.

Lão phát chưởng sang đồng bọn. Hắc Diện Quỷ và Xích Diện Quỷ lặng lẽ phóng tới xốc lấy thi hài đồng bọn lên vai rồi cùng Bạch Diện Quỷ rời khỏi bãi tha ma vượt qua dãy đồi, đi mất dạng.

Từ trước bọn Ngũ Diện Quỷ chưa từng có hận thù với Hàn Tùng Bá thấy cũng không cần đuổi theo làm gì.

Chàng thiếu hiệp bước tới chỗ Kiều Mai Lý, Kiều Mai Phương và Mộc Trầm Hương đang đứng.

Kiều Mai Lý sà lại ngã vào lòng Hàn Tùng Bá, ôm chặt lấy chàng như sợ một cuộc chia ly.

Hàn Tùng Bá để yên cho Kiều Mai Lý tỏ sự xúc động đang tràn ngập trong tâm hồn nàng.

Lát lâu, Hàn Tùng Bá mới đỡ Kiều Mai Lý đứng thẳng người lên nhẹ nhàng :

- Hiền muội và Kiều tiểu thư đi đâu trên quan lộ này để bị lâm nạn như thế?

- Hiền muội và Kiều hiền tỷ đi tìm Hàn tiểu huynh.

Hàn Tùng Bá ngạc nhiên :

- Em tìm anh có chuyện gì?

Bằng giọng thiết tha, Kiều Mai Lý đáp :

- Mấy ngày rồi em ở trong Kiều Mai viện trong lòng hồi hộp, lo sợ cho anh không hiểu đã có tai họa gì xảy ra trên bước hành trình hay không nên em đi tìm. Chị Kiều Mai Phương sợ em bị bọn Thiên Linh giáo chặn đường hãm hại nên lại theo em, tới đây lâm nạn như vừa rồi.

Hàn Tùng Bá cảm thương vòng tay ôm lấy Kiều Mai Lý :

- Anh xin đa tạ sự quan tâm của em và chị Kiều Mai Phương đối với anh. Tình nghĩa này trọn đời anh xin ghi tạc.

- Anh và em kể như là tình nghĩa phu thê rồi có gì anh phải khách khí. Em lo nghĩ cho anh đó là bổn phận của em. Giả nếu anh có mệnh hệ nào em làm sao sống nổi. Chẳng hay anh định tới đâu lại đi trên con đường này?

- Anh đến Địa Ma cung để giải thoát ấu thân thoát khỏi bàn tay ác độc của lão Địa Ma Vương Triệu Võ, luôn tiện trả mối cừu thù cho thân phụ.

Kiều Mai Lý lo lắng :

- Hàn tiểu huynh! Em nghe lão ác ma Địa Ma Vương Triệu Võ công lực cao thâm quỷ thần vô lượng, anh liệu có thắng nổi lão không?

Hàn Tùng Bá thản nhiên :

- Trước khi tới Địa Ma cung trong lần này anh đã liệu ở sức mình rồi em ạ! Nhất định anh sẽ quyết đấu một phen với lão Đại ma đầu này để rửa sạch oán thù.

Kiều Mai Lý lại càng lo sợ thêm hơn :

- Hàn Tùng Bá. Em sợ lắm, nếu anh có điều gì em sẽ tự quyết theo anh thôi.

Hàn Tùng Bá trấn an :

- Hiền muội hãy yên tâm, ngu huynh đã đo lường trước rồi. Ngu huynh sẽ thắng lão Địa Ma Vương Triệu Võ và trở về an toàn.

- Do đâu hiền huynh quyết đoán thắng lão Đại ma đầu đó?

Hàn Tùng Bá tỏ sự tự tin :

- Chỉ vì anh đã tự thành chiêu thức “Thái Ất huyền công” nên anh đã có quyết tâm thắng lão.

Kiều Mai Lý hoan hỉ :

- Ô! Thảo nào anh không quả quyết, nhưng em nghe bọn giang hồ đồn đãi mới đây lão Địa Ma Vương Triệu Vô đã hoàn thành một tuyệt chiêu vô địch, nên khi tới Địa Ma cung gặp lão anh chớ nên khinh suất.

Hàn Tùng Bá hỏi :

- Hiền muội có nghe lão Đại ma đầu đã hoàn thành chiêu thức tên gọi là gì không?

Kiều Mai Lý lắc đầu :

- Em chỉ nghe bọn giang hồ bảo nhau như thế nhưng không có nói đó là chiêu thức gì.

Hàn Tùng Bá cau cặp lông mày lưỡi kiếm có vẻ nghi ngại về cái tin của Kiêu Mai Lý.

Từ nãy Kiêu Mai Phương và Mộc Trầm Hương đứng đằng kia trò chuyện giờ bước tới gần Hàn Tùng Bá và Kiêu Mai Lý.

Hàn Tùng Bá nhìn Kiêu Mai Phương :

- Kiêu tiểu thư đã chẳng quản đường xa và nguy hiểm cùng Kiêu hiền muội đi tìm tại hạ thật lòng tại hạ vô cùng cảm kích trước tình nghĩa của tiểu thư.

Kiều Mai Phương thoát nỡ trên đôi môi nụ cười hồng :

- Kiêu Mai Lý ngày đêm lo sợ có thể Hàn tiểu huynh lâm nạn dọc đường, quyết định đi tìm, tiểu muội đâu có thể điềm nhiên ngồi trong cung viện để mặc cho ái muội ra đi một mình được. Nay nếu không có hiền huynh và nữ tiên bối tới kịp chắc chắn chị em tiểu muội đã rơi vào tay bọn Ngũ Điện Quỷ rồi.

Hàn Tùng Bá suýt xoa :

- Thật là đáng tiếc. Chỉ vì tại hạ mà Kiêu tiểu thư và Kiêu hiền muội suýt đã phải thương hại đến ngọc thể. Quả thật tại hạ vô cùng ân hận.

Kiều Mai Phương khẽ lắc đầu :

- Cũng không phải thế đâu Hàn tiểu huynh. Nay hiền huynh và ái muội đã là tình nghĩa phu thê rồi, đương nhiên tiểu muội phải quan tâm đến hiền huynh, chẳng có gì hiền huynh phải ân hận cả.

Hàn Tùng Bá quay Kiêu Mai Lý :

- Kiêu hiền muội! Giờ em đã gặp anh nơi đây rồi, em và Kiêu tiểu thư trở về Kiêu Mai viện phải không?

Kiều Mai Lý lắc đầu :

- Không phải thế đâu. Chị Kiêu Mai Phương sẽ trở về Kiêu Mai viện còn em phải theo anh.

Hàn Tùng Bá ái ngại :

- Anh tới Địa Ma cung lần này cũng nguy hiểm. Đêm nay lại có trận tranh hùng giữa hai ác đạo Thiên Linh giáo và Địa Ma cung để giành ngôi bá chủ võ lâm, em không nên tới đó làm gì.

Kiều Mai Lý cương quyết :

- Dù nguy hiểm thế nào cũng đi theo anh. Có chết chúng ta cùng chết. Em không thể bỏ mặc anh trong cảnh ngộ này được. Em đã nhất quyết như vậy rồi.

Thấy Kiêu Mai Lý quá cương quyết Hàn Tùng Bá biết không thể khuyên bảo nàng được quay sang Kiêu Mai Phương :

- Giờ trời đã về chiều Kiêu tiểu thư cũng nên trở về Kiêu Mai viện cho sớm, đề phòng chuyện bất trắc có thể xảy ra. Tại hạ, Kiêu hiền muội và Nữ tiên bối cũng phải lên đường ngay kẻo không kịp phó hội của hai ác đạo.

Kiều Mai Phương gật đầu :

- Vâng!

Bọn bốn người Hàn Tùng Bá rời khỏi bãi tha ma, vượt ngang qua ngọn đồi trở lại quan lộ.

Kiều Mai Lý bảo Kiều Mai Phương :

- Hiền tỷ hãy mau trở về Kiều Mai viện đề phòng bọn Hắc đạo tới quấy phá bất ngờ, mọi việc yên xong tiểu muội sẽ cùng Hàn tiểu huynh trở lại.

Kiều Mai Phương nắm tay Kiều Mai Lý :

- Kiều Mai Lý! Ở Kiều Mai viện kể từ giờ phút này lòng chị sẽ không yên, thu xếp mọi việc xong em và Hàn tiểu huynh hãy nên trở về sớm kéo chị mỗi lòng trông đợi.

- Vâng!

Kiều Mai Phương day lại Mộc Trầm Hương :

- Nữ tiên bối, tạm biệt!

Mộc Trầm Hương tỏ vẻ luyến lưu :

- Vâng! Kiều tiểu thư thương lộ bình an, hẹn sẽ có ngày tái ngộ.

- Vâng!

Kiều Mai Phương đưa đôi mắt đẹp nhìn ba người to sự lo âu, rồi quay mình phóng đi.

Đứng lặng nhìn theo chiếc bóng của Kiều Mai Phương cho đến khi khuất dạng, Hàn Tùng Bá quay lại :

- Nữ tiên bối. Giờ trời đã xế chiều, chúng ta hãy lên đường cho kịp giờ phó hội.

Mộc Trầm Hương gật đầu :

- Vâng! Chúng ta hãy đi nhanh dọc đường nên lẩn tránh bọn chúng không để bại lộ hành tung.

- Vâng!

Ba người cùng trở thuật khinh công lướt đi trên quan lộ không có bóng người.

Mặt trời lặn!

Hoàng hôn xuống!

Hàn Tùng Bá, Kiều Mai Phương và Mộc Trầm Hương đã tới cánh rừng trước Địa Ma cung.

Ba người lẩn vào rừng men theo bóng lá, cảnh rậm rạp tới trước cổng một cổ thành sơn đen chẳng khác tòa thành dưới cõi địa ngục a tỳ.

Bọn Hàn Tùng Bá nấp vào một bụi rậm đưa mắt nhìn ngay cửa cổng tòa cổ thành.

47. Chương 47: Khẩn Trương Trước Giờ Phó Hội

Cánh cửa sắt khổng lồ của Địa Ma cung đã mở rộng. Phía ngoài có ba mươi bốn bảo đồ trấn giữ khí giới sáng lờ. Cầm đầu bọn này là lão Điện chủ mắt chớp hào quang.

Bên trong Địa Ma cung đèn đuốc sáng loà. Hàng trăm cao thủ lẫn môn đồ dàn thành thế trận võ khí trực sẵn trong tay mắt hướng ra ngoài cánh cổng, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Trên năm chiếc ghế bành nơi thềm vào trong chính điện tòa ma cung đã có bốn lão quái nhân và một ả đàn bà áo đỏ ngồi sẵn đó từ lâu.

Hàn Tùng Bá vận nhãn lực tinh vi nhìn kỹ năm người đang ngồi trên năm chiếc ghế bành kia.

Chàng thiếu hiệp trông thấy người ngồi chính giữa là lão Địa Ma Vương Triệu Võ.

Bên trái Triệu Võ, Tây Môn giáo chủ và lão Đại chưởng pháp Thiên Linh giáo.

Bên phải lão ma đầu, Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô và một lão đại hòa thượng mặc cà sa vàng chói nhưng chưa rõ đó là cao tăng nào.

Sau lưng đã có hàng trăm cao thủ chực sẵn mọi thứ binh khí chớp ngời qua hàng ngàn ánh sáng cây bạch lập to lớn ở khắp mọi nơi trong ngoài tòa cổ thành.

Bề thế trong tòa Địa Ma cung lúc bấy giờ cực kỳ nghiêm mật, uy nghiêm không khác một ải thành trấn đóng ở ngoài cõi biên thùy trước giờ xuất trận.

Đương nhiên trong giờ phút này các cao thủ môn đồ trong Địa Ma cung đều khẩn trương lên chuẩn bị vô cùng chu đáo trước khi mở màn cuộc tranh hùng giữa hai đại môn phái đang hồi tiếng tăm lừng lẫy bậc nhất trên chốn giang hồ.

Hai ác đạo này sẽ một còn, một mất giống như hai con bò không thể chung một chuồng.

Môn phái nào thắng sẽ nghiễm nhiên bước lên ngôi bá chủ võ lâm.

Môn phái nào thua sẽ phải sát nhập vào hàng ngũ và chịu làm thân nô lệ trọn kiếp.

Hàn Tùng Bá khẽ thăm bên tai Mộc Trầm Hương :

- Nữ tiên bối! Lão hòa thượng mặc bộ cà sa ngồi bên cạnh ả nữ hồ ly Hồ Nguyệt Cô danh hiệu là gì Nữ tiên bối có rõ không?

Vận nhãn lực nhìn kỹ lão đại hòa thượng vận cà sa một lúc, Mộc Trầm Hương đáp tiếng như ruồi muỗi :

- Bản nương chưa rõ lão cao tăng này, nhưng theo cung cách vận chiếc cà sa có lẽ lão là một vị cao tăng từ vùng Tây Tạng tới Hàn thiếu hiệp ạ!

Hàn Tùng Bá tiếp :

- Hiện nay các đại tuyệt thủ danh tiếng trên vùng đất Tây Tạng là ai Nữ tiên bối?

Hàn thiếu hiệp muốn hỏi nhân vật nào đứng đầu cao thủ trên vùng Tây Tạng phải chăng?

- Đúng vậy!

- Nhân vật cầm đầu bọn tuyệt thủ Tây Tạng hiện nay là lão Đạt Ma thần tăng.

-Ồ! Hay là lão hòa thượng mặc áo cà sa kia chính là lão Đạt Ma thần tăng nữ tiên bối?

Mộc Trầm Hương lặng lẽ gật đầu :

- Từ nãy bản nương cũng hoài nghi như thế, nhưng chưa biết có đúng hay không.

- Với cặp mắt tỏa hòa quang của lão ác tăng cho thấy công lực của lão không kém gì lão Địa Ma Vương Triệu Võ đâu nữ tiên bối ạ!

- Đúng vậy. Có lẽ lão hòa thượng này là bằng hữu của lão Địa Ma Vương Triệu Võ viện tới để đối phó với lão Thiên Linh giáo chủ đây.

- Vâng!

Đang nói chợt Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương im bật đi vì còn nghe từ phía xa có nhiều loạt tiếng gió khinh công ào ào tới như một trận giông.

Tiếng gió của một số rất đông cao thủ đang hướng ngay tòa thành.

Mộc Trầm Hương thì thào :

- Hàn thiếu hiệp. Bọn cao thủ Thiên Linh giáo sắp đến kìa.

Hàn Tùng Bá gật đầu trong bóng tối :

- Vâng! Chắc hẳn là bọn Thiên Linh giáo chứ chẳng còn là ai nữ tiên bối ạ!

Mộc Trầm Hương bàn bạc :

- Hàn thiếu hiệp! Chúng ta chờ đến bao giờ bọn Thiên Linh giáo tới đấu nhau với bọn Địa Ma cung sẽ lên vào Lạc Cảnh viện đưa Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận ra ngoài tìm một nơi kín đáo trú ẩn có phải như thế không?

- Vâng. Tại hạ cũng nghĩ ra như thế. Lát đây thừa dịp bọn Địa Ma cung và Thiên Linh giáo hỗn loạn, chúng ta lên vào Lạc Cảnh viện sẽ được dễ dàng. Tại hạ sẽ đưa thân mẫu đi xa, nhưng nữ tiên bối hãy giúp thêm một chuyện.

- Chuyện gì thiếu hiệp?

- Trong khi tại hạ vào Lạc Cảnh viện điểm huyết mẫu thân mang đi, phiền nữ tiên bối vào mật phòng lão Địa Ma Vương Triệu Võ, đánh cắp vài viên “Vạn Diệu linh đan” để hóa giải dâm dược “Lạc Cảnh Xuân đan” được chăng?

- Dĩ nhiên là bản nương phải làm chuyện đó rồi, nếu đưa Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận ra ngoài không có “Vạn Diệu linh đan” cũng trở thành vô ích. Có điều sau khi chúng ta đã hành động, hẹn gặp lại ở nơi nào Hàn thiếu hiệp có tính chưa?

- Hẹn ở phía trước cánh rừng này chắc không ổn rồi. Chỉ vì chốc lát bọn Thiên Linh giáo và Địa Ma cung giao đấu với nhau sẽ tràn lan tới đây. Vậy chúng ta hẹn gặp lại ở phía sau tòa Địa Ma cung nữ tiên bối thấy có được không?

- Hàn thiếu hiệp suy đoán như thế rất đúng. Chúng ta không thể hẹn ở trong cánh rừng này được. Bản nương thấy ở phía sau tòa Địa Ma cung này có một con suối, mọi việc xong, chúng ta sẽ gặp ở nơi đó Hàn thiếu hiệp nhé.

- Vâng!

Chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, Hàn Tùng Bá nói :

- Nữ tiên bối, lại còn một chuyện nhờ nữ tiên bối giúp nữa không hiểu nữ tiên bối có khứng chịu không?

- Chuyện gì Hàn thiếu hiệp cứ bảo, chớ nên quá khách khí như thế.

- Lúc trước tại hạ bị lão Địa Ma Vương nhốt vào tuyệt ngục chung với tám vị Chương môn nhân của tám đại môn phái. Trong tình thế tuyệt vọng này sáu vị Môn chủ đã truyền nội lực cho tại hạ, nhờ đó tại hạ mới có được như ngày nay. Tại hạ đã hứa sau khi ra ngoài sẽ tìm cách giải thoát cho chư vị lão tiên bối này thoát khỏi cảnh ngục tù. Chốc lát nữa đây sau khi chúng ta lọt vào Lạc Cảnh viện và mật phòng tính xong mọi chuyện rồi, nữ tiên bối có thể tới phá tuyệt ngục cứu tám vị Chương môn nhân kia không?

Mộc Trầm Hương kinh ngạc :

- Ô! Thế ra tám vị Chương môn nhân của các đại môn phái đã bị lão Triệu Võ nhốt vào tuyệt ngục này à?

- Vâng. Chính tại hạ cũng cùng chung số phận với tám vị Chương môn nhân cách đây không lâu.

- Tám vị Chương môn nhân nào thế Hàn thiếu hiệp?

- Đó là :

Lão Chương môn nhân phái Thiếu Lâm.

Lão Chương môn nhân phái Võ Đang.

Lão Chương môn nhân phái Hoa Sơn.

Lão Chương môn nhân phái Thanh Thành.

Lão Chương môn nhân phái Côn Luân

Lão Chương môn nhân phái Nga My.

Lão Chương môn nhân phái Tung Sơn.

- Chỉ trong một giờ chư vị kỳ nhân này đều sa cơ dưới bàn tay ác độc của lão Địa Ma Vương Triệu Vô nữ tiên bối ạ!

Mộc Trầm Hương kinh dị :

- Quả đây là chuyện ngoài sức tưởng tượng bản nương chưa hay bao giờ. Lão Chương môn nhân phái Thiếu Lâm vốn là Minh chủ của mười hai đại môn phái lại bị lão Địa Ma Vương Triệu Vô sanh cầm, hiển nhiên giờ đây võ công của lão đã đạt cõi huyền thông rồi.

- Vâng!

- Bản nương sẽ vì sự tồn, vong sắp tới của hàng ngũ Bạch đạo sẽ nhất định giải thoát cho bằng được các vị kỳ nhân này. Hàn thiếu hiệp hãy yên tâm.

- Khi vào mật thất đánh cắp “Vạn Diệu linh đan” rồi, bản nương sẽ cho thiếu hiệp cùng Kiều tiểu thư chạy ra bởi suối, chữa trị chứng “Lạc Cảnh Xuân đan” cho Vương Hậu Chi Hoa, còn ta sẽ tới tuyệt ngục giải thoát tám vị Chương môn nhân và sẽ tới con suối gặp lại thiếu hiệp, phải chăng?

- Vâng! Nữ tiên bối dự liệu như thế rất an toàn, tại hạ vô cùng bái phục.

Lúc ấy tiếng gió khinh công đã tới gần Địa Ma cung, chúng cao thủ, môn đồ Địa Ma cung nhao nhao cả lên.

Bọn chúng chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương im bất không nói chuyện nữa để lắng tai nghe.

Kiều Mai Lý sát vào người Hàn Tùng Bá, giọng lo ngại :

- Hàn tiểu huynh! Em lo quá anh ạ!

Hàn Tùng Bá kéo Kiều Mai Lý vào lòng :

- Hiền muội lo gì?

- Em lo bọn ác đạo hai môn phái quá đông, chúng ta lại ít người biết có chống nổi bọn chúng hay không? Lại nữa, lão Địa Ma Vương Triệu Vô, công lực cao thâm quỷ thần vô lượng, mới vừa luyện xong tuyệt chiêu vô địch, có nhiều lão Đại ma đầu hỗ trợ nếu đêm nay anh dự cuộc hậu quả sẽ không thể đo lường.

Hàn Tùng Bá trấn an :

- Đêm nay là đêm tranh hùng giữa hai ác đạo Thiên Linh giáo và Địa Ma cung để giành lấy chức vị thiên hạ đệ nhất nhân ngu huynh sẽ chờ song phương quần thảo với nhau, sát hại lẫn nhau hai bên tổn thất nặng nề, chừng đó, anh mới xuất hiện diệt luôn hai lão Đại ma đầu Thiên Linh giáo chủ và Địa Ma Vương Triệu Vô, trước rửa thù nhà, sau trừ đi mối đại họa cho giang hồ, nếu bỏ qua cơ hội bằng vàng này sẽ chẳng còn cơ hội nào thuận lợi hơn nữa. Kiều hiền muội hãy yên lòng. Anh sẽ dùng diệu kế “Dục bạn tương tri, ngư ông đắc lợi” đấy em ạ!

Đến bảy giờ Kiều Mai Lý mới hiểu ra dự liệu của Hàn Tùng Bá nàng cảm thấy yên lòng.

Nàng góp ý :

- Hàn tiểu huynh dự liệu như thế rất ổn. Cứ theo thiên ý của tiểu muội, sau khi giải độc cho Trầm nữ tiên bối rồi, chúng ta sẽ ẩn nấp một nơi thật kín đáo, quan sát trận giao tranh giữa bọn Thiên Linh giáo và Địa Ma cung, chờ tới lúc bọn chúng kiệt quệ rồi sẽ ra tay, có phải thế không anh?

Hàn Tùng Bá khẽ gật đầu :

- Đúng vậy Kiều hiền muội! Chúng cao thủ, môn đồ của hai ác đạo này quá đông, hai lão Đại ma đầu Địa Ma Vương Triệu Vô và lão Thiên Linh giáo chủ vô cùng quỷ quyệt, thâm độc, nếu không dùng kế mọn kia làm thế nào thắng nổi. Kiều hiền muội có thấy thế không?

- Vâng. Hàn tiểu huynh dự liệu như thần. Trường hợp này sử dụng kế “Dục bạn tương tri” quả là hay tuyệt.

Hàn Tùng Bá và Kiều Mai Lý ngưng đi không nói nữa vì lúc này trận gió khinh công đã im hẳn.

Hình như bọn người đông đảo kia đã đáp xuống mặt đất trước khi tiến tới Địa Ma cung.

Hàn Tùng Bá, Kiều Mai Lý và Mộc Trầm Hương cùng hướng mắt nhìn về phía đó.

Chẳng bao lâu đã trông thấy có nhiều chiếc bóng xuất hiện qua đám lá um tùm.

Nhờ ánh sáng của nhiều cây bạch lạp gắn trên đầu tường cổ thành và những chiếc dạ đăng soi tỏ rõ lại quả thật là chúng cao thủ Thiên Linh giáo.

Bọn này vận toàn xanh nên rất dễ nhận ra chúng.

Về phía môn đồ Địa Ma cung cũng mặt võ phục màu đen rất dễ dàng phân biệt bọn, thù trong lúc hai bên giao đấu.

Trong bọn người Thiên Linh giáo có ba lão nhân tuổi trạc ngũ tuần dẫn đầu.

Phía sau bọn lão nhân có hai mươi bốn hảo thủ tiến tới dàn ngang trước cổng Địa Ma cung.

Tiếp đến năm lão quái nhân gồm có :

Thiên Linh giáo chủ.

Đông Nhạc thiền sư.

Bạch Điện Quái Nhân.

Vạn Lý Thần Xu.

Đại chương giáo Thiên Linh giáo.

Phía sau có trên ba trăm vừa cao thủ vừa môn đồ Thiên Linh giáo, trong tay cầm vũ khí sáng ngời với tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Hàn Tùng Bá, Mộc Trầm Hương và Kiều Mai Lý im bất chú mắt theo dõi năm lão Đại ma đầu Thiên Linh giáo.

Bấy giờ, một trong ba lão nhân Thiên Linh giáo cất tiếng đồng dục :

- Giờ phó hội đã đến. Bản Sứ giả thay mặt Giáo chủ bản giáo được vào trình kiến Giáo chủ quý Giáo như đã định.

Lão Điện chủ Địa Ma cung cất tiếng rền vang như chuông đồng :

- Hãy vào!

Lão nhân Sứ giả Thiên Linh giáo hùng dũng bước qua cửa cổng tiến vào sân tràng....

48. Chương 48: Trước Giờ Phó Hội Tranh Hùng

Lúc này, lão Địa Ma Vương Triệu Võ, Tây Môn giáo chủ, Mỹ Điện Hồ Nguyệt Cô, lão Đại chương pháp và lão đại hòa thượng lạ mặt đã rời khỏi năm chiếc ghế bành tiến ra sân trường.

Lão Sứ giả Thiên Linh giáo tiến tới trước mặt Địa Ma Vương Triệu Võ, vòng tay theo nghi lễ :

- Giờ phó hội đã đến, quý Giáo chủ có điều gì chỉ giáo nữa không?

Địa Ma Vương Triệu Võ buông trầm :

- Hãy tiến vào theo như quyết chiến thư!

- Bái mạng!

Lão Sứ giả Thiên Linh giáo hô to, vái dài một cái rồi trở ra ngoài đến chỗ Thiên Linh giáo chủ, cung tay :

- Bẩm Giáo chủ, đã xong!

Thiên Linh giáo chủ phát cánh tay áo rộng :

- Tiến vào!

Trên ba trăm vừa cao thủ vừa môn đồ Thiên Linh giáo đội ngũ chỉnh tề tuần tự tiến vào sân trường lớn rộng Địa Ma cung dần thành trận thế vô cùng hùng liệt.

Hai bên Thiên Linh giáo chủ và lão Địa Ma Vương Triệu Vô đã đối diện nhau cách chừng hai mươi trượng.

Thiên Linh giáo chủ chiếu cặp mắt sáng rực như hai ngọn đèn thần nhìn Địa Ma Vương Triệu Vô một lúc như để đo lường nội lực, rồi cất tiếng như sét nổ :

- Đêm nay là trận tranh hùng một còn, một mất giữa bản giáo và quý giáo. Cứ theo điều lệ trong quyết chiến thư, hai bên sẽ tuần tự song phương giao đấu cho tới khi mãn cuộc phải chăng?

Địa Ma Vương buông giọng trầm như loài quỷ muội :

- Đúng vậy!

- Các hạ còn điều gì cần chỉ giáo nữa không?

- Đủ rồi!

Địa Ma Vương Triệu Vô phát cánh tay áo rộng thùng thình lên?

- Nổi ba hồi đại thần chung?

Tức thì ba hồi đại đồng chung nổi lên như sấm sét từ bên gác sân trường vang xa mười dặm hãy còn nghe.

Song phương Thiên Linh giáo và Địa Ma cung chuẩn bị ra sân tràng giao đấu.

Cơ hội đã đến, Hàn Tùng Bá ghé vào tai Mộc Trầm Hương bảo khẽ :

- Nữ tiên bối! Bọn chúng bắt đầu lâm trận, nhân dịp này chúng ta hãy lọt vào Lạc Cảnh viện mau.

Mộc Trầm Hương âm thầm :

- Vâng!

Ba người rời khỏi lùm cây rậm rạp, vòng sang phía phải Địa Ma cung có nhiều cây cổ thụ rậm tàng, lướt trong tối như những bóng ma hiện về.

Đã một lần tới Địa Ma cung nên giờ Hàn Tùng Bá rất rõ đường lối, phóng tới cây cổ thụ góc tòa cổ thành đứng trên một cành to lớn.

Cành này nhiều lá chen chúc ở phía dưới không thể trông thấy phía trên được.

Vừa lúc Mộc Trầm Hương và Kiều Mai Lý cũng tới nơi đứng bên cạnh Hàn Tùng Bá.

Ba người đưa mắt quan sát phía dưới chân tường Địa Ma cung xem có gì lạ chẳng.

Mộc Trầm Hương khẽ giọng :

- Hàn thiếu hiệp! Phía dưới kia cách chúng ta khoảng năm trượng có bọn môn đồ canh gác, thiếu hiệp đã nhận ra chưa?

Hàn Tùng Bá vận nhãn lực nhìn kỹ, đáp :

- Vâng! Tại hạ đã thấy rồi, có tất cả mười hai tên môn đồ chia thành hai tốp.

- Giờ chúng ta cần phải diệt bọn này trước khi vào trong phải chăng Hàn thiếu hiệp.

- Vâng! Đúng như vậy.

- Bọn chúng có tới mười hai tên môn đồ lại chia làm hai toán chúng ta giết chúng cách nào đừng để một tên la báo động đẩy thiếu hiệp?

Như đã dự định sẵn, Hàn Tùng Bá đáp ngay :

- Tại hạ sẽ hủy diệt tám tên môn đồ đứng sát bên tường, còn bốn tên kia nữ tiên bối và Kiều hiền muội lo liệu phải chăng?

Mộc Trầm Hương gật đầu :

- Đúng vậy!

- Thế chúng ta hành động ngay đừng chần chờ nữa.

- Vâng!

Ba người nhìn thật kỹ vị trí từng mỗi tên môn đồ Địa Ma cung rồi cùng lướt bắn mình xuống.

Thân thủ của Hàn Tùng Bá quả bất phàm, khi còn cách tám tên môn đồ Địa Ma cung chừng ba trượng chàng đã bắn ra mấy loạt chỉ phong như tấm lưới tử vong điểm vào tử huyệt từng tên một.

Loạt chỉ lực của chàng thiếu hiệp không có màu sắc cũng chẳng nghe tiếng động nên đối thủ không thể đo lường.

Vì vậy, tám tên môn đồ đang đứng canh gác đều ngã xuống nằm sóng soài trên mặt đất không kịp kêu la được một tiếng nào.

Chỉ vì thân thủ của Hàn Tùng Bá nhanh như làn chớp, lại bất ngờ từ trên giáng xuống, mỗi đạo chỉ bắn ngay Thiên Linh Tử của chúng môn đồ Địa Ma cung cho dù một tuyệt thủ cũng không làm sao phản ứng kịp đừng nói là bọn này.

Cùng lúc, Mộc Trầm Hương và Kiều Mai Lý cũng vừa giết xong bốn tên môn đồ đứng phía ngoài không kịp rên la một tiếng.

Mọi sự diễn ra đều theo như điều dự định của chàng thiếu hiệp vừa rồi.

Hàn Tùng Bá nói thật mau :

- Nữ tiên bối, Kiều hiền muội, chúng ta lên đứng trên đầu tường mau!

Ba người cùng lướt lên đứng trên đầu tường tòa cổ thành quái dị.

Hàn Tùng Bá quét mắt nhìn xuống phía dưới rồi nhìn vào trong Địa Ma cung.

Khắp phía sau cổ thành không có bạch lạp nên bóng tối lơ mơ chưa đủ soi mắt người kém công lực.

Hình như lão Địa Ma Vương Triệu Vô rất tin cậy nơi sự canh phòng của mười hai tên môn đồ vừa bị giết ở phía ngoài tường và cũng có lẽ lão quá tự phụ tập trung tất cả cao thủ lẫn môn đồ về phía trước sân trường.

Hơn nữa lão Đại ma đầu không thể nào ngờ được đêm nay có bọn Hàn Tùng Bá đột nhập.

Đây quả là một cơ may to lớn cho chàng thiếu hiệp trên bước giang hồ.

Sau khi đã đứng trên đầu tường, Hàn Tùng Bá vận nhãn lực một trăm năm quét nhìn khắp nơi một lượt, quay sang Mộc Trầm Hương khẽ thăm :

- Nữ tiên bối, phía ngoài cửa vào Lạc Cảnh viện có hai tên môn đồ đứng canh gác, nữ tiên bối nhận ra không?

- Bần nương đã nhận ra rồi. Thế chúng ta phải nên hành động cách nào?

- Trước khi vào Lạc Cảnh viện chúng ta cần phải hủy diệt hai tên môn đồ này, kéo bọn chúng báo động sẽ hỏng cả mọi dự tính trong đêm nay.

- Đúng vậy! Nhưng theo Hàn thiếu hiệp chúng ta phải hủy diệt hai tên môn đồ bằng cách nào. Bần nương thấy từ đây tới chỗ bọn chúng đứng có trên một trăm trượng đâu có một thân pháp nào tới đó trước khi bọn chúng báo động.

Hàn Tùng Bá thản nhiên :

- Tại hạ sẽ sử dụng khinh công tột độ tới đó giết hai tên môn đồ kia trước, nữ tiên bối và Kiều hiền muội hãy đến sau.

- Vâng!

Bằng một thân pháp kỳ ảo, ẩn hiện tợ quỷ muội, Hàn Tùng Bá bắn vọt lên không trung hai mươi trượng, vạch nửa vòng tròn rồi phóng ngay chỗ hai tên môn đồ Địa Ma cung đứng gác cách chừng hai trượng.

Hai tên môn đồ đứng gác Lạc Cảnh viện thoảng nhận ra bóng từ trên cao chưa rõ là ai ngẩn mặt lên nhìn.

Khi Hàn Tùng Bá còn cách mặt đất khoảng ba trượng liền bắn hai loạt chỉ ngay đỉnh đầu hai tên môn đồ Địa Ma cung.

Đến khi bọn chúng phát giác đạo chỉ lực đã tới sát đỉnh đầu, chỉ nghe mấy tiếng bộp... bộp... liền ngã lăn xuống đất trong tình trạng im lìm.

Bọn chúng chết không có một tiếng kêu la cũng chẳng gây tiếng động mạnh.

Trên đầu tường cổ thành Mộc Trầm Hương đã nhận ra, bảo Kiều Mai Lý :

- Kiều tiểu thư, tới đó au!

Hai nàng song song phóng mình tới chỗ Hàn Tùng Bá đang đứng chờ.

Hàn Tùng Bá gấp rút :

- Nữ tiên bối theo tại hạ. Kiều hiền muội hãy đứng đây canh phòng.

- Vâng! Vâng!

Hàn Tùng Bá dè dặt tiến vào con đường dẫn đến Lạc Cảnh viện trước Mộc Trầm Hương theo sau.

Thân pháp hai người lẹ như hai chiếc bóng u linh, những con mắt của bọn môn đồ khó mà nhận thấy.

Còn cách cánh cửa Lạc Cảnh viện hơn mười trượng, nhận ra có hai tên môn đồ đang đứng bên ngoài, Hàn Tùng Bá nắm tay Mộc Trầm Hương kéo vào một xó tối.

Mộc Trầm Hương thì thầm :

- Gì thế Hàn thiếu hiệp?

Giọng nói của Hàn Tùng Bá như ruồi muỗi :

- Nữ tiên bối, có một tên môn đồ đứng gác kia.

- Thiếu hiệp giết gã đó nhanh lên!

- Vâng! Tại hạ vào Lạc Cảnh viện còn nữ tiên bối vào mật thất.

- Vâng!

Không chờ Mộc Trầm Hương dứt tiếng, Hàn Tùng Bá đã phóng tới chỗ tên môn đồ Địa Ma cung kèm theo một đạo chỉ phong đi trước.

“Bịch...”

Thân thủ chàng thiếu hiệp nhanh hơn làn chớp, tên môn đồ không kịp trở tay ngã quay ra đất.

Bộp!

Hàn Tùng Bá chẳng chút chậm trễ vỗ một chưởng cánh cửa Lạc Cảnh viện liền mở toang ra.

Chàng thiếu hiệp đưa mắt nhìn vào trong phòng Lạc Cảnh viện. Một quang cảnh chương mắt bày ra.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn đang nằm trên giường mình mặc bộ y phục màu hồng mỏng như sương.

Hai ả nữ tỳ áo xanh đang đứng bên cạnh chiếc quạt bát tiên thay nhau phe phẩy.

Hàn Tùng Bá lắc mình vào Lạc Cảnh phòng. Nghe có tiếng động hai nữ tỳ nhìn ra.

Vừa thấy Hàn Tùng Bá cả hai cùng hốt hoảng kêu :

- Người....

Bịch... bịch....

Nhưng chẳng còn kịp nữa Hàn Tùng Bá đã lẹ tay điểm huyết hai nữ tỳ im ngay tiếng kêu vừa hé.

Hai nữ tỳ nằm dưới đất chỉ còn biết đưa mắt kinh hoàng nhìn Hàn Tùng Bá.

Tiếng động ngã lẫn ra đất của hai nữ tỳ áo xanh làm cho Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn quay ra.

Thiếu phụ đưa đôi mắt vô hồn nhìn Hàn Tùng Bá bất chợt há mồm định la lên.

Hàn Tùng Bá ra tay như tia chớp điểm trúng mấy huyết đạo trên mình làm tắt đi khẩu đạo của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn, và bất động.

Trước sau mọi chuyện diễn ra trong nháy mắt không hề gây một tiếng động ra ngoài.

Không nói một lời, Hàn Tùng Bá chớp lấy Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn phóng khỏi cửa phòng Lạc Cảnh viện.

Cùng lúc Mộc Trầm Hương cũng vừa từ trong mật thấy Địa Ma cung ra tới.

Trong tay thiếu phụ tuyệt sắc cầm một chiếc hộp nhỏ màu xanh cổ thụ.

Hàn Tùng Bá hỏi mau :

- Nữ tiên bối có nhận được “Vạn Diệu linh đan” không?

Mộc Trầm Hương chìa chiếc hộp :

- Đã có đây rồi Hàn thiếu hiệp!

Trong lòng Hàn Tùng Bá phấn chấn lên :

- Chúng ta ra kia mau nữ tiên bối!

- Vâng!

Hàn Tùng Bá cùng Mộc Trầm Hương song song tiến ra cửa vào Lạc Cảnh viện.

Kiều Mai Lý đứng canh phòng trông thấy hai người trở ra, mừng rỡ :

- Ô! Nữ tiên bối... Hàn tiểu huynh....

Hàn Tùng Bá khẩn cấp :

- Nữ tiên bối trao linh đan cho tại hạ, mau tới tuyệt ngục cứu tám vị Chương môn nhân kéo chậm trễ sẽ bị bại lộ hành tung.

- Vâng!

Mộc Trầm Hương trao chiếc hộp xanh đựng “Vạn Diệu linh đan” cho Hàn Tùng Bá rồi phóng mình qua hướng tuyệt ngục Địa Ma cung...

49. Chương 49: Vạn Diệu Linh Đan

Ngay lúc Hàn Tùng Bá và Kiêu Mai Lý cùng quay trở lại đứng trên đầu tường tòa cổ thành.

Đôi nam nữ thiếu niên quét mắt nhìn bên ngoài rồi cùng phóng vào rừng đi tìm dòng suối Mộc Trầm Hương đã dặn dò lúc nãy.

Tiến sâu vào cánh rừng kỳ mật phía sau Địa Ma cung không bao xa Hàn Tùng Bá và Kiêu Mai Lý đã tìm ra dòng suối.

Trông thấy một phiến đá bằng phẳng dưới một gốc cổ thụ, Hàn Tùng Bá liền đặt Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận xuống.

Kiều Mai Lý đã tới đứng sát bên Hàn Tùng Bá. Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận vẫn nhìn Hàn Tùng Bá và Kiêu Mai Lý bằng đôi mắt vô hồn, khẩu huyết đã bị khóa nên không nói năng, gào thét được gì cả.

Kiều Mai Lý giục :

- Cho nữ tiên bối uống “Vạn Diệu linh đan” nhanh lên Hàn tiểu huynh.

Hàn Tùng Bá bảo :

- Hiền muội đi lấy nước mau!

Kiều Mai Lý ứng thình đi liền. Hàn Tùng Bá mở chiếc hộp xanh trong đó có trên hai mươi viên linh đan màu xanh kỳ dị, chói chang không giống bất cứ loại linh dược nào cả.

Chàng thiếu hiệp trút lấy ba viên “Vạn Diệu linh đan” vạch miệng Vương Hậu Chi Hoa cho vào, rồi dùng một đạo khẩu phong bắn tuốt xuống vực đan điền của nàng.

Kiều Mai Lý cầm một chiếc lá to đựng đầy nước đem lại cho Hàn Tùng Bá.

Hàn Tùng Bá bảo thiếu nữ :

- Ngu huynh vạch miệng mẫu thân, hiền muội nhỏ từng giọt nước vào mau.

Chàng thiếu hiệp vạch mồm Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận cho Kiêu Mai Lý nhỏ từng giọt nước xuôi vào.

Nhỏ nước xong Kiêu Mai Lý cởi chiếc áo choàng của nàng đắp lên mình thiếu phụ vì thấy chiếc áo mỏng như tuyết sương.

Đôi nam nữ đứng chờ Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận hồi tỉnh cơn ác mộng từ mười mấy năm qua.

Chẳng bao lâu chợt nghe Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận kêu phọt một tiếng.

Từ trong cửa miệng thiếu phụ tuyệt sắc phun ra một vòi nước xanh cực kỳ hôi hám.

Kiều Mai Lý lệ làng dùng chiếc khăn nhỏ lau sạch những vết hôi tanh trên mình Vương Hậu Chi Hoa.

Ba lần như thế đã thấy thần sắc Vương Hậu Chi Hoa biến đổi rõ ràng, đôi mắt sáng dịu đẹp thần bí của một trang tuyệt sắc đại giai nhân.

Vùng ám khí trên vầng trán của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận không còn nữa.

Thiếu phụ nhìn Hàn Tùng Bá rồi nhìn lại Kiêu Mai Lý có vẻ vô cùng kinh ngạc.

Nàng muốn há mồm nhưng khẩu đạo vẫn còn bị khóa nên không thể mở lời.

Kiều Mai Lý hoan hỉ :

- Nữ tiên bối đã tỉnh rồi Hàn tiểu huynh à! Mở huyết cho nữ tiên bối nhanh đi.

Hàn Tùng Bá búng ra mấy đạo chỉ phong giải tỏa các huyết đạo bị bế tắc trên mình Vương Hậu Chi Hoa.

Tự khắc, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận ngồi dậy đưa mắt nhìn Hàn Tùng Bá không hề chớp.

Thiếu phụ tuyệt sắc khẽ nhú đôi lông mày thu nguyệt như tưởng về một thời quá khứ xa xăm.

Tâm trường của Hàn Tùng Bá vô cùng xúc động nhưng vẫn đứng yên lặng chờ phản ứng của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận thế nào có đúng đã khỏi cơn ác mộng trầm luân mười mấy năm qua do “Lạc Cảnh Xuân đan” hay không.

Kiều Mai Lý cũng yên lặng nhìn thiếu phụ tuyệt sắc chưa có lời.

Chợt Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận đứng lên vòng tay thi lễ trước mặt Hàn Tùng Bá :

- Bản nương xin đa tạ cái công đức cao dày của thiếu hiệp đã cứu ta thoát khỏi bến trầm luân. Hình như chuyện vừa qua là một cơn ác mộng.

- Chẳng hay danh hiệu của thiếu hiệp là gì để ta được ghi khắc vào tâm?

Hàn Tùng Bá vội vã tránh sang một phía :

- Nữ tiên bối đừng làm thế, tại hạ tiểu danh gọi là Hàn Tùng Bá.

Vương Hậu Chi Hoa mở tròn đôi mắt thần bí :

- Lệnh tôn của Hàn thiếu hiệp danh hiệu là gì?

- Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận sững sốt đến há hốc cả mồm ra, cứ tưởng tượng hãy còn trong giấc mộng.

Hiểu rõ Vương Hậu Chi Hoa đã hồi tâm, Hàn Tùng Bá hơi run giọng :

- Mẫu thân đã nhận ra con chưa?

Chợt cái, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận sà tới ôm chặt lấy Hàn Tùng Bá bật kêu :

- Con....

Rồi thiếu phụ im bật vì nghẹn ngào, hai dòng suối lệ tuôn ra.

Hàn Tùng Bá đứng yên trong lòng Vương Hậu Chi Hoa nghe niềm xúc động cả tâm hồn.

Tình mẫu tử thiêng liêng lạnh như đồng tro tàn bỗng nhiên bùng cháy dậy.

Một lúc sau, Vương Hậu Chi Hoa buông Hàn Tùng Bá ra, đưa tay lau sạch lệ :

- Hàn Tùng Bá! Câu chuyện đã trải qua như thế nào, con hãy kể lại ẹ nghe.

Hàn Tùng Bá thuật lại chuyện mười mấy năm về trước trong đêm biển cổ trên ngọn núi Thổ Hành sơn Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận bị Địa Ma Vương Triệu Vô đầu độc bởi “Lạc Cảnh Xuân đan” lão mang nàng về Địa Ma cung cho tới bây giờ. Còn chàng được sư thúc Tống Phùng Chân cứu sống mang về Tống gia trang nuôi dưỡng cho tới lớn khôn. Chàng tìm đến Địa Ma cung để cứu nàng và nhờ Mộc Trầm Hương lọt vô mật thất đánh cắp “Vạn Diệu linh đan” mang ra bờ suối này hóa giải chất độc, trước sau kể rõ cho Vương Hậu Chi Hoa nghe.

Thảng thốt cả người kêu lên một lúc Vương Hậu Chi Hoa bừng lấy mặt giọt lệ tuôn trào.

Nàng nói :

- Hàn Tùng Bá! Mẹ là một người đàn bà tội lỗi, không còn đáng sống trên cõi đời này.

Chưa dứt câu, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận gỡ ngọc chưởng lên vỗ vào đầu mình.

Hàn Tùng Bá trông thấy kinh hãi phóng tới chộp lấy ngọc chưởng của Vương Hậu Chi Hoa hét :

- Mẫu thân! Mẹ đừng làm thế. Mẹ không có lỗi gì cả. Tất cả đều do lão đại ác ma Triệu Vô tạo ra thôi. Con vẫn một lòng kính yêu mẹ.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận nức nở :

- Hàn Tùng Bá! Mẹ không đáng sống. Mẹ đã phản bội phụ thân con. Mẹ đã giết con. Mẹ phải chết!

Hàn Tùng Bá nắm chặt lấy ngọc chưởng :

- Không phải thế đâu mẹ. Nay tất cả giang hồ đều đã rõ, chuyện biến cố Hàn Gia chỉ do lão Địa Ma Vương Triệu Vô. Con thề sẽ rửa sạch mọi hận thù này. Nếu phụ thân con còn sống con sẽ minh oan ẹ. Mẹ không thể chết được.

Kiều Mai Lý bước tới chấp tay trước ngực khuyện nhủ :

- Nữ tiên bối! Hàn tiểu huynh bảo đúng. Chuyện này không phải do nữ tiên bối chủ trì mà chỉ tại tham vọng của lão Địa Ma Vương Triệu Vô dùng thủ đoạn ác độc hại người, những nạn nhân lâu nay không phải chỉ một mình nữ tiên bối mà còn nhiều người khác nữa. Xin nữ tiên bối hãy bình tâm lại.

Hàn Tùng Bá tiếp lời :

- Thân mẫu! Lời của Kiều hiền muội không sai. Không phải một mình mẹ bị lão Địa Ma Vương Triệu Vô đầu độc mà lại còn có một vị nữ tiên bối cũng ở trong trường hợp như mẹ vậy.

Vương Hậu Chi Hoa hỏi :

- Con bảo vị nữ tiên bối nào?

- Mộc Trầm Hương đẩy mẹ ạ! Mẹ có biết vị nữ tiên bối này không.

Vương Hậu Chi Hoa gật đầu :

- Mẹ biết, trước kia Mộc hiền tỷ là chỗ bằng hữu của mẹ trên bước giang hồ. Hiện nay Mộc hiền tỷ đang ở nơi đâu?

- Nữ tiên bối đang vào tuyệt ngục Địa Ma cung để giải thoát tám vị Chứng môn nhân đã bị lão Địa Ma Vương Triệu Vô giam trong đó.

Vương Hậu Chi Hoa nhìn quanh :

- Đây là nơi nào Hàn Tùng Bá?

- Thưa mẫu thân, đây là khu rừng ở về phía sau Địa Ma cung cách khoảng vài dặm.

- Thế con đưa mẹ từ Địa Ma cung tới đây à?

- Vâng! Con và Kiều hiền muội này cùng Mộc Trầm Hương nữ tiên bối đột nhập vào mật phòng đưa mẫu thân ra đây từ này.

Lại ngỡ ngàng thêm một lúc như người vừa tỉnh bừng cơn ác mộng, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận chợt hỏi :

- Còn phụ thân con hiện đang ở nơi đâu?

Hàn Tùng Bá cúi đầu :

- Phụ thân con đã tuyệt tích từ cái đêm biến cố trên ngọn núi Thổ Hành sơn, mãi đến nay chưa rõ chết sống lẽ nào. Hiện con cũng đang trên đường đi tìm đây.

Vương Hậu Chi Hoa kêu lên :

- Hỡi ơi! Quả đây là một thảm họa quá đau thương, ta còn sống thêm làm gì nữa cho tủi nhục.

Thiếu phụ ngồi trở xuống phiến đá gục mặt xuống trong khi thảm lệ không ngớt trào ra.

Hàn Tùng Bá cũng quá thương tâm im lặng không nói thêm một lời nào nữa cả.

Kiều Mai Lý đứng yên bên cạnh Hàn Tùng Bá trong lòng dậy lên một mối cảm hoài khó hiểu.

Về phần Mộc Trầm Hương, sau khi rời khỏi mật phòng Lạc Cảnh viện, nhắm hướng tuyệt ngục Địa Ma cung phóng tới.

Tuyệt ngục ở về phía sau tòa cổ thành bên tường đông tòa cổ thành.

Lúc này sân trường đã có tiếng sấm chưởng nổ vang rền. Hiển nhiên đó là trận giao đấu của các đại tuyệt thủ giữa hai bên Thiên Linh giáo và Địa Ma cung nên nghe kinh lực hốt gió lên không gian ào ào.

Mộc Trầm Hương bằng một thân pháp nhanh lẹ như quỷ muội, ẩn ẩn trong vùng cây lá tranh tối, tranh sáng thẳng tới tuyệt ngục Địa Ma cung.

Sắp đến nơi thiếu phụ tuyệt sắc bắn mình sang tường đông tòa cổ thành vòng qua bên cạnh tuyệt ngục để quan sát tình hình trước khi hành động.

Chợt thấy có hai chiếc bóng từ kia phóng tới. Nhanh như chiếc bóng vong linh, Mộc Trầm Hương lắc mình vào trong một chỗ tối kín đáo.

Hai chiếc bóng tới gần cho thấy đó là hai tên môn đồ Địa Ma cung tay cầm vũ khí sáng ngời, có lẽ là bọn đi tuần phòng phía trong Địa Ma cung.

Tên họ bảo tên kia :

- Đại ca, rõ ràng ngu đệ trông thấy có một chiếc bóng người tại sao chúng ta tới đây mất dạng?

Tên kia đáp :

- Thế chúng ta lục soát tất cả chung quanh nơi đây xem sao, lỡ để kẻ thù lọt vào hậu cung chắc chắn chúng ta sẽ bị Giáo chủ hành hình chứ chẳng không.

- Đại ca nói đúng, chúng ta hãy mau lục soát tìm chiếc bóng kia đừng cho hắn trốn thoát.

Hai tên môn đồ Địa Ma cung vội tìm chung quanh một lúc không thấy gì tiến lại chỗ đặc dày bóng tối Mộc Trầm Hương đang ẩn nấp.

Chỉ vì công lực của bọn chúng thuộc hạng tầm thường bằng không đã phát giác ra nàng rồi.

Mộc Trầm Hương lặng lẽ gỡ song ngọc chường lên vận công chờ đợi để kịp thời phát chiêu.

Nàng ra tay cách nào cho hai tên môn đồ Địa Ma cung không kịp la báo động, bằng trái lại sẽ bị bại lộ hành tung không còn dịp may để giải thoát tám vị Chưởng môn nhân nữa và có thể nàng bị cao thủ ác đạo bao vây nữa.

Hai tên môn đồ Địa Ma cung khi còn cách Mộc Trầm Hương chừng hai trượng liền dừng lại.

Một tên thoáng nhận ra chiếc bóng đen há mồm toan quát lên báo động.

Huych... huych....

Hai tiếng động khô khan, hai tên môn đồ Địa Ma cung cùng lướt ngã lăn xuống đất.

Mộc Trầm Hương đã ra tay nhanh như sét giạt bắn mấy đạo chỉ phong trúng nhằm các yếu huyệt của hai tên môn đồ không còn kêu la kịp.

Chẳng chút chậm trễ Mộc Trầm Hương lắc mình tới chộp lấy hai tên môn đồ ném trở vào chỗ bóng tối nàng vừa đứng.

Liền đó, Mộc Trầm Hương xê mình tới gần tuyệt ngục nép vào chân tường.

Thiếu phụ nhận ra có hai tên môn đồ đứng gác hai bên cánh cửa tuyệt ngục đưa mắt đảo dáo dác tìm quanh.

Hình như vừa rồi hai tên này đã nghe tiếng động nên tìm xem đó là chuyện gì.

Giờ thì Mộc Trầm Hương phải hạ hai tên môn đồ này nữa, mới có thể mở cánh cửa tuyệt ngục được.

Từ chỗ Mộc Trầm Hương ẩn nấp đến chỗ hai tên môn đồ Địa Ma cung có gần hai mươi trượng không thể có một thân thủ kỳ diệu phóng tới bọn chúng trước khi chúng la lên.

Chợt nghĩ ra một cách, Mộc Trầm Hương bắn mình lên nóc tuyệt ngục, từ đó nàng phóng xuống đất cách hai tên môn đồ đứng gác chưa đầy ba trượng.

Nàng từ trên cao giáng xuống như một vị nữ thiên thần vừa giáng hạ.

Chân chưa chạm đất thiếu phụ tuyệt sắc đã chia song ngọc chường ra hai phía bắn loạt chỉ phong nhanh như làn chớp.

Vừa thoáng nhận có chiếc bóng từ trên cao phóng xuống chưa rõ là ai hai tên môn đồ canh tuyệt ngục trở mắt nhìn kỹ.

Đến khi bọn chúng vừa nhìn ra kẻ lạ mặt là đã trúng loạt chỉ lực ngã nằm bất động.

Dĩ nhiên hai tên môn đồ canh tuyệt ngục đã bị Mộc Trầm Hương điểm huyệt rồi.

Trước sau diễn ra trong nháy mắt Mộc Trầm Hương đã hạ hết bốn tên môn đồ.

Nay chỉ còn mở cánh cửa tuyệt ngục là thiếu phụ tuyệt sắc tự thành sứ mạng.

Mộc Trầm Hương cúi xuống lục soát trong mình hai tên môn đồ lôi ra một chiếc chìa khóa cửa ngục.

Quét mắt nhìn quanh một lượt coi có tên môn đồ nào tới bất ngờ không, Mộc Trầm Hương loay hoay mở khoá.

Khóa bật ra, Mộc Trầm Hương mở cánh cửa sắt nặng kinh kịt vừa lọt một người vào.

Nàng gọi vọng vào trong tuyệt ngục :

- Chư vị lão tiền bối hãy ra mau.

Không nghe có tiếng động từ bên trong, Mộc Trầm Hương lại gọi thêm mấy tiếng vẫn im phăng phắc.

Nàng lẩm bẩm :

- Lạ thật! Chẳng lẽ chư vị Chuởng môn nhân đã bị lão Địa Ma Vương hành quyết cả rồi nên không nghe tiếng đáp?

Mộc Trầm Hương gọi to hơn thêm hai lần nữa phía trong trước sau vẫn im lìm.

Chỉ vì trong tuyệt ngục đen tối như vùng mực thẳm nên dù có nhãn lực tinh vi, Mộc Trầm Hương cũng không thể nào trông thấy rõ bên trong được.

Mộc Trầm Hương định quay trở ra ngoài tường cổ thành để tới dòng suối gặp Hàn Tùng Bá và Kiều Mai Lý theo lời hẹn lúc nãy.

Nhưng chẳng hiểu sao, chợt cái Mộc Trầm Hương bắn mình vào trong tuyệt ngục.

Thiếu phụ tiến vào trong sâu đã thấy tám lão Chuởng môn nhân cũng vừa đứng dậy đưa mắt nhìn nàng.

Mộc Trầm Hương nói nhanh :

- Chư vị lão tiền bối hãy thoát khỏi nơi này nhanh lên, bản nương đã mở cánh cửa ngục rồi.

Lão Chuởng môn nhân Thiếu Lâm nghi ngờ :

- Nữ hiệp là ai đây?

- Mộc Trầm Hương!

-Ồ! Trước kia nữ hiệp là ái thê của lão Địa Ma Vương Triệu Vô phải chăng?

- Bản nương bị lão Địa Ma Vương Triệu Vô đầu độc bằng “Lạc Cảnh Xuân đan” đưa vô Địa Ma cung chứ không hề là ái thê của lão ác đạo này bao giờ.

- Lạc Cảnh Xuân đan là một món dâm độc kỳ dâm bất trị sao nữ hiệp lại bình tĩnh thế này?

- Đó chỉ do một sự tình cờ bản nương lọt vào mật thất lão Triệu Vô uống nhầm “Vạn Diệu linh đan” hóa giải nên trốn ra khỏi Địa Ma cung từ nhiều năm qua rồi. Hiện nay bản nương chỉ thù hận lão đại ác ma đó thôi.

- Do đâu nữ hiệp biết được bọn bản đạo bị nhốt trong tuyệt ngục này để tới đây giải cứu?

- Chính Hàn thiếu hiệp đã cậy nhờ bản nương tới đây mở cửa ngục cho chư vị.

- Hàn thiếu hiệp nào?

- Hàn Tùng Bá!

-Ồ! Hàn thiếu hiệp đang ở đâu?

- Hàn thiếu hiệp đã giải thoát mẫu thân Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn chạy ra dòng suối phía sau Địa Ma cung.

Rồi thiếu phụ gấp lên :

- Chư vị lão tiền bối hãy mau thoát khỏi nơi này kẻo không còn kịp nữa. Bọn Thiên Linh giáo và Địa Ma cung đang giao đấu với nhau ở phía trước, bọn chúng trở lại sẽ khó lòng.

Dứt câu, Mộc Trầm Hương quay mình phóng đi trước ra ngoài tuyệt ngục.

Bấy giờ lão Chương môn nhân Thiệu Lâm không còn nghi ngờ quỷ kế của Địa Ma cung nữa, bảo các lão Chương môn nhân :

- Các vị bằng hữu theo bản đạo.

Lão Môn chủ Thiệu Lâm tiến bước, bảy vị Môn chủ theo ở phía sau ra khỏi tuyệt ngục.

Một tiếng sấm chương ở phía trước sân trường nổ rền kèm theo có tiếng rú lồng lộng. Dĩ nhiên đã có cao thủ Thiên Linh giáo hay Địa Ma cung bị hại rồi.

Mộc Trầm Hương nói nhanh :

- Nay chư vị lão tiền bối đã thoát khỏi tuyệt ngục rồi, vậy cũng nên đào thoát khỏi nơi này bản nương còn phải trở lại phía sau gặp Hàn thiếu hiệp báo tin này.

Không đợi các vị Chương môn nhân kịp đáp lời, Mộc Trầm Hương phóng mình vượt ngang bức tường Địa Ma cung nhắm dòng suối đi nhanh như làn khói.

Chẳng bao lâu Mộc Trầm Hương tới bờ suối đúng lúc Vương Hậu Chi Hoa, Hàn Tùng Bá và Kiều Mai Lý đang ngồi chờ.

Mộc Trầm Hương từ trên đáp xuống mặt đất. Bọn người Hàn Tùng Bá đứng lên.

50. Chương 50: Gặp Lại Cố Nhân

Vừa trông thấy Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận, Mộc Trầm Hương kêu lên hoan hỉ :

Ồ! Trầm hiền tỷ nay đã bình tĩnh rồi đây. Quả thật là vạn phúc.

Nhận ra Mộc Trầm Hương, bạn cố tri, Vương Hậu Chi Hoa mừng rỡ bước tới nắm tay :

- Đã lâu rồi không gặp mặt, nay trông Mộc hiền tỷ vẫn còn xinh đẹp như xưa, ngu muội mừng cho đó.

Mộc Trầm Hương nhìn Vương Hậu Chi Hoa :

- Năm xưa ngu muội bị lão Địa Ma Vương Triệu Vô đầu độc dâm dược “Lạc Cảnh Xuân đan” nhốt trong Lạc Cảnh viện mấy năm trời, may đâu vô tình ngu muội lọt vào mật thất của lão uống mấy viên “Vạn Diệu linh đan” nên mới được hồi tâm trở lại, thoát khỏi cảnh ô nhục Địa Ma cung cho tới bây giờ.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận buông tiếng thở dài :

- Thế chúng ta cũng đều là nạn nhân của lão Địa Ma Vương Triệu Vô thảm hại cả cuộc đời, mỗi hận thù này biết đến bao giờ trả cho xong.

Mộc Trầm Hương tươi cười :

- Trầm hiền tỷ khỏi phải bận tâm đến điều này, mỗi hận thù cả của hiền tỷ sẽ được trả trong chốc lát nữa đây.

Vương Hậu Chi Hoa ngạc nhiên :

- Mộc hiền tỷ bảo sao? Ai trả mỗi hận thù này cho ngu muội?

Trở tay sang Hàn Tùng Bá, Mộc Trầm Hương đáp :

- Chính Hàn thiếu hiệp sẽ trả mối hận thù cho Trầm hiền tỷ và cho tất cả những mỹ nhân từ xưa nay đã từng bị lão Địa Ma Vương Triệu Vô đầu độc trên chốn giang hồ. Ngu muội cũng đang căm thù lão sẽ moi lấy tim gan của lão để rửa mối nhục năm xưa.

Vương Hậu Chi Hoa day sang Hàn Tùng Bá toan hỏi chợt nghe có tiếng sấm chưởng từ Địa Ma cung vọng tới.

Vương Hậu Chi Hoa ngạc nhiên :

- Hiền tỷ! Có bọn cao thủ nào đang đấu với nhau đây?

Mộc Trầm Hương đáp ngay :

- Bọn cao thủ Thiên Linh giáo và Địa Ma cung đang đấu nhau Trầm hiền tỷ ạ.

Vương Hậu Chi Hoa kinh dị :

-Ồ! Bọn Thiên Linh giáo và Địa Ma cung cũng đồng đứng chung trong hàng ngũ Hắc đạo tại sao lại có chuyện đấu nhau như thế Mộc hiền tỷ?

- Thiên Linh giáo chủ và lão Địa Ma Vương Triệu Vô chỉ vì tham vọng nên đấu nhau Trầm hiền tỷ ạ.

- Mộc hiền tỷ, lão Địa Ma Vương Triệu Vô và Thiên Linh giáo chủ đấu nhau vì tham vọng gì?

- Cả hai lão đại ác ma này chỉ vì muốn giành lấy ngôi vị bá chủ võ lâm nên trận này sẽ một còn, một mất giữa hai ác đạo đây Trầm hiền tỷ.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận khẽ gật đầu tỏ sự hiểu biết :

-Ồ! Như thế cũng là một cơ may cho Bạch đạo vì nếu hai ác đạo này liên kết lại ngày càng lớn mạnh, chắc chắn Bạch phái giang hồ tận diệt.

Mộc Trầm Hương gật đầu :

- Vâng vì thế đêm nay Hàn thiếu hiệp tới Địa Ma cung này với quyết tâm sau khi giải thoát cho Trầm hiền tỷ sẽ dự vào trận tranh hùng của bọn Thiên Linh giáo và Địa Ma cung, giết lão Địa Ma Vương Triệu Vô và luôn cả lão Thiên Linh giáo chủ trừ đi mối họa cho giang hồ.

Vương Hậu Chi Hoa day qua Hàn Tùng Bá :

- Hàn Tùng Bá! Thế con cũng dự vào trận tranh hùng của lão Địa Ma Vương Triệu Vô và Thiên Linh giáo chủ à?

Hàn Tùng Bá khẽ gật đầu :

- Vâng! Con đã quyết định rồi mẫu thân. Đây là cơ hội ngàn năm để con giết lão Địa Ma Vương Triệu Vô rửa sạch mối gia cừu và giết luôn lão đại ác ma Thiên Linh giáo chủ trừ đi hiểm họa cho Bạch phái võ lâm.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận lo ngại :

- Hàn Tùng Bá. Võ công hai lão Đại ma đầu này cao thâm quỷ thần vô lượng, nay con đã có liệu sức mình trong trận giao đấu cùng bọn ác đạo chưa?

- Con đã cân nhắc kỹ càng trước khi quyết định lâm trận cùng bọn chúng rồi mẫu thân.

Vương Hậu Chi Hoa vẫn ái ngại :

- Hàn Tùng Bá! Con nên nhớ ngoài hai lão Địa Ma Vương Triệu Vô và lão Thiên Linh giáo chủ lại còn có nhiều lão Đại ma đầu khác võ công chẳng kém gì hai lão kia, lại nữa hai ác đạo này cao thủ đồng như mây hội. Con có nghĩ rằng chừng lâm trận con sẽ rơi vào cái thế “Quả bất địch chúng” không? Mẹ nhận thấy con cần phải nên suy nghĩ lại là hơn.

Hàn Tùng Bá khẳng khái :

- Thừa mẫu thân, con đã đo lường trước cả tình huống có thể xảy ra rồi, khi tới đo con sẽ tùy nơi tùy tình hình trận giao đấu giữa bọn Thiên Linh giáo và Địa Ma cung mà hành động, mẹ hãy yên tâm đừng lo nghĩ cho nhọc lòng.

- Mẹ lo cho hiện nay chỉ có một mình con là thừa tự cho dòng họ Hàn, mười mấy năm đắm chìm trong ảo giác mẹ không rõ những chuyện gì đã xảy ra trên giang hồ, cũng như câu chuyện Hàn gia trang ra sao mẹ cũng không hiểu, nhưng nay tâm thần của mẹ đã bình phục lại như xưa rồi mẹ phải quan tâm đến con, nếu có mệnh nào tất cả coi như ảo diệt.

Hàn Tùng Bá trấn an Vương Hậu Chi Hoa :

- Mẫu thân, mối gia thù dòng họ Hàn con phải trả bằng máu cho lão Địa Ma Vương Triệu Vô đó là đạo làm con đối với song thân, con không thể ngoảnh mặt làm ngơ mãi được. Nay gặp cái cơ hội hai lão Đại ma đầu quyết đấu nhau một còn, một mất, nếu con hèn nhát bỏ qua sẽ chẳng còn dịp nào tốt hơn nữa. Mẹ cứ yên tâm đừng lo nghĩ xa xôi nữa.

Lại có mấy tiếng sấm chưởng từ Địa Ma cung vọng tới tai mọi người.

Mộc Trầm Hương vội vã cắt ngay câu chuyện giữa Hàn Tùng Bá và Vương Hậu Chi Hoa :

- Hàn thiếu hiệp! Giờ này trận giao đấu giữa lão Địa Ma Vương Triệu Vô diễn ra đã lâu rồi, chúng ta cũng nên gấp rút trở lại đó kéo trễ.

- Vâng!

Nhìn Vương Hậu Chi Hoa, Mộc Trầm Hương bảo :

- Trầm hiền tỷ hãy theo ngu muội.

- Vâng!

Hàn Tùng Bá phóng mình đi trước, Mộc Trầm Hương, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận, Kiều Mai Lý theo sau.

Chẳng mấy chốc đã trở lại Địa Ma cung, bốn người ẩn mình trên tàng cổ thụ đưa mắt nhìn xuống sân tràng.

51. Chương 51: Quân Ma Tử Chiến Quân Ma

Trên mặt sân tràng, phía trong lão Địa Ma Vương Triệu Vô, Tây Môn giáo chủ, Mỹ Điện Hồ Nguyệt Cô, lão Đại chưởng pháp và lão Đại hòa thượng lạ mặt vẫn còn nguyên vẹn.

Bên ngoài Thiên Linh giáo chủ, Đông Nhạc thiền sư, Bạch Điện Quái Nhân, Vạn Lý Thần Xu và lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo cũng chưa mất một mạng nào.

Nhưng trên mặt cỏ đã có sáu bảy tử thi vận phục theo lối cao thủ hữu hạng của đôi bên.

Chợt nghe một tiếng cười khà. Lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo tiến ra sân tràng.

Cho thấy vừa rồi những cao thủ song phương đấu nhau mỗi bên mất hết ba mạng người đều thuộc hạng từ Điện chủ trở xuống, giờ đến lượt các đại tuyệt thủ võ công thượng thặng giao tranh, dĩ nhiên đã tới hồi khốc liệt.

Lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo cất tiếng vang rền tợ chuông đồng :

- Vị nào ra sân trường cho bản Chưởng giáo lãnh giáo vài chiêu đây?

Từ trong lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung bước ra đứng cách lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo khoảng bốn trượng.

Đây là tầm chưởng lực của các đại tuyệt thủ đấu nhau trên chốn võ lâm.

Lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo, chiếu xạ cặp tinh nhãn sáng rực vào mặt lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung :

- Khác trước, chủ sau theo như điều trong quyết chiến thư có đúng không?

Lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung ngạo nghễ :

- Chớ có dài dòng, các hạ cứ ra chiêu.

Lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo hừ lạnh vỗ ra một đại kinh nặng như trái đồi.

Lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung ngọn chưởng lên đón đỡ. Bóng chưởng song phương bao trùm lên chu vi ba trượng.

Ầm!

Lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo và lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung tháo lui một bước vì kinh lực hùng mạnh của hai bên.

Xem qua nội lực lẫn chiêu pháp của hai lão Đại ma đầu này ngang bằng nhau.

Quả đây là cái thế lưỡng hổ thọ tử.

Ngưng đi giây phút, lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung hơi thấp người xuống quát :

- Trả chiêu!

Ngọn chưởng to bằng chiếc quạt của lão Đại ma đầu xô tới trước mặt như cái thoi.

Lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo gầm to :

- Lão hạ độc thủ!

Đơn chưởng của lão Đại ma đầu này cất lên toàn lực đưa một đạo kinh như thác đổ đầu non.

Ầm!

Song phương cùng lướt tháo lui nhiều bước, khí huyết trong cơ thể trào sôi, thần sắc trên bộ mặt hung hiểm của hai lão trông càng dữ tợn thêm hơn.

Kể ra chiêu thứ hai này lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung và lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo vẫn chưa trông thấy ai thắng ai bại.

Dù vậy hai lão Đại ma đầu bị mang nội thương tuy không nặng như có vài huyết đạo trong người đã ngưng trệ.

Sân tràng im đi!

Bầu không khí căng thẳng đến muốn ngạt cả thở, không có một tiếng động, ngoài tiếng gió chốc chốc ào qua tất cả đều chìm trong im lặng.

Hai bên quần hùng trở hàng trăm cặp mắt nhìn vào sân tràng chờ đợi để xem cuối cùng thắng, bại thuộc về ai.

Bởi đây là trận tử đấu của mười đại tuyệt thủ của Thiên Linh giáo và Địa Ma cung quyết tâm hạ thủ lẫn nhau để giành lấy ngôi bá chủ giang hồ.

Sự thành bại hai bên đều do nơi mười đại tuyệt thủ song phương định đoạt chứ không phải hàng trăm cao thủ lẫn môn đồ đứng dàn thành thế trận kia.

Lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo và lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung trở về vị trí cũ, chiếu bốn luồng tinh nhãn sáng rực nhìn nhau một lúc như ngấm sợ nội lực lẫn chiêu thức của đối phương.

Bỗng lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo quát :

- Nhận chưởng!

Theo đó, tả hữu chưởng của lão Đại ma đầu vỗ tới hai đạo kinh với toàn bộ nội lực.

Lão ma đầu Thiên Linh giáo quyết ra chiêu trí mạng định đoạt sự hơn, thua ở chiêu này.

Ngó thấy bóng chưởng khổng lồ từ trên cao đổ xuống, lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung gầm to :

- Bản Chưởng pháp cho người cùng chết!

Song chưởng lão đại ác ma này xô tới bóng chưởng to lớn chẳng kém gì đối phương.

Mấy tiếng sấm chưởng vừa chạm nhau phát nổ vang rền. Có hai tiếng rống kèm theo hai chiếc bóng to tướng bay ra ngoài đánh huỳnh huyếch dưới đất.

Lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung và lão Đại chưởng giáo Thiên Linh giáo nằm im lìm, toàn thân nhuộm máu.

Đây là cái thế song phương thọ bại vì nội lực lẫn võ công ngang bằng nhau.

Quần ma luôn cả hai bên khắp sân tràng đều náo động lên vì cái chết của hai lão Đại ma đầu.

Thiên Linh giáo chủ lẫn Địa Ma Vương Triệu Vô đều trở bốn mắt sáng rực tợ đèn thần nhìn về phía hai cái tử thi.

Năm lão Đại ma đầu kia và ả hồ ly mặt ngọc Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô sững sốt cả người lên.

Sân tràng rơi vào trầm nặng khác thường.

* * * * *

Đứng trên cao, Hàn Tùng Bá, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận, Mộc Trầm Hương, Kiều Mai Lý trông thấy rõ ràng diễn biến dưới sân trường.

Mộc Trầm Hương khẽ vào tai Hàn Tùng Bá :

- Hàn thiếu hiệp! Đây là cái thế “Nai vạt móng, chó lè lưỡi” thiếu hiệp nên chờ phút ra tay.

Hàn Tùng Bá bằng giọng ruồi muỗi :

- Vâng! Tại hạ sẽ dùng thế “Dục bạn tương trì, ngư ông đắc lợi” chờ bọn Đại ma đầu kia sát hại lẫn nhau đến gần kiệt quệ sẽ xuống đó, có phải thế chẳng nữ tiên bối?

- Đúng chẳng sai, Hàn thiếu hiệp phải chờ bọn Đại ma đầu Thiên Linh giáo và Địa Ma cung giết hại lẫn nhau gần hết rồi sẽ động thủ cũng chẳng muộn.

- Vâng!

- Công lực của hai lão Thiên Linh giáo chủ và Địa Ma Vương Triệu Vô có thể ngang bằng nhau lát đây Hàn thiếu hiệp nên đấu từng tên một đừng vì hùng chí cùng một lúc đấu luôn hai lão sẽ không khỏi thảm bại.

- Vâng!

Tới đây Hàn Tùng Bá và Mộc Trầm Hương im đi, lại chú mắt theo dõi dưới sân trường, vì vừa có hai đại tuyệt thủ nhân ra sân tràng đối diện.

Đó là Vạn Lý Thần Xu và ả hồ ly mặt ngọc Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô.

* * * * *

Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô nhìn Vạn Lý Thần Xu bằng đôi mắt đẹp dâm đãng, chợt cười ngặt nghêu :

- Cách nhau quá lâu không gặp lão hiền huynh ngu muội cũng hằng tưởng nhớ, nay gặp lại trên trường quyết chiến quả là một điều vô cùng ân hận, nếu còn nhớ chuyện trong đêm đông nọ nơi ngôi chùa hoang phế ắt lão hiền huynh hạ thủ sẽ niệm tình?

Vạn Lý Thần Xu nhìn gương mặt tuyệt sắc của Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô mắt không hề nháy, nhưng đã buông trầm :

- Chuyện ân tình trong ngôi chùa cổ năm xưa thuộc về quá khứ, Hồ nương tử nên gác qua, hiện tại trên sân trường này chỉ lấy màu sắc võ công mà đàm đạo. Nếu nương tử đã tự liệu sức mình không kham nổi thì hãy mau lui ra ngoài để bản Thần Xu lãnh giáo cùng vị cao nhân khác là hơn.

Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô cười lãnh lút :

- Bọn người đàn ông các người đều là như thế cả, vì ham danh lợi chẳng nghĩ tới chút ân tình. Nay lão hiền huynh muốn nói chuyện bằng màu sắc võ công lẽ nào ngu muội không sẵn sàng hầu đáp.

- Thế lão cứ xuất chiêu!

Vạn Lý Thần Xu cất ngón chưởng to lớn lên :

- Hồ nương tử! Nàng hãy tha thứ cho bản Thần Xu trong cái thế chẳng đáng dừng.

Dứt câu, lão Đại ma đầu Thiên Linh giáo vỗ ra một chưởng nhằm tâm huyết Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô.

Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô quay vòng ngọc chưởng tạo luồng gió lạnh tiếp chiêu.

Ầm!

Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô lui hai bước trên gương mặt ngọc hồ ly có vẻ biến đổi.

Kể về nội lực Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô chưa phải là đối thủ của Vạn Lý Thần Xu.

Thắng chiêu này Vạn Lý Thần Xu cười khà :

- Hồ nương tử! Niệm tình nàng nên chiêu rồi bản Thần Xu chưa triển hết công phu, mà nàng đã ở trong cái thế hạ phong rồi, nếu muốn ngọc thể khỏi bị tổn thương thì nàng lập tức rời khỏi sân tràng cho sớm, bằng chờ đến khi hối hận là điều quá muộn màng.

Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô cười khê :

- Lão đừng tự phụ, hãy nhận chiêu!

Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô theo thế “Phi Phụng Triều Nghi” ngọc chưởng xô về phía trước.

Hàn phong buốt giá liền nổi dậy ào tới Vạn Lý Thần Xu.

Vạn Lý Thần Xu theo thế “Giao Long Nã Châu” đơn chưởng từ từ đưa tới chống đỡ.

Hai bóng chưởng to lớn sắp chạm nhau thành linh năm đạo chỉ trắng rờn rờn bắn tới các yếu huyết của Vạn Lý Thần Xu nhanh như làn chớp không thể tránh né.

Bộp...

Ầm!

Suýt cùng lượt tiếng ré lại có tiếng rống kinh hoàng của mồm Vạn Lý Thần Xu.

Chỉ thấy Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô bay ra ngoài hai trượng, lớp ngóp đứng lên, miệng ứa máu đào.

Đồng thời, Vạn Lý Thần Xu loạng choạng tháo lui cả trượng té xuống nằm sổng soài trên bãi cỏ xanh.

Liền đó toàn thân của lão Đại ma đầu biến thành một khối tuyết trắng xoá.

Vạn Lý Thần Xu đã trúng nhằm “Bạch Chỉ Đoạt Hồn” của Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô.

Đây là một loại ma chiêu lạnh như băng hàn của ả hồ ly mặt ngọc vừa tự thành.

Nạn nhân nào trúng nhằm quỷ chỉ này chỉ trong nháy mắt sẽ đông lại thành tuyết.

Vạn Lý Thần Xu không ngờ Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô hạ độc thủ nên không kịp trở tay.

Bởi trong khi chưởng lực đối diện của song phương sắp chạm nhau, Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô đã lẹ như chớp bắn ra một loạt chỉ âm hồn vào các yếu huyết của lão Đại ma đầu.

Khắp sân trường âm ỹ cả lên.

Quần ma Địa Ma cung hoan hô Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô vang dội.

Chúng cao thủ Thiên Linh giáo rất đổi kinh hoàng trở hàng trăm cặp mắt nhìn Vạn Lý Thần Xu đã trở thành khối tuyết.

Đương nhiên Địa Ma cung đã thắng Thiên Linh giáo một trận đầu.

Đầu công này do nơi ả hồ ly mặt ngọc đã dùng quỷ kết “mỹ nhân” hạ kẻ địch.

Địa Ma Vương Triệu Vô hiện trên bộ mặt hung ác đầy vẻ hân hoan, phát chương :

- Hồ ái muội hãy vào trong uống linh đan chữa trị nội thương nhanh lên.

Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô đưa tay chùi sạch máu trên mặt trở lui vào trong lo trị vết nội thương bởi vừa rồi ả đã trúng nhằm một chương nặng nề của Vạn Lý Thần Xu, nếu không nhờ ngọn hữu chương đón đỡ đã mất mạng rồi.

Náo động trong quần ma một lúc thật lâu sân trường mới trở lại sự yên lặng.

Thiên Linh giáo chủ mặt lạnh như Phán quan dưới cội A Tỳ buông trầm giọng :

- Bạch Diện hiền hữu hãy xuất trận.

- Vâng!

Bạch Diện Quái Nhân lặng lẽ tiếng ra sân tràng.

52. Chương 52: Đột Biến Bất Ngờ

Ở trên cành cổ thụ Hàn Tùng Bá day qua ghé thăm vào tai Mộc Trầm Hương :

Nữ tiên bối, sau trận tại hạ có thể xuống sân tràng được chưa.

Mộc Trầm Hương lắc nhẹ đầu trong bóng tối :

- Chưa được Hàn thiếu hiệp.

- Vì sao thế nữ tiên bối?

- Vì nếu Hàn thiếu hiệp tới sân tràng giữa lúc hai đảng chưa ngã ngũ, Thiên Linh giáo và Địa Ma cung sẽ liên kết lại chống lại chúng ta.

- Nữ tiên bối muốn nói thế nào tại hạ chưa được rõ, tại hạ bị bọn chúng trở lại liên kết?

- Hàn thiếu hiệp hãy nhớ cho dù sao Thiên Linh giáo và Địa Ma cung cũng là những môn phái đứng chung trong hàng ngũ Hắc đạo, chỉ vì hai bên muốn giành lấy ngũ vị bá chủ võ lâm nên tạm thời bọn chúng tranh hùng như thế, tựu trung hai ác đạo này cũng đồng một chí hướng với nhau, sự xuất hiện của tại hạ là cái cớ cho bọn chúng liên kết. Thiếu hiệp có nhận ra như vậy không?

Hàn Tùng Bá tấm tắc :

- Vâng! Những lời nữ tiên bối vừa nói rất là chí lý, tại hạ chỉ vừa chợt nghĩ ra điều này.

- Trong lúc này Hàn thiếu hiệp nên “Án binh bất động” chờ đến khi tất cả các lão Đại ma đầu kia nằm xuống, khi lão Thiên Linh giáo chủ và lão Địa Ma Vương Triệu Vô lâm trận cuối cùng, gây tổn thất lẫn nhau chừng đó thiếu hiệp sẽ hiện thân.

- Vâng!

Hai người nói chuyện với nhau tới đây đã trông thấy Tây Môn giáo chủ bước ra trùng mắt đối mặt với Bạch Diện Quái Nhân cách nhau bốn trượng.

Tây Môn giáo chủ buông trầm :

- Lão hiền huynh. Cách mặt nhau mười mấy năm nay qua có lẽ màu sắc võ công của lão hiền huynh đã đạt tới cõi thông huyền, nay nhân cơ hội này bản Giáo chủ cũng muốn lãnh giáo những công phu kỳ diệu đó. Có điều khi đã đặt chân vào sân trường này rồi võ công sẽ không còn tư vị với bất cứ một ai, nếu bản tọa có thất thế điều chi, xin lão huynh miễn chấp.

Bạch Diện Quái Nhân cười khàn :

- Lão huynh chớ nên sáo ngữ làm gì, giờ hãy lấy võ công phân tài cao hạ là hơn.
- Thế lão hiền huynh cứ động thủ.

Trong một tiếng cười khàn như quỷ ma. Bạch Diện Quái Nhân đã ra tay sấm sét.

Không chút chậm trễ. Tây Môn giáo chủ cũng đồng lượt xuất chiêu.

Ầm!

Tây Môn giáo chủ lẫn Bạch Diện Quái Nhân hãy còn đứng nguyên vị trí chẳng thấy xê dịch chút nào.

Lại là một đôi địch thủ kỳ phùng nữa đây!

Thế trận này ọi người biết trước cả hai lão Đại ma đầu đều nằm xuống trên sân trường.

Chỉ vì nội lực và chiêu thức của Tây Môn giáo chủ và Bạch Diện Quái Nhân bằng nhau.

Tây Môn giáo chủ quát :

- Trả chiêu!

Đạo kinh nặng tựa trái đồi sụp đổ từ chưởng trung của Tây Môn giáo chủ áp tới Bạch Diện Quái Nhân với bề thế vô phương tránh né.

Bạch Diện Quái Nhân gầm to :

- Quả nhiên lợi hại!

Ngọn đơn chưởng của Bạch Diện Quái Nhân cất lên đưa ra một chưởng tương tự đối phương.

Ầm!

Cả Tây Môn giáo chủ lẫn Bạch Diện Quái Nhân cùng lui hai bước thân hình lắc lư mấy cái.

Song phương ngưng lại nhìn nhau bằng bốn mắt sáng rực hào quang trước khi ra chưởng thứ ba.

Sân trường lại rơi vào im lặng.

Quần ma Thiên Linh giáo luôn cả Địa Ma cung đều ngạt thở đợi chờ.

Bọn chúng lo sợ cho số mạng của Tây Môn giáo chủ và Bạch Diện Quái Nhân.

Theo một tiếng quát trợ lực thân hình Bạch Diện Quái Nhân hơi thấp xuống hai ngọn chưởng đề lên ngang ngực, vận toàn bộ công phu, khiến chiếc áo đạo bào phùng ra như đang bọc gió.

Chiêu này lão đạo nhân nhất quyết một thắng, một bại cùng Tây Môn giáo chủ.

Hiểu rõ thâm ý đối phương, Tây Môn giáo chủ gấp rút trụ thân hình, vững như trái núi song chưởng đối diện cùng Bạch Diện Quái Nhân.

Phút giây, cùng trong tiếng quát lộng tràng, cả Bạch Diện Quái Nhân cùng Tây Môn giáo chủ xuất chiêu một lượt.

Ầm... ầm....

Khắp mặt sân tràng rung chuyển. Hai tiếng rống lộng tràng kèm theo hai chiếc bóng bay ra ngoài rớt trở xuống đất, giã giũa vài cái, im đi.

Đương nhiên Tây Môn giáo chủ cùng Bạch Diện Quái Nhân đã chết đi rồi.

Quần ma hai bên Thiên Linh giáo chủ và Địa Ma cung hét lên chấn động vang ra mười dặm hãy còn nghe.

Hai cái chết của Tây Môn giáo chủ và Bạch Diện Quái Nhân khiến cho hai lão Đại ma đầu Thiên Linh giáo chủ, lẫn Địa Ma Vương Triệu Vô đều sững sốt lên.

Hai lão Ma tôn không ngờ trận tranh hùng giành lấy ngôi vị bá chủ võ lâm lại có cái hậu quả đến thế.

Bởi trước khi Thiên Linh giáo chủ hạ “quyết chiến thư” cho Địa Ma Vương Triệu Vô đã tự tin các đại tuyệt thủ của mình sẽ thắng tuyệt thủ Địa Ma cung cách dễ dàng nên khi vừa bước vào sân trường thần sắc của lão Ma tôn cực kỳ cao ngạo.

Nào ngờ giờ đây tình thế diễn ra trên mặt sân tràng đã vượt ngoài dự liệu của Thiên Linh giáo chủ bảo sao lão không thẳng thốt cả người.

Về phần Địa Ma Vương Triệu Vô cũng thế, lão trông cậy võ công quán tuyệt của Tây Môn giáo chủ, lão Đại chưởng pháp Địa Ma cung, Mỹ Diện Hồ Nguyệt Cô, lão đại hòa thượng nên đã bình tĩnh phê vào “quyết chiến thư” hai chữ “y hẹn”.

Thâm tâm của Địa Ma Vương nhất định sẽ phải thắng Thiên Linh giáo chủ trong trận tranh hùng đêm nay.

Hai lão Ma tôn này cũng vì tham vọng nhất thống giang hồ gom về một mối, lên ngôi bá chủ, mặc tình sanh, sát quần hùng Bạch đạo, luôn Hắc phái võ lâm.

Nào ngờ đêm nay tình thế đã có khác, đến giờ phút này hai lão Ma tôn chẳng còn một chút hy vọng gì như trước đây nữa.

Nhưng đã lỡ rồi, Thiên Linh giáo chủ và lão Địa Ma Vương Triệu Vô không thể thu hồi lại được vì sĩ diện đối với hai đạo Hắc, Bạch giang hồ. Nếu trái lại, từ nay danh tiếng lẫy lừng của hai ác đạo sẽ bị chôn vùi một cách nhục nhã.

Cho nên Thiên Linh giáo chủ cũng như Địa Ma Vương Triệu Vô đã lâm vào cái thế đánh nhau tới tên tuyệt thủ cuối cùng, sau đó hai lão ma sẽ đối diện kết thúc trận tranh hùng phân cao thấp.

Ngưng đi một chập khá lâu.

Lão Đông Nhạc thiền sư và lão đại hòa thượng có thân hình hộ pháp bước tới sân trường.

Sát khí trên bộ mặt song phương đều lừng lẫy như nhau, bởi hai lão hiểu rõ đâu là một trận tử đấu.

Từ lão đại hòa thượng đến Đông Nhạc thiền sư cùng có ý cái quyết tâm hạ cho bằng được đối thủ để bảo tồn sinh mạng của mình nên tình thế cực kỳ căng thẳng.

Lão đại hòa thượng đối diện cùng Đông Nhạc thiền sư cách chừng bốn trượng ngưng bước.

Hai bên chiếu xạ nhãn lực tinh quang nhìn nhau để dò nội lực lẫn nhau trước khi xuất chưởng.

53. Chương 53: Đột Biến Bất Ngờ

Tử khí tràn lan.

U phong mịt mù.

Quần ma song phương đứng phía ngoài dồn tất cả ma nhãn nhìn vào sân trường.

Bất ngờ trong lúc đó, một chiếc bóng người từ tận không trung phóng xuống chính giữa sân tràng.

Chiếc bóng đứng sững như một vị đại thiên thần vừa giáng hạ.

Có tiếng hô to :

- Vong Tình Quái Khách!

Quả thật, chiếc bóng ngưng lại trên sân trường chính thật là Vong Tình Quái Khách.

Sau khi đứng vững trên mặt đất, Vong Tình Quái Khách quét cặp kỳ quang qua quần ma Thiên Linh giáo và Địa Ma cung một lượt.

Trên cảnh cổ thụ bất giác Hàn Tùng Bá bật kêu khẽ :

- Ân sư đây rồi!

Mộc Trầm Hương ngạc nhiên :

- Vong Tình Quái Khách là ân sư của Hàn thiếu hiệp ư?

- Vâng! Chính Vong Tình Quái Khách đã có ân cứu nguy tại hạ và truyền tuyệt chiêu “Bạt Hải Di San” và chiêu “Truy Phong Phật Thủ” nữa tiền bối ạ!

Đến lượt Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận kinh dị :

-Ồ! Sao lại có chuyện lạ lùng này? Sao Vong Tình Quái Khách lại biết tuyệt chiêu “Bạt Hải Di San” của thân phụ con?

Hàn Tùng Bá day lại :

- Mẫu thân ngạc nhiên à?

- Đúng vậy, mẹ rất ngạc nhiên về chuyện này. Thật là khó hiểu.

- Sao mẫu thân lại ngạc nhiên?

- Vì chiêu thức “Bạt Hải Di San” là tuyệt chiêu bất truyền của dòng họ Hàn vậy tại sao Vong Tình Quái Khách lại biết sử dụng và truyền lại cho con.

- Chính con cũng hết sức lạ lùng về chuyện này mẫu thân ạ.

- Nhưng chẳng hiểu đêm nay ân sư tới Địa Ma cung có chuyện gì.

Mộc Trầm Hương nói :

- Hàn thiếu hiệp! Thế chúng ta chờ xem dưới kia Vong Tình Quái Khách hành động thế nào trước đã.

- Vâng!

Bốn người im lặng đưa mắt nhìn xuống sân trường theo dõi cử chỉ của Vong Tình Quái Khách.

* * * * *

Lát sau, lão đại hòa thượng bước tới hỏi Vong Tình Quái Khách :

- Các hạ là ai?

Vong Tình Quái Khách lạnh lùng :

- Vong Tình Quái Khách.

Lão đại hòa thượng ngạo nghễ :

- Một cái tên vô danh.

Vong Tình Quái Khách trợn mắt :

- Câm mồm lại! Bản đại gia không nói chuyện với lão.

- Thế các hạ định gặp ai?

- Lão Địa Ma Vương Triệu Võ.

- Các hạ chưa đủ tư cách gặp Giáo chủ.

- Thế lão giữ chức vụ gì trong Địa Ma cung?

- Bản bản tăng là bằng hữu chí thiết của Giáo chủ, các hạ muốn chuyện gì hãy nói ra.

Vong Tình Quái Khách hừ lạnh :

- Nhưng danh hiệu lão là gì?

- Đạt Ma thần tăng.

Vong Tình Quái Khách có vẻ ngạc nhiên :

-Ồ! Thế ra lão từ bên xứ Tây Tạng sang đây thay chết cho lão Địa Ma Vương Triệu Vô à?

Đạt Ma thần tăng nổi giận :

- Chớ có hồ đồ. Các hạ hết muốn sống nên mới tới đây, nên bản bản tăng sẽ có chút từ bi ra tay tế độ.

Vong Tình Quái Khách giống lên một trận cười chấn động rung chuyển khắp cả sân trường. Khiến cho quần ma hai bên đều hốt hoảng.

Trận cười gom một trăm năm nội lực này có thứ âm thanh bén nhọn như trăm ngàn mũi kim chọc vào mang tai mọi người đang có mặt tại sân tràng.

Hiểu ngay đã gặp đại kỳ thủ Đạt Ma thần tăng không dám coi thường Vong Tình Quái Khách như trước nữa.

Lão thần tăng buông trầm giọng :

- Thế các hạ muốn lấy võ công nói chuyện với bản thần tăng à?

Vong Tình Quái Khách ngạc nhiên :

- Bản đại gia cũng từng nghe tiếng tăm của lão vốn là một đại ác tăng trên chốn biên thùi đêm nay có dịp gặp gỡ cũng muốn xem qua màu sắc công phu của lão đạt tới trình độ nào.

Đạt Ma thần tăng dựng cặp lông mày rậm như cọ vẽ :

- Các hạ đã muốn biết qua công phu của bản thần tăng lẽ nào ta lại chối từ. Hãy trông đây!

Vừa dứt câu, Đạt Ma thần tăng chấn ra một chiêu sắc vàng vô cùng quái lạ.

- Đạt Ma thần công!

Vong Tình Quái Khách khê thầm như thế.

Tức thì đơn chưởng của quái khách giở lên quay đi một vòng đưa tới.

Liền đó trận cuồng phong nổi dậy xoáy lốc ào ào trên không gian.

Chỉ trong nháy mắt bóng sắc vàng “Đạt Ma thần công” bị trận cuồng phong đánh tan xé thành muôn ngàn mảnh nhỏ tản mạn trên cao rồi biến mất.

Đạt Ma thần tăng lui lại một bước vì không chịu nổi nội lực một trăm năm của Vong Tình Quái Khách.

Lão trở mắt nhìn quái khách hết sức kinh dị bởi không ngờ một nhân vật không tên tuổi mà công phu đạt cõi huyền thông đến thế.

Vong Tình Quái Khách quát :

- Trả chiêu cho lão!

Đạo kinh nặng như núi lở từ Vong Tình Quái Khách ào tới Đạt Ma thần tăng bề thế không có gì chống nổi.

Lão thần tăng gầm to :

- Bạt Hải Di San!

Đang khi gầm rống, Đạt Ma thần tăng cấp đưa ra đạo sắc vàng nghênh đón.

Ầm!

Đạt Ma thần tăng, cổ nén đi một tiếng rú, tháo lui liên liền, mồm phun ra vòi máu.

Vong Tình Quái Khách cười ghê rợn :

- Sao chưa chịu nằm xuống.

Nhưng quái khách chưa kịp ra tay, thì Đông Nhạc thiền sư đã quát :

- Chớ có thương hại người!

Đông Nhạc thiền sư vỗ một đạo kinh mạnh tợ ba đào tréo vào lưng Vong Tình Quái Khách.

Phát giác ra chưởng lực này Vong Tình Quái Khách nổi giận quay qua quát :

- Lão quỷ muốn chết đây!

Liên trong tiếng quát Vong Tình Quái Khách chặn một đạo kinh “Bạt Hải Di San”.

Một tiếng nổ vang lên, Đông Nhạc thiền sư chịu không nổi đạo kinh khiếp hồn của tuyệt chiêu “Bạt Hải Di San” tháo lui nửa trượng, mồm nuốt đi một cuộn máu.

Cả hai lão đại ác ma tròn bốn luồng ma nhãn nhìn Vong Tình Quái Khách mà trong lòng vô cùng khiếp đảm.

Cái thế bất ngờ hai lão Đại ma đầu liên hiệp lại đúng như lời nói của Mộc Trầm Hương vừa rồi.

Thật thế, dù sao Thiên Linh giáo và Địa Ma cung cũng đứng chung trong hàng ngũ Hắc đạo, nhưng vì tham vọng nhất thống vô lâm và ngôi vị bá chủ giang hồ nên Địa Ma Vương Triệu Vô và Thiên Linh giáo chủ mới nghịch thù nhau, nhưng hai có nguy cơ thì bọn chúng lại quần hợp chiến đấu.

Lúc bấy giờ, Địa Ma Vương Triệu Vô rời khỏi vị trí tiến tới sân trường đối diện Vong Tình Quái Khách.

Lão Ma tôn chiếu cặp mắt toát hào quang thẳng vào mặt Vong Tình Quái Khách, cất giọng trầm trầm :

- Vong Tình Quái Khách! Các hạ quả thật là ai, sao lại biết sử dụng chiêu thức “Bạt Hải Di San” của tên ma đầu Hàn Cầm?

Vong Tình Quái Khách nghiêng rằng :

- Triệu Vô! Người muốn biết bản đại gia chính thật là ai à?

- Chính đêm nay ta tìm để gặp người đây.

- Các hạ gặp bản tọa có chuyện gì?

- Đòi món nợ năm xưa.

- Món nợ gì?

- Món nợ người đã vay cách đây mười sáu năm về trước trên ngọn núi Thổ Hành sơn. Người còn nhớ chứ?

Địa Ma Vương Triệu Vô lui một bước :

- Thế ra các hạ đây là....

Vong Tình Quái Khách cười lạnh như băng tuyết :

- Đúng vậy. Người hãy trông qua thì rõ.

Vong Tình Quái Khách giở chưởng lên phỉu qua trên gương mặt một cái.

Tức thì một bộ mặt cực kỳ khôi vĩ của một gã trung niên cao thủ hiện ra trước mặt mọi người.

Một loạt tiếng hô chấn động :

- Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm!

Quả thật vậy, Vong Tình Quái Khách chẳng ai khác hơn Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm. Chỉ vì năm xưa đại hiệp đã hiểu lầm Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận phản bội mình theo tiếng gọi của tình nhân Địa Ma Vương Triệu Võ nên vào tuyệt địa Vong Tình cốc ẩn thân mười mấy năm.

Đợi đến lúc gặp lại Hàn Tùng Bá đại hiệp mới chịu tái xuất giang hồ để tìm thù rửa hận.

Địa Ma Vương Triệu Võ chỉ đứng nhìn Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm sững sờ chưa có lời nào.

Quần ma cả Thiên Linh giáo lẫn Địa Ma cùng kinh hãi vì sự xuất hiện bất ngờ của nhân vật thần quái đệ nhất thiên hạ năm xưa.

Ở trên cành cổ thụ Hàn Tùng Bá suýt bật to :

- Phụ thân đây rồi!

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận thảng thốt cả người, thân hình run rẩy suýt rơi xuống đất.

Kiều Mai Lý ôm chặt lấy thân hình Vương Hậu Chi Hoa cho khỏi ngã, khuyên giải :

- Nữ tiên bối đừng quá xúc động tổn thương ngọc thể.

Hàn Tùng Bá hoan hỉ toan phóng xuống sân tràng thì đã bị bàn tay của Mộc Trầm Hương giữ lại :

- Hàn thiếu hiệp chớ nên nôn nóng, hãy chờ một lúc xem lão Địa Ma Vương đối phó cách nào trước đã.

54. Chương 54: Đối Diện Kẻ Đại Cường Thù

Phía dưới sân tràng Vong Tình Quái Khách chính Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm trở tay vào mặt Địa Ma Vương Triệu Võ cất giọng căm thù :

Lão đại ác quỷ! Lưới trời lồng lộng đêm nay là ngày đền tội của ngươi, bản đại gia quyết giết ngươi rửa sạch oán thù.

Địa Ma Vương Triệu Võ cười khà :

- Ha ha ha.... Hàn Cầm, năm xưa ngươi là một kẻ chiến bại tình trường, tưởng đâu ngươi tự xấu hổ lấy thân phận hèn mọn của mình, trốn đời vào rừng sâu, núi thẳm mai danh vùi nắm xương tàn nào ngờ đêm nay ngươi lại còn đại đột mang thân xác tới đây để vui chôn trên mộ tràng này.

Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm thịnh nộ quát :

- Lão quỷ chớ nhiều lời, hãy nhận một chương của bản đại gia.

Dứt tiếng, Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm chấn ra một chương “Bạt Hải Di San” mang theo mười thành công lực.

Chương kinh khổng lồ sức mạnh bằng sơn đổ ập xuống đầu Địa Ma Vương Triệu Võ.

Đã hiểu rõ Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm là thiên hạ đệ nhất nhân năm xưa, Địa Ma Vương Triệu Võ chẳng dám coi thường vội vàng cất ngón hữu chương lên nghênh đón.

Ầm!

Khắp cả sân trường đều rung chuyển, áp khí bắn ngược lên không trung ào ào.

Xem lại Vô Địch Thần Kiếm Hàn Cầm lẫn Địa Ma Vương Triệu Võ hãy còn đứng nguyên vị trí.

Song phương nội lực, chiêu pháp ngang bằng nhau, chẳng thấy ai hơn, kém.

Ngưng đi phút giây Địa Ma Vương Triệu Võ quát :

- Thử nhận chương này!

Ngon chưởng bằng chiếc quạt của lão Ma tôn cất lên. Một vùng trắng xóa to lớn dị thường hiện ra, khí lạnh run người đứng cách xa dường trượng.

Thái Bằng hàn chưởng!

Đây là tuyệt chiêu bí mật lão Địa Ma Vương Triệu Vô vừa luyện xong đúng lời đồn đại trên giang hồ nay mang ra sử dụng lần đầu tiên vì gặp kẻ đại cường thù quá lợi hại.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm rung động trong lòng, vội giơ chưởng lên vỗ ra chiêu “Truy Phong Phạt Thủ” cuồng phong nổi dậy mang theo bóng chưởng khổng lồ.

Ầm!

Vùng tuyết lạnh trắng xóa “Thái Bằng hàn chưởng” quay quần với trận cuồng phong “Truy Phong Phạt Thủ” lồng lộn với nhau trên cao thật lâu cùng biến mất.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm sử dụng tuyệt chiêu “Truy Phong Phạt Thủ” hóa giải chiêu “Thái Bằng hàn chưởng” của Địa Ma Vương Triệu Vô nhưng không thắng nổi lão chỉ vì tuyệt chiêu “Truy Phong Phạt Thủ” có sức huyền diệu hóa giải tất cả các tuyệt chiêu trên chốn giang hồ trong thế thủ chứ chẳng phải thế công.

Giả như Vô Dịch Thần Kiếm dùng tuyệt chiêu “Bạt Hải Di San” đối đầu chiêu “Thái Bằng hàn chưởng” có lẽ đã thua trận rồi.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm hiểu rõ như thế nào nên không sử dụng chiêu “Bạt Hải Di San”, để thủ hòa cùng Địa Ma Vương Triệu Vô.

Qua hai chiêu kể như hai đàng chưa có ai thắng, ai bại.

Mặc dù vậy, tình thế có vẻ bất lợi cho Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm bởi Địa Ma Vương Triệu Vô có lợi về cái thế hiểm địa và chúng cao thủ, môn đồ hãy còn quá đông.

Ngay trong lúc ấy, Thiên Linh giáo chủ tiến tới :

- Triệu lão huynh! Trận tranh hùng giữa Thiên Linh giáo và quý Giáo hãy tạm gác. Giờ chúng ta cũng nên chung sức tiêu diệt tên ác ma này rồi mọi chuyện sẽ tính sau, chẳng hiểu lão hiền huynh có khứng chịu không?

Từ nãy trong thâm tâm của Địa Ma Vương Triệu Vô đã thầm nghĩ ra điều này nay nghe Thiên Linh giáo chủ nói liền gật đầu :

- Lão hiền huynh chí lý, chúng ta hãy giết chết tên ác ma này, trước rồi sau đó bàn bạc với nhau.

Liền đó Thiên Linh giáo chủ và Địa Ma Vương Triệu Vô đứng theo thế “lưỡng nghi” đối mặt với Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Đây là cái thế “lưỡng hổ đấu nhất long” cùng lúc Thiên Linh giáo chủ và Địa Ma Vương Triệu Vô liên kết quả là vô cùng nguy hiểm cho Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Thiên Linh giáo chủ quát :

- Xuất chưởng.

Cả hai lão Ma tôn cùng ra tay một lượt song song tấn công Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Một vùng trắng xóa “Thái Bằng hàn chưởng” khí lạnh băng hà từ trên cao chộp xuống Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm.

Một đạo khí thể màu trắng rợn người và mùi xú khí như thây ma chết lâu ngày của chiêu “Bạch Cốt Đoạt Mệnh chưởng” từ Thiên Linh giáo chủ ào sang Hàn đại hiệp.

Vô Dịch Thần Kiếm Hàn Cầm quát :

- Các ngươi quả hiểm độc.

Song chưởng của Hàn đại hiệp chia thành tả, hữu thi triển tuyệt chiêu “Truy Phong Phạt Thủ” tạo hai trận cuồng phong tiếp lấy hai đạo bạch khí khác nhau kia.

Ầm... ầm....

Hai tiếng nổ long trời lở đất. Muôn ngàn khí lạnh theo muôn ngàn vệt trắng xoá, pha mùi xú khí bắn ra tám hướng khiến quần ma kinh hãi phóng đi rào rào.

Phút sau sân tràng im đi. Chỉ có thấy Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm lắc lư thân hình mấy cái, sắc mặt có vẻ biến đổi.

Trái lại, Địa Ma Vương Triệu Võ và Thiên Linh giáo chủ thân hình vẫn như cũ, chẳng thấy hề hấn chi cả. Đương nhiên hai lão Ma tôn đã chiếm lấy thể thượng phong với đối thủ rồi.

Không đợi lâu, Địa Ma Vương Triệu Võ quát :

- Xuất chiêu!

Cũng như lần trước, Địa Ma Vương Triệu Võ và Thiên Linh giáo chủ cùng động thủ một lượt.

Hai vùng trắng xóa mờ trời kèm theo mùi xú khí lan rộng ngất người.

Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm cắn chặt hai hàm răng lại, quay tròn song chưởng tuôn ra nhiều trận cuồng phong “Truy Phong Phật Thủ” ngăn chặn.

Lai hai tiếng nổ chuyển rung khắp mặt sân tràng như đang hồi địa chấn.

Vô Định Thần Kiếm loạn choạng thân mình vì vừa chịu đựng sức mạnh kinh hồn qua chưởng lực của hai lão Ma tôn.

Thiên Linh giáo chủ lại quát :

- Tấn chiêu!

Như hai lần trước hai lão Ma tôn cùng động thủ một lượt bề thế càng khủng khiếp hơn.

Vô Định Thần Kiếm nổi cơn thịnh nộ quát :

- Hai lão quỷ trông đây!

Đang lúc thịnh nộ Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm không dùng chiêu “Truy Phong Phật Thủ” mà lại thi triển tuyệt chiêu “Bạt Hải Di San” bóng chưởng mờ trời.

Hàn đại hiệp đã vận toàn bộ công lực khi ra chiêu này.

Bởi đây là cái thể song phương thọ bại!

Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm quyết đánh một đòn chí mạng cùng hai lão Ma tôn.

Bởi đại hiệp nghĩ, nếu cứ mãi sử dụng chiêu “Truy Phong Phật Thủ” phòng thủ, hai lão Ma tôn cứ phát chưởng tấn công đến lúc nội lực mòn mỏi sẽ chuốc lấy thảm bại hoàn toàn, thà hiện giờ chân khí hãy còn sung mãn nên ra chiêu cuối cùng quyết định sự tồn vong trong đêm nay.

Ầm... ầm....

Khắp mặt sân tràng đều rung lên bần bật, đá chạy cát bay mù mịt không còn nhận ra một ai đứng nơi đâu nữa.

Lát sau, mấy trận gió mạnh đẩy bụi cát loãng tan dần, sân trường sáng tỏ trở lại.

Đã trông thấy Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm lắc lư thân mình như con thuyền trên sóng, thần sắc trên gương mặt đã biến đổi rõ rệt.

Phía kia Địa Ma Vương Triệu Võ và Thiên Linh giáo chủ cũng phải lui nửa trượng vì sức mạnh băng sơn của tuyệt chiêu “Bạt Hải Di San” Hàn đại hiệp đã thi triển đến mười hai thành công lực cho chiêu vừa rồi.

Nhưng tình trạng hiện nay Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm đã sắp sa cơ, vì trong mình đại hiệp đang mang vết nội thương không nhẹ.

Lợi dụng cơ hội tốt, Địa Ma Vương Triệu Võ lắc mình tới, cười khà :

- Hàn Cẩm! Đêm nay là ngày tận số của ngươi rồi. Nhận chưởng.

Lời vừa kịp dứt, Địa Ma Vương Triệu Vô và Thiên Linh giáo chủ cùng xuất chưởng...

55. Chương 55: Trận Quyết Đấu Cuối Cùng

Thình lình có tiếng hét :

- Chớ thương hại phụ thân ta.

Hai đạo kinh sấm sét từ trên cao giáng xuống đỉnh đầu Địa Ma Vương Triệu Vô và Thiên Linh giáo chủ kèm theo một chiếc bóng theo sau đáp xuống sân tràng.

Địa Ma Vương Triệu Vô và Thiên Linh giáo chủ nhận ra hai đạo kinh xê mình nơi khác tránh khỏi cùng đưa mắt coi đó là ai.

Hàn Tùng Bá!

Quần hùng Địa Ma cung lẫn cả Thiên Linh giáo cùng chấn động cả lên, bởi hiện nay bọn chúng xem chàng thiếu hiệp là một tiểu sát thần khủng khiếp.

Từ trên cành cổ thụ lại có ba chiếc bóng phóng xuống sân tràng Mộc Trầm Hương, Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn và Kiều Mai Lý đứng cạnh bên Hàn Tùng Bá.

Sự có mặt của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn trong hàng ngũ Hàn Tùng Bá làm cho Địa Ma Vương Triệu Vô sững sốt cả người lên.

Lão Ma tôn hiểu rõ đã có biến cố trong Địa Ma cung từ lâu rồi.

Bấy giờ Hàn Tùng Bá bước tới gần Vô Định Thần Kiếm Hàn Cẩm :

- Phụ thân hãy mau ra ngoài điều trị nội thương, hai lão đại ác ma đã có con xử trí rồi.

Chàng thiếu hiệp quay lại Mộc Trầm Hương vừa bước tới, khẩn khoản :

- Phiền nữ tiên bối cùng mẫu thân và Kiều hiền muội làm hộ pháp cho phụ thân tại hạ.

Sau đó, Hàn Tùng Bá tiến tới đối diện cùng Địa Ma Vương Triệu Vô và Thiên Linh giáo chủ.

Chàng thiếu hiệp trở tay vào mặt Thiên Linh giáo chủ hét :

- Lão quỷ này nạp mạng trước cho bản tiểu gia!

Chưa dứt câu, Hàn Tùng Bá đã chấn ra một chưởng “Thái Ất huyền công” sức mạnh kinh thiên không có loại tuyệt chiêu nào chống đỡ nổi.

Thiên Linh giáo chủ kinh hoàng rống :

- Tiểu quỷ quá ác độc!

Cả hai ngọn chưởng của lão Ma tôn cất lên triển ngay quái chiêu “Bạch Cốt Đoạt Mệnh chưởng” hiện một vùng trắng xóa kèm mùi xú khí chống trả.

Ầm!

Thiên Linh giáo chủ cố nén đi một tiếng rống, tháo lui cả trượng mồm phun ra cuộn máu tươi.

Hàn Tùng Bá lại hét :

- Sao chưa chịu nằm xuống!

Đạo kinh khổng lồ “Thái Ất huyền công” áp tới.

Thiên Linh giáo chủ gương gạo giở chuông lên. Vùng bạch khí xuất hiện.

Một tiếng nổ kinh thiên, động địa, kèm theo tiếng rống từ cửa mồm Thiên Linh giáo chủ.

Thân hình hộ pháp của lão Ma tôn cất bồng lên cao năm trượng rồi trở xuống đất, im lìm.

Thiên Linh giáo chủ đã chết!

Một Đại giáo chủ công lực quý thần vô lượng, tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ từ gần hai mươi năm qua lại không chống nổi một chuông của Hàn Tùng Bá thì còn lão Đại ma tôn nào dám đối diện với chàng?

Địa Ma Vương quá đổi kinh hoàng thoái lui mấy bước vì tự biết sau Thiên Linh giáo chủ là tới lão.

Hàn Tùng Bá trợn mắt nhìn Địa Ma Vương Triệu Võ, rít cằm thù :

- Triệu Võ! Giờ đến lượt ngươi đền lại tội ác năm xưa.

Nhưng chàng thiếu hiệp chưa kịp động thủ thì Địa Ma Vương Triệu Võ đã giật lui ba trượng, quát :

- Các ngươi lâm trận!

Trên ba trăm cao thủ vừa môn đồ Địa Ma cung đồng loạt ứng thính phóng rào rào tới bao vây Hàn Tùng Bá nhiều lớp.

Tức thì, chuông, chỉ phi đao đổ ập vào vị trí chàng thiếu hiệp từ bốn bề, tám hướng.

Hàn Tùng Bá thịnh nộ hét :

- Đó chỉ tại các ngươi muốn chết!

Song chuông Hàn Tùng Bá giơ lên quay đi một vòng.

Bóng chuông khổng lồ “Thái Ất huyền công” quét ngang qua tới đâu nghe có loạt tiếng rú tới đó, hàng chục bóng người bay vút ra ngoài.

Trận hỗn chiến giữa Hàn Tùng Bá và chúng cao thủ, môn đồ Địa Ma cung vô cùng ác liệt.

Thừa cơ hội trong lúc Hàn Tùng Bá kẹt giữa vòng vây. Địa Ma Vương Triệu Võ lặng lẽ lách mình sang phía Vô Định Thần Kiếm Hàn Cẩm đang nổi trên đám cỏ vụn chân khí điều trị vết nộ thương.

Thoáng thấy lão Ma tôn Mộc Trầm Hương thét :

- Lão quỷ không được hại người.

Thiếu phụ võ ra một đạo kinh ngăn chặn Địa Ma Vương Triệu Võ lại.

Lão Ma tôn cười khà :

- Nàng đã phản bội bản tọa thì phải chết.

Lão hất cánh tay áo rộng...

Ầm!

Mộc Trầm Hương ré lên một tiếng loạng choạng tháo lui ra ngoài té quỵ xuống.

Kiều Mai Lý lách mình tới thét :

- Lão quỷ ngưng lại!

Song ngọc chuông của thiếu nữ giở lên vỗ hai đạo kinh vào tâm huyết Địa Ma Vương Triệu Võ.

Lão Ma tôn cười khà :

- Nàng hãy nằm yên đó.

Địa Ma Vương Triệu Võ lôi hết cánh tay áo rộng thùng thình lên.

Kiều Mai Lý ré lên bay bồng ra ngoài....

Địa Ma Vương Triệu Vô trở loạt cười ghê rợn, rồi từ từ tiến tới chỗ Vô Định Thần Kiếm Hàn Cầm đang ngồi nhắm mắt.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận thét :

- Lão quỷ ác độc!

Nàng vỗ ra hai đạo kinh với toàn bộ nội lực cho chiêu thức “Triều Ân Nộ Hải” quyết giết chết lão Ma tôn hủ mỗi hận thù.

Địa Ma Vương Triệu Vô quát :

- Nằm xuống cho bản tọa!

Lão Ma tôn chấn ra một đạo kinh nặng tựa núi lở.

Trong tiếng sấm chưởng vang rền có tiếng ré thê thảm của Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận.

Thân hình kiều diễm trung phụ tuyệt sắc bay ra ngoài ba trượng rớt xuống.

Địa Ma Vương Triệu Vô đắc chí cường khà khà rồi tiến tới.

Chợt có tiếng hét :

- Ngừng bước!

Một chiếc bóng phóng tới chặn ngay trước mặt Địa Ma Vương Triệu Vô.

Chiếc bóng chính là Hàn Tùng Bá.

Chàng thiếu hiệp vừa giết trên sáu mươi tên môn đồ Địa Ma cung, số còn lại bỏ chạy toán loạn, ngó thấy Địa Ma Vương Triệu Vô tới gần Hàn Cầm liền bắn mình sang.

Đưa mắt nhìn Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhận toàn thân nhuộm máu, Hàn Tùng Bá sôi sục máu căm hờn, hét :

- Lão quỷ mau đền tội!

Chiêu “Thái Ất huyền công” từ chưởng trung Hàn Tùng Bá đưa ra có sức mạnh kinh thiên không có gì chống nổi.

Địa Ma Vương Triệu Vô kinh hoàng quát :

- Tiểu quỷ, bản Giáo chủ liệu chết với ngươi!

Tả, hữu chưởng của lão Ma tôn vận toàn nội lực triển ngay chiêu “Thái Bằng hàn chưởng”.

Một tiếng nổ long trời!

Địa Ma Vương Triệu Vô rống thảm liệt thoái lui về phía sau liền liền, mồm hộc máu tươi, hai ngọn chưởng gãy gập buông xụi đi té ngồi trên mặt cỏ.

Hàn Tùng Bá tiến tới gỡ ngọn chưởng lên, toan vỗ một chưởng kết liễu sinh mạng lão Ma tôn.

Một chiếc bóng kiều diễm từ ngoài cổng Địa Ma cung phóng tới kêu thê thảm :

- Hàn tiểu huynh hạ thủ xin niệm tình tiểu muội.

Nghe giọng quen thuộc, Hàn Tùng Bá ngưng ngọn chưởng lại đưa mắt xem đó là ai.

Kỳ Hoa Nữ!

Thực thế, chiếc bóng kiều diễm vừa tới sân trường chính là Kỳ Hoa Nữ. Nàng tới đây có chuyện gì?

Chợt cái, Kỳ Hoa Nữ phóng tới Địa Ma Vương Triệu Vô hải hùng :

- Thân phụ!

Địa Ma Vương đưa cặp mắt dịu hung quang nhìn Kỳ Hoa Nữ :

- Triệu Linh San, con vừa về tới đây sao?

Hàn Tùng Bá sửng sốt cả người. Kỳ Hoa Nữ người yêu nguyên thủy của chàng lại là Triệu Linh San, con gái của Địa Ma Vương Triệu Võ, và là anh, em một mẹ khác cha với chàng.

Quả ngoài sức tưởng tượng của chàng thiếu hiệp.

Phút giây, Hàn Tùng Bá bước tới hét :

- Kỳ Hoa Nữ hãy dang ra!

Kỳ Hoa Nữ đứng ngay trước mặt Địa Ma Vương Triệu Võ, thảm thiết :

- Hàn Tùng Bá! Xin anh hãy giết em!

Hàn Tùng Bá vận công lên ngọn chưởng, chẳng hiểu sao từ từ hạ trở xuống.

Sân trường lạnh lùng như u mộ.

Bọn cao thủ lẫn môn đồ Thiên Linh giáo và Địa Ma cung giờ đã trốn sạch cả rồi, chỉ còn lại những tử thi nằm ngổn ngang trên khắp sân trường.

Bất ngờ, một chiếc bóng phóng tới phía sau lưng Địa Ma Vương Triệu Võ.

Một làn sáng chớp lóe, lão Ma tôn rống lên thảm khóc rồi gục xuống.

Chiếc bóng chính là Mộc Trầm Hương. Nàng rút lưỡi kiếm ra còn vấy máu.

Kỳ Hoa Nữ kêu lên :

- Trời... thân phụ!

Rồi thiếu nữ gục xuống bên cạnh xác chết của lão Ma tôn vừa ngã xuống.

Hàn Tùng Bá buông tiếng thở dài vĩnh biệt một mối tình ngang trái, oán cừu.

Chàng thiếu hiệp trở lại chỗ Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn, Kiều Mai Lý đã tỉnh lại đang sẵn sóc cho trung phụ.

Vô Định Thần Kiếm Hàn Cẩm cũng vừa chữa trị nội thương xong, bước tới.

Vương Hậu Chi Hoa Trầm Lạc Nhạn giương đôi mắt lơ lơ, giọng như gió thoảng :

- Hàn Tùng Bá... mẹ vĩnh... biệt... Hàn Cẩm... tha thứ...

Trung phụ nấc lên một tiếng, rồi từ từ khép kín đôi mắt lại.

* * * * *

Mờ sáng hôm sau, Hàn Tùng Bá tìm bắt được bốn con tuần mã và một cỗ xe trong Địa Ma cung. Chàng đặt cỗ quan tài Vương Hậu Chi Hoa lên đó.

Hàn Tùng Bá và Kiều Mai Lý cưỡi hai con tuần mã đi trước, phía sau Vô Định Thần Kiếm Hàn Cẩm cùng Mộc Trầm Hương cầm cương song mã chở cỗ xe nhắm hướng Kiều Mai trang thẳng tới....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-tinh-coc>